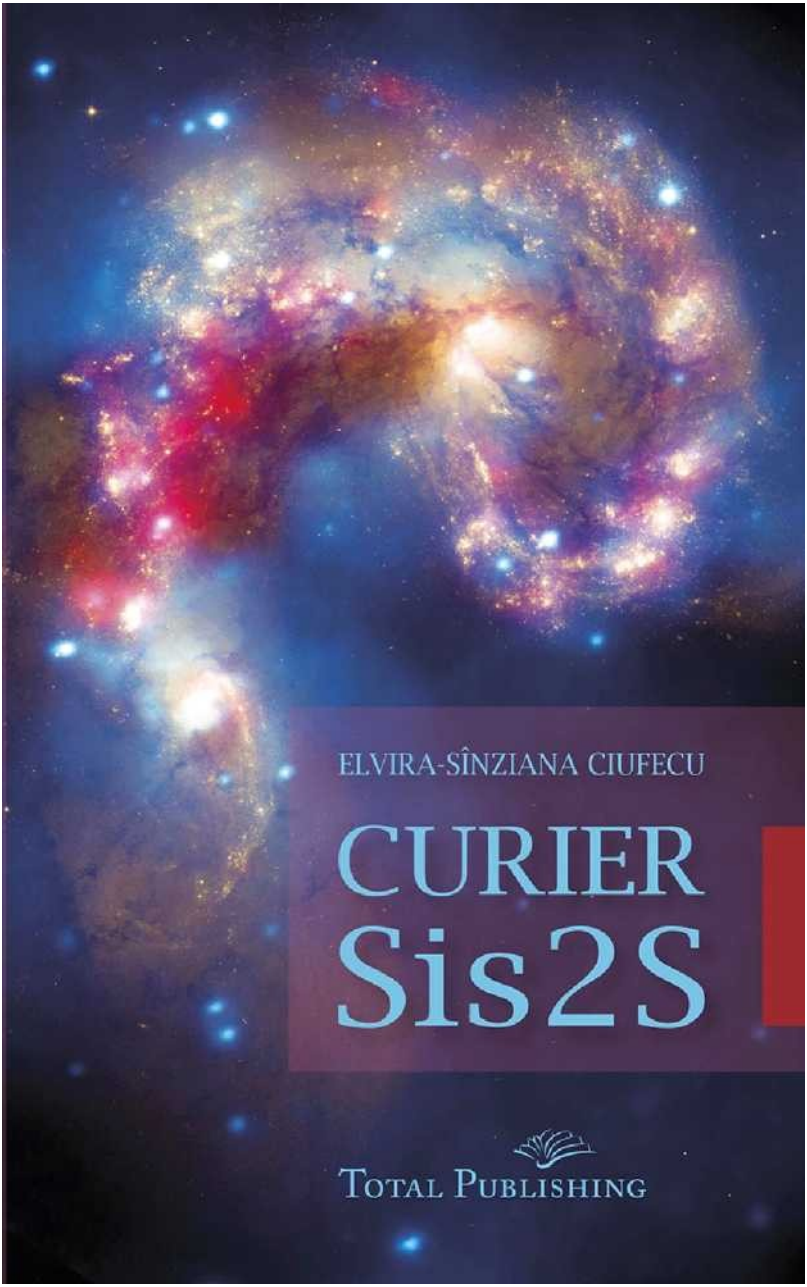

Curier Sis2S

ELVIRA-SÎNZIANA CIUFECU

Alte cărţi cu tematică SF publicate:

Oamenii lui Ma (Roman SF), Editura Dada, 2006
Drumul alb (Proză SF), Editura Total Publishing, 2009
Horlogerie suisse (Proză SF), Editura Total Publishing, 2009
Cluster (Proză fantastică), Editura Total Publishing, 2011

ELVIRA-SÎNZIANA CIUFECU

Curier Sis2S

— Roman SF –

2016 Elvira-Sînziana Ciufecu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CIUFECU, ELVIRA-SÎNZIANA
Curier Sis2S / Elvira-Sînziana Ciufecu.
— Bucureşti: Total Publishing, 2016
ISBN 978 – 606 – 8003 – 47 – 4
821.135.1 – 311.9

Sursa foto[1] hubblesite.org

TOTAL PUBLISHING
www.totalpublishing.ro

1 http://hubblesite.org/newscenter/archive/releases/2010/25/image/a

PREFAŢĂ

Obsesiva întrebare „care este viitorul speciei umane?” a fost grăuntele ce a încolţit şi a dat roade, materializându-se în lucrarea Curier Sis2S.

Va dispărea, oare, civilizaţia umană de pe Terra, urmând tiparul simplu, zidit în parametrii imuabili ai naşterii, evoluţiei şi morţii? Sau, poate după foarte multe milenii, această specie, denumită orgolios cea mai inteligentă şi mai performantă din câte cunoaştem, va supravieţui şi se va dezvolta, adaptându-se la condiţiile mereu în schimbare ale planetei? Uităm mereu evidenţa că locuim pe o sferă de foc îmbrăcată într-o scoarţă neverosimil de subţire, ea însăşi suferind transformări ciclice majore, catastrofale pentru fiinţa gracilă care este omul.

Ne place să presupunem existenţa în vremuri imemoriale, dovezi arheologice uluitoare şi neînţelese încă o atestă, a unor civilizaţii umane extraordinare, chiar mai dezvoltate decât cea actuală. Ce s-a întâmplat cu oamenii acelor vremi îndepărtate? Au pierit în războaie distrugătoare sau în cataclisme planetare? Au supravieţuit şi dacă da, cu ce preţ? Ori, poate datorită unor tehnologii avansate, necunoscute nouă, s-au salvat, au evadat de pe planeta mamă, devenită brusc neprimitoare? În ce colţ de Univers au găsit oaza propice să fiinţeze, să progreseze şi, mai apoi, ce au devenit?

Pe această temă, imaginaţia noastră, instrument de anticipaţie şi de explorare a aspiraţiilor umane cele mai temerare, ne-a ajutat să ţesem povestea Curierului Sis2S.

Chiar dacă acţiunea se desfăşoară în aceeaşi galaxie Sis2S şi regăsim personaje implicate în romanul anterior, „Oamenii lui Ma” (2006), aventurile Căpitanului D. sunt de sine stătătoare şi ne conduc în zonele stranii, necunoscute ale Universurilor Paralele.

Evident că cea mai întreprinzătoare şi fertilă închipuire umană nu va putea întrezări sau contura vreodată, chiar în teritoriile fantasticului, evoluţia civilizaţiilor umane cu toate suişurile şi coborâşurile şi nici intersectările acestora cu alte dimensiuni misterioase.

De altfel, intenţia noastră este doar de a deschide porţile către visul specific speciei umane de acceptare a provocărilor necunoscutului, dacă legile cifrelor ciudate, extrapolare a principiului indeterminării, postulat de fizicieni, o vor permite.

ELVIRA-SÎNZIANA CIUFECU

Lui Costel, călător în alte dimensiuni

Căpitan D.

Capitolul 1

Nu-ţi renega obârşia, e cel mai de preţ bun al tău.

Himera îmi dădusem întâlnire cu Info, în Piaţa Arhivelor, din mai multe motive. În primul rând fiindcă îmi plăcea locul, fără să pot spune cu exactitate ce mă atrăgea aici. La prima vedere, spaţiul enorm, circular, pavat cu dale sidefii, impecabile ca dimensiune şi formă, degaja o anume răceală, detaşare pe faţă ostentativă, de restul magnificei Omsis, capitală a imperiului Sis2S, *omphalus mundi*, din sistemul solar cu *doi sori*, a cărei splendoare şi faimă depăşise de mult limitele galaxiei ce o stăpânea.

Sis2S, Măreaţa, Invincibila Lume a lui Doi!

Uriaşa sferă albă, asemenea unei perle de proporţii uriaşe, ce adăpostea Arhivele Imperiale, stabilizată de contraforturi prelungite pe întreaga circumferinţă a pieţei, ca în montura unui inel gigantic, accentua şi ea senzaţia de austeritate. Un peisaj fără pete de culoare, alb pe alb, împrumutând vagi reflexe roşii viorii numai în amurg, când văpaia celor doi aştri de foc, ce luminau şi dădeau viaţă

acelei lumi se potolea puţin.

Ansamblul ar fi părut conceput de arhitecţi, a căror gândire fusese epurată de orice urmă de simţire omenească, dacă, exact pe diagonală, în partea opusă, nu s-ar fi ridicat monumentul închinat memoriei celor căzuţi în Războiul Just. Un edificiu a cărui înălţime te făcea să te simţi foarte mic, nu numai la propriu, ci şi la figurat, deoarece pe suprafeţele polisate fuseseră gravate numele unor eroi deveniţi legendari prin vieţile lor exemplare, culminând cu sacrificiul suprem, închinat măreţelor idealuri ce guvernau Imperiul Sis2S. Despre câţiva dintre ei aflasem de la tata, în puţinele momente cât îmi fusese alături, lucruri ce căpătaseră în imaginaţia mea dimensiuni fabuloase. Înţelesesem că pe unii dintre acei combatanţi glorioşi îi cunoscuse, deoarece participase şi el la confruntarea teribilă dintre cele două seminţii de sorginte umană care stăpâneau galaxiile Sis2S Şi Monk. În ce fel, nu-mi precizase, iar eu nu-l întrebasem. Mi-era mult prea preţioasă prezenţa lui şi îl vedeam atât de rar, încât nu voiam să întrerup cu întrebări intempestive revărsarea aceea de fermecătoare elocvenţă, de expunere clară amestecată cu suspans şi fantezie, care erau povestirile lui. Faptul că îi fusese colaborator marii împărătesc Mael, a cărui statuie maiestuoasă domina edificiul închinat victoriei Sis2S, mi se părea extraordinar şi exacerba sentimentul de adoraţie ce i-l purtasem dintotdeauna, încât n-am rezistat tentaţiei să-mi lipesc fruntea de luciul postamentului. Căldura acumulată de metal, monumentul fiind durat în întregime din monkatită, material mai preţios decât aurul, mi-l evoca dureros de real pe cel ce fusese tatăl meu, deşi numele lui, Sisecoute, nu se afla acolo, în lungile şiruri de viteji.

Da, merita să vin aici, ori de câte ori mi se oferea ocazia.

Al doilea motiv al prezenţei mele acolo era faptul că, exceptându-mă, nimeni nu părea interesat de locul acela

supra-încărcat de istorie. Eram întotdeauna singură, piaţa fiind mereu pustie, dacă nu luai în calcul roboţii de pază din Garda Imperială. Îmbrăcaţi în uniforme cu pelerine gri ca oţelul, supra-încărcate de fireturi, aşezaţi în două rânduri, priveau inexpresivi prin căştile transparente, păzind ceea ce era probabil intrarea, fiindcă, pe rotunjimea perfectă a sferei albe, nimic nu sugera existenţa ei. Impasibilitatea lor inducea în eroare, fiindcă orice tentativă de apropiere de lăcaşul Arhivelor Imperiale, de încălcare a limitelor expres semnalate, era imediat urmată de avertizări verbale, întâi politicoase, apoi de semnale sonore, stridente. În ceea ce mă privea, nu aveam de gând să ignor interdicţiile, deşi muream să aflu, cum se intra şi se ieşea din sferă, pereţii ei fiind continui, perfect lucioşi şi netezi. Lăsând la o parte nedumeririle proprii, mă simţeam bine departe de marile bulevarde, traseele favorite de promenadă, ori de locurile de agrement ale sismenilor, ferită de privirile lor dispreţuitor-interogative. Cu toate eforturile mele, nu ştiu cum reuşeau s-o detecteze, apartenenţa mea la Terra era evidentă, un fel de marker indelebil. Mă îmbrăcam corespunzător, cât mai frumos posibil, eleganţa fiind o primă condiţie să fii acceptată pe Sis2S şi adoptasem exprimarea preţioasă, presărată cu metafore şi întortocheri de fraze, proprie acelei culturi. În opinia mea, vorbeam bine şi arătam pe măsură, dar, camuflată de politeţea excesivă, percepeam, sentinţa necruţătoare… *subdotaţii de pe Terra*!

Când eram însoţită de Info, privirile staţionau doar o clipă asupra noastră, apoi alunecau alături, simulând indiferenţă, încercând să mascheze o intensă curiozitate. Priveliştea unei tinere ţinând de mână un băieţel, plimbându-se agale, n-ar fi însemnat mare lucru, *dacă n-aş fi fost pe Sis2S*. Prezenţa lui Info, alături de mine, intriga, era deconcertantă. Capul disproporţionat de mare faţă de trupul plăpând şi membrele delicate, impresia de fragilitate extremă contrastând cu expresia matură,

privirea ageră şi atotştiutoare, îl plasau imediat într-o categorie aparte. Jacheta de catifea albastră, având pe mâneca stângă blazonul Casei Imperiale şi iniţialele ITIE, nu lăsau dubii apartenenţei purtătorului la tagma *aleşilor* ce lucrau pentru Institutului de Tehnologie şi Investigaţii Extrasenzoriale. Ce îl lega de o fiinţă *evident inferioară*, o intrusă de pe o planetă dintr-o galaxie periferică? întrebarea era justificată pentru oricine ştia cât de sus, în ierarhia Sis2S, se situau slujbaşii de la ITIE. Asemenea celor ce deserveau Arhivele, toţi erau subordonaţi Casei Imperiale, selectaţi, antrenaţi pentru prestaţii dintre cele mai speciale, vizând protecţia întregii galaxii. O adevărată castă cu organizare necunoscută, misiuni secrete, nedorind să se amestece cu restul muritorilor, indiferent de poziţie, avere sau relaţii. Da, bună întrebare. Ce aveam de împărţit cu Info? Răspunsul *ascuns*, *cel adevărat*, pe care ar fi trebuit să mi-l dau mie însumi era confuz, deşi conţinea cumva într-o formă nedefinită *un alt motiv* pentru care îmi purtam neostenită paşii în Piaţa Arhivelor, dar preferam să nu stărui asupra lui şi să nu-l analizez, într-atât era de absurd.

— Arăţi grozav astăzi!

Info era chiar în spatele meu şi mă privea. Exclamaţia lui era însoţită de examinarea minuţioasă, francă, a copiilor, lipsită de orice prejudecată în ceea ce mă privea. Ascendenţa mea, pe jumătate terestră, era un dat care nu-l deranja, iar dezamăgirea că nici acum nu surprinsesem momentul când părăsise clădirea Arhivelor, mai exact nu văzusem pe unde şi cum ieşise din sfera etanşă, mi se risipise instantaneu.

Info mi-era drag tocmai fiindcă nu-şi pierduse, credeam eu, inocenţa şi spontaneitatea, iar capitolul afecţiune îi rămăsese intact. Nu aveam idee cu ce se ocupa la ITIE şi nici ce alte obligaţii avea la Arhivele Imperiale, dar ştiam, chiar el mă informase, că este membru al Consorţiului Telepaţilor, asociaţie cu ramificaţii ce

depăşeau graniţele Sis2S, având competenţe intergalactice. În capul enorm, acoperit cu şepcuţa albastră, aşezată cumva pe-o ureche, *şmechereşte*, cum spunea el cu umor, sălăşluia un creier având o cantitate enormă de informaţie, capacităţi aproape nelimitate de stocare şi alte abilităţi misterioase, paranormale. Eram mulţumită că erudiţia, vastele lui cunoştinţe, ca şi performanţele extrasenzoriale, mă rog, poziţia lui profesională nu interferau cu ataşamentul faţă de persoana mea. În ceea ce mă privea, compania lui Info era nepreţuită, fiind singura persoană pe întregul Sis2S în tovărăşia căreia puteam fi eu însumi. Lăsam de o parte angoasele, aspiraţiile de a-mi depăşi limitele, mă bucuram de drăgălăşenia, de jocurile şi candoarea lui, una specială, fiindcă la nivel teoretic, ştia cam tot ce se putea despre oameni şi firea lor, dar experienţele trăite, de viaţă, erau minime. Privindu-l, nu-i dădeai mai mult de opt-zece ani, dar cu el nu mă simţeam singură, rătăcită la capătul Universului.

I-am răspuns cu toată sinceritatea:

— Aproape de exigenţele mereu în creştere de pe Sis2S? începusem tocmai să-mi pierd speranţa.

Am încercat să glumesc, dar tentativa era din start ratată, pe Info nu-l puteam păcăli.

— Nu înţeleg de ce te frământi atât pe tema asta. Am reflectat asupra chestiunii. Dorinţa de a fi acceptată în alt mediu social, aparent ostil, nu merită zbuciumul.

Îmi vorbea cu siguranţa unui dascăl bătrân, în contradicţie flagrantă cu aspectul său, de băieţel subdezvoltat. Făcuse doi paşi înapoi, afişând o atitudine de critică simulată şi declarase galant.

— Căpitan D., să ştii că îţi stă foarte bine în rochie. Elegantele atestate ale Sis2S pot fi invidioase. Cum de ai renunţat la uniformă?

— Aşa, pentru câteva ore de permisie. Merită să ne deconectăm un pic. Am mai trecut de un examen. Ai aflat?

Întrebarea era de prisos, Info fiind la curent cu tot ce făceam, inclusiv rezultatele mele în cadrul aşa-zisului *Program de dezvoltare a relaţiilor Terra-Sis2S*. Informaţiile între Academia Imperială Militară, la care în această perioadă urmam un stagiu de specializare, ITIE, Arhivele Imperiale şi multe alte instituţii ale Sis2S, circulau cu viteza luminii, aceasta fiind cutuma pe Sis2S, transparenţa socotindu-se a fi o condiţie a unei funcţionalităţi administrative fără cusur. Mă rog, aşa pretindeau slujbaşii imperiului, aflaţi în posturi înalte.

— Mi-au spus colegii. Îţi trimit felicitări pentru calificativul obţinut. La întocmirea programului privind „Investigaţia telepatică la distanţe mari" am participat şi noi. Toţi suntem interesaţi de progresele tale.

— Mulţumesc. Cărui fapt datorez atenţia lor?

— Eşti prietena mea. Nu-i de ajuns?

Mă luase de mână, gestul mă înduioşa, avea semnificaţia unei încrederi totale.

— Este, presupun. Cum vrei să ne petrecem ziua?

— Tu alegi.

Info adoptase tonul minor, care ascundea o dorinţă mereu aceeaşi, pe care din teama că nu-mi va fi pe plac, nu şi-o exprima categoric. Mi-era imposibil să nu ţin cont de ea, realizam că era una dintre puţinele lui bucurii.

— Mergem la peşti?

— Bineînţeles. Chiar acum?

— Da, acum. Ia-o înainte.

Se smucise brusc din mâna mea, începând să alerge, deşi picioarele slăbuţe nu păreau să facă faţă acelui elan nestăpânit. L-am urmat grăbită, temându-mă să nu cadă, până când, după o cursă relativ strânsă, am ajuns la mult dorita destinaţie, heleşteul cu peşti. Nu era un loc special de agrement, ci mai degrabă o zonă de înfrumuseţare urbană, rafinată. O grădină micuţă cu sălcii şi plante acvatice, aparent crescute în voie, împrejurul unui petec

de apă foarte albastră, populată cu peşti exotici, deasupra căruia se arcuia elegant un podeţ.

Când l-am ajuns, Info era deja cocoţat, într-un echilibru precar, pe parapetul de lemn lustruit, urmărind încordat evoluţia acelor splendide vieţuitoare.

— Info, ai să cazi.

— Dacă mă ajuţi tu, n-o să cad.

Aşa era, uitasem, de fiecare dată îl ţineam în braţe, iar el se apleca spre apă, cât putea de mult, până când exista pericolul să-i cadă şepcuţa.

— O ţii tu?

Mă conformam, deşi vederea creştetului neprotejat, acoperit cu smocuri de păr decolorat, rar şi fontanela pulsând, îmi provocau de fiecare dată o milă nesfârşită, pe care nu ştiam cum s-o ascund mai bine. Info, căruia reacţia mea nu-i scăpase neobservată, îmi spusese odată.

— Căpitan D., eşti prea impresionabilă. Suturile craniene, odată închise, nu permit dezvoltarea continuă a creierului.

De data aceasta, Info era de-a dreptul emoţionat, bătând surescitat din palme.

— Ai văzut? Au adus peşti noi, superbi.

Într-adevăr, prin limpezimea cristalină se zăreau înotând frenetic frumuseţi bizare, creaturi stranii, specimene unicat, învelite în solzi strălucitori, întrunind în desene savante toate culorile spectrului luminos, cu ochi exoftalmici, telescopaţi sau crescuţi în ciorchini, purtând de-a lungul corpului spini, creste ondulate, excrescenţe ciudate, îşi etalau cozile dantelate, supradimensionate şi înotătoarele transparente, ca incredibile evantaie, întretăindu-şi traiectoriile într-un dans de o halucinantă graţie şi desăvârşită eleganţă. M-am uitat atent, era o desfătare să priveşti spectacolul incitant, aparte, al peştilor, dar nu distingeam în mulţimea fiinţelor create de imaginaţia debordantă a geneticienilor, unul măcar, să-l

pot eticheta drept „noutate” proaspăt sosită.

— Unde vezi tu peşti noi?

— N-ai fost atentă. Uite-i, i-am numărat, au adus încă 22! Un număr favorabil mie, identitatea mea completă fiind Info 22.

— E prima dată când aflu asta.

Remarca mea suna a reproş, exact ce nu-mi plăcea să fac, dar Info, extrem de sensibil la reacţiile mele chiar neexprimate, se simţise dator să adauge.

— Omisiunea îmi aparţine, dar e neintenţionată. Pe larg, înseamnă Cavaler în informaţii de rang 22.

Am tăcut, aş fi vrut să ştiu mai multe, dar însemna să-i stric toată distracţia.

— Căpitan D., ai adus? Ştii tu ce.

— Ah, uitasem.

M-am grăbit să scot din buzunar, fără să-i schimb lui Info poziţia atârnată de parapet, cornetul cu firimituri. Îşi umpluse mânuţa cu tot conţinutul, începând să-l presare deasupra apei. Cum era de aşteptat, în heleşteul paşnic izbucnise o vânzoleală de nedescris, fiecare peştişor zbătându-se să prindă o firimitură cât de mică. Info era în culmea încântării, bătea din palme, exclamând întruna.

— E formidabil, formidabil!

Când firimiturile se epuizaseră şi bătălia peştilor pentru hrană încetase, transparenţa azurie recăpătându-şi luciul şi nemişcarea reflecţiilor verzi ale vlăstarelor de salcie, Info, spectator împătimit, se declarase satisfăcut.

— A fost foarte frumos.

Emoţia participării la competiţie îi acoperea fruntea cu broboane de transpiraţie. Pe obrajii palizi apăreau pete roz.

— Info, de unde pasiunea ta pentru peşti?

— Îţi răspund, dacă mă lămureşti într-o privinţă.

— Sigur, promit.

— Ştii, colegii mei nu au toţi oportunitatea să se plimbe ca mine. Atingerea excelenţei, la creier mă refer, nu este mereu asociată cu o dezvoltare fizică corespunzătoare. Nu toţi sunt deplasabili, iar *lumea dinafară* e o zonă uşor ireală.

— Info, e trist ce-mi spui.

— Din punctul tău de vedere. Pentru ei, *cunoaşterea* în general, ca şi cunoaşterea imediată are alt sens. Mai complex.

— Dacă aşa credeţi voi.

— Asta nu înseamnă dispariţia nevoii de amuzament. Prin intermediul meu, pot percepe ca şi mine, la fel de intens, aceleaşi momente de încântare.

— Cum?

— Simplu. Prin transfer telepatic. Trăirile mele, înconjurat de haloul verde al vegetaţiei, ocrotind un petec de lichid în care evoluează nestingherite, exuberante, nişte încântătoare făpturi, le transmit întocmai. Chiar şi senzaţia de siguranţă lângă tine, când mă întind pe jumătate deasupra apei. Aş putea să cad, nu? Dar *tu mă ţii*. E teribil de provocator, îmi este puţin frică şi totodată sunt fericit privind peştii. Îl vezi pe acela mic, albastru, cum îşi înfoaie înotătoarele şi coada portocalie? Mi-ar plăcea, *o secundă*, *să fiu în locul lui*! Ce crezi?

— Cred că e imposibil. Dar şi o fantezie colorată e uneori folositoare.

Am vrut să dau o turnură hazoasă spuselor mele însă nu-mi puteam înfrâna tristeţea.

Info mi se proptise în faţă, ţintuindu-mă cu o căutătură mai clară decât apa heleşteului.

— Mai bine nu îţi spuneam. Te-am necăjit peste măsură.

— De data aceasta *tu* nu poţi înţelege. Încerc să mi-i imaginez pe prietenii tăi. Oricât de savanţi sunt şi cât de mare e implicarea lor în cârmuirea galaxiei Sis2S, rămân

tot copii. Mi se rupe sufletul de mila lor. Partea aceasta n-o transmite, să nu jignesc pe cineva.

Info păruse că reflectează, apoi îşi strecurase degetele micuţe în mâna mea.

— E ciudat cum gândeşti. *Dacă am fi pe Terra* ce-am face acum?

— Ne-am duce într-un parc de distracţii. Am mânca îngheţată, vată de zahăr sau floricele. Ne-am da în căluşei, ori plimba cu maşinuţele.

— Serios? Mergeai acolo, copil fiind?

— Era distracţia mea favorită.

— Te duceai… Cu cine?

— Cu tata, ori de câte ori avea timp.

Replica lui Info, nu se lăsă aşteptată.

— Deşi era sismen?

— Da, unul nespus de iubitor, nu mi-ar fi refuzat nimic.

— Am să le-o spun colegilor *şi pe asta*. Povesteşte-mi acum de ce ai urmat cariera militară.

Aproape uitasem ce făgăduială neînţeleaptă făcusem, dar promisiunea trebuia respectată, formal măcar.

— Mi-au plăcut parăzile militare, fanfara, uniformele, decoraţiile şi tot tacâmul.

— Nu te cred.

— Bine, am glumit doar. A fost o întâmplare.

— Din cauza capacităţilor tale neobişnuite?

Info izbucnise nerăbdător, dornic să afle mai multe. M-am liniştit, găsise singur o explicaţie, pentru o aşa-zisă vocaţie. Firul acesta putea fi urmărit fără teamă.

— Într-un fel. Info, tu îmi cunoşti datele personale. Ce rost are?

— M-am informat, sigur, răspunsese el, pe ton neutru, dar ce scrie într-un CV e relatarea oficială, impersonală, a unor activităţi. Mi-ar plăcea să-mi spui tu.

— Transmiţi şi prietenilor tăi?

— S-ar bucura enorm.

Sinceritatea lui Info era dezarmantă.

— Pe Terra există focare de conflict armat, mai ales în zonele defavorizate economic.

— De neconceput. Nu pot fi anihilate?

— Ei bine, eram voluntar într-o misiune umanitară, cu scop de ajutorare a populaţiei greu încercate de un război civil. Transportam alimente, medicamente şi alte articole absolut necesare supravieţuirii. Am fost încercuiţi de membrii uneia dintre facţiuni. Cu noi erau oameni din partea locului, majoritatea copii şi bolnavi, iar trupele Guvernului Global, trimise cu rol de menţinere a păcii, având misiunea să ne protejeze se aflau la mare distanţă. De fapt, pierdusem legătura cu ele. Mi-a fost foarte frică.

— Ţie?

— Mie. N-ai idee la ce violenţe se dedau adunăturile astea cu pretenţii de organizaţii politice.

— Şi?

— A intrat în joc instinctul de conservare. Am realizat deodată, că pot comunica mental cu comandantul detaşamentului guvernamental, reuşind mai repede şi mai uşor decât credeam că sunt în stare, să-i raportez punctual întreaga situaţie, poziţia noastră, căile de acces.

— Doar atât?

— A mai fost ceva. Probabil, m-a copleşit furia. Am reuşit să transmit asediatorilor o stare de teamă, de neputinţă, care i-a determinat să amâne atacul, exact timpul necesar să vină ajutorul.

— Au fost lupte?

Info era avid să primească detalii, reacţiona asemenea oricărui puşti amator de poveşti de război, cu imaginaţia inflamată de jocuri dintr-o realitate virtuală. Dar nu era nimic de relatat în plus. Urmaşe un măcel oribil, soldaţii Guvernului Global nefiind cu nimic mai

prejos, în materie de cruzime, decât duşmanul.

— Prefer să nu discutăm, nu-i pentru tine şi nici pentru prietenii tăi.

Am mers câţiva paşi în tăcere, nu voiam să cedez capriciilor unui băieţel, chiar dacă superdotat.

— Căpitan D., şi totuşi…

— Scumpule, nu te laşi, aşa e?

— O singură întrebare. Ai mai participat şi la alte confruntări armate? Ai ucis vreodată?

— Nu răspund la provocări. Operaţiunile militare sunt secrete. Mulţumit?

Îşi ţuguiase buzele dezaprobator, dezamăgit că-l refuzasem. Am adăugat conciliant.

— Întreabă-mă altceva, să nu ne stricăm ziua cu amintiri urâte.

— Dacă asemenea activităţi îţi sunt neplăcute, de ce te-ai făcut soldat?

— Armata Terrei avea nevoie să se alinieze la noile tipuri de război, la cel psihologic mă refer, ca prim obiectiv. Academia Militară Globală, iniţial, m-a solicitat să fiu colaborator extern. Nu era loc de refuz, crede-mă. Apoi, m-am adaptat, mi-a plăcut atmosfera, un anume statut. O absolventă în ştiinţe exacte – prima specializare a mea a fost matematica – îşi doreşte rigoare, iar disciplina militară fortifică şi spiritul şi trupul. De acord, nu?

— Întru totul.

Deşi serios, Info nu părea deplin împăcat.

— De bunăvoie ai intrat în armată?

— N-am regretat niciodată.

Info îşi trase şepcuţa pe ceafa şi fluieră uşor, părând să se mire.

— Te simţi bine în postura de amazoană?

I-am răspuns sec.

— Află că da, nu sunt singura.

Atitudinea mea categorică îl descumpăni un pic, apoi reluă împăciuitor.

— N-am vrut să te supăr.

— Ştiu. Abordăm alte subiecte?

— Cum ar fi?

— M-ar bucura să aflu mai multe despre Sis2S. Au fost atâtea episoade glorioase, unice în istoria speciei umane. Mi-ai putea împărtăşi ce crezi că e meritoriu, relevant, ce nu scrie în manualele Academiei.

— Cu plăcere, data viitoare.

— Info dragule, azi n-ai fost în formă.

— Nu vreau să te încarc cu grijile mele.

Am vrut să-i sugerez să lase problemele galaxiei în seama altora, dar pe faţa micuţă, apăruse o expresie de maximă concentrare, de încordare dureroasă şi m-am revoltat în sine-mi, că e supus unor presiuni nepermise la o vârstă atât de fragedă. Se agăţase de braţul meu.

— Vor veni să mă ducă înapoi peste câteva clipe. Îţi dau de ştire, când ne vedem data viitoare.

Zâmbise îngereşte, voios dintr-odată.

— Mulţumesc pentru peşti. Nu te frământa prea mult pentru soarta mea.

Se desprinsese de lângă mine, precipitat, îndreptându-se spre un vehicul fumuriu, de forma unei păstăi mari, fără geamuri, ce staţiona la marginea lizierei de verdeaţă. Am urmărit cu privirea maşinăria ciudată, decolând vertical, fără zgomot. Era cazul să mă întorc la Academie, orele de permisie fiind pe sfârşite. Mai aveam un răgaz să prind, atât de importantă pentru mine, emisiunea cu *Ştirile Galaxiei*, sursă de noutăţi, acoperind întregul cuprins al Imperiului Sis2S. Voiam din tot sufletul să aflu dacă împăratul Dhwasan avea vreun mesaj pentru Armată.

Măcar să-i văd chipul, să-i aud vocea.

Capitolul 2

Foloseşte-ţi atent harurile, ele dezvăluie identitatea ce ţi-ai dori-o ascunsă de ochii profanilor.

Himera

După obicei, m-am trezit mai devreme decât la ora oficială, a deşteptării, pentru discipolii Academiei Militare Imperiale. Am rămas întinsă, fără să-mi schimb ritmul respirator, ori să fac vreo mişcare, prudentă să nu atrag atenţia *Umbrei*, *robotul* desemnat să aibă grijă de mine. Toţi ofiţerii din personalul Academiei, cursanţii veniţi din exterior, invitaţii, chiar cadeţii din ultimii am de studiu beneficiau, în funcţie de grad, de asistenţa unuia sau mai multor roboţi, clasificaţi datorită performanţelor tehnice, capacităţii de a mima senzaţii şi sentimente umane, ca *aproape-oameni*.

Din prima zi a sosirii mele pe Sis2S fusesem uimită de mulţimea roboţilor. Îi întâlneai pretutindeni, începând cu spaţiile de antrenamente, sălile de curs, cabinetele de studiu, până la marile perimetre de simulare a unor confruntări armate. Disciplinaţi, unii dintre ei profesionişti de înaltă calificare, cu o alură ireproşabilă, puteau fi uşor confundaţi cu *oamenii-oameni*, mai ales că uniformele şi gradele erau similare.

Accederea la funcţii militare superioare se datora unui Edict Imperial al regretatei Sorana, A Doua împărătească Pasăre, mama împăratului Dhwasan, recompensă pentru sacrificiul miilor de roboţi căzuţi în Războiul Just. Am aflat mai târziu că, totuşi, roboţii Armatei aveau un semn distinctiv. Pe scalpul ras, la jumătatea lui, se observa o dungă roşietică subţire, locul unde în cazul unei defecţiuni, accident sau rănire, craniul se deschidea şi se putea interveni.

M-am simţit un pic stânjenită când, proaspăt sosită de pe Terra, după îndeplinirea formalităţilor de recomandare la Academie, a primirii informaţiilor referitoare la Regulamentul pentru cursanţi, programului de studii şi altor înştiinţări referitoare la perioada de timp

cât urma să stau acolo, Generalul supermtendent mi-a prezentat un personaj de aspect androgin, purtând o uniformă fără cusur. L-a identificat ca robotul având matricola cu numărul 2, urmat de un lung şir de cifre, imposibil de reţinut pe loc şi a subliniat cu emfază:

— V-a fost atribuit pe toată durata stagiului de perfecţionare. Are instruirea militară de bază plus alte calificări specifice roboţilor şi vă va sta la dispoziţie non-stop. Va fi *umbra voastră*, Căpitan D. Prin intermediul lui vom lua legătura, dacă veţi avea doleanţe, întrebări sau sugestii. Deocamdată atât. Vă doresc succesl

Am salutat, mi-a răspuns cu toată morga unui General superintendent şi am plecat secondată, de noul meu *asistent*, robotul. Într-un fel, m-aş fi simţit mai bine să fiu lăsată în propriile ape, fără nimeni în preajmă, însă în Armata Sis2S, gradul, un anume rang, poziţia în angrenajul complicat al Apărării Galaxiei, se cereau a fi respectate cu sfinţenie.

Adevărul era că nu prea ştiam cum să mă port cu *ceva*, care arăta ca *cineva*, nicidecum a maşină, deşi chiar maşinărie era, una uluitor de perfecţionată. Am ales să rezolv problema în felul meu.

— Soldat…

— La dispoziţie.

— Domnul general a ordonat să fii *umbra* mea pe tot parcursul stagiului. Voi simplifica acest apelativ. Personal, prefer să-ţi spun Um, prescurtat de la *umbră*.

Am sesizat, spre marea mea uimire, o uşoară încruntare a frunţii foarte netede.

— Dacă te supără, găsim altceva.

— Ordinul e ordin.

M-a privit direct, fără să clipească şi mi s-a părut *că ştie* de ce l-am rebotezat. Maşina aceasta era prea deşteaptă ca să o mint.

— Înţelegi, numărul tău matricol este lung,

complicat, prea multe cifre de ţinut minte. Un nume te personalizează, te scoate din anonimat. Um, eşti de acord?

— Mulţumesc, Căpitan D.

Într-adevăr, exceptând orele de permisie, Um mă însoţea pretutindeni, eficient, arătându-mi un devotament neaşteptat. Era atent să-mi facă suportabilă viaţa la Academie, fiindcă programul, *metodologia de perfecţionare* se dovedise teribil de solicitantă, depăşind standardele celor mai dure instructaje de pe Terra. Să fiu la înălţime era o chestiune de onoare, iar Um părea să fie perfect conştient de acest aspect al obligaţiilor mele. Mă întrebam cu ce programe formidabile fusese înzestrat, că sesiza, poate mai bine decât un om, preocupările şi toată paleta stărilor de spirit prin care treceam: nemulţumire, nelinişte, bună dispoziţie, ori satisfacţie.

Abilităţile lui extraordinare mă puneau în gardă, fără îndoială, toate acţiunile mele erau monitorizate, iar informaţiile privind persoana mea stocate undeva şi prelucrate pe îndelete. Nu eram împotrivă, acestea erau cutumele Armatei, dar mă împotriveam cu îndârjire ideii scotocitului printre gânduri. Având în vedere mediul în care intrasem, exista între telepaţi un consens tacit, un *fair-play* care statornicea ca rejectabilă şi de condamnat orice tentativă de explorare a minţii unui confrate. Şi totuşi regula ar fi fost cu siguranţă încălcată dacă, mai marii Academiei ar fi cerut-o.

Pentru propria-mi protecţie aplicam metode proprii, exerciţii constante, zilnice, cu rostul să-mi menţină autocontrolul treaz şi în formă maximă. Începeam imaginându-mi că mă aflu singură pe o insulă pustie şi încep să ridic, de jur-împrejurul ei, piatră cu piatră, un zid de apărare cu dimensiuni colosale. Apoi, în interiorul primului zid inventat, construiam concentric un altul şi încă altul, tot aşa mai departe, până când ajungeam la nouă. Al zecelea zid, imaginar, se autoînălţa doar din frazele:

Sunt de neînvins J

Nimeni nu ajunge la mintea mea!

Nimeni nu află ce gândesc!

Nimeni nu înţelege ce simt!

Nimeni nu ştie ce vreau!

Sunt de neînvins!

Rosteam îndemnul în gând, cu viteză din ce mai mare, până când acele plăsmuiri se sudau, se contopeau durând o fortăreaţă inexpugnabilă ce proteja alcătuirea minţii mele, alchimia subtilă a propriei existenţe, făcând indescifrabile tamicele ei mecanisme creatoare, afectele, năzuinţele şi, mai presus de orice, trăirile cele mai adânc ascunse, *secretul meu arzător*.

Când am terminat exerciţiul acelei dimineţi şi m-am mişcat uşor, Um de pază întreaga noapte, somnul nu figura în programele lui, se înfiinţase deja la picioarele patului salutându-mă, urându-mi o zi excelentă şi reamintindu-mi conştiincios programul zilei.

— În ordine Um, acum povesteşte-mi ce noutăţi sunt. Aseară, am pierdut *Ştirile*.

Maşina *aproape-om* avea expresia cuiva care se bucură, îi place să mă pună în temă cu mici bârfe, dar şi cu informaţii utile privind profesorii, faima unora dintre ei, notorietatea cursurilor audiate şi de vizitatori din alte galaxii, enumerând plin de aplomb rezultatele examenelor, a distincţiilor şi notelor obţinute de camarazii mei sau ofiţerii de la alte specialităţi, chiar de cădeţi. În scurt timp, îmi putusem da seama cum funcţiona şi care era atmosfera în Academia Militară Imperială a Sis2S, instituţie de prestigiu galactic. De această dată am insistat.

— Um, Ştirilel

— Nimic deosebit, tema îndelung dezbătută, revendicarea teritoriilor de pe planeta Monk.

— Subiectul mai este de actualitate?

— Federaţia Navigatorilor Cosmici susţine că

regretata Sorana, A Doua împărătească Pasăre, i-a indus în eroare la încheierea Tratatului de pace privind potenţialul planetei Monk. Adică, ce se presupune că a mai rămas din el, după război. S-a folosit atunci cea mai teribilă armă cunoscută, n-a mai rămas urmă de viaţă. Din corp ceresc a devenit un bolovan vitrificat, căruia 1 s-a modificat până şi compoziţia chimică.

Se cere acum împăratului Dhwasan, pretenţia fiind summum de absurditate, să confirme inexistenţa monkatitei în străfundurile planetei.

— Şi?

— Mass-media interpretează că împăratul n-ar fi dispus să justifice acţiuni trecute ale Imperialei Sale Mame, fiind cunoscută renunţarea de bunăvoie a Federaţiei la pretenţiile asupra unor teritorii devenite deşerturi moarte.

Mi se luase o piatră de pe inimă. Dacă împăratul nu apăruse la *Ştiri* nu pierdusem nimic, restul era doar politică şi manipulare proprie mass-mediei. Am completat ca pentru mine.

— În plus, în virtutea apartenenţei la dinastia Monk, ca moştenitor al regelui EI Valiente, Federaţia nu e în măsură să-i ceară explicaţii.

— Înaltul Consiliu Galactic al Sis2S e de aceeaşi părere. Aşa am auzit. Rectorul Academiei, Generalul Doyluce susţine, de asemenea, drepturile succesorale imperiale.

Faptul că împăratul nu era singur în această dispută era pentru mine, un motiv de îndreptăţită mulţumire, dar am adăugat pe ton neutru.

— Generalul Doyluce este înţelept şi loial.

— El va susţine prelegerea de astăzi „Tactică şi strategii în confruntările psihotronice”.

— Parcă fusese altceva anunţat.

— Modificarea programelor este justificată

întotdeauna, declarase Um hotărât.

— Dă-mi un exemplu.

Um, adept convins al respectării planificărilor, era pus în dificultate de câte ori apăreau schimbări, de altfel foarte rare, ale orarului sau în desfăşurătorul activităţilor zilnice. Ca urmare, orice deviere de la schema odată stabilită trebuia să fie solid argumentată.

— Ieri, Academia a fost onorată cu vizita unor musafiri de rang foarte înalt.

— Nu văd legătura.

— Apropiaţii şi membrii Familiei Imperiale sunt toţi, fără excepţie, de formaţie militară. Au datoria să se implice.

— Concret, cine anume a fost?

— Înălţimea Sa Proxima, însoţită de numeroşi consilieri militari.

— Ce grad are?

Um se opri nehotărât.

— Niciunul, cred, dar e foarte influentă, a fost Proxima împărătesei Ma şi a Soranei, A Doua împărătească Pasăre. Acum pare să fie Proxima împăratului.

În acel moment, interesul meu, relativ scăzut, urcase la cote uşor de sesizat de către Um, dar preventiv, am făcut efortul să păstrez aparenţa unei curiozităţi pur profesionale.

— Nu e foarte bătrână?

— Nimeni nu e bătrân cât îşi îndeplineşte misiunile.

Răspunsul era tipic pentru modul de a gândi al sismenilor, unde durata medie a vieţii, depăşea mia de ani. Tatăl meu, Sisecoute, avea mai multe sute, însă vârsta exactă nu i-o aflasem niciodată. Se ferea să facă precizări, nu voia să mă sperie probabil, pe Terra chiar cei ce atingeau o singură sută erau consideraţi excepţii. Am continuat miniinterogatoriul sperând să aflu cât mai multe de la Um.

— Şi datorită ei se schimbă programul de studii?

— Ah nu, dar pregătirea ofiţerilor este de prim interes pentru Casa Imperială, iar…

Din nou, Um era uşor dezorientat.

— Informaţiile mele nu au surse tocmai ortodoxe. Unii dintre camarazii mei s-ar putea să înflorească, ori să distorsioneze faptele.

— N-are importanţă, povesteşte-mi.

— Aş putea fi acuzat de colportarea unor ştiri jignitoare, în final de trădare.

— Um nu te teme, ce-mi spui rămâne aici, sunt sismen pe jumătate, iar devotamentul meu faţă de Casa Imperială, ca for tutelar al Academiei, se poate verifica.

— Adevărat. V-am văzut ieri punând flori la mausoleul S or unei împărăteasa Pasăre.

Mi-am reprimat impulsul de a-mi exprima nemulţumirea, că fiecare pas al meu era supravegheat şi am întrebat cât am putut de calm.

— Nu erai învoit?

— Sigur, dar în zona aceea este şi Departamentul de întreţinere al Roboţilor. Mi-am făcut verificarea de rutină şi eram prin preajmă. De fapt, am fost anunţat de paza Porţii Secundare că tocmai aţi sosit la Academie. Mi s-a părut ciudat că n-aţi intrat prin Poarta Principală. Am fost îngrijorat.

— Îngrijorat?

Afirmaţia lui era surprinzătoare, să-mi poarte de grijă era culmea absurdului, aş fi vrut să râd, dar mi-am dat seama că l-aş jigni. Doamne, e posibil să ofensezi o maşină? Aşa se părea.

Relaţia mea cu un era greu de potrivit într-un tipar anume şi am decis ca începând chiar din acelaşi moment să-l privesc ca pe un camarad, să-mi scot definitiv din cap ideea că este doar o asamblare ultrasofisticată de angrenaje, circuite, senzori şi piese organice artificiale. I-

am ignorat intenţionat expresia preocupată, în timp ce mă ajuta să îmbrac uniforma, aceeaşi pentru toţi cursanţii Academiei, fumurie ca guşa porumbelului, ajustată, croită astfel încât să accentueze supleţea şi forţa celui care o purta. Mi-am aruncat pelerina vişinie pe umerii încărcaţi de trese aurii şi mi-am prins la brâu pumnalul, purtat în semn de respect faţă de ascendenţa Monk a împăratului.

— Cum ţi se pare?

— Sunteţi cel mai arătos ofiţer, din câţi ştiu eu. Mai mult decât atât, *un adevărat războinic psi*, exclamă Um admirativ. Camarazii mei mă invidiază, că vă sunt aproape.

Eram din nou în derută, conversaţiile cu un erau imprevizibile, amestec de naivitate şi sinceritate, nu-mi explicam prin ce mecanisme făcea astfel de asocieri. Chiar dacă eram înaltă şi bine făcută, trăsăturile mele, sută la sută feminine, nu puteau fi confundate cu acelea ale unui bărbat.

— Bănuieşti, de ce ieri am evitat Poarta Principală?

— Nu.

— În faţa intrării era o forfotă neobişnuită de civili şi militari, iar eu nu purtam uniformă.

— Aţi dorit să preîntâmpinaţi o situaţie penibilă.

— Exact. Acum spune-mi ce a determinat modificarea în programul cursurilor.

— Explicaţia nu poate fi asamblată într-o relatare coerentă. Nu sunt sigur.

— Nu contează.

— E vorba tot despre monkatită, pe de o parte, iar pe de alta, sunt multe speculaţii. Ştiaţi că împăratul Dhwasan…

Um mă privise cu îndoială.

— … a văzut lumina vieţii…

Se oprise, părând că îşi construieşte atent, formularea completă a frazei, dar n-aveam răbdare să aştept întorsături pompoase de cuvinte.

— Adică s-a născut…

Robotul meu *aproape-om* păruse brusc nespus de stânjenit apoi, ca şi cum şi-ar fi descărcat pe mine toată răspunderea cuvântului dubios *născut*, rostise precipitat.

— … într-un Univers Paralel?

— Cum? Nu.

— A fost secretul Casei Imperiale. Federaţia este acum în temă, au existat scurgeri de informaţii şi face presiuni privând concesionarea planetei Monk.

— Ce legătură este între certurile pentru monkatită, naşterea împăratului într-un Univers Paralel şi rosturile Academiei?

— Nu dispun de date suplimentare. O supoziţie ar fi adaptarea programei analitice la climatul politic actual.

— Mulţumesc, Um. Am îndoieli că Generalul Doyluce va aborda, chiar în treacăt, vreunul dintre aceste subiecte. Să mergem.

M-am felicitat că am ajuns la curs o idee mai devreme, deoarece amfiteatrul era plin. Se adunaseră pe puţin câteva sute de persoane sub cupola transparentă, susţinută de nervuri ce alcătuiau un desen geometric complicat, filtrând radiaţia incandescentă a celor doi sori, redifuzând-o mai prietenoasă, propice concentrării minţilor dornice de incursiuni în lumea fascinantă a cunoaşterii. În afară de cursanţii obişnuiţi, încorsetaţi în uniforme, rigizi şi rezervaţi, străduindu-se să demonstreze supunerea la canoanele prestigioasei instituţii, reper de ştiinţă şi perfecţiune militară, participau, cutumă proprie Academiei Sis2S, şi civili dornici să-l audieze pe Generalul Doyluce, vestit pentru prelegerile lui.

Femei şi bărbaţi, eleganţi şi sobri, ocupau locuri în primele rânduri, îşi agitau evantaiele, accesoriu indispensabil unei ţinute rafinate, preocupare de prim ordin pe Sis2S şi purtau discuţii însufleţite. Zumzetul vocilor ajungea până la mine, provocându-mă să-mi

încordez auzul, să aflu ce subiecte le inducea starea de aşteptare impacientă.

Din frânturile de fraze ce-mi parveneau mi-am dat seama ce importante erau pentru ei temele abordate în acel înalt for academic şi cât de adânci erau urmele lăsate de Războiul Just. Amintirea acelei înfruntări, când întreaga galaxie Sis2S fusese la un pas de dispariţie, era încă vie.

Sismenii considerau prioritară pregătirea militară, nu numai logistic, bugetul Armatei susţinând efective de luptă greu de conceput pentru un cursant venit de pe Terra, ci şi ca instruire performantă, neegalată de alte galaxii, a viitorilor combatanţi, încât orice agresiune să fie din faşă descurajată.

În acest context, cum aparenţele de excesivă mondenitate puteau să inducă în eroare, doar analiza fără idei preconcepute mi-ar fi dezvăluit mecanismele complicate ale acelei societăţi hiperdezvoltate, cu un comportament deconcertant pentru modul meu de gândire.

M-am aşezat pe locul întotdeauna acelaşi, din secţiunea rezervată străinilor ce frecventau Academia, încercând să reflectez câteva minute la ceea ce îmi povestise Um, să mă detaşez, să fiu doar cu mine însumi.

Ziua precedentă fusese neobişnuită. Mă convinsesem iarăşi, pentru a mia oară, că cele mai minore, nesemnificative din acţiunile mele, erau observate, consemnate, interpretate. Se ştia exact ce am făcut pas cu pas. Ca să nu dau loc la suspiciuni, tocmai îi spusesem lui Um motivul schimbării traseului meu. Una peste alta, procedasem bine ocolind Poarta Principală, nu era cazul să dau ochii cu acel alai strălucitor care invadase peluza şi aleile din faţa monumentalei faţade a palatului ce adăpostea Academia Militară Imperială. Aş fi fost obligată să mă strecor printre gărzi, roboţi, eventual să dau explicaţii privind prezenţa mea acolo. De la distanţă, îl observasem pe Generalul Doyluce, în postura de amfitrion atent, înconjurat de domni, doamne distruse şi ofiţeri de

rang înalt. Dacă m-ar fi observat şi, în alternativă puţin probabilă, mi-ar fi reţinut figura, cursanţii străini perindându-se cu sutele la Academie şi l-aş fi salutat, ar fi fost nemulţumit de apariţia mea într-o ţinută neadecvată.

Aşadar, am ocolit mergând la întâmplare, ghidându-mă de împrejmuirea înaltă, din piatră cenuşie, susţinută din loc în loc de contraforturi masive, ce separa incinta Academiei de restul oraşului. Până atunci, călăuzită, însoţită de Um, mereu grăbindu-mă, alergând de la cursuri la instrucţie sau la antrenamente extenuante, nu avusesem răgazul unor plimbări exploratoare.

... Nimerind la Poarta Secundară, am profitat de nesperata şansă să-mi întregesc imaginea acelui vast spaţiu, ocupat de nenumărate edificii, a căror utilitate puteam doar s-o bănuiesc, un întreg oraş în inima marii capitale Omsis, guvernat de un comandament militar, legi proprii, păzit de mii de roboţi, împânzit cu atenţionări, aparatură de supraveghere şi alarme.

Numitorul comun al acelui ansamblu arhitectural militar era echilibrul şi armonia. Palatele magnifice, cu dimensiuni impresionante, îmbrăţişate de parcuri luxuriante, împodobite cu monumente, statui de generali, stele comemorative erau, fie locuite de personalităţi remarcabile ale Academiei şi Armatei Sis2S, fie destinate să găzduiască evenimente importante, parafări de tratate, reuniuni ale marilor puteri galactice.

Caracteristic, lipsea aspectul de funcţionalitate aspră, seacă, lipsa de confort evidentă în instituţiile similare de pe Terra, iar preocuparea pentru securitatea şi protejarea excesivă a unor secrete, invizibilă. O parte din mine era mândră de ascendenţa Sis2S, dar cealaltă parte, cu rădăcini înfipte în Terra, copleşită de atâta risipă de bogăţie şi frumuseţe calmă, aparenţele puteau să înşele, mă îndemna la vigilenţă. Nu puteam ignora exigenţele ce forţau limitele, regulamentele militare draconice, pedepsele exemplare pentru abateri minore. Greşelile nu

erau admise, dorinţa către perfecţiune avea dimensiunile unei obsesii galactice.

Deviza Academiei Militare ar fi putut fi, *J? ară milă şi îndurare*

Mi-am întrerupt analiza peripeţiilor zilei precedente, fiindcă în apropiere de estrada lăcuită, intens albastră, pregătită anume pentru Generalul Doyluce, roboţii amplasau cu o iuţeală remarcabilă jilţuri largi, cu spătare înalte. Alăturea de mine, am auzit comentariile unor camarazi, privind participarea anunţată în ultimul moment, la prelegere, a unor membri ai Familiei Imperiale. Nemulţumită că gustul pentru fast şi protocol contamina şi cele mai înalte foruri ştiinţifice, m-am întors la introspecţiile mele.

Întoarcerea la pas, pe aleile vaste, plimbarea, îmi rezervase un moment aparte. Înaintea ochilor îmi răsărise dintr-odată, înecat într-un labirint vegetal, un pavilion din marmoră albă adăpostind o statuie, la fel de albă, lucrată cu mare fineţe, a unei femei înaripate, în mărime naturală. Inscripţia de pe fronton ascunsă de crengile arborilor, *Sorana Imperatrix*, strălucea într-un auriu potolit. Aveam în faţă, neîndoielnic, reprezentarea Soranei, A Doua împărătească Pasăre, marea învingătoare din Războiul Just.

Monumentul ce-i fusese dedicat, şocant pentru mine, nu era nicicum comparabil celui din Piaţa Arhivelor, închinat predecesoarei sale împărăteasa Mael, care prin dimensiuni şi măreţie, te strivea. Dimpotrivă, asemenea făpturii cioplite în piatră, micul areal izolat inspira o pace senină şi, ei bine, o infinită duioşie. Am rămas ţintuită de avalanşa de sentimente ciudate, contradictorii, nu reuşeam să îmbin într-un tot faptul că împărăteasa fusese un mare strateg şi un războinic temerar, cu expresia de blândeţe, de infinită dulceaţă a chipului ei. La picioarele încercuite de pene, dăltuite măiestru în materialul dur, fuseseră depuse flori, un torent de parfum şi culoare, dovada unei amintiri neşterse.

Pentru prima oară, pe Sis2S descoperisem o insulă de simţire neviciată de aroganţă şi orgoliu. Nu mă înduram să părăsesc locul, aş fi dorit să aduc şi eu un umil omagiu, ofranda recunoştinţei pentru acea stare de seninătate şi pace, care mă împăcase cu mine însumi şi situaţia complicată în care intrasem de bunăvoie şi nesilită de nimeni. Am simţit o uşoară atingere. Cineva îmi întindea o ramură înflorită, exact cum aş fi ales eu. Zecile de petale albe, desfoiate, învoite şi pure, cu marginile delicate tivite de roşu aprins, concentrau vibraţia luminoasă şi o risipeau generos în jur, evocându-mi deodată, dragostea legendară, purtată regelui EI Falcon, cavaler-călugăr Monk, de Sorana A Doua împărătească Pasăre, aşa cum relatau surse biografice neoficiale.

Cufundată în reamintirea acelei poveşti, din care ştiam foarte puţin, tragic încheiată printr-un război nimicitor, am întârziat să-i mulţumesc celui care îmi oferise floarea, iar când am vrut s-o fac, acesta se pierduse în umbra vegetaţiei înconjurătoare. Un bărbat foarte înalt, zvelt, în colant negru, simplu, îndepărtându-se prea repede ca să-mi dau seama dacă era *robot aproape-om* sau *om-om*.

Fusese o experienţă benefică, un reper util pentru atenuarea răzvrătirilor mele, când traiul în societatea intransigentă a Sis2S, închistată în propriile-i haremuri de excelenţă, deveneau insuportabile. Merita să aflu mai multe, să meditez asupra *neasemuitei Sorana* aşa cum o numea tata în aducerile lui aminte, în care sesizam o tristeţe ascunsă. Schimba brusc vorba, iar eu consideram subiectul închis. Reţinusem puţine lucruri în ceea ce o privea. Ştiam doar că, înfruntând prejudecăţile întregii Sis2S, iubise dincolo de limite, pe unul dintre cei mai temuţi duşmani ai propriei galaxii şi *îşi născuse fiul*, pe împăratul Dhwasan. *A naşte*, într-o societate care de milenii practica selecţia genetică şi donarea, era sfidare, o îndrăzneală de neînchipuit, nesocotirea tradiţiilor milenare, naşterea naturală fiind o trăsătură a

necuvântătoarelor. Totuşi, plasarea evenimentului într-un Univers Paralel, mi se părea folclor, originar în bârfele roboţilor, ori o interpretare aberantă a unor fapte înţelese pe jumătate.

Un freamăt al asistenţei îmi atrăsese atenţia. Generalul Doyluce impunător în roba de rector, secondat de numeroşi asistenţi şi *roboţi aproape-oameni*, responsabili cu aspectele tehnice ale prezentării didactice, intra cu mare pompă în amfiteatru. Dar ceva nu se potrivea cu ordinea şi protocolul Academiei. În urma suitei profesorale năvălea o mulţime pestriţă. Indivizi a căror extracţie socială nu o puteam preciza se intercalau în spaţiile dintre rânduri, apropiindu-se nepermis de mult de estradă şi de sectorul rezervat Casei Imperiale. Dintre noii veniţi, dezordonaţi şi îmbulzindu-se să ocupe un loc, ceea ce era de neconceput, nici pe Terra o asemenea debandadă n-ar fi fost acceptată, se desprinsese o persoană care-mi captase atenţia. Subţire, înveşmântată din cap până la glezne cu o manta albă brodată în fir auriu cu motive în relief, simboluri şi animale fantastice, evolua cu graţie prin mulţime. La fiecare mişcare, de sub acoperământul somptuos se zărea un colant negru, uniforma de lucru a întregii suflări Sis2S. Era în misiune? Se îndrepta spre mine, având aerul că doreşte să se aşeze, dar invazia noilor sosiţi bloca trecerea fie înainte, fie înapoi, fiind dificil de ajuns la fotoliile din faţă, anume rezervate. Îmbrăcămintea şi alura de o distincţie cum nu mai văzusem, o situau printre apropiaţii Familiei Imperiale. Unde se evaporaseră roboţii, păstrătorii ordinii? Fără să reflectez prea mult, m-am ridicat şi i-am oferit locul meu. Din ovalul feţii foarte albe, mă fulgeraseră doi ochi verzi, migdalaţi, subliniaţi cu negru. În aceeaşi clipă am avut premoniţia a ceva rău, a unei catastrofe. Fără să văd, *am ştiut* că *în următoarea clipă*, nervurile fine ale cupolei *urmau să se frângă şi să se prăbuşească*, exact deasupra noastră. La fel de precis, am intuit pericolul venind de la

musafirii din primele rânduri, toţi telepaţi puternici, dispuşi într-un cerc strâns în jurul estradei, la care abia ajunsese Doyluce şi oamenii lui.

Niciunul dintre camarazii mei, colegii antrenaţi în telekinezie, nu sesizaseră, aşa se părea, iminenţa catastrofei, ori poate nu conştientizaseră că ar fi fost posibilă atunci şi în acel loc. Am acţionat instinctiv, sperând în van să fiu ajutată. Mi-am concentrat întreaga voinţă asupra centrului cupolei, care începuse deja să se fisureze. Vibraţia şi zgomotul ruperii erau terifiante, dar asta părea să declanşeze forţe ale căror dimensiuni nu bănuiam că le pot stăpâni. Am reparat într-un ritm uluitor, cu *gândul*, o, *ce armă şi ce instrument redutabil*, fractura fiecărei nervuri, am sudat într-un tot indestructibil spărturile materialului transparent şi am susţinut, printr-un efort de care nu m-aş fi crezut în stare, emisfera imensă. Nu ştiu cât a durat, dar am realizat că pericolul trecuse doar când în amfiteatru s-a instalat o linişte totală. Întreaga asistenţă îşi ţinea răsuflarea, spaima trecuse. Locurile amfiteatrului erau pline până la refuz cu un auditoriu elegant şi disciplinat, nici urmă de indivizii nedoriţi, buluciţi haotic. Doamna în mantie albă îmi strânsese mâna.

— Căpitane, îţi mulţumesc!

Spre marea mea stupefacţie, în acelaşi moment, Generalul Doyluce, Rector al Academiei Militare Imperiale, distins şi detaşat, anunţa ex*catedrae*, cu aplomb seniorial.

— Onorată asistenţă, simularea unui eveniment paranormal, în condiţii quasi-reale s-a sfârşit. Cu el deschidem cursurile având ca temă „Confruntările psihotronice în războiul modern”.

După o ezitare aproape insesizabilă, continuase cu voce egală.

— Exerciţiul tactic, colaborator fiind Căpitanul D., ofiţer activ al Forţelor Militare ale Terrei, aliată statornică a Sis2S, s-a încheiat cu succes.

Netulburat, fără vreo altă remarcă, îşi începuse dizertaţia, exprimându-se cu eleganţa şi siguranţa profesionistului de anvergură. M-am străduit din toate puterile să-l urmăresc, să nu mă las amăgită de exemplara lui stăpânire de sine, fiindcă indiferent ce ar fi afirmat, nu m-ar fi putut convinge de un aranjament prealabil, pentru exemplificarea capacităţilor *psi* ale unui cursant venit de pe Terra. Nu corespundea uzanţelor Sis2S.

Capitolul 3

Efortul intens, strădania îndârjită, şlefuiesc personalitatea şi scot la iveală trăsături nebănuite.

Himera

Provocările ce le înfruntasem pe Sis2S fuseseră numeroase şi diverse, suportasem ore de exerciţii anume concepute să-mi crească performanţa fizică, să-mi perfecţioneze capacitatea de anduranţă, să stăpânesc durerea trecută dincolo de limitele suportabilului şi cu eforturi, numai eu ştiu cât de mari, să obţin rezultate foarte bune în ştiinţe paranormale. După antrenamente greu de imaginat, devenisem un telepat redutabil, puteam influenţa deciziile semenilor mei, induce spaime sau stări de bine, aveam puteri telekmezice, o dovedise prevenirea catastrofei de la Academie, abilităţi de teleportare şi capacitatea de a instrumenta, credeam eu, cam tot ce se în făptuia cu voinţa şi forţa gândului. Acum, aflată în faţa femeii cu privirea verde filtrată prin perdeaua pleoapelor tivite cu negru, mă simţeam vulnerabilă.

Înălţimea Sa, Proxima! Um îmi furnizase informaţii uluitoare în ceea ce o privea. Personaj influent al Curţii Imperiale, structura ei genetică avea o configuraţie specială, fusese întocmită, *creată să fie aproape* împărăteselor Sis2S. Nu-mi venea să cred ochilor, că persoana atât de tânără, după chip şi comportament, fusese Proxima a doua generaţii succesive de împărătesc, iar acum era Proxima împăratului Dhwasan.

Părea să-mi fie extrem de binevoitoare sau, mai

probabil, voise să-şi exprime gratitudinea, după intervenţia salvatoare din amfiteatru, printr-un gest surprinzător nu numai pentru mine, ci şi pentru Doyluce, dedusesem asta. Invitaţia făcută chiar la sfârşitul prelegerii era valabilă pe întreaga durată a stagiului meu. Îmi oferise adăpost în propriul palat, comodităţi cum nu mai avusesem vreodată şi asistenţă de *roboţi aproape-oameni*, consilieri specializaţi pentru desăvârşirea studiilor mele. Deşi dislocarea din arealul Academiei contravenea regulamentelor, rectorul fusese de acord, fără să ezite. Spre consternarea mea, aranjamentele mutării mele se perfectaseră neaşteptat de repede. Nu mă putusem împotrivi, mi se făcuse o mare onoare, un refuz era de neconceput. Îmi fusese greu să mă desprind, poate îmi era şi un pic teamă, viaţa din cazărmi, chiar cele mai austere, atmosfera, ordinea, disciplina, acel ritm prestabilit, îmi priau, aveau un sens concret. Am avut doar îndrăzneala să condiţionez mutarea mea, de continuarea programului stabilit cu Academia. Motivul invocat era respectarea *ad literam* a contractului dintre Terra şi Sis2S.

Avusesem un răstimp de o zi să mă acomodez la condiţiile excepţionale şi luxul din Palatul înălţimii Sale Proxima. În lipsa gazdei, devotată propriilor îndatoriri, nu-mi făcusem iluzia că se va ocupa prea mult de persoana mea, fusesem constant suprasolicitată, deşi nu renunţasem la Um, de numărul şi atenţia *roboţilor aproape-oameni* puşi la dispoziţia mea. Ofiţeri toţi, cu grade superioare, instructori parapsihologi şi profesori, în domenii variate ale artei militare, îmi supuseseră acceptului un plan stufos de pregătire, mult mai complex decât programul Academiei. N-am ezitat să-mi exprim îngrijorarea, puteam fi depăşită, nu numai ca rezistenţă, ci şi ca încadrare în timp fizic.

Riposta fusese, de aceea suntem aici, să vă susţinem. Constrânsă, am acceptat provocarea.

Ei bine, înălţimea sa, Proxima, mă intimida cum nu

reuşise niciunul dintre instructorii, profesorii mei, însuşi impunătorul General Doyluce. Întruchipa idealul de eleganţă al Sis2S. Veşmântul ei uluitor de mătase, o învăluia într-un fluid preţios, cu nuanţe trecând de la frunză crudă la auriu solar, curgând într-o meredibil de lungă şi fastuoasă trenă. Mişcarea textilă, unduitoare, foşnitoare, sonoritate dulce auzului, însoţindu-i arcuirea braţelor, înclinarea gâtului şi fiecare pas, avea un *ce* insolit, irezistibil, ce-mi întărea convingerea că exteriorul de rafinament şi farmec juca rolul bine gândit al unui ambalaj ascunzând calităţi şi performanţe fără egal, exacerbându-mi inhibiţiile.

Atentă, în expectativă, îi urmăream mersul graţios, încercând să mă sustrag fascinaţiei pe care o exercita asupra mea şi să ghicesc ce intenţii avea, în realitate, cu mine.

Înălţimea Sa Proxima îşi exprima regretul că-mi întrerupe studiul, dar voise neapărat să mă vadă. Se oprise, îşi deschisese evantaiul şi cu un gest brusc, îşi strânsese trena. Faldurile ţesăturii strălucitoare, diafane îi înconjurară gleznele, dând impresia că se ridică deasupra solului, înfrângând o gravitaţie neputincioasă. Vocea îi era atât de caldă, îmbietoare.

— Pe bună dreptate, te întrebi ce doresc de la Domnia ta, Căpitan D.

— Aşa este, înălţimea Voastră, am admis eu, dar înainte, un răspuns la obiect, dacă vi-l cer, ar fi cutezanţă nepermisă?

— Să auzim.

— Accidentul din amfiteatru a fost un atentat veritabil, iar eu am reacţionat instinctiv. Asistenţa era majoritar alcătuită din telepaţi care, deşi cu întârziere, au perceput exact evenimentul. De ce s-a încercat minimalizarea lui, folosindu-se o explicaţie inconsistentă, *etichetarea ca exerciţiu*?

— În realitate, lucrurile sunt mai complicate. Iniţial s-

a dorit a fi o simulare, lui Doyluce îi place să-şi impresioneze auditoriul şi totodată să-şi pună cursanţii în dificultate.

— Nu cred.

Am regretat instantaneu reacţia mea rapidă şi necontrolată, justificată parţial de spaima trăită, imaginea cupolei uriaşe gata să se prăbuşească încă îmi dămuia în subconştient, dar impoliteţea era de proporţii. Înălţimea Sa, păru o clipă nedumerită.

— Devi, *chiar ai curajul* să mă contrazici?

Am înmărmurit. Doar tata îmi spunea aşa, mă chema pe numele mic. Mi-era imposibil să mă scuz, cum ar fi trebuit, mă năpădise teama că îmi cercetase, îmi citise mintea. Pentru prima dată, mi-am pierdut cumpătul, Proxima împăratului era o forţă redutabilă, superioară, antrenată, cu mare experienţă, nici nu se putea altfel. Neajutorată, o priveam râzând, dezvelindu-şi dinţii neînchipuit de albi, caninii ascuţiţi. Instinctiv, am început litania interioară, *sunt de neînvins*, *nimeni nu ajunge la mine*!

— N-am vrut să te sperii, *tinere şi supra-dotat ofiţer*... Ironia transpărea crudă printre cuvintele silabisite. Îţi înţeleg îngrijorările Devi, încetează să te aperi de mine. Îşi trecu mâna foarte caldă, fierbinte peste obrajii mei, mă cuprinsese o moleşeală necunoscută. Îţi vreau binele, nu ştii cât de mult, ca şi propriul meu bine.

Se întinsese apoi pe canapeaua largă, aşezată lângă peretele transparent prin care se vedeau grădinile palatului. Trena desfăşurată, în mii de nuanţe de verde, dădea iluzia contopirii cu pajiştea, cu apa calmă a havuzului din mijlocul ei, în care se reflectau discurile incandescente ale celor doi sori. Mi se tăiase respiraţia de atâta frumuseţe.

— Stai lângă mine şi alungă-ţi ideile preconcepute, poruncise înălţimea Sa.

M-am supus ordinului, încercând să-i dau ascultare.

— Revenind, Generalul Doyluce a pus la punct o simulare, un moment capabil să creeze tensiune, o demonstraţie de forţă, a ceea ce utilizarea ca armă a paranormalului poate genera. În acest scop, a cooptat veterani, foşti combatanţi cu experienţă, capabili să sugereze prăbuşirea cupolei amfiteatrului. I-ai văzut instalaţi în primele rânduri. Împăratul Dhwasan informat de intenţie, interesat de educaţia viitoarelor elite militare, a dorit să asiste la prelegere.

Înălţimea sa Proxima îşi întrerupse fraza, pe albul de porţelan al feţii, două lame verzi, străluceau printre gene, ţintind undeva dincolo de mine, desprinsă de încăpere, locul unde ne aflam, călătorind în meleaguri necunoscute. După un răstimp de tăcere, reluă foarte încet.

— După ce împăratul intrase deja în amfiteatru, am aflat că se pusese la cale asasinarea lui.

Dezvăluirea înălţimii Sale avu efectul unui trăsnet iscat din senin, inima mi se strânse de teamă, de surpriză. Trebuia să-mi ţin firea. Am îngăimat.

— Dar nu…

— Nici tu, nici altcineva nu putea să îl vadă.

Amărăciunea şi regretul, că nici *nu-i simţisem prezenţa*, erau nimicitoare, singura consolare fiind promptitudinea intervenţiei mele.

— I s-a întâmplat ceva?

— O, nu. Greşeala duşmanilor lui este că îl subestimează. În final, chiar fără intervenţia ta, onoarea Academiei ar fi rămas intactă. Evident cu nişte costuri nedorite.

Mi-am făcut curaj să întreb.

— Este adevărat, s-a născut într-un Univers Paralel?

— De unde ştii?

— Roboţii vorbesc. De la Um.

— Ah, da? Discutăm altă dată. Ridicase mâinile cu un

gest de categorică eliminare din discuţie a subiectului, socotit nepotrivit. Reluase autoritar. Revenind, te preocupă cu prioritate, dacă mă înşel ai permisiunea să mă întrerupi, raţiunea instalării tale la mine în palat. Întâi şi întâi, eşti în pericol. Ai intrat în vizorul mămicilor împăratului. Una este să previi un accident, intervenţie surpriză pentru conspiratori şi alta să te expui deschis influenţei demolatoare a unor parapsihologi, profesionişti experţi. *Nu poţi să faci faţă*. Studiile la Academie sunt etapă premergătoare. Noii profesori te vor ajuta să atingi niveluri superioare în domeniu.

— Mă voi strădui, am promis eu, brusc conştientă de limitele mele. Fusesem pusă la punct, mi se arătase care îmi era locul, aprecierile elogioase ale Academiei, notele la examene, nu însemnau mare lucru într-o confruntare adevărată.

— Nu mă îndoiesc, eşti fiica pe care Excelenţa Sa Sisecoute şi-a dorit-o.

Evocarea tatălui meu amplificase tensiunea emoţională la care eram supusă, înălţimea Sa Proxima părea să ştie totul despre mine, Devi de Sis, fiică a fostului Ambasador plenipotenţiar Sis2S pe Terra. Mi-a zâmbit, parcă mi-ar fi citit gândurile, efectul era acela al unui duş rece. Mă încercase iarăşi o undă de teamă, îndată risipită de rezonanţa nostalgică a mărturisirilor, ce nu se împărtăşesc cu voce tare.

— A fost unul dintre cei mai străluciţi şi competenţi membri ai Consiliului Galactic, Şeful suprem al Serviciilor Secrete ale Sis2S. Contribuţia lui la victorie în Războiul Just a fost decisivă. Eroii din umbră hotărăsc soarta imperiilor.

Spusele înălţimii Sale aveau rolul picăturii care varsă paharul. *Tată*! *Tată*!

Am apelat la resursele interioare, *Căpitan D. eşti puternică*, *puternică*, *puternică*! Mi-am încleştat degetele pe pumnalul Monk, nu-l mai scosesem de la brâu de când

mă mutasem la palat. Răceala metalului, denivelările inscripţiei, le ştiam pe dinafară, deviza lui *EI Rey Valiente*, *învingi dacă îndrăzneşti*, era un stimul nesperat, încurajator, să fac faţă noutăţilor năucitoare.

— N-ai ştiut?

— Probabil, nu trebuia.

— Corect.

— Ce-a căutat pe Terra?

— La distanţă, sub acoperirea unei funcţii, onorifice mai degrabă, avea mână liberă.

— În ce sens?

— De la război încoace, mai exact de la moartea împărătesei Sorana, climatul politic a devenit instabil. Deşi am fost învingători, Federaţia Navigatorilor Cosmici ne-a fost adversă. Nu pe faţă.

Am întrebat prudentă.

— Erau motive întemeiate?

— Şi da şi nu. Unul era puternicul resentiment faţă de galaxia Monk.

— Nu se justifică. Un duşman învins, dispărut din cuadrantul de cosmos stăpânit de Federaţie?

— Substratul e mai complicat, Devi. Au existat şi animozităţi interne. Motive sunt destule. Unele grave. Vom discuta cândva şi despre asta.

Asemenea unui prestidigitator îşi dezbrăcase cu repeziciune splendida rochie, rămânând în colantul negru, ce părea să-i fie a doua piele, simbolul rămânerii mereu la datorie.

— Sunt presată de treburi urgente. Lui Um i-am suplimentat programele, cu unul privind istoria nescrisă a Sis2S. Te va informa exact. Învaţă, adaugă fapte, să poţi digera ce am discutat astăzi. De surprize vei mai avea parte. Era să omit ceva important. Am fost Şeful Departamentului de Servicii Secrete ale Sis2S pe Terra. Excelenţa Sa, Sisecoute a fost mentorul, şeful meu. Am

obligaţia morală să te ajut cât pot.

Dintr-un salt, ajunsese în extremitatea încăperii, dispărând dincolo de transparenţa pereţilor, înconjurată de garda *roboţilor-aproape-oameni*, adevărat escadron de siluete în colant negru.

Am încercat să mă dumiresc, privind cu gândurile aiurea, rochia aruncată pe canapea. Aproape imaterială, mătasea sticlea, un curcubeu dominant verde. Standardele mele privind natura fiinţei umane erau depăşite, trebuia să le refac, ridicând ştacheta nici eu nu ştiam cât de sus.

A urmat o perioadă intensă, de lucru. Fiecare clipă era dedicată studiului, în permanenţă în preajmă se afla un profesor, instructor, dirijându-mă, solicitându-mi întreaga atenţie. Nici la Academie nu mai beneficiam de pauzele dintre programe, schimburile de păreri, scurtele taifasuri împreună cu camarazii. De altfel, îi observasem cum precauţi, se distanţau de mine. Nu ştiam dacă se datora invidiei, protecţia înălţimii Sale Proxima, cumulată cu interesul acordat de superiori, fiind un motiv plauzibil, sau pur şi simplu temerilor justificate, faţă de o persoană înzestrată cu haruri funcţionând peste limitele admise la parapsihologi consideraţi începători.

În concluzie, alienarea instalată la primii paşi în Academie se adâncise. Culmea, exceptându-l pe Info, dar nici el nu-mi mai dăduse vreun semn, îmi rămăsese apropiat doar Um *robotul-aproape-om*. Mă uimea cum reuşea să mă convingă, insistând fără să forţeze, creând ambientul propice continuării în ritm susţinut, punct cu punct, al orarului zilnic. Aşa se întâmplase şi de astă dată. La Academie, programul fusese supra-încărcat, cu un exerciţiu complicat şi greu. Recomandată expres de Generalul Doyluce, primisem misiunea de a lupta virtual, cu tehnologie *psi*, împotriva unui duşman aflat la distanţă de ani-lumină, acţiune comună a mai multor telepaţi. Efortul de colaborare, sincronizarea la aceiaşi parametri de funcţionare cerebrală, în grupuri de doi, cinci, apoi zece

telepaţi la un loc, fusese istovitor pentru mine şi pentru camarazii mei. Întoarsă acasă, tânjisem în van după un strop de odihnă, profesorul parapsiholog şi instructorul în aplicaţii practice, sugeraseră politicos, rugăminţile lor erau ordine, să perfectez exerciţiul de una singură. Am lucrat la zeci de noi variante, simulând creşterea efectivelor duşmane, mărind distanţele cosmice, concentrându-mă pe tactici diverse, începând cu influenţarea comandanţilor, distrugerea telekinezică a armamentului şi sfârşind cu blocarea iniţiativelor de apărare ale telepaţilor inamici. Când profesorul *psi* se declarase mulţumit de rezultate, ziua se sfârşea într-o văpaie topită în umbre violete.

Amurgul pe Sis2S mă tulbura întotdeauna, nuanţele stranii ale luminii celor doi sori, ce se stingeau încet, dispărând de pe firmament, aduceau un surplus de melancolie chinuitoarei mele singurătăţi.

Dominantă era nevoia să mă cufund într-un somn adânc, să-mi visez visul imposibil…

… Dhwasan preaputernicul împărat al galaxiei Sis2S, neînchipuit de mândru şi frumos, inspectează efectivele Academiei Militare. Mă descoperă printre sutele de cursanţi, cădeţi şi ofiţeri. Accidentul de la Academie nu a fost dat uitării. Ochii negri, traşi spre tâmple poposesc, o clipă doar, asupra mea, neînsemnatul Căpitan D. acceptat temporar de Academie!

Da, să dorm şi să visez la nesfârşit visul de nepovestit, ce dădea sens strădaniilor mele.

Îl uitasem pe Um şi sarcinile care-i fuseseră trasate, în ceea ce mă privea.

— Căpitan D., ar trebui să vă relaxaţi. Vă conduc într-o mică plimbare prin grădina palatului, să admiraţi o cascadă, înălţimea Sa Proxima merge acolo adesea, susţine că-i aminteşte sejurul pe Terra.

Deşi mă întrebam ce urmăreşte, ştiind că iniţiativele lui aveau ţeluri precise, sugestia era atrăgătoare.

— Putem încerca.

Ideea lui Um fusese binevenită. Splendida cădere de apă strălucea ca un torent de cristal în peisajul mirific, estompat de argintiul muiat în purpuriu, al înserării. O răcoare plăcută, picături minuscule de apă pluteau într-un nor diafan, îmi umplea nările, plămânii, înviorându-mi tot corpul.

Mintea eliberată de constrângeri se întorcea într-o matcă de răgaz. Mi-am scos vestonul uniformei, o carapace îngreunată de fireturi, poate de umezeală şi l-am întins lui Um.

— Centura nu vă deranjează? Pumnalul?

Referirea la pumnal era nelalocul ei. Îl primisem în ziua intrării la Academie şi inexplicabil, mă simţeam în siguranţă purtându-l asupra mea.

— Nu mă despart de el nici când dorm, ştii foarte bine.

Oftase asemenea unui părinte, îngăduitor cu propria-i odraslă răzgâiată. Reacţiile de acest fel, tipic umane aveau întotdeauna un efect ciudat asupra mea.

— Voiai să-mi spui ceva?

— Nu neapărat. Doar că, *ataşamentul* vostru faţă de armă, notat de un observator extern, de un… Făcuse o pauză sugestivă, efectul era garantat.

— Un duşman? *Cine*, Um? Pumnalul este un dar de la Academie, îl poartă cadeţii, toţi cursanţii, corpul profesoral.

— … un adversar, *cineva* indignat că ofiţerii au în dotare obiecte ce amintesc de războinicii Monk, mai exact de tatăl împăratului, EI Rey Valiente.

Dialogul, presimţeam asta, urma să se continue pe un făgaş neortodox, aşa că m-am eschivat.

— Poate fi un pretext să submineze autoritatea unui învăţământ prestigios.

— Nu chiar. Imperiul Monk a fost simbolul

instinctului distructiv al speciei umane, apogeul cruzimii, intoleranţei şi dispreţului pentru semeni. Fanatismul războinicilor-călugări, nimicirea la propriu a civilizaţiilor pe care le-au cotropit, nu pot fi şterse, uitate, decât în milenii.

Pledoaria lui Um mă iritase, i-am răspuns grosolan.

— Um, astea sunt balivernele politicienilor! Ce a fost, a fost. E corect să acceptăm, să ne însuşim valorile adevărate, ale unei civilizaţii, indiferent care e aceea.

Robotul meu *aproape-om* oftă iarăşi consternat.

— În cazul de faţă e vorba de *spiritul Monk*.

Ştiam la ce se referea. Tinerii sismeni erau încurajaţi să-şi aleagă cariera militară, numărul cadeţilor crescuse. Primul curs audiat la Academie fusese o înflăcărată dizertaţie despre *Codul Onoarei Militare*, în realitate, copie nesemnificativ modificată a *Codului Onoarei Călugărilor Războinici Monk*. Cu toată rezerva mea privind discursul gen *strigăt de luptă*, practicat în diverse ocazii de comandanţi, acesta atinsese totuşi o zonă ascunsă a fiinţei mele, unde instinctele primare se exprimau justificate de datorie, loialitate şi alte reguli scrise sau nescrise ale războinicilor.

— Federaţia se teme, doar atât. Să fim serioşi, oamenii s-au războit dinainte să meargă în poziţie bipedă. Împăratul este vizat, nu-i aşa?

— Cu asta voiam să încep. *Agresivitatea vizibilă*, uşor în ascensiune, a Sis2S are origini străvechi, ce urcă până la împărăteasa Războinică.

— Am pierdut şirul atâtor împărătesc.

— Imposibil să nu fi învăţat sau auzit despre ea. A guvernat, în timpuri imemoriale Terra, împreună cu împărăteasa Phoenix.

— Um, nimeni pe Terra nu a auzit de *ea*, de *ele*.

— Bine, dar tot ea a organizat salvarea, fuga, în preziua Marelui Cataclism de pe Terra.

— Istoria Terr ei o cunosc. Niciun document nu pomeneşte despre asemenea dezastre.

Mă fulgeră o bănuială.

— Um, ţi s-a instalat noul program?

— Sunteţi perspicace. Începem de azi, aşa e ordinul înălţimii Sale Proxima. Încerc să vă fac acomodarea mai agreabilă. Un curs de istorie, interactiv, o conversaţie în mijlocul naturii mirifice, alungă oboseala. Vom şi glumi, dacă-mi permiteţi, Căpitan D?

Asta le întrecea pe toate! Um, *robotul aproape-om*, era pus pe şotii.

— Cât doreşti, Um!

— Dar vom analiza trecutul, la modul sistematizat, senini, fără părtinire.

Fără îndoială, se ajunsese în acel punct, când nu aş fi putut da înapoi. Nu aveam intenţia, dar îmi displăcea să se intervină în viaţa mea fără să fiu întrebată. Ori înălţimea Sa Proxima hotăra totul, începând cu materiile de studiat, profesorii, anturajul, creşterea numărului roboţilor *aproapeoameni*, antrenorii, dieteticienii ce mă serveau, sfârşind cu uniformele ce păreau să se înmulţească, cu lenjeria permanent înnoită, a cărei fineţe nu se potrivea cu antrenamentele brutale de la Academie, ce-mi deveniseră a doua natură, indiferent câte cămăşi de mătase aş fi distrus. În sinea mea, eram atât de mândră de tata, fusese o ilustră personalitate a Sis2S, intuisem aceasta, deşi de abia aflasem şi nu avea importanţă că îndeletnicirile lui reale, ţinând de un domeniu ultrasecret, îmi rămăseseră atâta timp necunoscute. Ca urmare, suportam cu stoicism, expresie a gratitudinii pe care i-o datora, atenţiile uneori sufocante ale înălţimii Sale.

Neschimbată, *a mea*, rămăsese doar litania dimineţii *„Sunt de neînvins, nimeni nu ajunge la mine”* şi doar *al meu*, pumnalul, pumnalul Monk, atât de controversat. Datorită lor începeam, fără să şovăi, o fiecare nouă zi. Era

ciudat cum le integrasem, le alipisem, le încorporasem, deşi fără o legătură evidentă, în cvasiprelegerile lui Um. Important era că aflasem lucruri ce istoricii şi arheologii Terrei nu păreau să le ştie, ori dacă da, nu le făcuseră publice, socotindu-le numai legende neatestate ştiinţific.

Mica Terra era neîndoielnic leagănul unor excepţionale civilizaţii, împrăştiate, diseminate în Universul nostru. Marele Cataclism, din timpuri imemoriale, fusese momentul cheie, de grea încercare. Pentru a scăpa de pieire, două nave spaţiale terestre, fiecare comandată de una dintre cele două Împărătese de atunci ale Planetei Albastre, împărăteasa Războinică şi întâia împărătească Pasăre îşi căutaseră salvarea în cosmosul nemărginit. Practic, fuseseră zvârlite dincolo de graniţele sistemului solar parcă prezenţa lor ar fi fost indezirabilă, în apropierea unui pământ ce urma să-şi reaşeze temeliile.

Mândru, Um sublimase.

— *Noi am respectat tradiţia*. Zeci de milenii am fost conduşi, pe durata fiecărei domnii, de câte *două* Împărătese. *Doi este număr fast*.

— O abordare pragmatică de guvernare, de sorginte terestră, am opinat eu. Ce se întâmpla dacă între împărătesc apăreau animozităţi, păreri, convingeri diferite?

— Imposibil, erau clone.

— Aşadar, Împărătesele, originare pe Terra, au fost clone şi ele?

— A, nu, în trecutul foarte îndepărtat, genetica nu devenise performantă.

— Erau foarte deosebite, mi se pare, ca temperament şi preocupări.

— Aşa este, de aici evoluţiile distincte între cele două civilizaţii pe care le-au întemeiat.

— Au fost şi alţi factori, cred.

— Bineînţeles. Deşi intenţia iniţială a fost să călătorească împreună, furtuna cosmică le-a despărţit, a schimbat traseul navelor pe care le comandau şi după îndelungate peregrinări în Cosmos, împreună cu însoţitorii lor, au ajuns în zone diferite ale acestuia.

— Întâia împărătească Pasăre a descoperit într-o galaxie necunoscută, un sistem solar cu doi sori. Locaţia, *legată în mod misterios de cifra doi*, a părut de bun augur. S-a stabilit pe cea mai mare planetă a sistemului, ce oferea condiţii optime de viaţă. Şi apoi…

— S-au adaptat, s-au înmulţit, au devenit puternici şi au cucerit galaxia devenită Imperiul Sis2S!

Um mă urmărise atent încercând să depisteze o urmă de sarcasm în spusele mele.

— Am vrut doar să sublimez capacităţile formidabile de adaptare ale speciei umane, m-am justificat eu.

— Chiar aşa, mă aprobase el satisfăcut.

— Valabil, mai ales pentru împărăteasa Războinică şi oamenii ei.

— Aţi sesizat corect. Ocupanţii celei de-a doua nave au fost mai puţin norocoşi. Împinşi de forţe cosmice extraordinare, au călătorit vreme îndelungată, în totală nesiguranţă. S-au oprit de nevoie, nava suferise defecţiuni grave, într-o îndepărtată galaxie pe o planetă relativ ostilă, munţi şi steiuri, bătute de vânturi. S-au luptat din greu să supravieţuiască.

— Împărătesei Războinice *cifra doi nu i-afostfastă*?

Pentru Um o discuţie *pe tema cifrei doi* era plină de capcane teoretice şi exact cum mă aşteptam îmi ignorase deliberat întrebarea.

— Fiii ei, la fel de aprigi, oameni neîndurători şi hotărâţi au învins greutăţile, au invadat întreaga galaxie, întemeind temutul imperiu Monk. Din nefericire, de-a lungul mileniilor, urmaşii Împărăteselor surori au devenit duşmani de moarte, regii Monk avizi de putere, dorind

supremaţia Universală şi…

— Au fost de neoprit, justificarea principală fiind obţinerea a noi surse de hrană, de materii prime.

— Ştiaţi?

— Nu, dar acesta e *leit-motivul-scuză* al cuceritorilor. Um, mi-ar fi mai utile informaţii privind evenimentele apropiate timpurilor noastre.

— Dacă doriţi. Fiecare împărătească Sis2S şi-a adus contribuţia la propăşirea galaxiei.

Mă tenta să-i spun, lasă-mă cu osanalele, dar am formulat, altfel, gentil.

— Um, te-am rugat ceva.

— Sigur. Vom detalia altă dată. Astăzi voi face doar o schiţă sumară. Istoria modernă a Sis2S începe cu cele două clone, Împărătesele Ma şi Mael, ale căror succesoare, tot clone, au fost Sorana, A Doua împărătească Pasăre, împreună cu împărăteasa Phoebe. Sub guvernarea lor adversitatea faţă de Imperiul Monk a culminat cu Războiul Just.

Cum era de aşteptat Sis2S a ieşit victorioasă din această confruntare.

Tonul lui Um devenise emfatic şi, deloc surprinsă, decelam un nemăsurat orgoliu, tipic pentru cetăţenii Sis2S, fie *oameni adevăraţi* fie *aproape-oameni*. La urma urmei şi eu eram pe jumătate sismen. Am spus tare şi apăsat.

— *Doi*, *Doi*, *Invincibilul Doi*! Aceasta este deviza Academiei înscrisă în Aula Magna cu litere gigantice. Ocupă un întreg perete. Nu-i aşa Um?

— O, da! A fost şi strigătul de luptă în război al Marii Armate Imperiale a Sis2S.

Confirmarea lui Um deborda de entuziasm şi mi-am înfrânat cu greutate imboldul să-l provoc în continuare, amintindu-i că Federaţia Navigatorilor Cosmici, la acea dată, fusese aliata Sis2S şi avusese o contribuţie

însemnată la victorie.

Discursul lui Um nu avusese asupră-mi efectul scontat, îmi păsa foarte puţin de lungile şiruri de împărătesc. Interesul meu se focaliza cu obstinaţie doar asupra ultimului descendent al acelei glorioase linii ancestrale. În marea mea sminteală, ajunsesem să ascult prelegerile unui *robotaproape-om*, devenit profesor pedant, istoric de circumstanţă, cine ştie câte programe savante înghesuiseră în maşinăria aceea, îmbibată cu patriotism până la ultimul circuit, dar n-aveam curajul să-l întreb nimic despre persoana ce îmi absorbea toate gândurile, către care se concentrau toate acţiunile mele… *împăratul Sis2S*. Mi-era o frică nebună ca o intonaţie, o frază stângaci construită să nu-mi dea în vileag nesăbuinţa. În solul fertil al oboselii, tristeţea mea se înfigea cu rădăcini ascuţite, dilacerând strat cu strat rezistenţa, dorinţa de a merge mai departe, de a hrăni cu noi fantasme, clipă de clipă… *imposibilul*!

Dincolo de perdeaua diamantină a cascadei, ireal de frumoasă, pe cerul devenit violet compact, se profilau în depărtare contururile intens fosforescente ale uluitoarelor turnuri de pază ce împrejmuiau Palatul Imperial. Imaginaţia mea dezlănţuită, îmi amintea tenace, că drumul meu către *El* se scurta mereu. Comparând distanţa în ani lumină ce mă despărţeau când eram pe Terra de Sis2S, cu distanţa dintre Palatul înălţimii Sale Proxima şi Palatul Imperial, aceasta din urmă era, teoretic, nesemnificativă. Mă simţeam atât de aproape, necrezut de aproape.

Un suflu de gheaţă, aspru, întoarcerea la raţiune, îmi amintea că distanţele însme nu erau relevante. În fapt, între mine şi *fiul Soranei*, *cea de A Doua împărătească Pasăre* se interpuneau obstacole de netrecut, măreţul imperiu Sis2S şi ascendenţa milenară de străbune, pe care în van încercam să o ignor, împărătesc savante, războinice, omnipotente. Iar *eu*, Căpitan Devi de Sis cine eram? Un modest ofiţer *psi*, nu mai merituos ca alte mii din Armata

Imperială, venit de pe o planetă la fel de modestă. O corcitură, o jumătate de sismen, progenitura unui fost funcţionar al înaltului Consiliu Galactic care, indiferent cât de merituos fusese, tot nu figura *la vedere* pe monumentul împărătesei Mael, printre eroii Războiului Just. Iar ca femeie, nu merita osteneala să-mi găsesc calităţi, frumuseţile de pe Sis2S, rezultat al unei selecţii genetice milenare, nu aveau egal. Şi atunci, concret, ce speram? Nu-mi mai pusesem întrebarea aceasta, eram deodată confuză. *Sunt de neînvins* părea să-şi piardă din forţa magică.

Dar dacă renunţam, dezertam, mă duceam acasă?

Absurditatea eventualităţii unei întoarceri pe Terra devenea clară. Senzaţii obscure, născute în abisuri necunoscute ale făpturii mele, clamau apartenenţa cu trup şi suflet la Sis2S. Dragă Planetă albastră de la marginea îndepărtatei Căi Lactee fusese doar dulcele leagăn al copilăriei de care, uneori, mi-era dor. Un dor destrămat, nedefinit.

— Um, nu eşti curios să afli cum e pe Terra? Acolo, în nopţile senine, cerul e adânc şi plin de stele, iar luna… Imaginează-ţi cea mai palidă, mai nuanţată, mai blândă lumină. Dacă poţi.

Reuşisem să-l surprind pe Um. După o pauză, rosti fără convingere.

— Căpitan D., imaginaţia nu intră în obligaţiile mele. Merg oriunde mi se cere.

Păru deodată vizibil grăbit să mă ajute să-mi îmbrac vestonul, să-mi strâng pumnalul Monk în centură.

— Să ne întoarcem. Am greşit, aveţi nevoie de odihnă.

Comportamentul lui plin de solicitudine avea o latură de afecţiune protectoare, ce nu reuşea s-o ascundă.

— Um, tu n-ai nicio vină. Mergem. Pot să-ţi pun o întrebare personală?

Zâmbise, ori doar lumina înserării tremurase pe obrazul fără riduri.

— Îţi doreşti vreodată ceva?

Mergea repede înainte-mi, probabil nu mă auzise, ceea ce era destul de ciudat şi am renunţat să-l mai descos. La capătul aleii care delimita parcul, s-a întors spre mine. Cu spatele spre faţada Palatului intens luminată, nu-i vedeam expresia feţii rămasă în umbră.

— Da, am cutezanţa unor aspiraţii, o *provocare teribilă*. Mi-e teamă să o rostesc cu voce tare. Nu cred să se împlinească vreodată.

Capitolul 4

Controlează-ţi obsesia, îţi reprimă intuiţia, te împiedică să vezi clar, îţi adoarme simţurile.

Himera

Nu ştiu prin ce minune, deşi materiile, exerciţiile şi testele rămăseseră nemodificate, programul meu se îndulcise, instructorii erau mai puţin categorici, mai îngăduitori, iar Um, pe care-l bănuiam a fi elementul catalizator al schimbării, devenise extrem de riguros cu respectarea ceasurilor de odihnă.

Pe înălţimea Sa Proxima o văzusem o dată doar, de la distanţă, înconjurată de o suită numeroasă de ofiţeri în ţinută de gală, ea însăşi purtând pe umeri o mantie roşie ca focul, atât de bogată, de complicată, încât pajii roboţi abia îi susţineau marginile grele de broderii. Schiţase cu mâna spre mine un salut ce se voia amical, de recunoaştere. Um comentase atotştiutor.

— Se îndreaptă spre Palat, la întâlnirea cu delegaţii Federaţiei. Vrea să-i dea gata.

Am urmărit alaiul până când flacăra şerpuitoare a trenei, din ce în ce mai stinsă, s-a contopit cu zarea. Mi-o închipuiam pe înălţimea Sa înţelegându-se din priviri cu împăratul, punând la cale scenarii de politică înaltă, sfătuindu-se, demolând pretenţiile emisarilor Federaţiei,

încontrându-se cu ei. Proxima împăratului, mereu alături, de neînlocuit!

Amărăciunea mea se sublima, îmbogăţind cu detalii şi completări ale fantasmelor care-mi bântuiau, îmi hrăneau existenţa, lungul şir de scenarii, cu origini pe atât de îndepărtata, neînsemnata planetă Albastră.

Îmi aminteam cu dureroasă claritate ziua nesuferită, petrecută la Departamentul de Relaţii Extraterestre al Ministerului Apărării Globale al Terrei, străduindu-mă să alung plictiseala unui instructaj ce se voia a fi o familiarizare cu practicile militare şi politica unor civilizaţii din alte galaxii. Nu înţelesesem de ce fusesem desemnată să particip, nu mă interesau nicicum extratereştrii. Deşi Terra nu era membră a Federaţiei Navigatorilor Cosmici, fiindcă aparatele ei spaţiale nu se învredniciseră să treacă dincolo de sistemul nostru solar, în ultima perioadă, de ambele părţi, se voia extinderea relaţiilor.

Prezenţa extratereştrilor nu mai era demult o noutate. Veneau şi plecau, implicaţi în activităţi diverse, prioritar plasate la niveluri academice, colaborări cu foruri înalte ştiinţifice şi eşaloanele superioare ale Armatei. Participaseră semnificativ la consolidarea industriei performante, cel mai adesea spaţială. Cu tehnologia lor se construiseră aeroporturi moderne, devenite staţii ce figurau pe traseele de navigaţie cosmică. În plan administrativ, Guvernul Global copiase modele de organizare ce se doreau superioare, însă a căror aplicare nu se dovedise eficientă. Pământenii se acomodau greu la cutumele altor civilizaţii.

Interesul cetăţeanului de rând pentru *ceilalţi* se limita la partea senzaţională, întreţinută de mass-media, reportaje despre alte planete locuite de specia umană, în galaxii nu foarte îndepărtate, distanţele fiind o problemă deloc neglijabilă şi interviuri bombă cu reprezentanţi ai Federaţiei Navigatorilor Cosmici. Mitul „omuleţilor verzi” căzuse în desuetudine, diferenţele somatice între *noi* şi *ei*,

uneori şocante, fuseseră tacit acceptate de toate părţile.

Ajunsesem târziu la cazarmă, obosită şi furioasă, puţin înainte să sune stingerea. În holul mare de la parter, aproape toţi ofiţerii erau îngrămădiţi în faţa ecranului generator de imagini în relief, cadoul unui fan al Armatei. Transmisia se urmărea cu aviditate şi am presupus că era vorba de o competiţie sportivă. Încercarea să mă strecor nebăgată în seamă la lifturi eşuase, bocănitul cizmelor pe pavimentul dur mă deconspirase.

— Căpitane, nu te furişa. Vino să vezi un documentar cu extratereştri. Excepţional.

— N-am chef, astăzi am avut parte de unul, în carne şi oase. Nu minţeam, la instructaj participase un individ cu ochi ageri, cenuşii, foarte mari şi părul bogat, bătând în mov, strâns într-o coadă lungă pe spate, îmbrăcat într-un costum cu textură metalică. De la distanţă, ne privise tăcut, perseverent, pe fiecare în parte. La acea vreme, deşi capacităţile paranormale îmi erau încă nedezvoltate, depistarea unui alt telepat scanând la alţii activitatea cerebrală fusese spontană şi m-am revoltat, superiorii militari, iniţiatori ai instructajului, neavând habar de îndeletnicirile individului. Ajuns la mine, ceea ce făcea el era strigător la cer, mi-am închis mintea. Imediat, se ridicase şi plecase, dar supărarea nu-mi trecuse.

— Merită să-ţi arunci ochii, mă îndemnase vocea domoală, categorică, a colonelului. Documentarul este transmis din galaxia Sis2S, vârful de lance al Federaţiei. Mă nelinişteşte interesul brusc pentru noi. Coincide cu avalanşa de instructaje. Să vezi ce organizare, ce dotare au. În robotică sunt de neegalat.

Cine făcuse documentarul îşi cunoştea meseria, într-atât era de convingător, impresionant.

Imaginile se desfăşurau măiestru sugerate, abisuri cosmice, galaxia Sis2S cu sistemul solar de la care îşi împrumutase numele. Cei doi sori străluceau orbitor, scânteierea lor străpungea semiîntunericul din hol. Pe

fundalul grandios defilau regimente fabuloase de roboţi, armele ce le purtau îmi erau complet necunoscute, strângându-se în rânduri compacte, apoi desfăşurându-se în arc, lăsând vederii priveliştea unei Curţi Imperiale fastuoase.

— Ăştia ştiu să-şi facă reclamă, comentase încet, cineva.

Mi se oprise inima în loc. În centrul adunării măreţe, de un lux strivitor, înalţi ofiţeri, gărzi, demnitari de prim rang, nenumărate doamne, toţi înveşmântaţi în straie bogate de ceremonie, foarte sus, pe o estradă rotundă, se afla un personaj atât de diferit, *diferit*

În jurul meu se produsese un soi de agitaţie admirativă.

— E împăratul galaxiei Sis2S!

— Fantastic, ce om frumos! îţi vine să crezi că e real?

— Realitatea poate fi cosmetizată.

— Parţial. Autoritatea, personalitatea, au resorturi interioare.

— Parcă ar fi din altă plămadă, o rasă umană de indivizi perfecţi.

— Urmarea unei evoluţii de excepţie.

— Mai sigur, rezultatul tehnologiilor genetice.

Îmi fusese peste puteri să urmăresc conţinutul discursului împăratului. Fără să înţeleg ce spune, modulaţiile, vorbele lui, îmi reverberau în auz ca o muzică nouă, necunoscută, răscolitoare. Am plecat imediat, negând evidenţa, *extraterestrul* mă tulburase peste măsură, îmi desprinsese sufletul din matca existenţei cotidiene. Văzusem unite, într-o singură fiinţă, întruchiparea puterii şi mândriei fără limite, focul nestins ce le hrănea şi, mai presus de ele, voinţa invincibilă, capabilă să poruncească, supună şi guverneze, un autocontrol în stare să zădărnicească subtilităţile şi îndemnurile raiului sau iadului, la un loc. Forţe nevăzute

mă atrăgeau, mă întorceau mereu la neasemuita imagine. Am dat vina pe extenuare, pe multe altele, încercând să ies din zbuciumul unei nopţi neodihnitoare, presărată cu vise ciudate.

… De sus, de la înălţimi imperiale, privea un abis de pasiune, ochi negri, prelungi, traşi spre tâmple… într-un prim-plan, foarte aproape, am zărit irisul stropit cu puncte aurii, închizând înăuntrul lui, sechestrând, luând în stăpânire o dragoste nebună, fără sens…

A urmat o săptămână bezmetică, nu mă puteam sustrage obsesiei cotropitoare. Alinarea a venit sub forma altor instructaje, documentare, legate de extratereştri, apoi a interceptării unui canal de ştiri, *Ştirile galaxiei Sis2S*.

Secvenţa aceea veche se reîmprospătase.

Dhwasan stăpânul galaxiei Sis2S, fără egal de frumos, vlăstar al împărăteselor Sis2S şi regilor Monk, stă pe tronul deasupra căruia veghează doi sori numai aur şi strălucire. Primeşte emisari străini, ascultă cu bărbia sprijinită în mâini, atent, impenetrabil, sub fruntea înaltă sprâncenele negre se arcuiesc trase spre tâmple. Între *El* şi soli se interpun distanţe milenare de perfecţiune genetică. Zâmbeşte enigmatic, poate pentru încurajare, poate simplă obligaţie de rutină, trimişilor veniţi în audienţă. Vorbeşte cu politeţea înţelegătoare şi bunăvoinţa imperial condescendentă, anume ca interlocutorii să-şi cumpănească bine pretenţiile şi cererile. Nu e de mirare că îl urăsc atât, ostilitatea lor se percepe concret, în ciuda colosalelor distanţe astrale.

N-am persistat în construcţia scenei închipuite, realizată din colajul subconştient al imaginilor văzute la *Ştirile galaxiei* sau ale documentarelor. O tristeţe fără sfârşit îmi amintea că *nu îl văzusem niciodată pe împărat*, în carne şi oase, aşa cum era *El* în realitate, posibil nici să-l văd vreodată, datorită stricteţii regulilor Casei Imperiale. Şi dacă, fiind faţă în faţă, probabilitate exclusă din start,

sau privindu-l de la distanţă, minunatul tipar întocmit de mine nu ar fi corespuns realităţii, cât aş fi fost dezamăgită?

Hotărârea luată, atunci la cascadă, încercarea să-mi smulg din suflet iraţionala mea dragoste era iluzorie. Nu voiam să renunţ la ea, era una cu fiinţa mea, datorită ei ajunsesem pe Sis2S, mă ajuta să accept provocările.

Căpitan D., eşti puternică, de neînvins!

Um terminase de făcut ordine printre materialele mele de studiu, avea aerul satisfăcut al celui ce şi-a împlinit multiplele îndatoriri…

— Căpitan D., aveţi două zile de repaus. Cum să vă fiu de folos?

Agreabil ar fi fost să-l întâlnesc pe Info, aveam atâtea să-i povestesc, dar nu ştiam cum să iau legătura cu el. Alternativă rămânerii într-o lene fără sfârşit, să-mi visez visele, mă înfricoşa, o prelungită letargie nu aducea nimic bun.

— N-am idee, inventează ce vrei tu.

— Există destule oferte, la dispoziţia cursanţilor Academiei, pentru destindere şi amuzament. Doar să alegeţi.

N-am apucat să aflu despre ce era vorba, înălţimea Sa Proxima intra în cameră. Subţire, efilată, în colantul negru, o siluetă muiată în tuş, inducea senzaţia eronată de fragilitate extremă, asta doar dacă nu-i vedeai lucirile de smarald ale ochilor, lame tăind până şi aerul, gata să reteze orice semn de împotrivire. Părea bine dispusă, îmi imaginam că la vederea mea, neînduplecarea i se atenua. Era o iluzie, născută din dorinţa de a-i fi pe plac?

Sentimentele mele, în ceea ce o privea, asemenea feţelor colorate ale unui caleidoscop, se amestecau, se poziţionau neîncetat, în compoziţii paradoxale, mereu altele. Recunoşteam, mă temeam de ea, dar totodată, aspect al admiraţiei ce i-o purtam, surprinzător, începusem s-o îndrăgesc.

— Ce faci, Devi?

— Planuri pentru zilele de permisie, înălţimea Voastră.

— Binemeritate. Generalul Doyluce mi-a comunicat că, datorită rezultatelor obţinute, poţi candida pentru un post în Armata Imperială, la Ministerul Apărării Galaxiei sau la Academie. Alegerea e a ta.

Încă o dată, mă irita că intervenise, făcuse aranjamente fără să mă consulte.

— Nu cred. Am fost trimisă de Guvernul Global. Acolo au realmente nevoie de mine. Acordul Terrei e absolut necesar.

Înălţimea Sa Proxima rostise rar, apăsat.

— Uşor de obţinut. Spune-mi sincer, ce îţi doreşti *tu*.

Mă cotropise, de neoprit, o senzaţia de vertij. Am făcut un efort supraomenesc să stau dreaptă, neclintită, sub tirul căutăturii verzi. Bătăile inimii îmi mânau sângele în galop nebun, mii de trâmbiţe îmi sunau în urechi bucuria dementă, *sunt aproape*, *din ce în ce mai aproape de El*. Doar teama, că înălţimea Sa Proxima ar fi dedus motivul declanşator al haosului meu emotiv, ireparabilă greşeală, m-a determinat să declar cu vocea nealterată şi tonul sincerităţii autentice.

— Nu ştiu.

Înălţimea Sa nu-şi înfrânase mirarea apoi, după ce mă examinase pe îndelete, critic, aş fi vrut să fiu cât mai departe, un câmp de luptă era preferabil, decât înfiptă în faţa ei, silindu-mă să mimez nehotărârea. La ce-mi folosiseră toate exerciţiile de autocontrol, dacă nici înălţimii Sale nu-i făceam faţă? Cum m-aş fi descurcat având împotrivă duşmanul?

— Devi, eşti înţeleaptă. Bine, consider reacţia ta drept acord pentru decizia ce o voi lua, în locul tău. În ce priveşte permisia, pentru mâine…

Gânditoare, dăduse ocol încăperii, apoi se oprise la

marea deschidere transparentă, cu vedere la parcul ce părea să fie locul ei preferat.

— Eşti invitata mea la ceremonia anuală, dedicată memoriei S or unei, A Doua împărătească Pasăre, considerată de unii, din păcate, eveniment monden. Cel mai important de pe Omsis. Pentru mine, deşi am pierdut-o de atâta timp… Realizez că rănile vechi nu se vor cicatriza în veci.

Îşi îndreptase umerii înguşti şi-şi întorsese privirea spre oceanul de vegetaţie luxuriant, care sfida prin splendoarea lui durerea ce căuta s-o ascundă, s-o îngroape cât mai adânc. Peretele de cristal reflecta netezimea albă a feţii inundată de lacrimi. Întoarsă cu spatele spre mine, continuase fără să-şi piardă tonul categoric.

— Mâine vor fi de faţă, nu numai întreaga Casă Imperială împreună cu elita Sis2S, ci şi invitaţi ai unor mari puteri care fac parte din Federaţie. E necesar să te prezinţi corespunzător noului tău titlu şi ascendenţei tale, ca fiică a Excelenţei Sale Sisecoute. Probează rochia de ceremonie, pe care ţi-am comandat-o şi citeşte instrucţiunile aferente ceremonialului zilei, să te pui în temă. Evenimentul este deosebit, pe Terra n-ai parte de ceva similar.

Rămăsesem fără cuvinte, nu ştiam cum să-mi formulez protestul. Înălţimea Sa se întoarse brusc spre mine.

— Ce e acum?

— Nu vreau să port o rochie.

— Dă-mi voie să înţeleg.

— Am ales calea războinicilor *psi*, mi-am susţinut eu cauza, uniforma e a doua mea piele, conferă demnitate, prestanţă, e mai presus de regulile modei, de comentarii.

Resemnată, aşteptam să se abată furtuna, fronda mea pica prost, era o lipsă crasă de politeţe, dar aş fi acceptat orice reproş, pedeapsă, compromis, doar să nu

port rochie, indiferent cât de frumoasă, de elegantă, să nu suport umilinţa unor priviri piezişe. Contrar temerilor, înălţimea Sa rostise cu îngăduinţă.

— Bine, Devi, îţi respect opţiunile. Aşa vrei, aşa facem.

Tristeţea îi umbrise zâmbetul abia schiţat.

— Am mai cunoscut pe cineva la fel de încăpăţânată ca tine. În memoria ei, îţi promit o uniformă. Ai să vezi… iar pentru alinierea la exigenţele Protocolului, Um fiind depăşit la capitolul siguranţei tale, vei mai primi un asistent, cu abilităţi speciale, capabil să te secondeze în activităţi *psi*.

N-am îndrăznit să comentez noua limitare a intimităţii mele. Cu doi roboţi în preajmă ce-o să mă fac? Am privit obedientă la pardoseala închipuind arabescuri şi am tăcut.

— Deşi nu este disponibil tot timpul, având o mulţime de alte îndatoriri, noul colaborator te va însoţi mâine.

— Căpitan D., n-aţi prea dormit azi-noapte.

Prima reacţie, inutilă, a fost să neg, însă somnul mi-era monitorizat. Nu-mi rămăsese decât să-mi descarc sufletul, având convingerea că, în felul lui, Um mă înţelege.

— Mi-e ruşine, pentru ieri. Trebuia să accept afurisita aia de rochie. Am fost egocentrică, necuviincioasă cu înălţimea Sa, i-am nesocotit aducerile aminte, clipa de suferinţă.

— Vă necăjiţi peste măsură. Deşi a iubit-o nespus pe împărăteasa Sorana, fiind Proxima ei, unei persoane atât de autoritară, e greu să-i influenţezi hotărârile. V-a dat dreptate, în sinea ei.

— Armata abrutizează. Nu ştii cât regret.

— Aţi fost sinceră. Înălţimea Sa apreciază onestitatea. Altfel, *vă obliga* s-o ascultaţi.

— M-ai convins parţial.

Doar pe jumătate domolită, starea mea de neliniște creştea încet şi sigur, alimentată de alte aprehensiuni, imposibil de mărturisit lui Um, certitudinea prezenţei *Lui* la concert, *sub acelaşi acoperiş*, *respirând acelaşi aer cu mine*.

După obicei, îmi împrejmuisem mintea cu metereze fortificate, toate zece sudate între ele cu legăminte de nedesfăcut, *nimeni nu ştie ce gândesc*, *ce simt*, *ce vreau*, *sunt puternică*, dar tot mă simţeam vulnerabilă. Am scos de la căpătâi pumnalul Monk, l-am ţinut strâns în palme. Era foarte uşor, minunat lucrat, fraza incizată, *învingi, dacă îndrăzneşti*, deviza lui EI Rey Valiente căpăta sensuri noi, subtile. L-am cercetat cu atenţie, cine l-ar fi mai fi folosit, într-o adevărată luptă? Originalul, fusese o armă letală.

— Um, s-au copiat mii de exemplare după arma regelui Monk. Ai idee unde a fost fabricat? Mi se pare o reproducere perfectă.

— Ei bine…

Răspunsul întârzia.

— Nu ştii?

— Căpitan D., e lucrat manual.

Am examinat şi mai atent tăişul foarte fin, desenul elegant de pe plăsele.

— Ai dreptate, Academia e generoasă, cursanţii beneficiază de daruri atent alese.

— Am dubii, poate ar trebui să tac, dar acesta nu e darul Academiei.

— Ce spui?

— La instructaj, prealabil intrării în serviciul vostru, Generalul superintendent mi-a ordonat să adaug pe lista efectelor domniei tale, încă un obiect, ce nu fusese livrat. La scurt timp, am primit într-un ambalaj sigilat, pumnalul.

— De la cine?

— Aducătorul era un *robot-aproape-om*, în serviciul

înălţimii Sale Proxima.

De uimire, am scăpat lama cu vârful în jos şi am vrut s-o prind în cădere. Tăietura am conştientizat-o doar când palma mi s-a umplut de sânge.

— Ce aţi făcut?

— N-am fost atentă. Norocul meu, nu am strâns mâna prea tare.

Grijuliu, Um se precipită să panseze rana, învinuindu-se că nu mă prevenise.

— N-ai nicio vină. Îl port asupra mea de atâta timp, *trebuia să ştiu* ce calităţi are.

O bănuială teribilă nu-mi dădea pace.

— De unde are pumnalul înălţimea Sa Proxima?

Um ezita să răspundă apoi, făcându-şi curaj, îmi sugeră precaut.

— Detru informaţii incomplete. Căpitan D., cu abilităţile voastre speciale puteţi afla provenienţa pumnalului.

— Mă sfătuieşti s-o fac, în scopuri personale?

— Altfel n-o să aveţi linişte.

Am şters lama pe care stăruia o urmă roşie, am pus-o cu grijă în teacă şi am strâns cu putere. Insidioasă, căldura mâinilor mele împrumuta viaţă metalului rece, făcându-l să vibreze. Înainte de a mă cufunda în transă, am văzut doar expresia îngrozită, aproape omenească, a lui Um, retras în cel mai îndepărtat colţ al încăperii.

Dinspre palma cu pansamentul impregnat de sânge se ridicase o pâclă roşie, întâi transparentă, apoi din ce în ce mai densă, conturând un bărbat foarte înalt. O manta neagră îi acoperea umerii puternici, un coif din metal galben, strălucitor îi acoperea capul. Pâcla îşi schimbase consistenţa, bărbatul acela falnic îşi ridicase viziera. De sub sprâncenele negre, trase spre tâmple, privirea ascunsă de pleoape grele urmărea umbre ce treceau undeva, într-un spaţiu albastru. Pumnalul *meu* era în mâinile lui,

pregătit să-l arunce. Umbrele se îndepărtaseră, albastrul devenise alb, bărbatul îşi pusese calm pumnalul la brâu. Apoi, pâcla roşie se concentrase ca un abur de foc, închipuind părul strâns în creştetul unei femei. Un zâmbet ciudat, ironic, îi accentua paloarea. Te-ai rătăcit rege Monk, rostise ea în şoaptă. Bărbatul semeţ, nepăsător, îşi desfăcuse pumnalul şi i-l întinsese…

Prin uşa deschisă impetuos, unul dintre roboţii casei intrase anunţând triumfător.

— Căpitan D., v-am adus costumul de ceremonie.

Nu avusesem timpul să analizez viziunea, împreună cu unicul meu confident, Um, *robotul aproape-om*. Tot palatul, mai precis roboţii autohtoni, ca şi alţii veniţi din exterior, cu diverse însărcinări legate de comemorarea ce urma să aibă loc, se aflau într-o stare de agitaţie şi exaltare extremă, alergând, chemându-se, transmiţând ordine. Înălţimea Sa Proxima nu se arătase, poruncile ei se îndeplineau fără greş, chiar dacă ar fi fost pe altă planetă. Mă bucuram că e aşa, trebuia să fiu atentă. *Căpitan D. te afli în zona tulbure* a îndoielilor, secretelor, a unor posibile coincidenţe, dar ştii precis acum, *nu există coincidenţe*.

Neobişnuit, Um dovedea o impacienţă, o vagă pierdere a controlului.

— Căpitan D., Protocolul cere să aveţi doi însoţitori. Noul vostru Asistent nu a sosit încă, ar trebui…

— Um, nu te mişti de lângă mine! Organizarea e perfectă, dacă lipseşte, există un motiv. Trebuie să sosească, din clipă în clipă, doar facem parte din suită.

Deşi emoţionată şi la fel de nerăbdătoare ca Um, aveam obligaţia morală să n-o dezamăgesc pe înălţimea Sa. Îmi tolerase hachiţe nepermise, îngăduinţa ei fusese deasupra oricăror aşteptări, primisem cea mai minunată uniformă. Croită fără cusur, odată ce o îmbrăcasem mă simţisem eu însumi. Nu ştiam cărui departament al armatei aparţinea, însă fineţea şi culoarea materialului, un azuriu blând, sugera cerul de vară, călătorii dincolo de

imensitatea lui. Creatorii de veşmmte de pe Sis2S erau neîntrecuţi să îmbine armonios confortul desăvârşit cu eleganţa deplină. Pelerina de ceremonie, nici la Generalul Doyluce nu văzusem ceva similar, mai preţioasă decât cea mai rafinată rochie, era peste aşteptări. Pe fondul mătăsii grele, în tonuri de miere palidă sublimată în safir, galopau nebuneşte, brodaţi în aur şi argint, caii-balauri ai împărătesei Ma. Copleşită de atâta generozitate am strâns, spre încurajare, pumnalul Monk de la brâu. Atingerea dură făcu să sângereze iarăşi tăietura pe care o credeam închisă. Atunci, venind din spatele meu, am auzit, fără drept de apel.

— Căpitan D., întindeţi mâna să vindecăm rana. O plagă sângerândă ar fi împotriva Protocolului şi aşa foarte exigent.

Surprinsă de tonul categoric şi fără să reflectez, să-l privesc atent pe cel ce-şi oferea ajutorul, am făcut ce mi s-a cerut, dar Um nu s-a sfiit.

— Domnia Voastră sunteţi noul Asistent? M-am temut că n-o să veniţi.

Concentrat asupra tăieturii din mâna mea, ale cărei margini se alipeau fără să lase cicatrici, nou-venitul nu luase în seamă interpelarea lui Um, şi am dedus că este cel de-al doilea însoţitor al meu. Nu părea să facă parte dintre *roboţii aproape-oameni*, chiar dotaţi cu programe de ultimă generaţie. Hainele fine, fără însemne sau grade, din catifea neagră ţesută cu fir, nimic în exces, îi avantajau ţinuta elegantă. Purta plete negre, îngrijite, acoperite de un coif auriu, perfect neted, fără însemne.

În ansamblu, arăta neliniştitor de distins şi bine pentru un Asistent, iar demonstrarea harurilor *psi*, în palmă nu-mi rămăsese vreo urmă de tăietură, mă încredinţau că era *om-om*. Sosirea abruptă, comportamentul imperativ, fără politeţea subînţeleasă a unei prealabile prezentări, dădeau de gândit. Degaja o atracţie stranie, aceea a persoanelor cu trăiri intense, bine

ascunse, ce zămislesc o aură de farmec, o capcană în care, fără un minimum de prudenţă, cădeai fără să realizezi ce s-a întâmplat. Mă impresionase mai mult decât s-ar fi cuvenit, mi se păruse oarecum cunoscut, trebuia să fiu prudentă. Urma ca mai târziu, neapărat, să aflu ce hram poartă, fiindcă înălţimea Sa Proxima, tocmai îşi făcea apariţia.

În straiul somptuos de gală, cu trena atât de lungă încât abia o purtau pajii, bătută în pietre negre, întunecată şi scânteietoare deopotrivă, era la fel de impenetrabilă, enigmatică şi distantă, ca firmamentul nopţii acoperit de stele, încât, fără să vreau, am simţit un fior rece. Mi s-a părut exagerată evocarea ostentativă a durerii pentru pierderea celei ce fusese Sorana, A Doua împărătească Pasăre, dar bănuiam că înălţimea Sa voia să păstreze intactă şi trează memoria învingătoarei din Războiul Just. Era cumva o atenţionare menită să ţie în frâu acuzele denigratoare ale Federaţiei? Suita numeroasă, în costume foarte bogate, un plus semnificativ al poziţiei înalte ierarhice, îmi confirma bănuielile. Adăugată dorinţei de a impune poziţia Sis2S ca lider, preocuparea neodihnită pentru îmbrăcăminte şi detalii, luxul excesiv al fastuosului alai, reflecta *mentalitatea Sis2S*. Nu-mi era clar dacă aceasta materializa năzuinţa ca şi la capitolul *aparenţe* să se atingă performanţa. O pauză necesară concentrată pe aspecte neesenţiale, contrabalansarea efortului continuu, a muncii asidue, epuizante, a fiecărui locuitor Sis2S? Sau poate hipertrofiată de belşug şi bunăstare, aspiraţia spre frumos aluneca dincolo de limite? Nu aveam competenţa şi nici înţelegerea să judec, fiindcă în subsidiar decelam *o ştiinţă a rafinamentului* nemaiîntâlnită.

— Ce arătos e ofiţerul nostru, rostise înălţimea Sa ironic şi totodată cu nuanţa de afecţiune ce mi-o arăta în ultima vreme. Am vrut să-mi exprim mulţumirile, dar cum inspecţia persoanei mele se prelungea, m-am abţinut.

— O idee bună să înlocuim chipiul Academiei cu o

tocă, nu-i aşa?

Am aprobat-o, adevărul adevărat fiind că nu voiam s-o contrazic. Aş fi preferat o cască, ori o beretă, miniobiectului, relativ incomod, ce-l purtam pe creştet, împodobit cu pene fluturând până la mijlocul spatelui. Şi totuşi, dacă aşa eram avantajată şi dacă prin absurdul absurdului, *El* din înălţimea poziţiei sale, şi-ar fi oprit privirea asupra mea… Mi-am stăpânit repede tulburarea, îmi propusesem să-mi ţin firea, am repetat cu încăpăţânare, *nimeni nu află ce gândesc*, *ce simt* şi am urcat după înălţimea Sa, în vehiculul ce ne aştepta în faţa palatului.

Comemorarea urma să aibă loc într-o zonă relativ excentrică a Omsis-ului, ce adăpostea manifestări de mare anvergură. Am zburat într-acolo, fără să simţim deplasarea, cu un aparat silenţios, de forma unei păstăi, ce decolase vertical, din faţa palatului. Armata nu folosea transportoare similare, ci doar unele instituţii ca ITIE şi Casa Imperială, pe distanţe mici, rute prestabilite interplanetare, în scopuri diverse, afaceri, misiuni ale administraţiei Sis2S. De dimensiuni suficient de mari, nava era prevăzută cu toate facilităţile, încât înălţimea Sa şi numeroasa suită să călătorească sigur şi confortabil.

— Devi, locul tău este lângă mine. Să ai mintea trează, abilităţile *psi* în alertă, nu lăsa să-ţi fie atrasă atenţia de *nimic altceva*.

Mi s-a părut, ori fraza avea o rezonanţă uşor anxioasă?

— Mă voi strădui, înălţimea Voastră.

Cât de precaută, de atentă să fiu, când inima deja îmi bătea să-mi sară din piept? Căpitan D., *datoria*, *vigilenţa*, mai presus de orice! Ideea că cineva îndrăznea să pună iarăşi la cale un atentat, o mârşăvie împotriva *Lui*, făcea ca sângele să-mi circule mai repede, îmi dădea o stare de exaltată încordare.

— Căpitan D., vă simţiţi bine?

Atitudinea noului Asistent *psi* fusese plină de solicitudine, probabil avea şi misiunea unui bodyguard cu abilităţi speciale. Într-un fel nedefinit, prezenţa lui era stânjenitoare, iar întrebarea, până la un punct, indiscretă. Am replicat aşa, în doi peri, dorind să neutralizez inefabila atracţie, impardonabilă unui subaltern, ce se degaja din fiecare gest, fiecare modulaţie a cuvintelor.

— Defineşte-mi starea de bine.

Accesul invitaţilor se făcea prin trei foarte mari porţi ogivale, înalte, luminoase, vizibile de la mare distanţă, mai ales la acel ceas târziu. Rolul lor, aşa am dedus, nu era unul de înfrumuseţare arhitecturală, ci altul precis, de identificare a fiecărui participant, detectarea unor posibile intenţii criminale. Mai exact, erau un punct de control, păzit de ofiţeri din Corpul Gărzii Imperiale.

Când, urmând-o pe înălţimea Sa Proxima, treceam prin ultima arcadă, unul dintre ofiţeri s-a apropiat de mine şi a întins mâna spre pumnalul Monk.

— E interzisă purtarea armelor.

Reacţia mea, de agresivitate cazonă, a fost instantanee şi brutală.

— Atinge-l numai şi-ţi smulg braţul.

Neînchipuit de rapid, Asistentul *psi* intervenise adresându-se ofiţerului, calm şi împăciuitor.

— E doar o neînţelegere, detectoarele au dat o alarmă falsă.

— Deşi rarisimă, desigur este o eroare, se scuzase ofiţerul, privind confuz spre centura mea din care pumnalul dispăruse.

Am simulat indignarea şi am trecut înainte, strângând la şold, arma ce devenise invizibilă, conştientizând, încă o dată, cât de eficace erau practicile paranormale.

— Aţi fost extraordinar, se adresase Um admirativ, Asistentului *psi*. Căpitanul nu se desparte niciodată de o

piesă atât de valoroasă!

Răspunsul căzuse neiertător.

— Ştiu. Ar fi bine să nu comentaţi în plus.

Privirii de câine bătut a lui Um, i-am răspuns cu un surâs de încurajare, îmi displăcea atitudinea de superioritate a Asistentului *psi*, aroganţa tipică a unui *om-om*.

Priveliştea desfăşurată în faţa ochilor era unică, de neuitat întreaga viaţă. O scoică aurită, două valve de dimensiuni colosale menţinute deschise, obturate printr-un sept de cristal, se ridicau pe jumătate din solul unde fuseseră fixate. Intrarea, menajată în mijlocul suprafeţei transparente, era împodobită, mărginită de o bordură cizelată în mii de faţete ce reflectau lumina violet-sângerie a nopţii şi a stâlpilor luminoşi ai ogivelor, într-un torent feeric de focuri încrucişate.

Interiorul îmi apăruse şi mai deosebit, cu totul ieşit din comun. Adăpostea şiruri nesfârşite de fotolii, acoperite cu stofe preţioase, dispuse în planuri verticale diferite, în nişe asemănătoare unor loji, înălţimea locului corespunzând cu ierarhia invitatului. Se ajungea la ele pe cărări aurite, strălucitoare, benzi rulând silenţios, care se ridicau ori se coborau, în aşa fel încât locul era uşor de ocupat. Ansamblul ciudat, sugerând cuiburi cocoţate într-un pom cu ramuri sprijinite undeva pe marginile de sus şi de jos ale valvelor cochiliei era, fără îndoială, grandios, inedit.

Dacă valva superioară a construcţiei, suspendată deasupra, proteja întreaga sală, valva de jos adăpostea, în centrul scobit, o suprafaţă foarte plată, perfect netedă, lucioasă, asemenea unei oglinzi. Am realizat apoi că, în realitate, era un disc lichid, de apă. Cum îşi menţinea forma, sfidând toate legile fizicii, nu aveam idee.

Giganticul stup omenesc, un roi fremătător, amalgam strident de culoare şi strălucire se pregătea nesăţios de spectacol. Stăpânite de curiozitate, frenezia participării,

mii de persoane îşi etalau hamele scumpe, îşi dădeau importanţă, schimbau păreri, vorbind pe diferite tonuri, ori în limbi necunoscute, un adevărat Babel intergalatic. În rare cazuri, rămâneau tăcute să admire arhitectura insolită a edificiului.

Locul meu, din spatele înălţimii Sale Proxima, era lângă Asistentul *psi*, poziţionarea mea la acelaşi nivel cu el, mă punea pe gânduri. Aveam dubii privind formaţia lui militară, mă intriga aerul de superioritate, rezerva cu tentă dispreţuitoare, lipsa disciplinei ascultătoare deprinsă la oaste. Se aşezase relaxat, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Coiful îi acoperea fruntea şi jumătate de faţă, greu de spus pe cine privea şi în ce dispoziţie era. Deşi îmi era Asistent, nu se comporta ca un subordonat. Oricum, prezenţa noastră împreună la comemorare avea un scop, înălţimea Sa nefiind adepta acţiunilor inutile.

Aşadar, prima mişcare în calitate de Cavaler *psi* era să-mi fac datoria. Am simţit cum aerul se rarefiază, apoi se concentrează în dâre de materie fluidă, pulsează, devine palpabil. Tâmplele îmi zvâcneau de efort, toca îmi apăsa creştetul, penele care o împodobeau deveniseră grele ca plumbul. Am schiţat gestul să-mi descopăr capul, dar Asistentul psihotărât, mă oprise. Indolenţa îi fusese înlocuită de nelinişte.

— Nu faceţi asta, ar fi considerat un gest nepoliticos, iar telepaţii rău intenţionaţi, s-ar sesiza imediat.

De unde ştia ce aveam de gând? Mă irita nevoia unei explicaţii din parte-mi, dar trebuia s-o fac.

— Înainte să înceapă ritualul aş dori, cât de cât, să fac o mică trecere în revistă a invitaţilor. Detest surprizele.

— Preferabil să aşteptăm o clipă. Fiecare invitat va fi prezentat de către amfitrioană, înălţimea Sa Proxima.

Murmurul mulţimii scăzuse brusc. Am inspirat adânc şi am luat atitudinea ţeapănă, cerută de Protocol. Prevăzătoare, am privit în jur. Înălţimea Sa Proxima, o mască pudrată, nefiresc de albă, brăzdată sub ochii

subliniaţi cu negru de cearcăne adânci, dovada unei nopţi de cumplită insomnie, purta greutatea costumului de ceremonie cu neclintirea unui idol. Asemenea ei, la acelaşi nivel, întocmai şirurilor de zei din temple, se aflau membrii Casei Imperiale, statui pictate, încremenite în propriul rang, împodobite cu odoare scumpe.

Nu avusesem răgazul să diger faptul, de neînchipuit până mai ieri, că fusesem inclusă printre apropiaţii Casei Imperiale şi la câţiva metri, suspendată deasupra sălii, era loja destinată împăratului. Din locul meu zăream doar structura, o proeminenţă aurită a cochiliei, un balcon închis pe toate laturile de o draperie grea. Şi dacă *El* era acolo? Probabilitatea era ameţitoare, pericolul să mă dau de gol, iminent. Mi-am ferecat toate gândurile, de teama Asistentului *psi*, cine ştia cât de mare era extensia abilităţilor lui, reacţiile lui prompte şi eficace mă nelinişteau.

În liniştea care se înstăpânise, deasupra discului de apă, de fapt ca venind din toate colţurile imensei săli, acustica şi stereofoma erau impecabile, vocea înălţimii Sale, Proxima împăratului Dhwasan se auzea clară şi puternică, rostind bun venit celor sosiţi să onoreze memoria S or unei A Doua împărătească Pasăre. Am tresărit, nu mă aşteptasem la o cuvântare *redată*, apoi mi-am amintit că membrii Casei Imperiale nu luau cuvântul în direct, ordinele, spusele lor erau retransmise, comunicate prin intermediar. Chiar apariţiile împăratului Dhwasan, în luările de cuvânt adresate concetăţenilor imperiului la *Ştirile galaxiei* erau o laborioasă prelucrare a tehnicienilor mass-mediei.

Din nou, m-a asaltat îndoiala teribilă că *El* în carne şi oase *era altfel* decât imaginea idealizată, înfrumuseţată de temutul Protocol.

Discursul semănat cu înfloriturişi fraze pompoase, tipic pentru exprimarea nu numai în public, ci şi în particular pe Sis2S, avea ca parte importantă prezentarea

invitaţilor. Asistentul *psi* era bine informat.

Se începuse, cum era de aşteptat, cu ambasadorii Federaţiei cei mai de vază, cei mai puternici emisari sosiţi din galaxii îndepărtate, rostindu-se tară greşeală numele şi titlurile lor.

Pe fondul antropologic comun constatam o mare diversitate, condiţionată de mediile atât de diferite în care se dezvoltaseră, în comportament, gestică, fizionomie, statură, culoarea pielii, decelând totodată, caracteristicile proprii specii umane, aceeaşi morgă rigidă, trufie, agresivitate, dublate de o nesecată aviditate de a şti, a fi informat, a fi competitiv, a prelua puterea.

Am descoperit la unii reprezentanţi din galaxii de care nu auzisem până atunci, capacităţi *psi* ieşite din comun. Nedepistând intenţii răuvoitoare, n-am insistat, altfel ar fi fost o grosolănie. Am înregistrat doar numărul şi topografia lor în sală. Luate separat, statele Federaţiei, judecând după împuterniciţii lor, nu îmi păreau un pericol, dar împreună, coalizate, puteau fi un bloc inamic de temut. Decepţionant, reprezentanţii Terrei nu fuseseră invitaţi, iar absenţa lor am resimţit-o ca un afront personal.

S-a trecut apoi la înşiruirea invitaţilor din propria galaxie, potentaţii Sis2S, înfipţi adânc în fotolii, suspicioşi, atenţi să fie trecuţi în revistă fără omisiuni ale rangului, calităţilor, apartenenţei la familii de vază. Am detectat, important pentru mine, şi *la ai noştri*, calităţi *psi*, cultivarea capacităţilor paranormale ale cetăţenilor Sis2S devenind preocupare prioritară. Federaţia avea de ce să se teamă. De aceea, nu m-a surprins prezenţa previzibilă, în jurul membrilor Casei Imperiale a unor gărzi *psi*, relativ numeroase, încercând să nu atragă atenţia, apărând ca însoţitori de rang mic, genul pe care pur şi simplu nu-l vezi. Merita, la timpul potrivit, să aflu mai multe despre ei.

Asistentul *psi* mi se adresase în şoaptă, cu gentileţe, parcă ar fi ştiut că sfârşisem o investigaţie *psi*, la care m-ar fi însoţit, ar fi participat împreună cu mine.

— Căpitan D., a sosit momentul să vă relaxaţi.

— Prevederea este esenţială în acţiuni defensive, aşa spunea, în vechime, un mare învăţat în *Arta Războiului*, dar cum Sun-Tzi a locuit pe Terra, nu-i demn să fie citat.

Observaţia mea îl determinase pe Asistentul *psi* să se întoarcă spre mine, deşi orice mişcare din poziţia *încremenit*, putea fi catalogată lipsă de respect pentru eveniment. Replica blândă mergea exact la ţintă.

— Puneţi prea mult la inimă poziţia Terrei în ierarhia Federaţiei.

— Sunt ofiţer în Armata Globală a Terrei.

— Totuşi, purtaţi uniforma *Ordinului Cavalerilor Psi*, pelerina cu însemnele cailor-balauri ai împărătesei Ma, iar la brâu, pumnalul regelui Monk EI Valiente.

Spectacolul fiind în plină desfăşurare, am amânat vrând nevrând, o controversă cu Asistentul *psi*, incapabil să înţeleagă, încorsetat în convingerile privind superioritatea Sis2S, ce înseamnă corectitudine între aliaţi, indiferent de forţa şi poziţia politică.

Între discul de apă şi plafonul înalt al cochiliei aurite se condensau cercuri albe, transparente, ce se contopeau într-unul singur, apoi se divizau în alte două, concentrice, foarte roşii, sigla împărăteselor Sis2S, menţinându-se deasupra mulţimii, dând senzaţia unei încercuiri, luării sub tutelă, a întregii suflări aflate dedesubtul ei. Suprafaţa apei se încreţea, centrul se ridicase, se bombase.

Mi-am ridicat privirea spre loja imperială. Oare, *El*, împăratul, urmărea spectacolul? M-am întrerupt brusc, Asistentul *psi* se furişase neinvitat printre gânduri.

— Căpitan D., îmi permiteţi să vă fiu călăuză pe parcursul spectacolului? Sugestia aparţine înălţimii Sale.

Am clipit aprobator, prea speriată de intruziune.

— Dacă aşa se doreşte.

Convexitatea discului năştea, topind cercurile roşii, imaginea tridimensională a S or unei A Doua împărătească

Pasăre, în plină glorie şi măreţie, strunind frâiele cailor balauri. Imaginea te strivea, te anihila ca individ, asemenea celei a împărătesei Mael din Piaţa Arhivelor. Nu regăseam nimic din dulceaţa trăsăturilor chipului de marmură, ascuns în mausoleul din parcul Academiei, doar nemila învingătorului şi conştiinţa unei puteri imense.

Nemişcate, perdelele de brocart ale Lojei Imperiale mă atrăgeau ca un magnet, dacă *voiam*, *aş fi putut să văd dincolo de ele*. M-am cutremurat, o asemenea îndrăzneală era mai mult decât *lese-majeşte*, era o nepermisă încălcare a intimităţii *Lui*, nu mi-aş fi iertat-o niciodată. Îngrozită de gravitatea intenţiei, mi-am dirijat gândurile în direcţia corectă, participarea la eveniment.

Telepatic, singura cale de comunicare fără să încalc eticheta, am încercat să încropesc un minimum de comunicare cu Asistentul.

— Imaginile sunt convingătoare, nu credeţi?

— Doar un fundal necesar, evocarea împărătesei, concertul este de-abia la început.

— Unde sunt oficianţii, dirijorul?

— Nu există. Se preferă mijloace mai sugestive.

Se auzise un sunet melodios, netezimea lichidă vibrase, apoi centrul se înălţase în trombă, însoţit de o cascadă sonoră, asurzitoare, prelungită.

— Lucrarea e dedicată Războiului Just sau împărătesei?

— Soranei, împărătească Pasăre victorioasă!

— Aranjamentul sonor evocă declaraţia de război?

— Aţi intuit bine.

Muzica, deşi elocventă, era complet nouă pentru mine, emfatică, agresivă, accentele eroice abundau, sunetele neprelucrate redau cât de cruntă fusese lupta, cum armatele conduse de Sis2S înfruntaseră temuta maşină de război a imperiului Monk. Auzeai aievea, amplificate de uriaşa scoică, vuietul aeronavelor înţesate

cu *roboţii războinici* ai Serenisimei împărătese, întunecând un cvadrant de galaxie, zdrobind tot ce opunea rezistenţă, cucerind distanţe cosmice, înaintând triumfal.

Intensitatea vibraţiilor discului se atenuase, note acute alternau în firul melodic cu altele tânguioase, sfâşietoare, o imensă durere, nefericirea, suferinţa şi ororile războiului se revărsau spre auditoriu.

Trăisem, deşi nu la scară galactică, toată cruzimea şi spaimele confruntărilor armate, pe Terra încă se mai purtau războaie, iar trupele Guvernului Global erau mereu implicate în aplanarea conflictelor vechi, regionale. Muzica aceea îmi reînvia crâmpeie din propria-mi existenţă, cu decizii implacabile, nebunia devastatoare a cuceritorilor dar, mai ales cu dispreţul faţă de viaţă, impulsul nestăvilit să ucizi, îmi răsărise în minte Info, expresia de inconştientă aviditate a mutrişoarei lui, întrebându-mă, *tu ai ucişi* unui războinic nu-i pui astfel de întrebări, moartea condiţionează supravieţuirea, n-ai timp să alegi. Important e să nu te gândeşti, *nici atunci şi nici după aceea*.

Câteva clipe nu mă controlasem şi-mi lăsasem gândurile libere să fie citite, dar Asistentul *psi* uitase de mine şi sfidând Protocolul îşi ţinea fruntea sprijinită în palme, covârşit de emoţie.

— Se redă adevărul, cu maximă sinceritate, i-am transmis eu, încercând să dau o turnură doctă comentariului.

Nu-mi răspunsese, îi percepeam tensiunea, efortul să alunge viziuni sumbre, telepaţii sunt bântuiţi mereu de asocieri mentale distorsionate şi am renunţat la excesul de zel.

Discul vibra frenetic, se auzeau surle, trâmbiţe, marşul victoriei umplea marea sală, readucea bunăvoie auditoriului, dar mie nu-mi schimba dispoziţia melancolică.

Oare cum percepuse *El*, încărcătura de suferinţă, durere, din muzica închinată Imperialei Sale Mame? Inexplicabil, nemişcate, draperiile acopereau în continuare

loja imperială. *Împăratul* nu participase la ceremonie? Din ce motive? Dezamăgirea mea era fără sfârşit, speranţa ca preţ de o clipă să-i văd chipul, risipită.

În scurta pauză ce a urmat, Asistentul *psi* nu-şi schimbase expresia de totală detaşare, întreruperea oricărei legături cu exteriorul. Ferecat în sine însuşi, nu-l mai interesa nimic şi, asemenea lui, părea izolată în propria-i lume, înălţimea Sa Proxima. Stupefiată, am observat că amândoi comunicau într-un fel unic, secret şi m-am simţit oarecum trădată, dispusă să-mi drămuiesc afecţiunea pentru patroana mea.

Luciul discului tremura delicat, o petală supradimensionată emanând efluvii de sunete suave, mângâind auzul cu gingăşie. Din ritmul lor, se materializa, se ridica deasupra tuturor, neasemuita împărătească Sorana cu părul aură de foc, încadrându-i ovalul pur al feţii, inocentă şi încrezătoare, concentrând sub fruntea înaltă, ştiinţa, înţelepciunea, compasiunea.

Surâdea, un surâs celest, descătuşând o duioşie atâta timp reprimată, dându-mi senzaţia, că *eram în exclusivitate*, beneficiara extraordinarului privilegiu. La fel, cu certitudine simţise acelaşi lucru fiecare dintre miile de spectatori, iluzie perfectă, rod al unei tehnologii înalte.

Din suprafaţa de apă cristalină izvorau sunete ca plăsmuite dintr-un extaz, o vrajă. Ritmul, unu, doi, trei, unu, doi, trei, mi-era cunoscut. Asistentul *psi* îşi revenise din letargie, un foc îi încălzea cuvintele.

— Fraza melodică, repetitivă, e inspirată din Valsul împărătesei Pasăre. Regele Monk, EI Falcon, 1 l-a dedicat. Pe vremuri, a făcut multă vâlvă.

— Adevărat? N-am auzit niciodată ceva mai frumos.

Inima îmi era plină de o nesfârşită încântare, de recunoştinţă. Aveam convingerea, deşi nesusţinută de evidenţă, Loja Imperială părea tot neocupată, că şi *El auzise valsul*, *odată cu mine*. Nu-mi mai trebuia nimic.

Spectacolul se sfârşise, invitaţii, un şuvoi trepidant, excitat şi zgomotos îşi făceau loc spre ieşire. Am urmat-o pe înălţimea Sa Proxima, la o distanţă respectuoasă, să nu fiu inoportună când zăbovea să schimbe politeţurile obişnuite, în astfel de ocazii, cu prieteni sau potentaţi ai zilei. Mai la o parte din calea mulţimii, l-am văzut pe Info. Nu era singur, îl ţinea de mână o femeie bătrână, îmbrăcată într-o rochie albă, plisată. Părul cărunt îi era acoperit de o broboadă, tot albă şi plisată, lungă până la călcâie. Înfăţişarea modestă a însoţitoarei era contracarată de o anume nobilă şi atotştiutoare siguranţă, care mă făcuse să-mi temperez elanul de a-l aborda. Se părea însă că Info mă aşteptase, alergase să mă întâmpine. M-am bucurat nespus şi, fără rezerve, l-am îmbrăţişat.

— Nu mi-ai dat niciun semn.

— Căpitan D., n-am vrut să pierzi cu mine un timp preţios. Ai avansat în rang şi ai căpătat o uniformă nouă! Uită-te la tine, ce formidabil arăţi!

Ochişorii albaştri îi sclipeau lipsiţi de făţărnicie şi veseli şi ironici, în el mă puteam încrede. I-am spus cu jumătate de voce.

— Poate mă lămureşti tu, ce se petrece. Ce-i cu Ordinul Cavalerilor *psi*? N-am primit nicio explicaţie, instrucţiune, totul se desfăşoară cu o viteză incredibilă.

Izbucnise în râsul ascuţit, cu hohote întrerupte, al copiilor, capul prea mare se scutura pe gâtul subţire, ca un fruct pe o creangă gata să se frângă. Se distra copios.

— O să fie bine, promit. Vino să te prezint cuiva.

Se strânsese conspirativ lângă mine, să-i aud avertizarea.

— Persoană însemnată!

N-am apucat s-o salut aşa cum s-ar fi cuvenit pe femeia care, şi fără atenţionarea lui Info, părea să fie *cineva foarte important*, după felul lipsit de orice fel de fasoane, cineva căruia cu siguranţă nu-i păsa de Protocol,

vestimentaţie şi toate nimicurile la preţ în societatea înaltă a Sis2S.

— Eşti fiica lui Sisecoute, chiar aşa mi te-am închipuit. Până acum te-ai descurcat bine.

Constatarea cumpănită, fără urmă de aroganţă, era o noutate în climatul relaţiilor Sis2S. De necrezut, îl pomenise pe tata, desluşeam o nuanţă apreciativă. N-am spus nimic, aveam certitudinea că îl cunoscuse, dar nu îndrăzneam s-o întreb, nici măcar s-o privesc drept în faţă, având credinţa că şi înălţimea Sa Proxima, în preajma ei ar fi fost circumspectă. Info intervenise, dragul de el, să mă scoată din impas.

— Înălţimea Sa, Venerabila, Ocrotitoarea Orna, o să-ţi poarte de grijă.

Bătrâna oftase, apoi cu naturaleţe îmi pusese mâna pe umăr, o mână zbârcită, numai tendoane şi piele gălbuie.

— Când vine timpul, va trebui să stăm de vorbă, draga mea.

Capitolul 5

Ridică-ţi de pe ochi vălul. Dragostea e lângă tine, te împresoară şi tu nu vrei s-o vezi.

Himera

Mai aveam o zi liberă. Se profila deşartă, cu ore prea multe ce nu ştiam să le utilizez. Uitasem să mă distrez. Mi-era greu să-mi reinventez, cum s-ar fi cuvenit, bucuriile. Pe Terra buna mea dispoziţie se împlinea din lucruri simple, cu nevoi minime, dar pe Sis2S viaţa se complicase, devenisem mai exigentă în toate privinţele.

Nu aveam chef să ies din palat, chiar dacă Omsis era locul unde obişnuita preumblare pe străzi oferea prilejuri de maximă delectare. Şi apoi nu aveam prieteni, iar între hoinăreala de una singură şi un vas gol, chiar dacă preţios, frumos să-ţi ia ochii, nu era nicio diferenţă. Îmi rămânea doar să analizez întâmplările zilei precedente, de la comemorare, asta cerea ceva timp, eventual să-mi plimb

plictisul prin parc, până la cascadă şi în împrejurimi.

— Căpitan D., permiteţi.

Um era încurcat, nu ştia cum să înceapă.

— Nu mai aveţi nicio uniformă de la Academie. Au fost înlocuite cu cele ale Ordinului Cavalerilor. Ce purtaţi şi azi şi mâine?

— Lasă-mă să mă dumiresc. E hotărârea înălţimii Sale, nu?

Umilitor să fac mărturisiri robotului, eram pionul cel mititel, într-un mare joc de şah, cu alte reguli decât învăţasem.

— Ai o alternativă viabilă? Mă îmbrac cu ce am.

După ce-mi încheiasem şi ultimul nasture de la veston.

Um comentase critic.

— Uniforma aceasta e deosebită. Mai ales culoarea, o nuanţă unică de albastru.

Afirmaţia lui Um, *robotul aproape-om*, era corectă. Exceptând însemnele de pe mânecă, caii balauri brodaţi pe blazon, nu regăseam abundenţa de buzunare şi trese ale uniformelor altor arme. Pelerina, spre deosebire de aceea de gală, purtată cu o seară înainte, nu avea podoabe care s-o încarce inutil.

— Um, cunoşti semnificaţia însemnelor?

— Nu sunt sigur, caii înaripaţi reprezintă *comunicarea*, iar balaurii sunt simbolul *accesării unor dimensiuni necunoscute*.

— Cam sibilinic, nu crezi?

— Căpitan D., ce ţine de *psi* e confuz pentru mine.

— Apropo, unde ai dispărut aseară?

— Credeam că ştiţi. Am fost solicitat de Asistentul *psi*.

— Cum?

— Trebuia să ajungă la Loja împăratului şi n-avea

cine să-i deschidă drumul printre oamenii care circulau în sens opus.

Asta da surpriză! Am insistat.

— Ce să facă acolo?

— Nu mi-a spus. De fapt, loja era goală.

— Um, nu ştii ce vorbeşti.

— Ba da. Nu era nici suită, nimeni. Împăratul, probabil, n-a fost la concert.

— Şi Asistentul *psi*?

— A intrat în lojă şi nu mai ştiu. Mi-am văzut de ale mele.

— Acum, unde este?

— N-am idee, nu dă raportul unui *robot*.

Înălţimea Sa Proxima avea, probabil, printre alte haruri şi pe acela să-mi anticipeze dorinţele, ori poate, ca şi mine, se trezise dis-de-dimineaţă având în faţă o zi atât de goală că merita, dacă puteai, să adormi iarăşi, să treci într-un somn fără vise, *doar somn*, în care timpul să nu se împartă în noapte şi zi. Cum ultima alternativă era exclusă, am încercat să-l descos, cât m-am priceput mai bine, pe micul robot, pajul venit să-mi transmită invitaţia înălţimii Sale la o plimbare în parc. O atitudine măgulitoare putea fi utilă.

— Eşti unul dintre apropiaţii de încredere ai înălţimii Sale Proxima. E sănătoasă, bine dispusă?

— Ca întotdeauna, mulţumesc. A lucrat toată noaptea, iar acum a ieşit din Palat.

Roboţelului 1 se dezlegase limba, era cazul să profit.

— Îmi poţi sugera ceva s-o încânte, un divertisment, să-i alunge o eventuală oboseală?

— Înălţimea Sa e mereu în formă, exclamase ritos roboţelul. Totuşi, având în vedere mesagerii care s-au perindat în Palat, părerea mea, i-ar trebui puţină linişte.

— O sugestie pertmentă, l-am încurajat eu. E singură?

— O însoţesc câţiva apropiaţi. Posibil, ca toată ziua s-o petrecem la iarbă verde, un picnic prelungit. Am plăcerea, împreună cu domnul Um, să vă însoţesc?

Nu ştiu ce-a fost în mintea mea, când mi-am imaginat că înălţimea Sa Proxima pusese la cale, cu tot fastul, un fel de *fete galante*, în mijlocul naturii. Mă întrebam, nemulţumită, cine ar fi petrecăreţii, cât de înfumuraţi, de luxos şi extravagant îmbrăcaţi, femeile mai ales, plăsmuind o mie de motive să nu mă simt în largul meu. Nu exista pe lumea asta o scuză valabilă să mă sustrag invitaţiei, uram zilele libere şi imprevizibilul pe care-l aduceau.

Surpriza mi-a fost egalată doar de o mare, mare uşurare, probabil aşa simţi când, aruncând balastul peste bord, revii pe linia de plutire. Înălţimea Sa îşi instalase un fel de tabără de lucru în apropierea cascadei. Aşezată comod în iarbă, cu picioarele strânse sub ea, în colantul negru, dicta cu voce egală un text pe care roboţii din jurul ei se grăbeau să-l înscrie, pe suluri de folii metalice foarte subţiri, pliindu-le după un model prestabilit, încât în final, deveneau sfere minuscule. Întreaga operaţie, realizată cu o repeziciune de neînchipuit, era continuată de altă echipă de roboţi, care preluau sferele şi le încărcau în containere, având toate caracteristicele unor rachete cu dimensiuni mici. Am presupus că sunt mesaje, puţina mea corespondenţă personală cu Terra, înainte de a fi expediată, căpăta aceeaşi formă de sferă cu minimum de dimensiuni, dar niciodată nu aflasem cine şi în ce fel o transportă. Comunicarea de acest tip, prin navete intergalactice era perimată, Armata transmitea şi recepţiona mesaje numai prin unde a căror natură şi frecvenţă erau strict secrete.

— Devi, bine ai venit, aştepţi o clipă?

Am îngăimat un fel de salut, mi-era ruşine, o bănuisem neîntemeiat, de superficialitate extravagantă şi despotism. Pentru ea, acum înţelegeam, *nu exista timp liber*; iar eu eram vinovată de *păcatul plictisului*, păcatul

proştilor, al celor fără de ţel, pe care tocmai îl comisesem. Nu mă absolvea nimic, decât promisiunea să fie ultima dată.

Zgomotul molcom al cascadei, prospeţimea aerului, frumuseţea aproape ireală a locului, un loc pe care *îl iubeam amândouă* deopotrivă, toate împreună mi-au limpezit gândurile. Pentru înălţimea Sa, Proxima împăratului, *datorie* însemna mai mult decât satisfacţia propriului orgoliu, includea un angajament pe viaţă, neînnd doar o frază pompos autosuficientă. Pe Sis2S, *împlinirea datoriei era comandament major*. Am avut revelaţia că şi *El, împăratul gândea la fel* şi asemenea lui, întreaga galaxie. De *asta* ar fi trebuit Federaţia să se teamă.

Atunci l-am văzut pe Asistentul *psi* instalat nu departe de înălţimea Sa, concentrat asupra unui ecran minuscul negru, fulgerat de semne indescifrabile. Preferam să nu-i distrag atenţia, prezenţa lui acolo, faţa ascunsă de casca aurită, mă nelinişteau. Deşi nu încercasem, aveam convingerea că mintea îi era bine apărată de orice indiscreţie *psi*. În ceea ce mă privea, nu mă simţeam în siguranţă, prea multă solicitudine ce mi-o arătase era cumva suspectă. L-am ignorat, lăsând privirile să-mi rătăcească spre Palatul Imperial şi turnurile lui tivite cu alb imaculat, de radiaţia intensă a celor doi sori, incandescenţi în miezul zilei. Aş fi vrut cu tot dinadinsul să-l fi văzut pe împărat la comemorare, inima mea, un ghem de dorinţe şi deznădejde, tânjea după *E*I Ce ar fi putut să-i justifice absenţa?

Mi-am zăgăzuit brusc avalanşa de emoţii, Asistentul *psi* stinsese monitorul şi simţeam asta concret, cum la adăpostul coifului, îşi focalizase interesul, un tir selectiv, în direcţia mea, asupra mea, interesul lui pentru mine fiind tulburător, într-un sens imprecis definit. M-am făcut iarăşi că nu-l văd, hotărâtă să mă dispensez de serviciile lui cât mai curând, oricare ar fi fost ele.

— Gata, pauză! Devi, nu sta la distanţe astronomice de mine, glumise înălţimea Sa, ridicându-se dintr-un salt în picioare. Facem împreună câţiva paşi?

Am aprobat cuminte, dacă-mi cerea, mergeam cu ea la capătul lumii.

— Ce părere ai despre… aseară?

— Interesant, nou pentru mine.

— Doar atât?

Cum să-mi formulez opinia, să nu-i rănesc sentimentele încă vii pentru decedata împărătească Pasăre şi, totodată, să fiu sinceră?

— Natura sensibilă a Serenissimei n-a fost redată cu fidelitate. La prima parte mă refer.

— Avea o personalitate complexă, un lider înnăscut.

— S-a evidenţiat latura de duritate, violentă. Posibil ca unii invitaţi s-o considere provocare. Însă a doua parte…

Mi-am amintit fraza melodică principală a valsului şi vocea mi s-a frânt, mi-era peste puteri să îndur suava ei rezonanţă, laolaltă cu propriile trăiri.

Înălţimea Sa foarte tăcută, îmi lăsase un strop de răgaz să-mi revin, apoi reluase pe cel mai firesc ton.

— Am trimis reprezentanţilor Federaţiei, ca să evit interpretările, scrisori de mulţumire pentru participare, menţionând cât de mult îi preţuia Sorana, A Doua împărătească Pasăre, pe fiecare dintre ei.

— E voie, o întrebare?

— Mai multe, după cât te cunosc. Spune!

— Primirea într-un Ordin cavaleresc se face după reguli, o învestitură. M-am trezit peste noapte cu un titlu, care nu ştiu ce înseamnă şi la fel, nu ştiu ce obligaţii îmi revin.

— N-ai nevoie de învestitură. În configuraţia ta genomică, Excelenţa Sa Sisecoute a *înserat gene psi*, care automat te situează printre membrii Ordinului Cavalerilor

Psi.

— Imposibil, mama mea…

Înălţimea Sa Proxima mă întrerupsese replicând rece.

— O mamă de pe Terra, *purtătoare*. Ai amintiri despre ea?

— Niciuna. Sunt şocată, mi s-a spus că…

— Ce se spune copiilor, din preajma cărora mama este absentă.

Am strâns pleoapele, să găsesc refugiu în întunericul din spatele lor, înălţimea Sa precis confabula, un miracol urma să aibă loc, să-i infirme spusele şi când, plină de speranţă, le-am întredeschis, nimic nu se schimbase, pajiştea era la fel de verde, cascada îşi mâna apele pe aceeaşi verticală transparentă, iar înălţimea Sa mă cerceta cu neîndurătoare ironie.

— Căpitan D., fără sentimentalisme! Nu face caz pentru o veste atât de bună.

Tonul glacial nu mă impresionase, adevărul incomplet era mai frustrant decât o minciună vicleană. Trebuia să mai aflu ceva.

— Tata susţinea că sunt pe jumătate om al Terr ei.

— Perfect adevărat, noi toţi purtăm informaţia genetică a strămoşilor de pe Terra. Şi acum, să-ţi arăt ceva.

Un robot adusese, gata pregătită, o rachetă-container pentru corespondenţă. De dimensiuni mici, nu mai mult ca lungimea unui braţ, avea inscripţionate caracterele Poştei Intergalactice Sis2S, sigla Cancelariei Imperiale, numărul transportului, data şi adresa unei galaxii apropiate de Sis2S. Am examinat-o atent, neînţelegând ce voia să-mi demonstreze înălţimea Sa, cu un *device* anacronic, anticipând în sine-mi impresia detestabilă a primitorilor, dezamăgirea privind vestita superioritate tehnologică a Sis2S.

— Nu te grăbi.

Am cântărit racheta în mâini, era extrem de uşoară, reflectând asupra formei şi materialului menit să reziste timp îndelungat la viteze cosmice, fără să se deterioreze.

— Urmează să încărcaţi combustibilul?

Robotul *aproape-om se* uitase cu mirare la mine.

— E complet echipată, pentru dus şi întors.

— Traiectoria până la destinaţie e teleghidată de controlori Sis2S? Unde sunt senzorii?

— Sunt de formă, în interior, *la vedere*. Precis o demontează. O vor desface bucată cu bucată, o vor reasambla şi-o vor trimite înapoi, convinşi că funcţionează după teleactivarea prin senzori a unor unde tractoare, conectate cu Sis2S.

— Şi atunci?

— Combustibilul se autoregenerează. Cu cât colectează mai multe informaţii şi are de unde, dat fiind drumul prin imensitatea Cosmosului, cu atât depozitează mai multă energie.

— Unde-i compartimentul pentru combustibil?

— Proiectul nu prevede compartiment, învelişul e totul, el înregistrează, înmagazinează energia şi dă comenzi, conform programului.

— Bine, dar…

Mi s-a părut că *robotul aproape-om* râde. Înţelesesem, era o sondă spaţială spion, înălţimea Sa obţinea odată cu un gest de curtoazie, informaţii nepreţuite din cele mai îndepărtate galaxii ale Federaţiei, fără să stârnească suspiciuni şi cu minimum de cheltuială.

— Există raţiuni întemeiate…

— … să-i spionez? Sigur că da. Ce vă învaţă pe voi la Academie?

Înălţimea Sa râdea şi ea, caninii albi străluceau provocator printre buzele fardate. Ar fi fost prea mare obrăznicia să-i amintesc despre Codul Onoarei Militare. Ca

întotdeauna păruse că-mi citeşte, ca într-o carte deschisă, dezacordul neexprimat, faţa albă îi devenise o mască de marmură.

— Căpitan D., eşti militar de carieră, nu o domniţă invitată la turnir să-l premieze pe cel mai nobil cavaler.

O luase înainte, în pas grăbit, pe cărarea îngustă ce înconjura vâltoarea adunată de cascadă, oprindu-se la o distanţă suficient de mare încât, acoperite de zgomotul apei, roboţii însoţitori să nu ne audă vorbele.

— N-am avut intenţia să te pun în temă atât de repede, dar evenimentele mă presează. Metaforic, pot afirma că noi, Imperiul Sis2S stăm pe o încărcătură de explozibil. Deocamdată nu-mi dau seama dacă detonatorul se află în exterior, mă refer la Aliaţii din Federaţie, sau în interior. Măreaţa, victorioasa noastră galaxie a devenit vulnerabilă.

Căutătura verde străpungea norul de ceaţă ridicat peste cascadă, fixând cu obstinaţie orizontul. Printr-o stranie iluzie optică, Palatul Imperial ferecat de porţi uriaşe, cu turnurile răsfrângând lumina intensă a sorilor şi zidurile strânse în contraforturi, se înălţa chiar la doi paşi depărtare de undele neliniştite, cristaline şi m-am temut că îmi însuşisem gândurile înălţimii Sale.

Cu vocea voalată de emoţie îşi dăduse frâu liber îngrijorărilor. Nu ştiu cât a durat pledoaria *pro Sis2S*, mult sau puţin, nu avea importanţă, dar am reţinut fiecare cuvânt, intonaţie şi ceea ce, credeam eu, se subînţelegea. Logica fusese exemplară, detaliile la obiect dezvăluiau o reţea complicată de relaţii, interese şi temeri, multă neîncredere, lăcomie, trădări şi pasiuni omeneşti, toate la scara dimensiunilor cosmice. Am întrebat-o, ceea ce mi se părea neclar, ciudat sau ieşit din comun şi mi-a răspuns fără ezitări.

— Cam atât, Devi. Mâine, te duci la Generalul Doyluce, să-ţi iei rămas bun de la Academie. Apoi împreună, mergem la înaltul Consiliu Galactic să aflăm

decizia privind ancheta de pe planeta Monk. Şi acum, grăbeşte-te, împăratul se va adresa cetăţenilor Sis2S, la *Ştirile galaxiei*, cu o propunere de reformă. Eu mai rămân aici.

Mi se păruse numai, ori interesul meu pentru cuvântul împăratului îi era cunoscut? Imposibil, suspiciunile mele frizau paranoia.

Nu l-am învrednicit pe Um, prezent să asculte şi el *Ştirile*, cu niciun strop de atenţie, sperând să-şi dea seama că nu-i binevenit. În final, m-am resemnat, nu-mi fusese dat să mă bucur în linişte de imaginea *împăratului*, în mărime naturală, pe monitorul ce ocupa întregul perete, de misterioasele momente ale intimităţii, *doar eu cu El*, chiar dacă întemeiate pe o iluzie efemeră.

Doream atât de puţin. Să-i *aud* glasul, să-i *revăd* ochii adânci, sub sprâncenele trase spre tâmple, *să-mi întipăresc în inimă*, *în toată măreţia ei*, tainica frumuseţe a *Fiului Soranei*, *A Doua împărătească Pasăre*.

De această dată, interesul meu depăşise aria pasională, se axase pe firul oratoric şi analiza argumentelor ce sprijineau *Perfecţio*narea *supravegherii genetice a Sis2S*, acesta fiind subiectul discursului către cetăţenii imperiului. Înţelesesem de la înălţimea Sa Proxima, că neîncrederea sismenilor în împăratul lor era alimentată de suspiciunea fără fundament, că n-o să menţină la acelaşi nivel exigenţele genetice pentru noile generaţii de *oameni-oameni*, aşa cum o făcuseră înaintaşele lui.

Sarcina prioritară a împărăteselor fusese timp de milenii *configurarea genomică* la parametri de excelenţă, a tuturor supuşilor *oameni*, sălăşluind în hotarele galaxiei. Grija, *atenţia pentru fiecare progenitură a sa*, *era forţa Sis2S*, *motorul* care o propulsase lider al Federaţiei, civilizaţie excepţională a speciei umane. Armate de geneticieni, pediatri, profesori şi educatori, sub îndrumarea directă a Casei Imperiale vegheau asupra

dezvoltării armonioase fizice şi formaţiei profesionale a fiecărui cetăţean Sis2S. Nimic nu se lăsa la voia întâmplării, din stadiul de genom proaspăt configurat, pe întregul parcurs al dezvoltării embrionare, în copilărie, adolescenţă, în anii de studii, până când *omul-om*, format şi instruit îşi ocupa locul în societate. Indiferent ce responsabilităţi le reveneau şi unde se situau în ierarhia socială, configuraţia genomică, un fel de made in *Sis2S*, conferea sismenilor egalitate în drepturi.

Exact când mă întrebam ce impact au propunerile împăratului asupra ascultătorilor, Um, care spre disperarea mea nu se dezlipise de monitor, constatase răspicat.

— Creşterea numărului de geneticieni, a studiilor performante, nu rezolvă problema generaţiilor viitoare. Responsabilitatea revine celui mai înalt for ierarhic.

— Fără sugestii demolatoare, Um. Să nu îndrăzneşti!

— Nicidecum, mă iertaţi. Întregul Imperiu şi-ar găsi liniştea dacă împăratul ar avea o clonă. Ascendenţa imperială, cum ştiţi, e un lung şir de clone. Potrivită ar fi o împărăteasă.

Mi-am amintit cât de preocupată era înălţimea Sa Proxima de acest capitol, stocul de gene utilizat timp de milenii îmbătrânise, iar tehnologic, revigorarea lui ridica un munte de eşecuri posibile. Se apela, cu rezultate mediocre, la gene sintetice, dar e dificil să ai mereu succes, când copiezi natura. În strict secret, se făceau studii privind împrospătarea cu gene noi, din alte galaxii, dar geneticienii oficiali nu îndrăzneau deocamdată, să formuleze o astfel de variantă.

— Uneori clonele pot oferi surprize, indiferent cât de savant e geneticianul.

— Vă referiţi punctual, la împărăteasa Pasăre?

— Um, mă deranjezi, priveşte fără să comentezi.

Să-l fac să tacă era imposibil, însemna nesocotirea

dreptului de care se bucurau nu numai *oamenii-oameni* ci şi *roboţii-oameni*, acela de a-şi auzi împăratul, de a fi la curent cu noutăţile galaxiei, de a-şi spune pe şleau opiniile. Conceptul *democraţie*, pe Sis2S, era plin de contradicţii şi foarte diferit de al meu, deprins pe Terra. Deşi era de neconceput ca *gurile slobode*, indiferent din ce mediu proveneau, să fie în vreun fel sancţionate, autoritatea împăratului şi a Casei Imperiale era absolută, cu privilegii de necontestat, drept de viaţă şi de moarte asupra oricărui cetăţean al imperiului. În situaţia dată, concret, nemulţumirile sismenilor privind prestaţia imperială, cu ce s-ar fi soldat?

Judecând fără părtinire, expunerea împăratului privind viitorul galaxiei era plină de bun-simţ, o evaluare obiectivă a situaţiei. Cu moderaţie, făcuse aluzie la aplicarea în viitor a unor tehnologii de vârf, în curs de perfecţionare, capabile să elimine defectele survenite rarisim în configuraţiile genomice, artificiale, standard. Atrăsese atenţia că procesele lumii vii se supun legilor universale ale evoluţiei şi involuţiei. Dăduse exemple concrete, bazate pe teorii ştiinţifice complexe. Mă încerca o senzaţie de ameţitoare satisfacţie, că *împăratul meu* închegase atât de elocvent discursul, recunoscând cinstit, *admiţând existenţa unor posibile greşeli*. Ca orice conducător versat, pusese patos cât era necesar şi nu minţise cum fac de obicei politicienii. Totuşi, ascunsese, relativ la descendenţa imperială, adevărul imposibil de clamat în faţa întregii galaxii, aspectul cel mai spinos, mai delicat, pe care mi-l împărtăşise înălţimea Sa Proxima, sub jurământ. Fiul S or unei, împărăteasa Pasăre, *nu putea fi clonat*.

Împăratul Dhwasan *era unic*.

Posomorât, Um nu avea stare, fără să facă nimic, intrase şi ieşise de câteva ori din încăpere, aflându-se în treabă. Regretam că îl repezisem, nu o merita, voiam să-l îmbunez. Fericită de prestaţia imperială, îmi permiteam să

fiu generoasă cu *maşina aproape-om*, robotul în subordine.

— Um, de când n-am mai tras cu arcul? Sper că Sala armelor e liberă.

Se înviorase, exact cum prevăzusem, nu-mi explicam ce mecanisme, circuite, se activau când era vorba de exerciţii de tragere la ţintă, un sport nu foarte agreat la Academie, considerat primitiv, iar arcul şi săgeţile de-a dreptul preistorice.

— A trecut ceva timp! Vă însoţesc.

Avusese o clipă de ezitare.

— V-am supărat, am fost inoportun, dar dincolo… întorsese conspirativ capul şi coborâse vocea. În cealaltă încăpere cu monitor era Asistentul *psi* şi nu mă prea agreează. Nu aveam unde să mă duc.

— E o falsă impresie, l-am asigurat eu, i-ai fost mereu de ajutor. Eşti mult prea susceptibil.

Senzaţia neplăcută că Asistentul *psi* înregistrează şi *ştie prea multe*, se adeverise pe loc. Fără să se obosească să intre pe uşă, nimeni altul nu-şi exhiba calităţile paranormale, trecuse prin zid şi mi se adresase cu aplomb.

— Vă însoţesc, n-am asistat niciodată la acest fel de antrenamente.

— Merită, e o modalitate de a-ţi perfecţiona capacitatea de concentrare, controlul coordonării intenţiei cu execuţia.

Am preferat să-i răspund, în loc să-l apostrofez pentru intrarea intempestivă, nu voiam să repet greşeala făcută cu un şi am pornit hotărâtă spre Sală. Asistentul *psi* nu păruse descurajat şi mi se alăturase cu acelaşi pas vioi, părând foarte interesat de opinia mea privind discursul împăratului. Am fost rezervată.

— Li s-a spus sismenilor exact ce doreau să audă.

— Oare?

— Nu am calitatea să interpretez cuvintele imperiale. Mass-media, toţi analiştii, vor diseca fiecare frază, dându-i

o mie de sensuri şi vor formula păreri, mai mult sau mai puţin avizate.

Asistentul *psi* nu-şi ascunsese dezamăgirea faţă de atitudinea mea echivocă, speram să uite discuţia, intrasem în aşa-numita Sala Armelor, dotată cu cele mai variate tipuri de arme, de la foarte vechi, adevărate piese de muzeu, la cele de ultimă generaţie, folosite în Războiul Just. Pereţii, containerele şi rafturile pe care se păstrau, complet transparenţi, creau iluzia unui arsenal suspendat, la îndemâna unor războinici invizibili, doritori să-şi perfecţioneze talentele. Eram în largul meu, o împărţire judicioasă făcea posibile antrenamente diverse, cu grad mare de dificultate. Mirosul vag, de metal încins, panourile cu ţinte, aparatura sofisticată de monitorizare a efortului executantului, corelat cu rezultatele, îmi induceau o stare de benefică stimulare.

Um, cu totul dedicat, superviza întotdeauna desfăşurarea exerciţiilor mele, notând particularităţile tehnice, acurateţea, precizia după tipul arcului, al săgeţilor, a distanţei de ţintă, aceasta reglându-se în funcţie de performanţa ce se dorea a fi obţinută.

— Ce facem astăzi, Um?

— Ţintă unică, suprapusă, exclamase el entuziasmat, ceea ce însemna aruncarea unei săgeţi exact în punctul desemnat, apoi o altă aruncare, cu o a doua săgeată, identic ţintită să despice prima săgeată. Mi-a întins arcul ales, unul similar celor de pe Terra. L-am bănuit că voia să excludă, ştiind că sunt obişnuită cu modelul, orice eventuală ratare în faţa Asistentului *psi*. Spre marea lui încântare, am reuşit consecutiv, fără greşeală, de multe ori, la distanţe din ce în ce mai mari. Braţele îmi erau puternice, agile, vederea pătrunzătoare şi, trebuia să recunosc, creşterea performanţei fizice se datora, în mare parte, nesfârşitelor ore petrecute în poligoanele de instrucţie.

— Nu mi-am ieşit din mână, nu-i aşa?

Asistentul *psi* intervenise.

— La Academie tragerea cu arcul la ţintă e un sport căzut în dizgraţie?

— Suficienţa ignorantă are multe feţe.

— Am putea să modernizăm exerciţiul, să-l realizăm în doi timpi, antrenând şi resursele psihice. Foarte indicat pentru specializările *psi*. Cam în acest fel… Puneţi jos, vă rog, arcul şi săgeţile.

Curioasă, m-am conformat şi l-am văzut fixându-şi atenţia asupra lor, fără să dea impresia vreunui efort, cu naturaleţe, aproape cu amuzament. Arcul se răsucise uşor pe loc, se ridicase şi rămăsese în aer, suspendat, nemişcat. Una dintre săgeţi se desprinsese de celelalte şi se poziţionase în arc, gata de tragere. Rapid şi cu forţă, coarda se întinsese, slobozind săgeata şi atingând cu precizie ţinta. Nu se înfipsese bine, când o a doua săgeată, pornită cu viteză, o despicase pe întreaga lungime şi, trecând exact prin locul primei lovituri, se înţepenise în blatul panoului.

— O, ce frumos, strigase Um.

— Elegant şi precis, un adevărat exerciţiu academic, am exclamat la rândul meu şi am aplaudat cu entuziasm virtuozitatea executantului, care mi s-a părut surprins de sinceritatea şi spontaneitatea manifestării.

— Nimic extraordinar, potrivit pentru discipolii *psi*.

Stingherit, se eschivase. Reacţiile lui, cu trăsăturile acoperite în totalitate, erau dificil de înţeles. Apoi, se întâmplase ceva ciudat, coiful devenise strălucitor, de culoarea aurului topit.

— Sunt chemat. Mi-ar fi plăcut să rămân, dar nu pot.

Fără o explicaţie consistentă, cine şi de ce îl chemase atât de urgent, până să realizez ce se petrece, trecuse dincolo de pereţii transparenţi.

Ne-am întors înapoi tăcuţi, Um nu scosese o vorbă, dar ajunşi în apartament, circuitele lui inteligente

formulaseră deja o concluzie foarte asemănătoare cu a mea.

— Căpitan D., Asistentul *psi* e *instructor*, unul *special*.

Capitolul 6

Măreţia istoriei Imperiului Sis2S să te inspire. Doreşte-ţi cu toată puterea să devii şi tu o parte din ea.

Himera

Aşa cum fusese planificat din ziua precedentă, o însoţisem pe înălţimea Sa Proxima la înaltul Consiliu Galactic. Nelipsită, la dreapta ei, ostentativ favorită, făceam acum parte din fastuoasa suită.

— Devi, prezenţa ta alături de mine va deveni o constantă, *vor trebui să se obişnuiască*. Sper ca dezbaterile înaltului Consiliu să nu fie vorbe în vânt. Împăratul a fost de acord să se constituie o comisie de investigare, explorare a planetei Monk, alcătuită şi din experţi din alte galaxii. Tratează Federaţia cu o bunăvoinţă excepţională, deşi nu merită.

— Se vrea evaluarea unor posibile zăcăminte de monkatită?

— În Tratatul de Pace, după Războiul Just, monkatita nu a fost deloc menţionată, deci nu va fi luată în discuţie deşi, în realitate, acesta este *subiectul fierbinte*. La acea vreme Federaţia, având convingerea că planeta Monk a devenit un deşert fără viaţă, a renunţat de bunăvoie la partea ce i-ar fi revenit ca despăgubiri de război. Motivul renunţării n-a fost specificat. A cerut în schimb tehnologie pentru nave spaţiale de ultimă generaţie şi i s-a dat.

— Cum justifică pretenţiile actuale?

— Acuză Sis2S de propagare abilă a unor informaţii deliberat false, inducere în eroare.

Am întrebat timid.

— Iar adevărul?

— E la mijloc.

Înălţimea Sa Proxima îşi strânse mai aproape mantia fumurie din mătase brodată cu fir, îşi potrivise lungile şiruri de perle care-i împodobeau corsajul, adevărată platoşă mişcătoare, instabilă, un frison imperceptibil îi înfiora umerii delicaţi.

— Folosirea acelei arme, ultimul strigăt de tehnologie distructivă, împotriva planetei Monk, pentru Sorana împărătească Pasăre, nu a fost o decizie uşoară dar nu avea de ales. O victorie Monk ar fi condus la anihilarea, pieirea tuturor civilizaţiilor coalizate din Federaţie. N-ai idee ce forţă militară erau Monk. Ştii, retrospectiv, Federaţia se grozăveşte. După război, mulţi viteji se arată!

— Şi monkatita?

— Pe atunci, era importantă doar ca material strategic, pentru construcţia de nave spaţiale. Când încă trăia împărăteasa Mael, Sorana, deşi doar Principesă Imperială, imediat după explozia navei interdimensionale şi dispariţia lui EI Rey Falcon, neştiind că acesta fusese azvârlit într-un Univers Paralel, a dorit să facă o înţelegere cu Supremul Pontif, conducătorul galaxiei Monk. Avea intenţia să-l răscumpere pe EI Rey Falcon, în cazul care, prins de Cavalerii Monk, fund considerat trădător, ar fi fost ţinut prizonier. Cu o insolenţă de nedescris, Monk au respins orice tratative. Un comando din care am făcut şi eu parte, sub ordinele Principesei Sorana a pătruns totuşi, în galaxia Monk, la bordul unei nave spaţiale ce transporta o încărcătură ilegală de monkatită. Contrabanda era încurajată de autorităţile Monk de la frontieră, profiturile fiind uriaşe.

Părea de necrezut, înălţimea Sa Proxima străbătuse anii, fără ca vitalitatea inepuizabilă, frumuseţea şi tinereţea, să-i fie atinse, vorbea de lucruri aparţinând istoriei, evenimente din vremuri apuse, *pe care le trăise*.

— A trecut mult de atunci.

— Şi mult şi puţin. Pe scurt, monkatita adusă de noi a fost confiscată şi a rămas pe Monk. Iar noi ne-am întors,

având convingerea că EI Rey Falcon fusese ucis.

— O grozăvie.

— Ce a urmat, se ştie. Nu la mult timp, după ce s-au prăpădit ambele Împărătese Ma şi Mael, iar Sorana cu Phoebe au succedat la tron, a fost declarat război galaxiei Monk.

— Implicarea Soranei, devenită împărătească şi Comandant Suprem al Armatei, s-a datorat dorinţei de răzbunare pentru moartea lui EI Rey Falcon?

— Acesta a fost factorul decisiv, dar războiul era iminent, pregătit minuţios, în mare secret, de ambele Împărătese Predecesoare, mai ales Mael. Mă refer, nu doar la aspectele de logistică, ci şi la încheierea alianţelor. Federaţia Navigatorilor Cosmici s-a coagulat datorită eforturilor împărătesei Ma.

— Federaţia are pretenţii acum la monkatita *aceea*, ilegal transportată?

— Situaţia e mai complicată. Războiul a fost câştigat prin folosirea unei arme teribile, cu o putere distructivă nemaiîntâlnită. După ce s-a instalat pacea, Sorana A Doua împărătească Pasăre a fost permanent chinuită de remuşcări, *responsabilitatea revenindu-i*, în calitate de Comandant Suprem al Armatelor Federaţiei. Marea planetă a strămbunilor lui EI Rey Falcon, leagănul regilor Monk, se transformase într-un corp ceresc inert, un bolovan gigantic, lipsit de viaţă. În consecinţă, posibil rejectase bănuiala uciderii lui EI Falcon de către Monk, a comandat un studiu, o cartografiere a suprafeţei arse de *razele morţii*. Investigaţiile au adus informaţii surprinzătoare, planeta Monk renăştea. Sursa, nucleul regenerării, era monkatita.

— Atât de mare a fost cantitatea dusă pe Monk?

— Doar încărcătura obişnuită a unei nave spaţiale comerciale. Nu-i exclus să fi avut şi Monk în depozite. *Cine ştia că monkatita se multiplică*? S-a demonstrat,

cercetătorii, savanţii au confirmat-o. E indestructibilă, rezistentă agresiunilor de orice natură. La prima vedere amorfă, în funcţie de parametri necunoscuţi, monkatita e metal, mai degrabă cristal. *Se înmulţeşte* şi *este suport al vieţii*, un element intermediar între *viu şi neviu*. Foarte ciudat, monkatita poate comunica, poate stoca idei, sentimente, executa ordine sau transmite propriile intenţii. Şi încă nu şi-a dezvăluit secretele, este obiectul unor studii ample, monkatita a revoluţionat concepte ştiinţifice de bază. Pentru verificare, am înfiinţat microcolonii experimentale unde cresc plante şi se înmulţesc animale. Zonele *vii* de pe Monk nu pot trece neobservate.

— Cum vom explica situaţia experţilor Federaţiei?

— Nu ne justificăm, porţiunile regenerate sunt relativ mici. Apoi, să fim înţeleşi, în Universul nostru monkatita a fost descoperită întâia dată în galaxia Sis2S, pe o mică planetă periferică. Primele exploatări acolo au început.

— De ce i se spune monkatită?

— Iniţial, a fost denumită MZ, metal zburător, minele fiind concesionate Migratorilor, aliaţi din Federaţie, pentru fabricarea navelor spaţiale. Galaxia Monk, în virtutea politicii expansioniste, a invadat planeta aflată la graniţele noastre, i-a exterminat pe Migratori şi a început exploatarea MZ, denumindu-l monkatită.

— Un bun motiv pentru a declanşa un conflict armat.

— A fost doar începutul. Monk aspira la dominaţia universală. Protestului nostru, aveam intenţia să rezolvăm amiabil problema, i s-a răspuns cu neruşinare: *dacă puteţi*, veniţi să vă luaţi teritoriile înapoi!

— Şi le-aţi recuperat.

— Atunci a fost prima înfruntare. Războiul, ţi-am spus, a izbucnit mult mai târziu. Imediat după moartea împărătesei Mael.

Am condus-o pe înălţimea Sa Proxima până în faţa marii intrări a sălii de consiliu, păzită de roboţi soldaţi,

aproape-oameni, aliniaţi în şiruri strânse, unde se întrunea înaltul Consiliu Galactic. M-am mirat văzând-o, prin porţile întredeschise, dezbrăcându-se de splendida mantie, rămânând doar în colantul negru. Îmi păruse deodată gracilă, singură, aş fi vrut să-i fiu alături, deşi mi-era clar, nu avea nevoie de nimeni s-o secondeze, s-o apere. Simţise valul de nelinişte ce mă încercase şi, în ciuda distanţei, se întorsese spre mine, anume să-mi spulbere temerile, schiţând surâsul care-i era propriu, crud şi ironic deopotrivă.

Neliniştea de moment trecută, m-am postat în locul cel mai bun posibil, pentru a avea sub ochi, întreg, marele vestibul, sală de aşteptare destinată suitelor şi asistenţilor membrilor Consiliului. Un du-te-vino continuu sugera o aglomerare scăpată de sub control, impresie totalmente falsă, datorită numărului impresionant de supraveghetori, de toate tipurile, poliţişti, gardieni sau agenţi în civil.

I-am urmărit atent pe membrii Consiliului care soseau, nu-l cunoşteam pe niciunul, dar numitorul comun care-i definea, în ciuda veşmintelor fastuoase şi al numărului însoţitorilor demonstrând un lux extravagant, era o anume severitate, expresia de concentrare neascunsă, aşternută pe figurile imobile. Asemenea înălţimii Sale, odată intraţi în sală, fără excepţie, se dezbrăcau de hainele incomode, elegante, colantul negru fiind probabil singura îmbrăcăminte acceptată la *locul de muncă*.

Când forfota s-a domolit, începuseră dezbaterile, n-aveam idee cât vor dura, m-am înarmat cu răbdare, încercând să-mi petrec timpul cu altceva. Aşadar, mi s-a părut firesc, deşi eram singurul *om-om*, militar pe deasupra, să mă alătur celorlalţi însoţitori ai înălţimii Sale Proxima care, între timp, se retrăseseră într-un loc mai ferit, la distanţă din calea mulţimii. Fără îndoială, alcătuiau suita cea mai numeroasă, mai rasată, cu roboţi *aproape-oameni* a căror înfăţişare arăta educaţia şi instruirea de

care beneficiaseră, mai precis, calitatea programelor cu care erau dotaţi. La fel de evidentă era şi o oarecare izolare de roboţii aparţinând altor suite, care îi tratau cu o deferenţă neobişnuită. De altfel şi mie, respectul ce mi se arăta, aparte faptul că fiecare militar de rang inferior trebuia să mă salute, era peste aşteptările mele. Pe unde treceam se făcea cărare, privirile erau îndreptate în jos, suficient cât să mă simt stingherită, situaţia fiind complet opusă celei din perioada anterioară, când persoana mea era, pentru sismeni, vizibil indezirabilă. Ştiam că aceasta se datora noii mele uniforme, mai ales însemnelor cu caii-balauri zburători, blazon ce atesta apartenenţa la o breaslă cu îndeletniciri misterioase. Încă o dată, trebuia să-mi intre bine în cap, *aparenţa* pe Sis2S era prioritară, exteriorul considerându-se a fi reflecţia nemijlocită a interiorului.

Dacă vreodată, ideea să interacţionez *ca între prieteni*, cu maşinile, mi se păruse bizară, ei bine aceasta, datorită lui Um, era de domeniul trecutului. Roboţii *aproape-oameni*, având fie specializări excepţionale, indispensabili oricărui fel de activitate, fie îndatoriri mărunte, erau gentili, prevenitori şi între ei mă simţeam confortabil. Fusesem întâmpinată călduros.

— Căpitan D., compania Voastră este o adevărată onoare, exclamaseră toţi cei douăzeci şi doi ce formau suita permanentă a înălţimii Sale Proxima. Acest prim salut fusese urmat de aprecieri elogioase, meşteşugite, la adresa mea, cu înfloriturişi expresii de politeţe complicate în limbajul elaborat, întortocheat al sismenilor.

— Să nu exagerăm, am replicat ferm şi am dat curs cu sinceritate intenţiei de a şti mai multe, privitor la Palatul Consiliului Galactic.

— Intru aici prima dată. Ansamblul arhitectonic mi se pare diferit de alte edificii.

— Um dorea şi el, să-l vadă. De ce n-a venit cu noi?

— Um este militar, are de rezolvat formalităţi

administrative legate de plecarea din efectivele Academiei şi transferul la unităţile Ordinului Cavalerilor *Psi*.

Se iscase o mică rumoare, urmată de un potop de comentarii, toate ininteligibile, zăpăcitor de rapide, cu fraze prescurtate pentru a creşte viteza discuţiilor şi referiri la legi ori regulamente, aplicate situaţiilor similare lui Um. N-am intervenit, fiindcă n-aş fi ţinut pasul cu acele maşini vorbitoare non-stop, inteligente şi instruite.

Îi eram recunoscătoare Generalului Doyluce pentru mărinimia ieşită din comun. Um *robotul*, proprietatea Armatei, care costa o avere, am aflat astfel şi cât de preţioasă era o maşină *aproape-om*, rămânea în continuare asistentul meu. Îmi fusese făcut cadou, aveam voie să-l iau cu mine oriunde, pregătirea militară îi creştea nu numai valoarea, dar şi şansele de a fi acceptat la noua mea slujbă, fiind piesă de bază în echipamentul meu. Bunul-simţ *adus de pe Terra* sugera că, la momentul potrivit, va trebui să-l răsplătesc pe General cu un serviciu pe măsură. Eram dispusă să mă revanşez, fără Um n-aş mai fi rezistat pe Sis2S, loialitatea lui merita orice efort şi am spus-o cu voce tare.

— Um are calităţi excepţionale, un flăcău pe cinste, la prima ocazie îl voi aduce să viziteze Palatul Consiliului Galactic.

Pentru moment, liniştea ce urmase nu avea o explicaţie logică, roboţii păreau emoţionaţi, fapt ce mă intriga îndeajuns, încât să creez o mică diversiune. Mi-am întors privirile pe magnificele vitralii fixate între coloanele de marmură roşie, ce susţineau construcţia pe înălţimea a zeci de etaje, filtrând lumina de afară, ca printr-o sită mirifică de forme şi culori.

— Se va bucura, presupun, să admire îmbinarea rafmată dintre piatra densă şi transparenţa elaborată a sticlei.

Unul dintre roboţi, cu alura doctă şi uşurinţa în expunere a dascălilor experimentaţi, nu reuşeam să mă

mir îndeajuns, ce mari profesionişti erau tehnicienii care-l creaseră, îşi etalase cunoştinţele.

— Vitraliul este circular, îmbracă exteriorul clădirii apoi pătrunde în spirală în interior şi se opreşte foarte sus, centrând acoperişul. Rolul lui nu este doar decorativ…

Făcuse o pauză, un suspans pentru a da mai multă greutate povestirii.

— … ci şi educativ. Înălţarea edificiului a coincis cu tratativele premergătoare înfiinţării Federaţiei Navigatorilor Cosmici. La acea vreme, misiunile diplomatice, ambasadorii şi personalul aferent activităţilor de politică externă, emisarii guvernelor, stăpânirilor galaxiilor aliate, se perindau necontenit la înaltul Consiliu Galactic, iar alcătuirea corpului ceresc, planeta Sis2S, centrul de comandă al galaxiei, stârnea multă curiozitate şi fabulaţii pe măsură. Ca urmare, împărăteasa Ma a cerut arhitecţilor şi artiştilor redarea fidelă în noua clădire, a etapelor transformării şi prelucrării planetei, pentru a oferi sismenilor condiţii de viaţă excepţionale. Pentru a fi pe înţelesul oricărui vizitator aparţinând unei culturi diferite de a noastră, s-a ales vitraliul ca suport al exprimării artistice.

— O istorie ilustrată, magnifică.

— Observaţi cum scenele, ce încadrează intrarea, prezintă planeta aşa cum era odinioară, când au poposit pe ea întâia împărăteasă Pasăre şi oamenii ei. Năpădită de păduri dense exuberante, cutreierate de monştri reptilieni, erbivore şi carnasieri gigantici. O lume violentă, abundând de vegetaţie, colcăind de o faună prolifică, în plină dezvoltare, cu vulcani activi şi modificări tectonice devastatoare de mare anvergură, înghiţind uneori teritorii întinse.

— Dificil de supravieţuit.

— Evident, au trebuit milenii de muncă. Vitraliul din sala unde ne aflăm redă etapa iniţială de optimizare, izolarea miezului fierbinte al planetei.

— O tehnologie originală a permis o realizare fără egal.

— O, da. S-a realizat o centură magnetică, în stare să oprească scurgerile de material incandescent spre suprafaţă. Energia în exces, rezultat al colosalelor reacţii chimice din nucleul planetei, a fost captată, utilizată pentru *structurarea pe nivele*, *menţinerea lor în funcţiune*.

— Ştiam că planeta e alcătuită din sfere concentrice.

— Corect. În interiorul scobit, golit, s-au construit sferele, una într-alta, fiecăreia corespunzându-i un *nivel*, un teritoriu independent, cu funcţii specifice în economia planetei.

M-am lăsat prinsă în contemplarea, aproape cu sfială, a suprafeţei străvezii, a cărei frumuseţe şi mărime erau egalate doar de povestea uimitoare a inventivităţii speciei umane. Din nou, vechea melancolie mă copleşea, neasemuita construcţie mă proiecta departe de *El*, *de împărat*, într-o realitate insuportabilă. Auzeam pe sărite, fragmente din ce povestea cu atâta patos robotul.

— … unul dintre acestea e numai ocean, cu insule artificiale. Transporturile rapide se fac pe apă, cu rute de navigaţie sigure.

Vorbitorul mă privea cu ochi limpezi, dorind să fie sigur că-l urmăresc. M-am admonestat singură, *Căpitan D. ce vrei de fapt*, *fii prezentă* şi am reintrat în vâltoarea conversaţiei, devenită din ce în ce mai vioaie, toţi cei de faţă participând.

— Din vechea înfăţişare a planetei ce a mai rămas?

— S-a creat un nivel special, o junglă aproape continuă ce conservă flora şi fauna ancestrală. Acolo sunt şi faimoasele laboratoare secrete de cercetare genetică.

— Dar cel mai important nivel e acesta, *Nivelul Doi* şi capitala lui Omsis, centrul măreţului Imperiu, al galaxiei Sis2S!

Discuţia alunecase pe o pantă de patriotism exagerat,

tipic roboţilor şi am intervenit.

— *Nivelul Doi* e ultimul?

— Într-un fel. E acoperit în totalitate de o altă carcasă sferică, protectoare, împotriva radiaţiilor celor doi sori.

— Căpitan D., ne-a povestit Um că noaptea, pe Terra, cerul e presărat cu stele. O privelişte plină de poezie.

Curiozitatea intensă a *maşinii aproape-om* am simţit-o vie, un vis ce se doreşte materializat şi m-am simţit datoare să fiu, la rândul meu, binevoitoare.

— Îmi lipsesc cuvintele potrivite, dar vara, în nopţile senine, îmbăiat în lumina palidă a Lunii, satelitul Terrei, am precizat eu didactic, firmamentul e asemenea unei catifele albastru-închis stropită cu grăunţe strălucitoare, luminiţe sclipind intermitent.

Un gând bezmetic *mă aduna cu El*, undeva pe Terra, privind bolta cerească, blocându-mi orice altă idee. Căpitan D., *să nu faci prostii*! Gândurile mele *periculoase* puteau fi deduse, roboţii aveau atâtea modalităţi de a interpreta reacţiile umane, încât m-am oprit şi am sugerat glumind cu stângăcie.

— Mergem pe Terra şi veţi constata personal!

— Căpitan D., înaltul Consiliu a termmat dezbaterile, înălţimea Sa Proxima vă solicită prezenţa.

Am tresărit, Asistentul, de fapt *instructorul psi* cum îi spunea Um, răsărise lângă mine, nici roboţii nu-l simţiseră venind, şi-mi amintea de obligaţiile ce-mi reveneau. M-am grăbit să-l urmez. Când ne-am distanţat de suită mi-a spus cu o nuanţă de reproş.

— O companie mai potrivită nu aţi găsit? Vă sugerez să fiţi mai selectivă.

Sosise clipa cea mare. Cu adevărat mare! Urma să mă prezint la noua mea *unitate*. Înălţimea Sa Proxima pronunţase cuvântul astfel încât importanţa militară a Ordinului Cavalerilor *psi*, se subînţelegea. Să mă aflu

printre camarazi asemenea mie, îmi dădea un sentiment de siguranţă.

— Devi, te avertizez, Ordinul a fost înfiinţat de împărăteasa Ma şi este sub comanda directă a împăratului. N-ai voie să greşeşti!

— Pregătirea mea este suficientă?

— În linii mari, da. Cu siguranţă, vor urma o serie de instructaje, antrenamente. Ce fel, nu am idee, misiunile lor sunt mai speciale. În plus, Cavalerii aparţin Ordinului, pe viaţă, până la moarte.

— Nu prea ai de ales când ai fost menit *psi*, am dorit eu să subliniez.

— Ai sesizat esenţialul, Devi. Îţi pare rău?

— Nu. Aşadar, voi renunţa la orice altă pregătire paralelă?

— Te referi la ceva anume?

Mi-am făcut curaj.

— Cel de-al doilea asistent al meu este *în realitate instructor*. Mai am nevoie de el?

Înălţimea Sa păruse deconcertată. Îşi deschisese cu dexteritate evantaiul enorm, din dantelă liliachie, apoi şi-l trecuse încet prin faţă, dând impresia că examinează împletitura complicată, de mătase. Cererea mea părea să o amuze.

— Te-a supărat cu ceva? Doreşti să scapi de el?

— Nu chiar, dar face observaţii inutile.

Puteam să mărturisesc, ceea ce nici eu nu admiteam în sine-mi, că prezenţa lui este imprecis provocatoare, îmi schimbă cursul gândurilor? Imposibil!

— Devi, instructorii sunt exigenţi. Dă-mi un exemplu din ce nu ţi-a convenit.

— Îl deranjează relaţiile amicale cu roboţii. Nu-i treaba lui.

Mi s-a părut că înălţimea Sa Proxima oftează uşor. Îşi netezise corsajul de catifea brodată, aplicaţiile de irişi

aurii, apoi îşi îndreptase poalele ample. Mâinile cu unghiile roz, lăcuite, alunecau graţioase pe taftaua foşnitoare, gestul semnifica întârzierea admonestării pe care o meritam, sau pur şi simplu voia să tragă de timp. Era prea târziu să-mi retrag afirmaţiile.

— În materie de prieteni, Devi, ai preferinţe inexplicabile. M-am tot întrebat cum de te împaci aşa bine cu cei de la ITIE, ciudaţii ciudaţilor.

— Vă referiţi la Info? E atât de afectuos, inocent…

Neaşteptat, înălţimea Sa tăiase aerul cu evantaiul, manifestându-şi vehement indignarea.

— Mă uimeşti, Căpitan D! Ai spus inocent? A fost Consilier *psi* de război, al împărătesei Sorana. Raza Morţii a fost lansată la sfatul lui. Un manipulator şi intrigant cum n-am mai cunoscut altul.

Nevenindu-mi să-i cred spusele, am încercat să-mi justific amiciţia pentru Info, inadecvată în ochii înălţimii Sale.

— N-am ştiut. Am petrecut ore minunate împreună, e atât de inventiv…

— Nu mă îndoiesc.

— Se bucură de lucruri simple, ca toţi copiii.

— Serios?

Ironia înălţimii Sale era nimicitoare, dar nu m-am dat bătută.

— Ne-am plimbat prin parc şi ne-am petrecut timpul la heleşteul cu peşti exotici. Îi place să-i privească, se amuză când se bat pe firimiturile cu care îi hrăneşte.

— Continuă.

— Face asta nu numai pentru el însuşi, ci şi pentru prietenii de la ITIE, nedeplasabili, din câte spune. Sincer, mi-e foarte milă de ei.

— Ce inimă mare ai, Căpitan D!

Mă simţeam mizerabil, nu-mi dădeam seama cu ce greşisem. Privirea verde care mă ţintuise ca pe o gânganie

în insectar, se mutase în abisul înflorit al parcului.

— Pe Info l-ai cunoscut la Academie?

— Nu. Am călătorit împreună, în nava care m-a adus pe Sis2S. Info era pasager, copil neînsoţit printre adulţi indiferenţi.

Înciudată, înălţimea Sa începuse un monolog ce mă absolvea de greşeli imaginare, în opinia mea.

— Responsabilitatea îmi revine. Cei de la ITIE sunt redutabili, deja au în vizor *problema ta*. Îţi sunt favorabili. La întrunirea înaltului Consiliu Galactic, Venerabila Orna a pomenit în treacăt, de eventualitatea trimiterii unor experţi pe Monk. Un Cavaler *psi* din partea Sis2S ne-ar aduce servicii utile. Nu te-a menţionat expres, dar s-a uitat spre mine şi am presupus o viitoare nominalizare.

— La comemorare, Info m-a prezentat unei femei foarte bătrâne, Orna.

— Eu unde eram?

— Ocupată cu invitaţii.

— N-ai spus nimic.

— Nu mi s-a părut important. Arăta ca o ţărancă bătrână.

— Ţi-ai însuşit mentalitatea sismenilor.

— N-am vrut să sune jignitor. Propria înfăţişare nu pare s-o intereseze.

— Te cred. Îşi permite luxul ignorării opiniei semenilor, la acest capitol. Autoritatea ei o egalează pe a împăratului, *atât de multe ştie*. Patronează Arhivele Imperiale dinaintea domniei Împărăteselor Ma şi Mael. E *memoria vie* a Sis2S, cel mai vârstnic membru al Casei Imperiale, descendentă a Primei Împărătese Pasăre. Nu intervine direct în deciziile politice, dar ştie tot ce mişcă în galaxie. În operaţiuni de amploare, sfatul şi intervenţiile ei garantează succesul.

— ITIE îi este, de asemenea, în subordine?

— Nu numai. E şi *Ocrotitoarea* Ordinului Cavalerilor

psi, guvernează orice activitate de tip *psi*, *pe tot cuprinsul Sis2S*.

M-am speriat de proporţiile puterii deţinute de Orna, actualul meu şef. Femeia aceea bătrână şi greoaie, lipsită de strălucire, deţinea forţe de neegalat.

— Înălţimea Voastră, în ce relaţii sunteţi cu Oma?

— Ţelurile noastre sunt comune. *Datoria faţă de Sis2S* poate fundamenta legături strânse.

Explicaţia înălţimii Sale, deşi sumară, îmi oferea parţial linişte, trebuia să mă descurc, să-mi văd de meseria mea şi atât, eu nefiind decât un simplu executant.

— Nu mi-aţi spus când trebuie să mă prezint la… unitate.

— Aştepţi. Ţi se va da de ştire. Vei fi la dispoziţia Ordinului. Acomodarea va fi rapidă, am această credinţă.

Mă privise îngăduitor, îmi ghicea momentele de slăbiciune, speram că nu toate şi, sincer, nu-mi mai era teamă de ea, ca înainte.

— Rămâi să locuieşti în palat, vom face amenajări suplimentare… dar de *instructorulpsi*, tot nu scapi.

Subit bine dispusă, îşi strânsese evantaiul. Se ridicase din jilţul foarte mare, şiragurile de perle de la gât într-o învălmăşeală de sfere minuscule, irizate, sunaseră mângâios, trena bogată se înfoiase într-o reverberaţie, de mov foşnitor. Era cea mai frumoasă şi demnă de adorat fiinţă, din întreaga galaxie, exceptându-l pe împărat. Ca un veritabil sismen, am suferit că Oma nu-i semăna cât de cât.

Înălţimea Sa Proxima ţinuse să precizeze.

— Acceptă-l pe Instructorul psi. Nimeni nu-i poate impune nimic. Drepturile lui sunt inalienabile.

Mă încercase o oarecare emoţie analizând probabile, viitoare îndatoriri profesionale. Eram doar o începătoare înconjurată de specialişti inegalabili, cu experienţă vastă, fie în politică, manevrând strategii subterane de mistificare, dezinformare şi spionaj, asemenea înălţimii

Sale Proxima, fie în ştiinţe *psi*, ca Info, care mă ţinuse constant sub ochi, din chiar momentul când pornisem spre Sis2S, sau de enigmatica Oma, dirijând din umbră politica galaxiei. Nu mi-era clar de ce îmi acordau atâta atenţie, mult prea multă, chiar dacă eram fiica lui Sisecoute. Oare tata, în locul meu, ce ar fi făcut acum? Dar mă puteam compara cu el, fostul şef al spionilor Sis2S, mentorul înălţimii Sale Proxima, întotdeauna calm şi atât de sigur pe sine? Mi-am amintit îndemnul, *Devi*, *în situaţii limită*, *gândeşte*! *Gândeşte*!

M-am cufundat în raţionamente, deducţii şi scenarii posibile, să identific, să separ firele răsucite, înnodate de mâini dibace, din ghemul de interese ale Sis2S Şi Federaţiei. Într-un final, obosită, m-am resemnat, nu eram în măsură să ajung la concluzii coerente.

Dincolo de pereţii transparenţi, deasupra vârfurilor copacilor, discurile celor doi sori scădeau, se îmbrăcau în violetul purpuriu al înserărilor de pe Sis2S, moment straniu, mereu inductor de angoase. Abia atunci l-am observat pe Instructorul *psi*, pierdut în contemplarea frumuseţii ireale a parcului. Mi-am reprimat prima reacţie, să-l întreb ce caută şi ce vrea, aducându-mi aminte de *drepturile inalienabile*. Nu era momentul unei neînţelegeri. Se întorsese brusc, în direcţia mea, mulţumit că-i remarcasem prezenţa. Era vorba de ceva important, *aşa am simţit*, mai degrabă *aşa mi-a transmis*. Neobişnuit de relaxat, avea aerul cuiva incomplet trezit dintr-o reverie. Coiful de aur, deşi îi acoperea figura, în acel moment se dovedea inutil, nu-i proteja mintea, dar *ştiam că nu-i pasă*. Aş fi putut să aflu ce dorea şi ce gândea în acea clipă, însă nu am făcut-o. Uimitor, din partea lui, se scuzase.

— Iartă-mă, Căpitan D. Sunt aici motivat de o urgenţă. Vei pleca în misiune pe planeta Monk.

Vestea, primită prin intermediul Instructorului *psi*, m-a determinat să ezit.

— Bine, dar hotărârea înaltului Consiliu Galactic nu a

fost definitivată.

— Asemenea decizii durează. Până atunci, e necesară o evaluare prealabilă, precisă, a situaţiei de pe planetă. *Înainte* ca membrii Comisiei de experţi ai Federaţiei să ajungă acolo.

— Există, presupun, date numeroase.

— Furnizate doar de roboţi. Posibil ca, la faţa locului, să avem parte de surprize. Este nevoie de un *om-om*, capabil să interacţioneze cu monkatita.

— Monkatita e metal, parcă…

Instructorul *psi* venise foarte aproape de mine şi-mi prinsese mâinile într-ale lui, o strângere nepermis de puternică, pasională fără echivoc. Gestul semnifica mai mult decât încredere, o nevoie acută de apropiere, o căldură neexprimată până atunci şi încă *ceva*… Aş fi dorit să mă eschivez, temătoare, să devin complice la perfectarea unui joc ce-l bănuiam periculos şi m-am întrebat în sinea-mi, dacă împăratul este informat, sau poate, cineva scurtcircuita deciziile înaltului Consiliu Galactic.

Răspunsul Instructorului *psi* venise pe calea gândului.

— *Împăratul ştie*. Căpitan D., e prima ta misiune în calitate de Cavaler *psi*, strict secretă, numai de competenţa Ordinului. S-a hotărât să faci parte din unitatea de elită a *Curierilor Sis2S*, singurii în stare să stabilească inter-relaţii, *comunicare între materia inertă şi materia vie*.

— Depăşeşte capacităţile mele, n-am cunoştinţă de ceva asemănător.

— Nu ai cum. Există ipoteza aproape confirmată, a provenienţei monkatitei dintr-un Univers Paralel, modalitatea materială prin care acest Univers doreşte să interacţioneze cu noi.

— Acelaşi Univers, în care s-a născut împăratul?

— Căpitan D., unele întrebări nu-şi au rostul.

Mâinile *Instructorului psi* se încleştaseră iar, pe ale mele, cu atâta forţă, încât am vrut să scap din strânsoarea lor. Se comporta ciudat, mă incomoda, grija neaşteptată pentru mine dezvăluia, fără sfială, o latură sensibilă şi totodată posesivă. Nu ştiam cum să reacţionez. Copleşită, nu m-am împotrivit, lăsându-mă antrenată de valul straniu al unor emoţii nedefinite, apoi stânjenită, mi-am revenit, aveam o datorie de împlinit.

— Când plec?

— În zori, de la Nivelul 1. Acolo ţi se va face instructajul şi tot de acolo, te preia nava spaţială. Vei fi însoţită de roboţi *aproape-oameni*, cu abilităţi speciale pentru astfel de misiuni şi mereu ocrotită de *Doi*, *Invincibilul Doi*, al Imperiului Sis2S!

Scăpată de sub control, nu ştiam cum de-mi venise asemenea idee, responsabil fiind subconştientul meu disperat, că iarăşi voi fi departe de *E*. Am rostit doar o jumătate de frază, restul reprimându-l pe loc.

— Cât timp lipsesc, ce-o să se întâmple cu…

Instructorul psi, era prima dată când o făcea, îşi ridicase pe jumătate casca. Inima mi se strânsese de teamă. O clipă doar, zărisem fixându-se intens asupra mea, ochii întunecaţi, tiviţi cu puncte aurii.

— Voi aştepta să te întorci, sperând în reuşita misiunii.

Capitolul 7

Păşeşte pe urmele Ilustrelor Străbune, entuziasmul şi dorinţa împlinirii cu onoare a datoriei, să-ţi călăuzească misiunea.

Himera

Călătoream spre Monk, într-o navă summum de tehnologie spaţială, aşa mi se spusese, însoţită de roboţi *aproapeoameni*, *pseudo-psi*. Misiunea mea abia începută era neobişnuită, total diferită de altele la care

participasem, de exerciţiile de simulare ale Academiei. Mă provoca, îmi punea la încercare aşteptările, îmi solicita cunoştinţele. O, cât de puţine ştiam, înălţimea Sa Proxima mă avertizase ce greu aş fi făcut faţă unor agresiuni *psi* extreme.

Comandamentul *princeps* era secretul absolut. Deconspirarea, detectarea acţiunilor echipei, nu numai de către neprieteni, ci întâmplător chiar de prieteni, ar fi fost dezastruoasă, punea în pericol relaţiile de colaborare, şi aşa destul de zdruncinate, dintre Sis2S Şi Federaţie. O asemenea nefericită situaţie, de care aş fi fost responsabilă, se rezolva într-un singur mod. Aveam latitudinea să activez printr-o comandă expresă, telekinetică, dispozitivul de distrugere a navei şi ocupanţilor. Sacrificiul propriei vieţi era nimic pe lângă gândul neîmplinirii misiunii, un blam de neşters pentru numele ce-l purtam. Eventualitatea unui eşec trebuia de la bun început exclusă.

Căpitan D. eşti puternic, eşti Curierul lui Doi, al Invincibilului Sis2S!

Mai aveam timp, înainte să intru *în somnul psi* obligatoriu, după ce treceam frontierele galaxiei noastre, să-mi rememorez şi alte detalii legate de misiune, ce meritau aprofundate.

Plecasem de acasă fără să-mi iau rămas bun. Instructorul *psi* mă convinsese că ar fi fost un gest de politeţe inutil, înălţimea Sa Proxima ştia mai bine ca oricine ce implicaţii avea o slujbă ca a mea, iar pentru Um sosise momentul să i se facă verificarea tehnică de rutină. Mai mult, pe viitor nu aveam de dat seamă decât *Ocrotitoarei curierilor Sis2S*, adică lui Orna.

Şovăisem, atenţionarea mi se păruse bizară.

— Şi împăratului, nu?

Întrebarea era stupidă, cine eram eu să-l informez *personal* pe împărat? Instructorul *psi*, reacţionase neutru.

— V-am spus, este la curent.

Mi se strânsese inima de surpriză, împăratul ştia *despre mine*? Scurta secusă emoţională părea să nu fi fost sesizată de Instructor şi mi-am jurat pentru viitor, să nu aduc în faţa nimănui, vorba despre *El*

Mă strecurasem neobservată pe o ieşire laterală, nefolosită, a palatului, trebuia să ajung în cel mai scurt timp la Nivelul 1 al planetei, pentru instructaj şi îmbarcare. Eram aşteptată de un *robot performant*, capabil să conducă vehiculul de forma unei păstăi prin tunelul vertical structurat pe axul planetei, aidoma unei şosele gigantice tubulare ce unea toate nivelurile, aceasta permiţând totodată accesul la fiecare dintre ele. Viteza deplasării era uluitoare, confirmată de flash-urile luminoase, lumini ale altor vehicule similare ce se întrezăreau prin habitaclul transparent, călătorind spre diverse destinaţii.

Eram curioasă să văd, în sfârşit, misteriosul Nivel 1, găoacea sferică ce adăpostea celelalte nivele. Domeniu exclusiv al Armatei, ni se pomenise doar în treacăt la Academie despre el, secretul ce-l înconjura era de nepătruns. Puţinele informaţii se refereau la Nivelul 1 ca teritoriul planetar cu funcţie de apărare, unde erau amplasate bazele aeronautice, marile cosmodroame, terminalele traseelor spaţiale. Presupuneam că tot aici erau adăpostite principalele unităţi de luptă, regimentele combatante de *roboţiroboţi* şi roboţi *aproape-oameni*, dar aceste supoziţii, cu toată ştiinţa mea privind organizarea unei apărări strategice, nu numai la nivel planetar, ci şi galactic, Omsis fiind creierul galaxiei Sis2S, se dovediseră a fi depăşite de realitate.

După ieşirea din tunelul ce se deschidea în nenumărate panglici de şosele, *robotul performant* intrase pe una dintre ele şi mă plantase în apropiere, pe un refugiu acoperit. Mă avertizase scurt, *Căpitan D.*, *veţi fi preluată*, salutase cu o voce metalică şi dispăruse în mare

viteză pe drumul de întoarcere. Atunci, cu toată umbra oferită, adăpostită de căldura toridă, mi-am dat seama cât de arzătoare şi puternică era lumina celor doi sori. N-am îndrăznit să ies de sub copertina care, culmea, la atingere era rece, trebuia să-mi temperez impacienţa, sigură fiind că programul expediţiei era perfectat în cele mai mici detalii. Am rămas în expectativă, observând împrejurimile.

Alături de refugiul meu, în adăposturi similare, staţionau un număr mare de *roboţi-roboţi* şi foarte putmi roboţi *aproape-oameni*. Nu dădeau semne că m-ar fi observat şi m-am retras, cât a fost posibil, din raza lor vizuală. Intermitent, erau preluaţi de vehicule cuburi, închise, asemenea unor cutii zburătoare ce staţionau exact timpul necesar cât să se încarce cu pasageri. La distanţă, se zăreau nişte clădiri cilindrice, de dimensiuni incredibile, acoperite pe întreaga suprafaţă cu şiruri paralele de oglinzi gigantice, concave, asemenea unor ventuze, ansamblul sugerând braţe supradimensionate de caracatiţă. Nu trebuia să fii foarte informat, să-ţi dai seama cum energia formidabilă a celor doi sori era captată şi folosită pentru nevoile energetice ale Nivelului 1. Nu încetasem să mă uimesc de ingeniozitatea inginerilor Sis2S, când am receptat clar mesajul telepatic.

— Căpitan D., vă rog să urcaţi în următorul vehicul.

Am ascultat ordinul, eram singurul pasager în minitransportorul închis pe toate patru laturile, probabil teleghidat, cu deplasare imperceptibilă, complet izolat fonic şi climatizat. Starea de disconfort termic dispăruse. N-am văzut nimic din traseu, deşi mi-ar fi plăcut măcar să întrezăresc ceva din organizarea Nivelului 1, fiind pregătită pentru indiferent *ce*, oricât de neobişnuit. Mesajul îmi parvenise din nou, la fel de precis.

— Căpitan D., aţi ajuns la destinaţie, pentru instructaj. Mergeţi înainte.

Latura frontală a transportorului alunecase, lăsând să se vadă un pasaj puternic luminat, la capătul căruia se

zărea printr-o uşă deschisă, o încăpere la fel de luminată.

— Vă rog să intraţi, Căpitan D.

Camera era goală, exceptând un scaun încăpător, cu un design conceput anume să ofere confort maxim. Nu eram obosită, dar m-am afundat în tapiseria moale şi m-am simţit deodată foarte bine. Mai era acolo, judecând după suprafaţa mată albastră, ocupând un întreg perete, un monitor.

Aşa cum decurseseră lucrurile, n-aveam îndoieli, instructajul privind misiunea urma să-mi fie transmis telepatic. Fără întârziere, mi se urase bun venit, iar instrucţiunile îmi curseseră în minte, cu rapiditatea unui fluid, veritabil torent, unele criptate, al căror sens urma să-l aflu la momentul potrivit, altele în secvenţe de coduri cifrate, hărţi geografice, coordonate, trasee ale navei, ce mi se întipăreau automat în memorie, locaţii ce trebuiau investigate, nenumărate informaţii privind implicarea lor nemijlocită în istoria zbuciumată a planetei Monk, a regilor scoborâtori din împărăteasa Războinică.

Directivele erau înţesate de precauţii privind siguranţa acţiunilor noastre. Cele mai importante au fost acelea ce priveau modalitatea de a reacţiona în situaţii extreme. La întrebarea dacă, prin absurd, aş fi fost obligată să recurg la forţă, ori să fac faţă unor agresiuni, fusesem asigurată că aveam la dispoziţie un *comando* antrenat pentru cele mai dificile împrejurări. Pe monitorul luminat, fuseseră proiectate imaginile celor 22 de roboţi *aproape-oameni* ce alcătuiau efectivul din subordine. Semănau izbitor între ei, înalţi, robuşti, aceleaşi capete rase, feţe palide inexpresive, dificil de diferenţiat.

Mi se atrăsese expres atenţia că însoţitorii mei erau numai roboţi, nu *oameni-oameni*, prea multe emisii de *unde cerebrale umane* concentrate la un loc ar fi fost lesne detectabile. Am cerut să le aflu numele, dacă aveau unul, nu doar matricolele şi semnalele-undă ce-i caracterizau. Ştiam din experienţă că Um, deşi iniţial reticent la

apelativul derivat din Umbra, era mândru acum de noua-i identitate, altceva decât o serie impersonală de cifre.

În consecinţă, mi se mai transmisese, sesizam o nuanţă uşor ironică, numele şefului roboţilor era Iscoadă inteligentă, mai pe scurt, îşi iar ceilalţi aveau nume derivate din specializarea de bază, Pilotul, Mineralogul, Geograful, Chimistul, Astronomul, Biologul şi aşa mai departe, totalizând toate cele 22 responsabilităţi profesionale ale misiunii. Am reţinut toate numele şi funcţiile fiecăruia, condiţie esenţială pentru o comandă sigură.

În perete apăruse o nişă, eram îndemnată să-mi îmbrac costumul de protecţie aflat acolo, un soi de colant cenuşiu metalizat, având subţirimea şi transparenţa unei pânze cu ţesătura rară. Am ezitat, părea atât de mic, imposibil să mă încapă, cu totul diferit decât ce mai purtasem în călătoria Terra-Sis2S, sau ceea ce învăţasem că e adecvat călătoriilor spaţiale.

— Căpitan D., daţi vă rog jos toate hainele, costumul oferă protecţie maximă, numai purtat pe piele. Urmăriţi monitorul, afişează pas cu pas cum să-l îmbrăcaţi.

Asta da noutate, dar nu era timp de pierdut, am urmat instrucţiunile, întrebând dacă textura aceea delicată va fi la înălţimea aşteptărilor.

— Sigur, vă protejează de radiaţii nocive, emanaţii toxice, injurii mecanice, nu poate fi străbătută de gloanţe şi tirul razelor laser, de temperaturi extreme, înalte sau foarte scăzute şi multe alte neajunsuri. În plus, conferă invizibilitate, sunteţi nedetectabilă.

Apăruse un impediment, nu voiam să renunţ la pumnalul Monk.

— Păstraţi-l, puneţi-l la şold, alături de celelalte arme.

Din altă nişă m-am echipat cu două bastoane uşor curbate, inofensive ca aparenţă, dar nimicitoare fără egal,

în stare să funcţioneze şi la comandă mentală. O singură dată, la Academie, mai avusesem de-a face cu asemenea unelte distructive. Costumul s-a pliat, s-a întins, s-a adaptat perfect pe corp, de necrezut ce plasticitate avea materialul acela neverosimil de subţire, acoperind arsenalul lipit de torace şi coapse, devenit una cu mine. Mi-am şoptit mulţumită, *Căpitan D. eşti de neînvins*!

— Nu chiar, susurase interlocutorul meu telepat. Nu fără această piesă. Atenţie, Căpitan D., nu aveţi permisiunea s-o scoateţi în tot timpul misiunii, ecranează diferenţiat emisiile voastre cerebrale, vă apără de invazie *psi*.

O cască aurie traversase monitorul, plutise spre mine. Mi-am potrivit-o pe creştet şi frunte, acoperea sprâncenele şi pometii, era uşoară şi flexibilă, deloc incomodă, cum mă temusem.

— Căpitan D., pregătirea s-a încheiat, urmează îmbarcarea.

Scaunul, monitorul şi uşa dispăruseră, iar eu, Căpitanul Devi de Sis, gata echipată, cu un moral pe măsura echipamentului, aşteptam nerăbdătoare ca pereţii perfect netezi ai camerei goale să se desfacă, să pornesc în misiune.

Elanul războinic se transformase într-o emoţie nedefinită, când m-am trezit cu Instructorul *psi*, apărut din senin, foarte grăbit. Îmi luase mâna şi înfăşurase cu repeziciune pe încheietură, un firbrăţară metalic cenuşiu, acoperit pe loc de mâneca pliată deasupra. Îmi vorbise neobişnuit de familiar, cu o nuanţă şi mai protectoare ca de obicei.

— Devi, ţine brăţara, îţi va permite să iei legătura cu mine. Să nu eziţi.

Se aplecase uşor înspre mine, am avut senzaţia incertă, nedefinită a unei îmbrăţişări de rămas bun, dar n-o finalizase, îmi atinsese uşor casca, doar cu mâna. Nu avusesem timp să mă dezmeticesc, dispăruse într-o clipită,

dacă se teleporta, ei bine, o făcea cu cea mai desăvârşită ştiinţă *psi*, nu văzusem pe altcineva mai priceput ca el, însă nu era momentul să-mi las atenţia distrasă.

În faţă-mi, un coridor deschis indica încotro trebuia să mă îndrept. La capătul lui, sub dogoarea celor doi sori, staţionând într-un echilibru iluzoriu, gata să se rostogolească, am zărit un bolovan imens, mai degrabă un morman heteroclit din bucăţi de rocă, cenuşiu tărcat. Aducea cu un meteorit, nepermis să-l lase astfel în cale, era musai să-l ocolesc. Din nou, mesajul telepatic funcţionase convingător.

— Căpitan D., nu vă lăsaţi înşelată de aparenţe, intraţi în navă, echipajul vă aşteaptă. *Invincibilul Doi să vă ajute*!

Nu depăşisem limitele galaxiei Sis2S, eram deci încă acasă, ceea ce însemna siguranţă totală, respectând ordinul formal al evitării apropierii de vreo planetă, excluzând astfel posibilitatea unei întâlniri neprevăzute.

Sismenii îşi gospodăriseră neîncetat teritoriul galactic, planetele chiar mici, ce ofereau un minimum de condiţii pentru viaţă fiind colonizate şi *optimizate*. Se utilizau surse energetice ale sorilor sistemelor planetare, se captau şi se exploatau cu o tehnologie ce nu o atinseseră niciunul dintre partenerii Federaţiei, radiaţiile, emisiile, materialele generate de pulberile cosmice, metalele, gazele şi lichidele preţioase, având compoziţii chimice ţinute secrete, din zăcămintele unor planete nefigurând pe hărţi. Depozitele, stocurile de energie, aveau locaţii strategice, necunoscute, straşnic păzite.

Întregul Imperiu era atent monitorizat de staţii plasate pe direcţia axului galaxiei, la întreţăierea coordonatelor principale, a rutelor de călătorie ale navelor spaţiale, în apropierea zonelor periculoase din proximitatea găurilor negre, iar frontierele erau apărate de garnizoane cu efective numeroase, de roboţi *aproape-oameni*, dotate cu armament de ultimă generaţie.

Uluitoarea forţă a Sis2S îmi insufla un curaj netemperat de nemărginirea care ne înconjura, în adâncul căreia ne strecuram. Prin hublourile cabinei de comandă, mari deschideri spre imensitatea galaxiei, priveam pe fondul adânc, întunecat, fără să mă înspăimânte, nebuloase strălucitoare, roiuri de stele, unele abia născute, altele stingându-se în explozii fantastice, planete învăluite de umbre palide, rotindu-se în jurul sorilor dătători de viaţă.

Şi totuşi, de ce înălţimea Sa Proxima era nesigură de soarta imperiului, iar Instructorul *psi* nu-şi ascunsese aprehensiunile în privinţa misiunii? Nu-mi dezvăluisem probabil, ceva esenţial, *dar voi afla cât de curând*!

Deocamdată, mă bucuram de nava, cum nu-mi imaginasem că mintea omenească poate concepe, la a cărei comandă eram. Dotată cu un sistem special de camuflaj, aspectul exterior cât şi interior, putea fi modificat instantaneu. Imaginea aerodinamică, de suveică argintie, se transforma la comandă într-una de rocă masivă, chiar eu, la prima vedere o asemuisem cu un meteorit, iar interiorul imaculat, pulsând de indicatoare, monitoare în funcţie, imagini tridimensionale, holograme închipuind drumul de parcurs, ca şi compartimentele confortabile, rezervate mie şi echipei de roboţi putea deveni, aparent, cel mai neprietenos loc.

Nici roboţii *aproape-oameni* pseudo-*psi* din subordine nu erau mai prejos. Îşi *robotul şef*, îmi propusese din momentul desprinderii de Omsis activarea invizibilităţii costumelor de protecţie ale întregii echipe şi înlocuirea comunicării verbale cu cea pseudo-*telepatică*. Nu ne vedeam între noi, dar nici privitorii neaveniţi nu ne-ar fi detectat la o simplă investigare de rutină. Eram permanent încunoştinţată de toate amănuntele privind zborul, Pilotul şi Navigatorul aveau această grijă. Prezenţa, ordinele şi intenţiile mele erau receptate prin senzori speciali reacţionând la emisii energetice cerebrale, specifice mie,

cu lungimi de undă proprii, *amprentă psihică unicat*. Deşi nu erau capabili să-mi citească gândurile cum ar fi făcut-o un *telepat om*, roboţii pseudo-*psi* percepeau cu acurateţe gândurile simple şi unele emoţii puternice, toate într-un anumit context de emisii cerebrale. Pentru mine era mai uşor, deşi invizibili, *îi simţeam şi-i auzeam*, casca protectoare amplifica şi facilita interceptarea întregului spectru de interes.

În eventualitatea, aproape imposibilă, a pătrunderii unui intrus, imaginea interiorului navei n-ar fi fost cu nimic diferită de a unui hangar gol, nelocuit, îngheţat, întunecat şi ostil.

— Căpitan D., ne apropiem de frontiera galaxiei.

— Navele spaţiale patrulă ar putea să ne intersecteze?

— Imposibil, au alt traseu.

Ne avântasem dincolo de graniţa galaxiei Sis2S. Raportul Pilotului confirma un zbor în limitele parametrilor normali, pe traseul anume ales, departe de orice corp ceresc. Am evitat, pe cât posibil, un nor de praf şi eram pregătită să intru în *somnul psi*, cu toate activităţile cerebrale reduse la minimum, energia *psi*, atât de preţioasă, trebuia economisită atent.

Mă legănam într-un vis ciudat, Instructorul *psi* îşi scosese coiful, era umăr la umăr cu împăratul, alături de *El*, asemenea *Lui*, semănând leit, plete lucioase, negru cărbune, aceiaşi ochi prelungi, întunecaţi şi irisul stropit cu auriu. Două imagini distincte alunecau una spre alta, suprapunându-se, contopindu-se într-una singură, inductoare de incertitudini. Mă îndoiam de propriul discernământ, închipuirea era fără noimă. Nu-mi visam *în somn* împăratul, ci doar *trează*, cu ochii deschişi, fantasmă mereu de veghe în toate trăirile mele, iar trăsăturile Instructorului *psi* mi-erau necunoscute, nu-i ştiam decât mersul trufaş şi purtarea distantă. O şoaptă din ce în ce mai clară se făcea auzită, Instructorul *psi* luase legătura cu

mine, puteam să jur că îmi vorbea însăşi *El*, împăratul… Substituirea era de neiertat!

… *Căpitan D.*, *Căpitan D.*… Confuzia îmi încetinea reacţiile fireşti, firul metalic înfăşurat pe încheietură se încălzise la limita suportabilului. Chemarea avea nuanţe imperative.

Devi, ce faci?

M-am trezit brusc, semnalul imprecis al Instructorului *psi* se pierduse în imensitatea cosmosului.

— Îşi avem un *musafir*?

— Senzorii exteriori semnalează o structură agăţată de învelişul exterior.

— De când?

— De la întâlnirea cu norul de praf.

— Particularităţi?

— Amprentă *psi* umană.

— Concret, cum arată?

— Doar o îngroşare a învelişului navei. Deocamdată.

— Camuflajul să funcţioneze la cota maximă.

Mi-am păstrat calmul concentrându-mă asupra prezenţei nepoftite, încercând să-i anticipez intenţiile, aşteptând să facă următoarea mişcare. *Am văzut* cum sursa emiţătoare de unde *psi*, doar *o pată*, se deplasa cu mişcări lente, tatonând, asigurându-se de aderenţa la suprafaţa navei, încercând să găsească o deschidere, un loc de acces spre interior. *I-am simţit* ezitările, fără să detectez vreun gând precis, ci numai dorinţa vagă să se pună la adăpost. Apoi, surprinzător, curiozitatea şi nevoia de a cerceta suportul zburător de care se prinsese deveniseră degete materiale în stare să pipăie, să atingă, să afle. Alunecaseră uşor, o boare indecisă, înaintând prudent în pântecul îngheţat al navei, explorând, palpând denivelările stâncoase ce ascundeau aparatura, alcătuirile camuflate ale roboţilor *aproape-oameni*. Neştiind ce să creadă, poposiseră lin deasupra căştii mele, îmi urmaseră

minuţios conturul umerilor, se odihniseră în dreptul inimii, apoi şovăielnice, nehotărâte de rezultatul cercetării se reîntorseseră în matcă. Conturul *petei* devenise mai consistent, mai dens.

Şi îmi transmitea pe frecvenţa secretă.

— Căpitan D., l-am identificat. Pare să fie… *om* având configuraţie *psi* elementară. Îşi caută un adăpost.

— Îşi prezenţa unei *fiinţe om* pune misiunea în pericol.

— O anihilăm?

— Nu încă, posibil să fie supravegheat, o sondă vie trimisă în explorare. Nu întreprindeţi acţiuni ce ar trezi suspiciuni. Ce corpuri cereşti urmează să întâlnim?

— Ruta noastră e sigură, nimic ameninţător.

— Raportează vecinătăţile periculoase.

— O supernovă şi perimetrul străbătut de radiaţiile ce le emite, apoi o posibilă gaură neagră şi ceva mai aproape un soare gigantic cu planetele lui, condensări de materie nocivă.

— Un soare, ai spus? Cât ne putem apropia fără să luăm foc?

— Intenţionaţi să…

— Să prăjim *musafirul*, nu învelişul navei.

— Temerară idee.

— Avem de ales? Secretul misiunii este în pericol. Indiferent dacă întâlnirea cu noi este intenţionată sau întâmplătoare. Călătorul rămas în viaţă va povesti mai departe păţania, iar urechile avizate vor trage concluzii. Admiţând că deja a luat legătura cu ai lui, soluţia optimă în ambele cazuri rămâne tot *accidentul*, o greşeală, agăţarea de un meteorit vagabondând în zone cosmice primejdioase.

Firul brăţară, fierbinte, îmi intra în carne, Instructorul *psi*, de la distanţe astrale, poruncea.

— Devi, nu lua hotărâri nebune, găseşte o alternativă rezonabilă.

N-am luat în seamă nici insistenţa, nici faptul agasant că Instructorul *psi* îmi spunea familiar Devi, intervenind în decizii, fără să ţină seamă de responsabilităţile mele, ca *soldat al Sis2S şi al împăratului meu*.

Navigatorul cerea confirmarea comenzii de schimbare a rutei.

— Calculaţi abaterea din drum, evaluaţi limitele rezistenţei navei, evitaţi posibila atracţie spre soarele gigant şi suportabilitatea structurii la emisiile de radiaţii.

N-am încetat o clipă supravegherea *petei psi*, asemănarea cu o fiinţă umană era anevoioasă, posibil datorită costumului protector aparte, având sigur o rezistenţă cu totul specială la deplasarea de *unul singur* în cosmosul îngheţat.

Comparativ, superioritatea absolută a Sis2S în materie de protecţie individuală, în zborurile spaţiale, era supraestimată.

Urmaşe la propriu, *proba de foc*, testarea navei şi a echipamentului, la solicitări extreme. Am zburat înspre coroana de flăcări a astrului incandescent, apropiindu-ne cât calculele de siguranţă ale Navigatorului permiteau. Costumul mi se lipise de trup ca o scoarţă rigidă, casca devenise o menghină gata să-mi fărâme tâmplele. N-aveam regrete, făceam exact ce trebuia, dacă urma să mor, dispăream în frumuseţea ucigătoare a unui spectacol celest grandios.

Pata se chircise, dinspre ea venea o durere răscolitoare, o nemărginită înfricoşare. Un răstimp am crezut că leşin, dar litania *Căpitan D. eşti de neînvins* mă readusese pe linia de plutire.

— Căpitan D., am scăpat! Parametrii voştri biologici indică normalitate, dar vreau să fiu sigur. Sunteţi bine?

— Se putea altfel? îşi există avarii?

— Nava este intactă, exceptând zona de staţionare a *petei*. Pe locul unde *individul* a murit, au rămas resturi

infime, carbonizate.

— Culegeţi rămăşiţele, Chimistul să le analizeze şi îndepărtaţi orice urmă a nefericitului eveniment.

Am reluat călătoria pe coordonatele anterioare, circumspecţi şi meticuloşi, complexitatea misiunii fiind acum o certitudine, nu doar o prognoză teoretică.

— Căpitan D., Psihologul vă aminteşte…

— Să intru în somnul *psi* recuperator.

— Până la frontierele cuadrantului de cer controlat de Federaţie aveţi timp suficient să vă refaceţi.

— Să fiţi prudenţi!

Recomandarea era inutilă, roboţii *aproape-oameni* supraspecializaţi îşi demonstraseră profesionalismul.

Mi-am lăsat mintea liberă să urmeze pas cu pas etapele inductoare de *odihnă mentală psi*, dar nu reuşeam să mă adun suficient. Am reluat procedura, fără efect şi atunci am perceput o *vibraţie* interferenţă, străină, încercând să capteze indicii privind nava noastră. De data aceasta, *emitentul psi* dispunând de facultăţi *psi* remarcabile era greu de localizat. Percepeam o forţă brută, neşlefuită, neşcolită, venind din depărtările insondabile ale cosmosului, examinând amănunţit, scrutând exteriorul, apoi fiecare ungher al navei, căutând cu disperare un minimum de semne indicatoare, o explicaţie a *dispariţiei musafirului* de-abia anihilat. I-am constatat uimirea la observarea interiorului acoperit cu o pojghiţă de gheaţă, deşi trecusem pe lângă soare. Dezamăgirea, resemnarea, un fel de *aşa a fost să fie*, precedaseră încheierea investigaţiei. Nici pe de parte nu bănuise prezenţa mea, casca aurie şi costumul de pânză rară mă protejaseră de două ori consecutiv de forţe *psi* a căror origine era învăluită în mister. Nu mai ştiam ce să cred.

— Îşi aţi înregistrat de ce tip a fost ultima intruziune psi?

— N-am sesizat nimic neobişnuit.

— Am fost vizitaţi.

Urmaşe o pauză, echipa mea îşi revizuia febril senzorii şi înregistrările.

— În afară de o mică desprindere a unei roci de camuflaj, în curs de reparare, pe înveliş, totul e în ordme.

— Dispariţia *musafirului* a fost receptată ca atare. Semenii lui încearcă să-i dea de urmă.

După un moment de nedumerire şi un schimb rapid de păreri, Psihologul, părând extrem de jenat, se scuzase explicând, ceea ce ştiam foarte bine, imposibilitatea depistării manifestărilor de energie umană de către roboţii *aproapeoameni*, chiar dacă sunt *pseudopsi*.

Îşi intervenise pragmatic, susţinând dublarea camuflajului navei, activarea la maximum a scuturilor de invizibilitate pentru micşorarea şanselor de a fi interceptaţi. În opinia lui, aspectul de meteorit călătorind prin Cosmos nu era suficient pentru protecţie, menţinerea non-stop a scuturilor exterioare de invizibilitate ale navei fiind obligatorie. Am fost de acord, eram conştientă, că indiferent de prestaţia, oricât de performanţă, a *maşinilor aproape-oameni*, în situaţii limită, mă bizuiam doar pe mine însumi.

Mi-am potrivit brăţara-fir pe încheietura mâinii. Juca rece, inertă. Instructorul *psi*, ori nu voia să mai ia legătura cu mine, nemulţumit că îi ignorasem ordinul, ori comunicarea era greu de stabilit. Eram departe, foarte departe, de Sis2S, *de ai mei*. Mi-am pironit privirea pe gheaţa imaculată ce ascundea panoul de comandă, am revăzut cu mintea holograma traiectoriei spaţiale spre galaxia Monk şi am repetat cu încăpăţânare, *Căpitan D.*, *mergi înainte*, *eşti Curierul lui Doi*, *Invincibilul Doi*.

În sfârşit, aşa cum cerea metodologia, dorindu-mi un somn *psi* neîntrerupt, am construit *plăsmuirea*, jocul imaginar capabil să amplifice forţele *psi*…

… globul transparent sărea ca o minge pe suprafaţa

netedă, netedă, perfect de netedă, incoloră. Avea pereţii subţiri, subţirime greu de măsurat dată fiind alcătuirea stratificată, din gânduri aşternute strat peste strat. La fiecare salt al lui, odată cu sunetul înfundat al loviturii, atingerea smulgea din suprafaţa netedă, perfect netedă, depozitar al subconştientului, câte un gând nou, absorbindu-l, prelucrându-l, aşezându-l ca o foiţă peste celelalte, îngroşând pereţii globului. Gândul smuls durea şi atunci suferinţa suprafeţei era marcată de o infimă denivelare a netezimii, harnic refăcută doar după o clipă, şi de revenirea la starea de netedă, perfect netedă, până la altă întâlnire cu atingerea agresivă a globului. Când ultimul gând apăsător, sursă de energie negativă era capturat, comprimat, suprafaţa cea netedă, netedă, eliberată, devenea aptă să genereze energie *psi*.

Antrenată de salturile imprevizibile ale globului de gânduri, am încercat să-i surprind după fiecare întâlnire cu suprafaţa netedă, netedă, interiorul ocupat de umbre, chipuri şi întâmplări. Amintiri estompate de timp se trezeau proaspete, vivace.

… eram mică, iar tata mă ducea pe umeri… Devi, ia-mă de gât, ţine-te bine, mergem în expediţie. Mă agăţam de el cu toată puterea mâinilor mici, tata era lumea mea, timpul petrecut împreună avea o magie aparte.

… Excelenţa Voastră, o alintaţi prea mult, îi stricaţi caracterul, spunea femeia ce ne urma îndeaproape. Mereu severă, era împotriva oricărei manifestări de minimă afecţiune, considerată slăbiciune. Era frumoasă, frumuseţea cailor sălbatici, călca dreaptă, mândră şi purta haine de piele. Nu arăta deloc a doică, deşi toţi o considerau doica mea. În realitate, se comporta asemenea unui bodyguard, atentă la relaţiile cu cei din jur. Îmi alegea prietenii şi se împotrivea celorlalţi din anturaj să-mi devină prea apropiaţi. În casa noastră plină de slujitori, femeile o urau, iar bărbaţii îi ştiau de frică. O acceptam cum era, într-un fel o admiram, descoperisem, probabil nu eram

singura, că zi şi noapte era înarmată. După cureaua lată, la spate, purta bine ascunsă o armă ciudată şi în tureatca cizmelor un cuţit cu lama curbă. Singurele momente de răsfăţ cu ea erau seara, înainte de culcare. Atentă, mă spăla şi mă freca cu un prosop aspru, să pună sângele în mişcare, să nu ajung *o molâie*, aşa pretindea. Apoi, după ce se asigura că mi-am băut porţia de lapte, îmi spunea poveşti.

… globul de gânduri se izbise cu forţă de suprafaţa netedă, netedă, aducând la suprafaţă istorisirile stranii ale doicii mele. Începeau întotdeauna cu eroina principală, o prinţesă trăind în străfundurile pământului, cu copiii şi slujitorii ei, pronia ferind-o astfel de nenorocirile de la suprafaţă, erupţii vulcanice, cutremure şi ploi de foc. Poveştile se continuau diverse, în fiecare seară, uneori triste, când sinistraţii adâncurilor nu aveau ce mânca şi în întunericul peşterilor îşi căutau disperaţi hrană, alteori pline de emoţia izbânzilor, a vânătorilor, a capturării unor animale fantastice, evident comestibile. Încercase odată să înşire întâmplări despre femei cu aripi, dăruite cu harul vederii *dincolo de ceea ce ştim*, femei în stare să conducă mulţimi, să dea porunci de viaţă şi moarte. Absorbită de evenimentele pe care le descria, implicată, intrată în pielea protagoniştilor îşi pierduse firul, iar eu curioasă, nemulţumită de pauza prea lungă, insistasem vehement să continue. Tata, aflat prin preajmă, intervenise spunând autoritar: *Devi*, *te rog să adormi*. În şoaptă, o mustrase pe doică spunându-i că *mi-a sosit momentul*, iar doica ripostase: Excelenţa voastră, era vorba doar despre *străbune*. *Las-o să crească*, adăugase el, îmbunat.

… suprafaţa netedă, netedă, se încreţise, părea că nu-şi mai revine la forma iniţială… Tata era bine dispus, râsul lui răsunase puternic în casă când, plină de importanţă, îi arătasem desenul făcut de mine, o încâlceală de linii sugerând ochi, gură şi urechi, ceva ce se voia portretul lui… *să nu-mi fie dor de tine*, *tată*! După obicei,

doica, mereu nemulţumită, comentase că laudele tatii erau exagerate. Enervat, de data aceasta, o repezise.

— Nu-i diminua meritele, Devi desăvârşeşte munca mea, o viaţă în slujba Sis2S, *persoana ei valorează mai mult decât victoria ce am câştigat-o în război*.

Doica nu se lăsase intimidată, răspunsul fusese dur.

— Excelenţa Voastră să nu-şi facă iluzii. Devotamentul Vostru a fost ignorat cu bună ştiinţă.

… impactul globului pe suprafaţa nedescreţită, acum imperfect netedă, fusese de o violenţă neobişnuită. Sensul dialogului, rămas clar în amintire, încă îmi scăpa. *Tată*, *de ce n-au gravat numele tău*, *Sisecoute*, *pe monumentul împărătesei Mael*?

Suprafaţa redevenise netedă, impecabil de netedă, rezistentă, iar globul prea greu de atâtea gânduri, incapabil să salte, se fărâmase în mii şi mii de fragmente, infim de mici şi risipite, imposibil de adunat.

— Căpitan D., ne apropiem de graniţele galaxiei Monk.

Capitolul 8

La scara timpului infinit, trecutul, prezentul şi viitorul se confundă.

Himera

Galaxia Monk ne stătea în faţă. O panglică ţesută din miliarde de străluciri intermitente într-o urzeală cenuşie, răsucită pe ea însăşi, cu limite neclare, franjurate, topindu-se în firmamentul negru!

Am înfruntat abisul deschis în faţa noastră pe drumul figurând în hărţi drept cel mai direct şi lipsit de pericole, ducându-ne spre ţinta misiunii noastre, Marea Planetă Monk, inima galaxiei Monk, fostul imperiu atât de temut al călugănlor-războinici.

În ciuda vizitei misteriosului *musafir*, îmi recăpătasem încrederea în propriile forţe. Somnul *psi* se dovedise salutar, imaginile, deşi estompate, ale fiinţelor

dragi, ce-mi acaparaseră mintea, încă persistau, mă îmbărbătau.

Niciun obstacol nu oprea înaintarea noastră, nu detectam prezenţe adverse şi nici probabili urmăritori. Spre deosebire de permanentul du-te-vmo din galaxia Sis2S, străbătută de nave spaţiale, călătorind între planetele locuite de sismeni, ori făcând legătura cu cele mai diferite locuri ale cosmosului, Monk părea o galaxie unde omul nu-şi avea locul.

Cumplita realitate era că Federaţia în Războiul Just, având drept lider Sis2S, orchestrase un genocid. Judecând însă obiectiv, cauzele tragediei acoperind întinderea unei galaxii aveau rădăcini mult mai adânci. Exterminarea populaţiei Monk, asuprită de legi draconice, trăind la limita subzistenţei, începuse cu mult înainte. Instaurarea la putere a facţiunii *Adevărata Credinţă*, adversară regilor Monk, descendenţi ai împărătesei Războinice, nu adusese mai binele dorit. După monarhii cruzi şi nepăsători la nevoile supuşilor, cerând supunere absolută, urmaşe o eră sumbră. Incompetenţa, megalomania şi fanatismul religios al noilor conducători, concentrarea tuturor resurselor galaxiei pe înarmare, deviza clamată *Vom fi stăpânii universului*, zdruncinaseră temeliile imperiului călugărilor-războinici. Împărăteasa Pasăre, când îi lovise cu *raza morţii*, desăvârşise un rău început.

Trecând prin preajma acelor planete întunecate, nu era greu să-ţi imaginezi teribilele încercări suferite de popoarele ce locuiseră odată acolo.

— Galaxia Monk e, poate, cel mai trist loc din tot Universul Cunoscut, comentase Psihologul. Aprobativ, îşi îl completase.

— Niciun *om-om* adevărat, oricât de amărât, tot nu ar vrea să trăiască aici.

Obiectivitatea roboţilor *aproape-oameni* nu se dezminţea, era greu să înfrunţi *coşmarul aievea*, numit galaxia Monk. Dar cale de întors nu era, pretenţiile

Federaţiei trebuiau contracarate cu dovezi.

Am ajuns pe solul planetei Monk, exact în locaţia specificată. Neaşteptat, datele transmise de echipele de roboţi ce prospectaseră anterior suprafaţa planetei, contraziceau realitatea. În locul unui defileu, străjuit de creste muntoase, adăpost pentru noi şi navă, ne-am trezit într-un deşert acoperit cu forme mici de relief şi surpări ciudate, fisuri în solul dur, sticlos. Vântul se năpustea în rafale năprasnice, ştergând cu furie, lustruind relieful negru, ridicând pulberi fine în atmosfera gri.

Nu ni s-a părut prudent să staţionăm în spaţiul acela expus. Am rămas în navă, zburând încet şi jos, intenţionând să ne apropiem de zona minicoloniilor unde Sis2S se străduia să adapteze la condiţiile vitrege, plante şi animale. Am căutat îndelung, raportându-ne la coordonatele furnizate în instructaj. Pe traiectoria parcursă, am cercetat atmosfera şi solul planetei, am luat probe, consemnând topografia fiecărui metru pătrat.

Privit de la joasă, dar şi de la mare înălţime, peisajul oferit de planetă era monoton, o întindere plată, rareori cu denivelări, monticuli neînsemnaţi, crevase mici, cutreierată de mase de aer dens într-o continuă, violentă mişcare.

Îşi era contrariat.

— Căpitan D., hărţile întocmite la faţa locului nu corespund celor din instrucţiuni. Adevărat, *raza morţii* a modificat relieful planetei, a vitrificat solul până în profunzime, dar din rapoartele anterioare, întocmite, e drept, cu ani în urmă, reiese că munţii n-au fost aplatizaţi complet şi nici albiile văilor nu s-au ridicat foarte mult.

— Poate echipele precedente au folosit metodologii învechite sau, pur şi simplu, au greşit.

— Iertaţi-mă, maşinile sunt obiective.

Biologul observase.

— Ar trebui să fim prudenţi. *Ceva nu se potriveşte*.

Atmosfera, cu tot praful purtat de vânt, este perfect compatibilă cu susţinerea vieţii. Nivelul radiaţiilor remanente după *raza morţii* sunt la un prag foarte jos. Ce a contribuit la scăderea lor?

Întrebarea, altfel pertinentă, declanşase subit o dispută, replici rapide, o avalanşă de supoziţii cu argumente pro şi contra, incriminându-se printre altele o eventuală refacere a miezului planetei, reluarea activităţii vulcanice, modificările tectonice. Nu reuşeam să-i urmăresc, am tranşat sec.

— Ajunge. Mi-e teamă că minicoloniile au pierit.

— Căpitan D., ce propui?

— Să facem o evaluare a ceea ce am găsit, apoi hotărâm.

Optimismul echipei mele scăzuse considerabil după ce datele obţinute din prospectarea planetei fuseseră procesate. Prima impresie de corp ceresc fără viaţă fusese confirmată, rezultatele obţinute cu aparatura intensiv exploatată nu puteau fi contrazise. Nu dădusem de urma minicoloniilor Sis2S şi nici a presupuselor stocuri de monkatită. Înregistrările, probele recoltate, urmau să fie analizate în continuare, în laboratoarele de acasă, capabile să dezvăluie eventuale date suplimentare revelatoare. Îşi grijuliu şi responsabil, după un lung conciliabul cu colegii, făcuse propunerea logică.

— Căpitan D., ne-am încheiat misiunea, să ne întoarcem.

— Faceţi pregătirile de plecare.

— Ar fi bine, ca înainte, să vă odihniţi.

— Am luat o doză de energizante suficientă pentru întreg drumul înapoi.

Mă privise atent, într-un fel special, dându-mi impresia că potenţialul meu, evaluat pe loc, lasă de dorit.

— Căpitan D., răspund de starea sănătăţii tale. Constantele biologice arată o suprasolicitare.

M-am trezit cu o senzaţie extraordinară de încredere, de bine, în propria piele, fără nevoia repetării litaniei protectoare obişnuite, încheiată cu finalul *Căpitan D. eşti puternică*, fiindcă *aşa eram*. Ne încheiasem misiunea, iar rezultatul, deşi neaşteptat, din punctul de vedere al relaţiilor diplomatice cu Federaţia, era pe deplin mulţumitor.

Cercetarea noastră demonstra absenţa depozitelor de monkatită, imposibila renaştere a materiei vii, minicoloniile nu supravieţuiseră în condiţiile acelea de iad, consecinţă a teribilei catastrofe planetare. Acuzaţiile aliaţilor erau pură confabulaţie, diversiune politică.

Îşi cu un aer de sărbătoare, nu-l mai văzusem fără casca protectoare, nu-mi dădeam seama ce-l determinase să şi-o scoată, expunându-şi creştetul gol, tatuat cu însemnele funcţiei, mă cerceta atent.

— Căpitan D., cum vă simţiţi?

— Excelent, îşi Plecăm?

Interiorul navei se înfăţişă impecabil, pe fondul sonor înfundat al aparatelor, monitoarele clipeau alert, indicatoarele arătau o funcţionare fără cusur.

— Aţi inactivat scuturile de invizibilitate? De ce? Misiunea noastră rămâne secretă.

Am vrut să-l admonestez de nerespectarea ordinelor, dar m-a oprit căutătura misterioasă în strălucirea de smalţ a ochilor.

— Veniţi să vă arăt ceva. Suntem cu toţii afară.

Lumina ce năvălise spre mine aproape mă orbise, iar vântul călduţ, încărcat de miresme proaspete, mă învăluise într-un fel de bun venit concret, aducând a primăvară. Nava noastră, dezbrăcată de camuflajul bolovanului fără formă, îşi etala eleganţa structurii argintii, într-o pajişte stropită cu inflorescenţe multicolore. La mică distanţă păşteau capre şi zburdau iezi, scenă neverosimilă, cu iz pastoral.

Schimbarea decorului atât de radicală, îmi trezise întâi reacţii de neîncredere, apoi de punere în gardă, temerea unei provocări printr-o sugestie abil instrumentată.

— Îşi e real ce văd eu?

— Absolut. Am reînceput prospectarea împrejurimilor.

Într-adevăr, întreaga echipă răsfirată pe întinderea verde era într-o activitate febrilă, măsurând, captând imagini şi luând probe.

— Suntem exact în locul indicat de instrucţiuni, ca fiind zona de implantare a minicoloniilor.

— Cum s-a întâmplat asta, îşi?

— Prefer să vă arăt hologramele evenimentelor de astă noapte, mai precis, de la ivirea zorilor.

Am urmărit contrariată, bănuitoare, o succesiune de fenomene stranii. Atmosfera densă, a nopţii planetei Monk se subţiase, din înaltul posomorât cobora abrupt o reţea transparent-roşietică, luminoasă, unduitoare, asemenea aurorei boreale, aşternându-se pe solul sterp, ancorându-se în el, deplasându-se lent pe suprafaţa dură. La intervale scurte perdeaua se retrăgea lăsând în urmă un şes fertil, acoperit de vegetaţie proaspătă. Ajunsă la nava noastră, staţionase deasupra ei şi când se îndepărtase, camuflajul, pe care-l credeam invulnerabil, fusese dezactivat.

— Cea fost asta? Cine instrumentează astfel de forţe?

— Nu am găsit nimic similar în baza noastră de date.

Îşi rămăsese perfect imobil, ştiam că se concentra şi făcea o analiză atentă a evenimentelor înregistrate. După câteva clipe, reluase nehotărât.

— Poate mă hazardez, urmează să verificăm, dar o *Reţea* de acest tip a fost descrisă în cu totul alte împrejurări.

— Care?

— Cu ani în urmă, când EI Rey Falcon, prins într-un

Univers Paralel, încerca să ia legătura cu împărăteasa Pasăre, dar atunci apariţia ei a fost *limitată*, situată în *alt context*

— Bineînţeles, îşi suntem pe o planetă, *fostă pustie*, devenită în câteva ceasuri înfloritoare.

M-am aplecat şi am cules, răsărită printre firele de iarbă fragedă, o corolă roz.

— Să-l întrebăm pe *Fizician*.

Fizicianul se pronunţase rezervat, derutat.

— Intruziunea posibilă, în Universul nostru, a unui Univers Paralel ar conduce la fenomene de proporţii necunoscute, similare.

— Şi atunci *Reţeaua* coborâtă din cer ce este?

— Habar nu am, dar efectul ei nemijlocit asupra planetei este unul benefic. De altfel şi asupra noastră. Uitaţi-vă la colegii mei.

Am privit stupefiată la *Biologul*, care asemenea întregii echipe, îşi scosese casca protectoare şi alerga printre iezi încercând să prindă un fluture. Situaţia era insolită, neverosimilă. Simţeam o nevoie acută să mă sfătuiesc cu un *om-om*, cea mai în temă ar fi fost Orna, însă o cerere de ajutor, chiar de la prima misiune, m-ar fi descalificat, iar la Instructorul *psi* nu voiam să apelez, în cazul lui aveam alt fel de reţineri. Trebuia să dezleg singură bizareria situaţiei. Grija numărul unu era eliminarea unui atac *psi*, dar aveam certitudinea de moment că nimeni nu ne vrea răul. Mai mult, mă bântuia îndemnul ca, la rândul meu, să-mi scot casca, să simt adierea blândă pe creştet, să dau jos încălţările şi să-mi afund picioarele în iarba grasă.

Am ignorat impulsul nesocotit, îmi trebuia concentrare şi linişte, aveam obligaţia să fac o *incursiune psi în timp*, să derulez evenimentele petrecute pe planeta Monk, de la Războiul Just încoace. M-am îndepărtat de roboţii surescitaţi, comunicând în stilul bine cunoscut, într-

un ritm şi cu viteză aiuritoare, imposibil de urmărit.

— Căpitan D., nu plecaţi, se întoarce…

Glasul lui Îşi avea rezonanţa precaută, a fricii nemărturisite.

Pe cerul nefiresc de albastru apăruse un fir luminos, cu reflexe roşietice, ce creştea în înălţime, apoi în lăţime, întinzându-se pe întregul orizont, devenind o structură asemănătoare cu a plaselor de pescuit, lipsită de substanţă, imaterială într-un sens greu de definit.

Animată de un sentiment straniu, dorinţa stringentă să iau legătura cu *Reţeaua*, am rămas pe loc privind cum mătura şesul înverzit şi avansa înspre noi. Când a trecut peste mine, m-am lăsat înfăşurată, cercetată, dorea *să ştie* cât mai multe, având intenţia să mă ajute în demersul meu. Atingerea *Reţelei* era fierbinte, transmitea o energie necunoscută, mă sufoca în îmbrăţişarea de care ar fi trebuit să-mi fie frică, dar nu, dimpotrivă, m-am lăsat cuprinsă în valul afectiv revărsat asupra mea. Am dorit să-i răspund în aceeaşi măsură, să-i transmit un mesaj de acceptare, de prietenie necondiţionată, dar nu ştiam în ce termeni să-l formulez. A zăbovit îndelung cu mine, comunicarea se dovedea dificilă, nu aveam un limbaj adecvat, elemente comune pentru apropiere, doar un ocean de emoţii nedefinite. Indiferent *ce* sau *cine* era, se comporta asemenea unei entităţi vii, misterioase, şi-mi insufla o încredere desăvârşită.

Intuiţia psi se acorda afirmaţiilor fizicianului, *Reţeaua* nu făcea parte din Universul nostru. Puteam *să verific asta*, destăinuindu-mă, între noi *exista totuşi o punte… El*, născut în Universul Paralel, în slujba căruia eram. Am trimis *Reţelei* imaginea *Lui*, *a împăratului măreţei galaxii Sis2S*, aşa fel încât să-i reţină privirea adâncă, sprâncenele trase spre tâmple. *Reţeaua* mi-a răspuns, transmiţându-mi imagini mai complicate, mai elaborate, pline de culoare şi viaţă. Aşezaţi unul lângă altul în atitudini hieratice, *i-am văzut* pe EI Rey Falcon şi pe

Sorana împărătească Pasăre, aceasta însemnând stabilirea unei modalităţi de înţelegere reciprocă, utilizând elemente cunoscute, comune.

Încurajată, am strâns pumnalul Monk de la şold şi mi-am dorit să duc la bun sfârşit misiunea de înţelegere a transformărilor prin care trecea leagănul de odinioară al temutei seminţii Monk. *Reţeaua* a înţeles deplin, dându-mi dezlegare să aflu tot ce-mi stătea în putinţă despre planeta Monk, apoi s-a destrămat, s-a contopit cu cerul şi a dispărut.

Eforturile noastre dăduseră roade, eu *omul-om* împreună cu roboţii *aproape-oameni*, deveniţi *camarazii* mei, trăisem o experienţă unică. Aveam ţelul comun *să desluşim* fenomenele observate pe Marea Planetă Monk, iar a doua explorare ne-a furnizat informaţii complet diferite de cele obţinute întâia oară.

Am purces la cercetarea *psi*, călătorie în timp, amânată de vizita *Reţelei*. Transa mi-a dezvăluit evenimente greu de interpretat, o mare parte viziuni de amploare apocaliptică.

… întoarcerea în perioada ce aducea cu o noapte fără sfârşit de după marele atac cu *raza morţii* a fost una dintre cele mai dure prestaţii *psi*. Am rezistat cu greu, înfricoşată, în iadul întunecat, bântuit de furtuni năprasnice, tornade zvârcolindu-se fără odihnă pe suprafaţa arsă a planetei, măcinând steiurile sterpe, pulverizându-le, transportându-le pe întinderile fără viaţă. Fragmentele de sol vitrificat, acide, abrazive, distrugeau, aplatizau relieful, devenit brusc un imens deşert. Aşezările omeneşti fuseseră şterse, devenite doar urme, amprente rare de culoarea cenuşii pe o matrice aproape lichefiată. Mai teribilă decât toate stihiile dezlănţuite percepeam groaza fără sfârşit, neatenuată de o infimă speranţă a milioanelor de fiinţe omeneşti ce pieriseră atunci…

Am întrerupt investigaţia *psi*, retrăirea prăpădului la scara întregii galaxii Monk era inimaginabil, îmi epuiza

forţele.

— Mi-e greu să retrăiesc coşmarul acesta, am mărturisit eu, neştiind dacă fac bine să mă confesez.

— Nu-i de mirare, mă consolase Îşi vă simţiţi legată de planeta Monk?

— Într-un fel special, nedefinit.

Psihologul vorbise ca pentru sine.

— Pumnalul Monk sugerează dorinţa de identificare, admiraţia faţă de cavalerii-călugări Monk.

— Identificare e mult spus, iar admiraţia se limitează la principiile din Codul Onoarei, îndreptar pentru războinicul adevărat, apărător al cauzelor nobile. Decăderea armatelor Monk, devenite instrument de exterminare şi dezumanizare, dezonorează specia umană.

După o scurtă ezitare, *Biologul* adăugase precaut.

— Ataşamentul, afinitatea, înclinările sunt condiţionate de înrudiri biologice.

Nu pricepeam dacă se referea la ceva anume şi am ripostat tranşant.

— Detest cruzimea sub orice formă, am fost soldat combatant şi am…

Amintiri adânc ascunse în subconştient ieşiseră la suprafaţă, o lavă dintr-un vulcan presupus stins. Ce mă îndemna să mă destăinui camarazilor mei? Nevoia de absolvire? Fiind numai *aproape-oameni*, *nu aveau autoritatea să mă judece*? Eram pe punctul să vorbesc despre lucruri pe care nici lui Info, cu toate insistenţele, nu le mărturisisem.

— … ei bine, *eu ştiu* ce înseamnă un măcel, am trăit nebunia distrugătoare a instinctelor dezlănţuite. Nu îţi ajunge o viaţă să te căieşti şi să te ruşinezi.

Apăsătoare, între noi se interpusese tăcerea.

— Căpitan D., n-ar trebui să te învinuieşti prea tare. De unul singur, nu te poţi împotrivi furtunii. *Noi toţi* am învăţat multe despre firea umană.

Atitudinea lui Îşi era împăciuitoare, reacţia camarazilor mei se dovedea un consens tacit de înţelegere completă. *Biologul* reluase grijuliu.

— Căpitan D., pe vremuri, am predat, profesor fiind la o prestigioasă Universitate a Sis2S, Genetica comparată şi am studiat structura genomurilor umane, îndeosebi cele de provenienţă Monk. Unele aveau secvenţe cheie, demonstrând descendenţă directă din legendara împărătească Războinică.

— Este posibil ca genomul împărătesei Războinice după atâtea mii de ani să fie etalon credibil în studii de genetică?

— Ştiinţa împărăteselor Sis2S în domeniul conservării genomurilor este excepţională. Prima împărătească Pasăre a salvat, când a fugit de pe Terra, stocul de gene gestionat de Familia Imperială.

— Ce legătură ar avea cu mine?

— Posibil să aibă, sau să nu aibă.

— Pot aduce o completare?

Antropologul era uşor intimidat.

— Căpitan D., o vreme am lucrat pentru Academia de Studii Antropologice. Cunosc tot ce vieţuieşte în Imperiul Sis2S, cetăţenii cu drepturi depline, locuitori ai planetelor galaxiei. Am colindat şi Terra. V-am zărit întâia dată la conferinţa susţinută de Rectorul Doyluce, aceea despre războaiele psihotronice. M-au izbit trăsăturile, conformaţia, atitudinea şi alte câteva caractere rare.

Eram perplexă, curiozitatea nesecată a roboţilor nu se dezminţea.

— Să nu vă supăraţi, tentaţia a fost prea mare. Am calculat indicii antropometrici, definitorii. Profilul, absolut uimitor, coroborat cu alţi marcheri.

Tăcerea mea, deloc încurajatoare, îl făcuse să-şi întărească spusele:

— Îmi asum responsabilitatea afirmaţiilor. Curajul

neobişnuit, sfidarea provocărilor, nepăsarea în faţa morţii. Căpitan D., realizaţi că pe planeta Monk aţi putea muri?

— N-am reflectat la asta.

— Vedeţi, atâţia indicatori specifici atestă moştenirea caracterelor împărătesei Războinice.

— Interesant ce-mi spui. Nu mi-am analizat genomul şi nu cred că cineva ar fi interesat să o facă.

Cuvintele mele stârniseră râsete, instantaneu *camarazii* mei se bine dispuseseră.

— Căpitan D., Ordinul Cavalerilor *psi* ştie *absolut tot* privind potenţialul şi calităţile tale.

Mi-am amintit afirmaţiile înălţimii Sale Proxima despre construcţia genomului meu şi *inserţia unor gene speciale*, dar nu merita să amestec spusele ei cu părerile roboţilor.

Un murmur în creştere, ca şopotul unui izvor îmi mângâiase timpanele, un flash orbitor mi-i aduse în minte pe EI Rey Falcon şi Sorana A Doua împărătească Pasăre. Reflex, am strâns în pumn plăselele pumnalului Monk, un fel de asigurare în faţa necunoscutului.

— Prieteni, *Reţeaua* vine spre noi.

Reţeaua, lumină roşietică, învăluitoare, staţionase deasupra noastră. Se retrăsese apoi rapid pe orizontul devenit foarte clar, unduindu-se în falduri, lăsându-ne uşor nedumeriţi, stingheri, lângă nava oprită în mijlocul întinderii verzi, a cărei formă suplă, familiară, asociată cu ştiutele performanţe tehnologice, îndepărta ideea neexprimată, ascunsă că era mijlocul unic şi sigur de evadare din spaţiul neliniştitor al planetei Monk. Vizitele neprevăzute ale *Reţelei* sporeau nesiguranţa în faţa necunoscutului.

Am avut deodată senzaţia ciudată a unei şuntări mentale cu *roboţii aproape-oameni*. *Gândeau asemenea mie*, racordându-se la circuitele mele cerebrale, împărţeam cu ei aprehensiunile privind soarta misiunii. În

plus, privindu-i atent, am observat *schimbarea*. Aspectul uniform, toţi de aceeaşi statură, cu trăsături identice şi o anume rigiditate a expresiei, dispăruse.

— V-aţi dat seama, Căpitan D?

Metamorfoza lui Îşi era profundă şi totală, robotul nebântuit de îndoieli pierise, standardele antropometrice ale construcţiei iniţiale se estompaseră. Deşi la fel de înalt şi puternic ca înainte, fizionomia îi era alta, pielea feţei oacheşă, arsă de soare, se aduna în cute fine în jurul ochilor inteligenţi, spatele puternic se curba sub povara costumului de protecţie şi a armelor. Veteranul din faţă-mi, călit şi experimentat, resemnat să treacă printr-o nouă încercare adăugată la atâtea altele, aştepta cu îngrijorare părerea mea.

— Cum s-a întâmplat asta?

— *Reţeaua* e responsabilă. La început doar *Biologul* a remarcat modificări ce păreau nesemnificative, dorinţa să ne expunem creştetul la soare, să fredonăm melodii. Jenat, îşi balansa corpul voinic, de pe un picior pe celălalt. Mă înţelegeţi nu?

— Întru totul, mai departe.

— După a doua întâlnire cu *Reţeaua*, în circuitele noastre de tip uman au apărut conexiuni noi, extinderea, chiar înmulţirea lor, ceea ce nu era un lucru rău. Puteţi verifica pe diagramele noastre zilnice. Dar acum schimbarea interesează şi exteriorul. Priviţi-i şi pe ceilalţi.

Misiunea aceasta era un summum de enigme şi capcane cărora eram obligată să le fac faţă. Pentru moment, m-am mulţumit să constat cum *schimbarea* îşi pusese amprenta pe toată echipa de *roboţi aproape-oameni*, fiecare având o individualitate somatică proprie, alte nuanţe ale pielii, ochilor, gesturi noi.

N-am rostit tare, ceea ce era mai mult decât evident, dar Îşi m-a aprobat, eram amândoi într-un gând.

— Ne-am transformat în *oameni-oameni*. Vă

deranjează?

— Deloc. Au survenit unele probleme?

— Diminuarea performanţelor?

— Componentele mecanice, structurile metalice, ar putea fi afectate.

— Sunt intacte, am verificat. În plus, angrenajele fine din monkatită, suport pentru structurile din materie vie, par să fi câştigat proprietăţi suplimentare, s-au contopit, au devenit mai rezistente.

Eram complet nepregătită pentru *schimbare*, premieră absolută în robotică, inductoare de temeri privind reacţiile sismenilor.

Scurt, îndesat, călcând apăsat printre tufişurile crescute pe şesul până atunci arid, *Biologul* scosese din plasa plină de fluturi un exemplar cu aripi viu colorate. Chipul mucalit şi bonom se destinsese.

— Trebuie să vă arăt ceva.

— Minunată insectă.

— Specială. Minicoloniile au fost populate cu vietăţi jumătate artificiale. Caprele şi iezii care aleargă, fluturii care zboară, sunt construiţi în laborator, *insecte şi animale roboţi*. Sunt organisme complexe alcătuite din ţesuturi vii şi piese din aliaje metalice cu rezistenţă sporită.

— Instrucţiunile n-au specificat asta.

— S-au temut că nişte fiinţe obişnuite nu suportă climatul neprielnic al planetei. Altceva este important.

Îşi prinsese în palme fluturele ce se zbătea înverşunat să scape şi-l examinase cu atenţie înfrigurată.

— E un fluture adevărat.

Biologul răsese încântat, pasiunea pentru profesie îi lumina fiinţa.

— Nu v-am spus tot…

Fericit, amâna, lungea aşteptarea, suspansul creat.

— … am găsit larve şi pupe, toate fazele

metamorfozei acestor splendide vieţuitoare. Se înmulţesc, sunt fiinţe vii, *vii*!

— În cealaltă minicolonie au fost aclimatizaţi cai. Cum se comportă?

— Probabil la fel, deşi sunt organisme superioare, doar aşa se explică prezenţa mânjilor.

Situaţia se dovedea singulară, instrucţiunile oricât de amănunţite nu prevăzusem lucruri atât de ieşite din comun.

— Îşi cheamă-i pe toţi să hotărâm ce avem de făcut *împreună*.

Nava zbura la altitudine joasă, cu viteză mică, scopul fiind compararea hărţilor întocmite de noi cu hărţile anexe instructajului, provenite din cartografierile anterioare făcute de specialiştii Sis2S.

La scară mare existau concordanţe, pe cenuşiul sterp al planetei apăreau, ca pete nesemnificative, teritoriile restrânse unde fuseseră implantate minicolonhle. În rest, indicatorii menţionaţi, de orientare în geografia planetei, erau complet diferiţi şi nefolositori pentru moment. Avusesem o lungă dezbatere soldată cu adoptarea, din nou, a măsurilor drastice de protecţie şi camuflaj.

Schimbarea creştea vulnerabilitatea întregii echipe de *oameni-oameni* cu activitate intensă cerebrală, uşor detectabilă acum. Ceea ce nu-mi dădea pace era probabilitatea ca *Reţeaua* cu repetatele ei incursiuni să amplifice sau să adauge şi alte schimbări a căror natură nu o puteam bănui.

Mă chinuia întrebarea, de ce la prima noastră cercetare nu descoperisem minicoloniile? Incontestabil, existenţa lor era dependentă de *Reţea*.

Curiozitatea tipică roboţilor se amplificase cu anxietatea responsabilă, similară cu a mea.

— Ne-aţi relatat doar o parte din incursiunea *psi* în trecutul planetei.

— Am întrerupt-o, viziunile catastrofice au impact psihic negativ. Problema este *ancorarea psi*, poziţionarea temporală a investigaţiei în primele incursiuni ale *Reţelei*.

— Înainte de înfiinţarea minicoloniilor?

— Sigur.

M-am retras în navă singură, trecerea de la veghe la transă a fost rapidă şi lină. Când viziunea a luat sfârşit, m-am grăbit să o împărtăşesc echipei.

— Impresionant. Un fel de sferă goală călătorind pe firmamentul infinit s-a izbit cu o forţă inimaginabilă de marea planetă Monk. A împrăştiat în necuprins un brâu de materie spulberată.

— Precis era o sferă?

— Viziunile *psi* retrospective sunt un amalgam de senzaţii. *Mi-a apărut* ca o sferă goală de mărime şi formă, în continuă prefacere, pereţi de *reţea*, elastici şi rezistenţi.

— Un corp ceresc solid ar fi făcut planeta bucăţele.

— După ciocnire, sfera s-a turtit, din tridimensională a devenit bidimensională, o suprafaţă subţire, fără volum, ondulându-se deasupra planetei, semănând cu *Reţeaua* văzută de noi.

— De câte ori a revenit?

— La intervale. Exista o periodicitate. Sosirea *ei* făcea parte dintr-un ritm propriu, *bătăile unei inimi cu dimensiuni cosmice*. Are vreo logică?

— Logica *Reţelei*, ca şi *natura ei*, vor fi subiect de dezbatere pentru generaţii de cercetători. Pare să fie energie pură de un tip necunoscut.

Nava se deplasase aproape razant, deasupra unei zone anterior cercetată ce arăta acum total diferit.

Solul neted şi transparent lăsa să se zărească în adâncime, încastrată în măruntaiele vitrificate, precum fosila unei insecte în chihlimbar, o aşezare de mari proporţii.

— De ce, n-am observat-o până acum?

— Întreaga zonă era acoperită de stânci sfărâmate.

Am tresărit la semnalul sonor al detectoarelor de monkatită.

— Fir-ar… strigase Îşi tare.

Uimit de descoperire, ca şi de propria ieşire, se scuzase.

— Căpitan D., iartă-mă.

— *Reţeaua* dezvăluie anumite lucruri numai atunci *când vrea ea*.

Am privit neajutorată prin solul străveziu, lăsând vederii vârfuri de turnuri, creasta unor ziduri de apărare, incinte vaste, deschideri spre scări monumentale. Vestigiile fortăreţe! închise în adâncuri erau apărate de stânci înalte, metereze de compoziţie uniformă, înconjurând-o ca o centură enormă. Culoarea lor stinsă, mat cenuşie, îmi amintea de monumentul împărătesei Mael. Aceea era monkatita pe care o căutam, în cu totul alt loc decât ni se spusese.

— Cum ajungem jos?

— Căpitan D., doar cu *puterea gândului*.

Eram complet în ceaţă, investigaţia *psi*, cercetarea străfundurilor unei planete, nu figurase în exerciţiile de la Academie.

Amintindu-mi imprecis şi cu lacune imagini foarte vechi, datând dinaintea Războiului Just, fiindcă spaţiul Monk fusese timp de milenii inaccesibil, puteam presupune că *Fortăreaţa* subterană făcea parte din vechea capitală Monk, centrul politic al galaxiei.

— Îşi suntem în alertă maximă. Echipa va sta în navă, cu activităţile reduse la minimum, pe întreaga durată a investigaţiei mele. Noi vom rămâne afară. Mă bizui pe tine să mă protejezi, să mă acoperi, cât timp sunt în transă *psi*. Dacă *Reţeaua* revine, mă trezeşti.

Întinsă pe solul de claritatea sticlei, cu faţa privind în jos, mi-am adunat toate puterile să surprind secvenţele

acelor vremi trecute, detaliile aşezării încremenite, îngropate în adâncul translucid, pe cât posibil topografia depozitelor de monkatită.

… un vârtej întunecat venea spre mine, mă antrena într-un abis de viziuni confuze. M-am lăsat în voia lui, apoi un snop de lumină l-a risipit şi mi-a luminat calea…

Am păşit într-o curte interioară, vastă, pavată cu lespezi de piatră, înconjurată de ziduri crenelate, străjuită de turnuri foarte înalte şi n-am mai avut îndoieli că aceasta era legendara *Fortăreaţă*, castelul regilor Monk. Vântul îngheţat, coborât din crestele munţilor semeţi ce o înconjurau, îmi tăia răsuflarea. N-am pregetat să mă îndrept spre portalul masiv în al cărui ancadrament se afla sculptată în marmură, statuia unei fiinţe fantastice, jumătate-om, jumătate-pasăre. Capul încoronat şi ochii de turcoaze scrutau temerar depărtările, iar aripile întinse dădeau senzaţia că-şi va lua zborul din clipă în clipă. Ce sens avea reprezentarea unei Împărătese Pasăre în sălaşul regilor Monk?

Am trecut dincolo de poarta enormă, din bârne de lemn căptuşite cu ghinturi şi plăci de metal, cum mai văzusem doar în cărţile de istorie. Cu siguranţă, *Fortăreaţa* fusese durată cu zeci de milenii în urmă, odată cu descinderea împărătesei Războmice pe planeta Monk. Am rătăcit prin mari încăperi pustii şi coridoare fără sfârşit. Vitraliile ce împodobeau marile săli lăsau să treacă lumină puţină, mobilierul era greoi, supra-încărcat de ornamente masive. Domnea mirosul pătrunzător al spaţiilor închise şi frigul, căminele în care ar fi putut arde trunchiuri întregi de copaci, păreau să fi fost rareori folosite. Interiorul deprimant amintea de vechile mănăstiri, fără pecetea lor de reculegere şi pace. Unde era eleganţa, rafinamentul de pe Sis2S? Aşa trăiseră vestiţii regi Monk? Dezvoltaseră o tehnologie avansată, dar nu o regăseam în viaţa de zi cu zi, cotropiseră galaxii şi-şi însuşiseră bogăţii inimaginabile. Pe ce fuseseră risipite?

Un zgomot ritmic de paşi grei rupsese liniştea de mormânt. Soldaţi înarmaţi se grăbeau spre o platformă de instrucţie, din inima castelului. I-am văzut antrenându-se în armuri uşoare şi rezistente, cu arme ce-mi erau necunoscute. Le-am admirat reflexele excepţionale, execuţia şi promptitudinea în acţiuni, exaltarea. M-a surprins agresivitatea excesivă, încurajată de ofiţeri, indiferenţa faţă de camaradul rănit mortal, întâmplare inadmisibilă pentru o instrucţie obişnuită. Eram obişnuită cu duritatea instructorilor militari, dar aplicaţia la care asistam avea scopul neîndoielnic să dezvolte instincte distructive, furia oarbă, susţinute de o tehnologie sofisticată.

Dezgustată, mi-am urmat periplul. Un grup de înalte Doamne, în haine cernite, cu feţele acoperite de văluri, însoţite de servitori înarmaţi, se îndreptau spre o capelă unde bărbaţi îngenuncheaţi, şi ei înveşmântaţi în negru, uniforma cavalenlor-călugări, păreau că se roagă. Sobrietatea, o disperată tristeţe, sugera o ceremonie funerară.

Palatul începuse să prindă viaţă, slujitorii forfoteau cu treburi. Cavaleri-călugări din Garda Regală, cu alura semeaţă a războinicilor Monk, purtând pe mantii blazonul Casei Regale, Ochiul Atotvăzător, întunecaţi şi dispreţuitori, prezenţi mai pretutindeni, erau într-un permanent du-te-vino. Se adunau în grupuri mici, vorbeau în şoaptă, dădeau ordine scurte însoţitorilor. Atmosfera era încărcată, ca înaintea furtunii, insuportabil de apăsătoare.

Spaţiul acela ostil îmi dădea fiori, prioritară era localizarea monkatitei văzută de sus, depozitată în halde imense, încercuind *Fortăreaţa*. N-am reuşit să ies imediat din labirintul palatului, am nimerit într-o mare cameră de lucru, probabil şi zonă de repaus, fiindcă alături de rafturi pline de cărţi se afla o harfa şi un pupitru cu note. Am zăbovit, îmi atrăsese atenţia o anexă largă, dotată cu aparatură, tipul destinat comunicării, primirii şi

interpretării informaţiilor. Pereţii acoperiţi de o peliculă lichidă lăptoasă, uniformă, o apărau complet de eventuale agresiuni *psi*. Descoperisem, în fine, un spaţiu aparţinând unei civilizaţii superioare, complet izolat, un buncăr.

De afară răzbeau zgomote de luptă, tirul focurilor de armă, şuieratul elicelor unor aparate de zbor, poposind deasupra castelului, acoperite de strigătele: Monk, Monk, trăiască Regina!

Atunci am zărit-o pe femeia îmbrăcată în alb, ascultând neclintită tumultul. Faţa, de o paloare nefirească, încremenise într-o hotărâre de nezdruncinat. Fulgerător, scosese pumnalul ascuns în mânecă şi-l petrecuse cu o mişcare largă, pe gâtul întins. Sângele ţâşnise şuvoi, împroşcând pereţii, lăsând dâre roşii pe albul rochiei.

Era prea mult, am vrut să mă desprind din coşmarurile ce bântuiau palatul, dar vârtejul venit din adâncuri mă azvârlise într-o sală care, cu tot frigul pătrunzător, părea locuită. Pereţii erau acoperiţi de tapiserii frumoase, pe tăblia masivă a mesei din dreptul ferestrei se aflau cărţi ce păreau că atunci fuseseră citite, consultate, aşa cum rămăseseră deschise, lăsate în neorânduială. Lumânări arse pe jumătate, într-un sfeşnic cu multe braţe, arătau nevoia cititorului de a suplimenta lumina insuficientă. Iarăşi, mi se părea de neconceput, că în reşedinţa regală iluminatul era atât de primitiv. În ce vremuri, de întuneric, la propriu, mă aflam? împărăteasa Războinică şi însoţitorii ei călătoriseră în Cosmos cu o navă spaţială, dar din tehnologia acelei civilizaţii evoluate nu regăseam confortul elementar pentru cititul unei cărţi.

— Te supără contradicţiile, *Căpitane*? Un *Curier* experimentat n-ar trebui să se lase impresionat de manifestările extreme ale firii umane, contradictorie, ascunsă. Te crezi mai bună?

Răsărită din neant, în faţă îmi stătea o femeie maiestuoasă, înaltă, inspirându-mi un respect apropiat de

teamă. Prin ţesătura straielor negre, lungi până la călcâie, se zărea luciul unui pieptar de platoşe. Îşi ridicase vălul de pe faţă. Mă cerceta pe îndelete, ochii întunecaţi, cu pupilele stropite în aur, sub sprâncenele trase spre tâmple, ardeau de un foc ascuns. Nu-şi ascundea trufia nemărginită, credinţa că e deasupra celorlalţi muritori. Împărăteasa Războinică!

Aparent materială, pe alocuri trupul îi era inconsistent, transparent, diferit de celelalte viziuni. Emana energie de sine stătătoare, era *spiritul* acelor locuri. Indestructibilă!

— Ai ghicit, *raza morţii* învinge doar materia. Urgia prăpădului mi-a alinat mima, nemernicii Adevăratei Credinţe au ajuns unde le era locul. În iad! Nu m-am înduioşat de rest, victime colaterale. O galaxie locuită de monştri sau monştri în devenire. Nu-i găsesc vină împărătesei Sorana. A făcut-o din *răzbunare*, indusă în eroare, înadins lăsată să creadă că EI Rey Falcon a fost ucis. Împărăteasa Mael a pregătit războiul, iar eu am îndemnat-o, cu vorbe aspre, *să distrugă seminţele răului*!

Întruchiparea împărătesei Războinice, uneori numai o undă glacială, îmi dădea ocol, vorbea rar, pronunţa sentinţe, nu avea regrete pentru ce suferiseră *popoarele ei*.

— Sper într-un nou început. Iar tu, să-ţi dai silinţa, ai nişte *obligaţii de sânge*!

N-am cutezat s-o contrazic, deşi îi declinam orice autoritate asupra mea.

— Îndeplinesc ordinele ce ţin de misiune. Sis2S are de dat explicaţii Federaţiei privind revenirea la viaţă a planetei

Monk şi eventuala existenţă a monkatitei. Voi prezenta un raport axat pe observaţiile făcute. Doar atât.

— Nu te preface! Cui îi pasă de Federaţie? Esenţială este implicarea *celeilalte lumii*

— Vă referiţi la *Reţea*, ca manifestare a unui Univers Paralel?

— Te-ai îndoit de asta?

— Deocamdată e speculaţie. Verdictul îl dau specialiştii.

— Evident. Atingerea Universului Paralel, spune-le specialiştilor tăi, e dătătoare de viaţă, iar monkatita, adâncurile planetei sunt pline, e cadoul, elementul de schimb.

— Am descoperit câteva depozite numai în jurul Fortăreţei. Vom continua prospecţiunile.

— Nu pierde vremea, Universul Paralel e ademenitor şi posesiv, EI Rey Falcon a rămas prins în el vreme îndelungată. Întoarce-te, altfel *te înşfacă*!

Aerul devenise şi mai îngheţat, împărăteasa Războinică mi se înfăţişa doritoare să-mi mai dea noi porunci, dar vorbele lui Îşi mă smulgeau din transă.

— Căpitan D., *Reţeaua* revine.

O panică, fără justificare logică, se concretizase în ordinul urgent.

— Îşi intră în navă. În acest moment, plecăm.

Ne-am îndepărtat, solicitând la maximum capacităţile navei, zburând dincolo de faldurile unduioase care înaintau cu o extremă repeziciune spre noi şi ale căror margini, aproape ne atinseseră.

Am privit ca hipnotizată *Reţeaua* micşorându-se, devenită o pală tremurătoare emanând spre mine efluvii prietenoase, sugerând cu neînchipuită forţă împlinirea obsesiilor mele neverosimile. Cu cât ne îndepărtam, promisiunea dăinuirii întru veşnicie a unei iubiri rejectate ca nepotrivită, devenea mai ademenitoare. *Eu* împreună cu *El* ne găseam refugiul pe tărâmul *Reţelei*. Îndemnul era din ce în ce mai insistent, nu aveam decât să comand întoarcerea.

— Să nu te răzgândeşti, Căpitan D., murmurase Îşi

foarte aproape de mine.

Îngrijorarea, tristeţea şi angoasa surprinzătoare la un veteran de calibrul lui, îi împietriseră trăsăturile.

— Căpitan D., *Reţeaua* are o latură malefică.

Chiar atunci, *Pilotul* navei exclamase.

— Am scăpat! Nu-mi vine să cred.

Capitolul 9

Fii prudentă, pregătită mereu să înfrunţi primejdia, învaţă să te aperi, duşmanii sunt pretutindeni.

Himera

În Palatul înălţimii Sale Proxima domnea liniştea, mai precis calmul harnic al activităţilor începutului de zi. Conform unor programe prestabilite îşi desfăşurau exemplar sarcinile o armată de roboţi zeloşi, unii *roboţi-roboţi*, alţii roboţi *aproape-oameni*, gardieni, supraveghetori, personal de întreţinere, grădinari, valeţi, cameriste, tehnicieni, apoi body guarzi, secretari şi mulţi alţii, ale căror îndatoriri nu le cunoşteam. În toate încăperile, saloane, dormitoare, coridoare, scări, cotloane, de la intrare până la etajele de sus, întâlneai cel puţin o *maşină politicoasă*, dispusă să-şi ofere serviciile, din clipa în care te zărea.

La întoarcerea acasă, reuşisem să scap de vigilenţa lor prevenitoare, ocolind intrările frecvent folosite, ajungând în Palat printr-o poartă de acces subteran. Fusesem apoi ghidată telepatic, departe de curiozitatea roboţilor, cine mă dirija cunoştea perfect labirintul palatului, până în apartament.

Um păruse să nu observe absenţa mea îndelungată şi nu se mirase prea tare văzându-mă lucrând deja la birou, făceam asta de multe ori, dis-de-dimineaţă, dacă doream să perfectez lucrări restante.

— Bună dimineaţa, Căpitan D. Pot să vă ajut? V-aţi odihnit suficient?

— Tu să-mi spui. Ai citit graficele nopţii?

— Sunt excelente, aveţi o sănătate de invidiat.

Aşadar, deşi lipsisem, înregistrarea constantelor mele vitale de noapte continuase, un fals necesar pentru a-l induce pe Um în eroare. În consecinţă, dusul-întorsul, timpul petrecut pe Monk, nu existau, prea devotatului meu robot *aproape-om*, neştiutor şi neimplicat, fie îi fuseseră ajustate programele, fie i se blocaseră funcţiile în acest interval.

Acum, la sfârşitul misiunii, eram mulţumită şi totodată uimită de precizia *operaţiunii Monk*, până în cele mai mici detalii. Implicarea mea era perfect acoperită. O umbră de regret drămuia, totuşi, bucuria împlinirii unei sarcini atât de complexe. Păstrând proporţiile, asemenea lui Um, simplu executant dirijat de la distanţă, mi-aş fi dorit să ştiu mai multe despre organizarea şi sincronizarea activităţilor de asemenea anvergură.

Atitudinea păgubos rebelă am alungat-o aproape imediat, secusa de orgoliu fiind nepotrivită unui soldat de carieră, *Curier Sis2S*. Nu aveam căderea să emit pretenţii, misiunea era iniţiată, coordonată de Ordinul Cavalerilor *psi*, căruia îi aparţineam *până la moarte*, încrederea acordată mă onora, îndeplinisem ce mi se ceruse, rezultatele obţinute le speram utile şi favorabile Sis2S în relaţiile cu Federaţia. Cât din toate acestea ştia Proxima, înalta mea protectoare? Era la curent?

— Ai idee ce planuri are înălţimea Sa?

— Nu s-a întors.

Prin urmare nu se afla în palat, dar să întreb de când lipsea, era riscant. Oricum, dat fiind golul din memoria lui Um, alte informaţii din partea lui ar fi fost eronate.

— Cu ce v-aş fi de folos?

Mă privise stăruitor, vag nedumerit. În ochii albaştri ca smalţul decelasem curiozitatea tipică roboţilor, dar şi o nedefinită nelinişte. Nu m-aş fi mirat să observe, un mic indiciu, nesemnificativ pentru mine, dar care pe el l-ar fi

pus în gardă. Adăugată celorlalte necunoscute, care-mi răneau ego-ul, nu-mi disimulasem îngrijorarea. Perspicace, Um descoperise, probabil, ceva în neregulă privind soarta echipei mele de *roboţi deveniţi oameni*. Fusesem despărţiţi din chiar momentul sosirii la terminalul Nivelului 1. Ascultând de ordinele transmise telepatic, părăsisem nava prima, trecând printr-un tunel întunecat, opac, până în locul unde mi se făcuse instructajul, la plecare. Urmasem apoi o suită de indicaţii privind *decontaminarea*, metodă aplicată călătorilor în spaţiu, reveniţi acasă. Odată ieşită din costumul de protecţie, am trecut prin nenumărate duşuri, băi de lumină, aerosoli, scanere şi detectoare. Operaţiunea se desfăşurase îndelungat, minuţios, vizând depistarea unor eventuale contaminări cu agenţi diverşi, excluderea transmiterii oricăror potenţiale primejdii de pe planeta Monk, pe Sis2S.

Când protocolul procedurilor fusese epuizat, am fost invitată într-o încăpere cu pereţi verde mat, acoperiţi de o peliculă lactescentă, incintă ecranată, protejată de intervenţii *psi*. Instalată apoi pe un jilţ ciudat, adaptat perfect corpului, mi-am strâns fruntea cu o bandă dintr-un material uşor, aderent la piele. Ordinele telepatice deveniseră mai ferme, mai exacte.

— Căpitan D., concentraţi-vă şi prezentaţi raportul, desfăşurarea misiunii. Din momentul îmbarcării. Nu vă grăbiţi.

Nu mă aşteptasem la o raportare telepatică, ci faţă în faţă cu unul dintre şefii Ordinului. O clipă am fost reticentă. Cui încredinţam date atât de importante?

— Devi de Sis, suspiciunea, trăsătură a familiei, te defineşte. Nu te condamn. Am ales modalitatea sigură de a proteja rezultatele misiunii.

Porunca îngăduitoare mi-a amintit-o pe Orna, în ea aveam deplină încredere. Am raportat, străduindu-mă să nu mă abat de la profesionalismul exigent, claritate, obiectivitate. Investigaţiile *psi* le-am descris cu maximum

de atenţie, revenind asupra lor de câte ori mi s-a cerut.

La sfârşit, relatând în ce fel scăpasem de *Reţea*, tonul ordinelor îşi diminuase din severitate, mi-am permis să întreb cum se va proceda cu probele, înregistrările, toate materialele ştiinţifice adunate în misiune. Nu îţi revine responsabilitatea lor, mi s-a răspuns, dar nerecunoscând, de această dată, amprenta intervenţiilor lui Orna, am îndrăznit să-mi exprim interesul pentru soarta echipei de roboţi *deveniţi oameni*. Îţi depăşeşti atribuţiile Căpitan D., a sunat admonestarea şi, disciplinată, mi-am înfrânat zelul.

După o pauză, suspans prelungit până la aflarea verdictului privind îndeplinirea misiunii, Orna revenise şi-mi trimitea, în felul ei, cu o blândă autoritate, un mesaj.

— Devi, te-ai descurcat. Am temeri privind o posibilă deconspirare, întâlnirea cu *forma vie* ne poate ruina munca. Pentru o mai bună protejare a ta şi informaţiilor ce le deţii, ţi-am blocat parţial, amintirile aferente călătoriei. La cea mai vagă bănuială, perceperea unei amenmţări *psi*, spune-ţi *litania* şi când *ridici al zecelea zid*, adaugă *Orna ştie şi veghează*! Funcţionează, te asigur, am făcut conexiunile necesare. Căpitan D., eşti liber!

Deşi descifrasem apreciere privind îndeplinirea misiunii, avertizările lui Orna îmi dădeau fiori, eram înfricoşată de-a binelea, *litania mea de îmbărbătare fusese descoperită*. Cu siguranţă, *ieşise la iveală* şi secretul meu arzător, dragostea mea pentru *El*. Era inevitabil, atâta timp cât Orna şi Ordinul avuseseră acces deplin la mintea mea. Cât îmi va dăuna dezvăluirea? Nu era un motiv de *lèse-majesté*, îmi pusesem viaţa în slujba împăratului Sis2S, misiunea pe Monk o dusesem la capăt, numai şi numai să îi netezesc *Lui* relaţiile cu Federaţia.

Prinsă în vălmăşagul gândurilor, îl uitasem pe Um. Nu se clintise, aşteptând reacţia mea. I-am zâmbit, era probabil singurul pe Sis2S căruia îi păsa de mine dezinteresat. Atunci am observat noua lui uniformă de catifea neagră şi tresele aurii prinse pe umăr.

— Um, te-ai înnoit, arăţi fantastic.

Obrajii netezi se coloraseră.

— Căpitan D., voiam să vă mulţumesc. Am fost primit în rândul roboţilor *aproape-oameni*, *slujitori ai Ordinului Cavalerilor psi*. M-au avansat la recomandarea ce aţi făcut-o. Sunt dotat cu un program minimal *psi*.

Visam? Nu făcusem propuneri pentru Um, nu avusesem timpul. Ordinul îmi acordase această favoare? în schimbul a ce? A echipei de roboţi *deveniţi oamenii*

— Um eşti fericit? Pusă unui robot, întrebarea era aiurea, dar eu mă bucuram din toată inima.

Mândria îi înroşise obrajii.

— Am fost încunoştinţat la raportul de dimineaţă al roboţilor palatului, în plen, de către *Supraveghetor*. Mi s-a părut că zbor. E simţământul ce defineşte fericirea?

Mi-am amintit cutele de pe fruntea lui Îşi *devenit om* şi mi s-a strâns inima.

— Câteodată, Um.

În cameră se strecurase un robot al palatului.

— Căpitan D., aveţi un musafir. Sosit de pe Terra.

Vizita neanunţată la palatul înălţimii Sale îmi indusese o senzaţie de neplăcută surpriză şi neîncredere.

— Um, am fost prevenită cumva? Ai verificat corespondenţa de pe Terra?

— Cu regularitate. Nu sunt notificări privind potenţiali musafiri.

Menţinusem constantă legătura cu *ai mei* de la Academia Militară Globală. Primeam şi trimiteam imagini, scurte epistole, pe unde cu frecvenţele cunoscute, specifice comunicărilor Sis2S-Terra, foştilor colegi, unor instructori. Ne rezumam la câteva noutăţi, cu amabilităţile obişnuite, semnificaţia lor, în subtext, fiind *totul e bine*. Sosirea unui coleg de la Academia Globală pe Sis2S ar fi fost menţionată cu nume, dată şi scopul vizitei. Altcineva, cine? Nu aveam pe nimeni.

— Um, condu vizitatorul în camera oficială. Doresc să fii de faţă tu şi câţiva dintre roboţii *aproape-oameni* ai palatului. Alertează paza. Cu multă discreţie. Află urgent ce pasageri de pe Terra au sosit cu navele Sis2S.

Femeia înaltă, foarte sigură, păşise apăsat spre mine, părând exagerat de bucuroasă la vederea mea. Nu venea de pe Terra, în listele călătorilor sosiţi la terminalele Sis2S figurau doar reprezentanţii unor companii de comerţ, bărbaţi toţi. Informaţia parvenită în timp record amplifica nenorocitele de bănuieli, intuiţia nu mă înşela niciodată. Simţeam pericolul fără să-l pot defini, în vagi şi stranii condensări ale aerului ce-l respiram, pe un fundal de sunete abia perceptibile. Poate n-ar fi trebuit s-o primesc, însă nu avusesem de ales, eram obligată să văd în ce consta ameninţarea. Cu un gest, i-am oprit înaintarea, invitând-o să ia loc şi să-mi spună motivul vizitei sale.

Uşor contrariată, îşi căutase cuvintele, moment în care am realizat că aduce cu fosta mea doică. Aceeaşi faţă smeadă cu maxilare bine conturate, la fel de voinică, îmbrăcată în haine de piele croite cum îmi aduceam aminte şi cizme până deasupra genunchilor. Ar fi putut fi sora ei geamănă, o soră nedefinit alunecoasă, lipsită de mândra autoritate a doicii mele.

— V-am căutat şi ieri…

Um intervenise, politicos, afabil, cum nu-l văzusem vreodată.

— Cui din Palat s-a adresat Domnia Voastră?

— A, nu la Palat, m-am interesat la Academie.

— De mirare, continuase Um, Academia ne-ar fi contactat. De altfel, ieri a fost o zi extrem de încărcată. Când aţi sosit de pe Terra?

Vizitatoarea îl ignorase pe Um, doritoare să-mi prindă privirea. Am evitat-o şi nu m-am grăbit să înnod firul întrerupt al conversaţiei. În cureaua lată de la brâu se zăreau plăselele cuţitului, atât de cunoscut mie. Fiinţa asta

împrumutase înfăţişarea doicii mele? Spera să fie copia ei?

Înverşunată, am început *litania*, cele zece ziduri din jurul minţii mele se înălţaseră cu viteza gândului, să ocrotească preţioasele date legate de misiune, nu ştiam cât şi ce blocase Orna, învăţămintele însuşite la Academie, amintirile despre tata, doică şi simţămintele pentru *E*I De această dată, am privit-o în faţă.

— N-am înţeles. Cu ce navă aţi călătorit?

Îşi fixase privirea rece asupra mea, simţeam o enormă presiune pe tâmple. Răspunsul şoptit concentrase o violenţă extremă.

— De ce ţi-aş spune?

… zidurile *fortăreţei* mele de-abia ridicate ameninţau să se prăbuşească, jivine enorme le atacau izbindu-le ritmic cu o uluitoare putere. Le-am consolidat, le-am înălţat, *litania* reîncepută adăuga fără încetare straturi dure, zdrobind de ele capetele monştrilor…

Femeia se ridicase grăbită, intenţia apropierii de mine era evidentă, însă Um şi roboţii se interpuseseră între noi.

… o forţă extraordinară împinsese un val uriaş în sus, peste construcţia mea, să o acopere, să o înece…

Mi-am adunat gândurile înspăimântate şi, cu toată energia rămasă, am implorat ajutor. *Orna ştie şi veghează*!

… o suflare nimicitoare risipise valul ucigaş, *fortăreaţa* era întreagă, neatinsă…

Orna îşi ţinuse cuvântul.

Roboţii neînţelegând ce se întâmplă, imobilizaseră intrusa, aşteptând un ordin din partea mea. Um strigase îngrozit, noul program *psi*, chiar minimal, îi permisese să identifice atacul psihotrop, să nu se lase înşelat de calmul meu aparent.

— Scoate-ţi-o afară pe nemernică!

Porunca lui Um rămăsese fără ecou, roboţii nu mai funcţionau, *maşinile-maşini* încremeniseră în poziţiile în

care se aflau. Femeia încă prinsă în strânsoarea lor, ridicase ochii spre mine, pupilele mari, cenuşii, focalizau un coşmar de mâzgă aderentă paralizându-mi voinţa. O căldură, o slăbiciune nedefinită, asemenea unei otrăvi cu progresie lentă, îmi lua în stăpânire tot trupul, îmi anula voinţa, senzaţia era absolut nouă, necunoscută, neaşteptată, greu de controlat.

La ce îmi folosiseră exerciţiile academice, îndelung repetate, de apărare împotriva agresiunilor *psi*? Niciuna nu funcţiona, înălţimea Sa Proxima, mă avertizase de existenţa unor specialişti *psihotropi*, excepţionali.

Moleşeala se întindea încet, căldura îmi cuprinsese şoldul. Lipit de el, pumnalul lui EI Rey Valiente frigea. Îndemnul Omei răsunase clar, *Căpitan D., ce aştepţi*?

O forţă nouă îmi călăuzise mâna. Am aruncat lama fierbinte, fără să ezit, fără să dau timp duşmanului să se ferească. Pumnalul Monk nu-şi ratase ţinta, despicase în două fruntea aceleia ce încercase să mă ucidă.

Prin transparenţa pereţilor, parcul se etala mirific, copacii de esenţe rare arborau straie de smarald faţetat, frunzele dantelate, perfecte, fremătau potolit un dans vegetal misterios, întrecut doar de uşoara legănare a tufelor de magnolii, albe, roz-aurii ce străjuiau aleile. Priveliştea paradiziacă era uluitoare, îmi apărea mai frumoasă ca niciodată, un vis ce trebuia trăit, o frumuseţe ce se cerea însuşită, absorbită, să hrănească sufletul, să întărească trupul meu vlăguit. Oboseala cotropitoare se risipea încet, preţuiam dintr-odată ce dar minunat e viaţa, fusesem foarte aproape de moarte şi trăiam numai şi numai datorită lui Orna. Bătrâna simplă, greoaie, aspră, mă ocrotise aşa cum promisese. Puterile, ştiinţa ei, se aliniau supranaturalului, îşi merita numele de *Ocrotitoare* a Sis2S, îi datoram o infinită gratitudine. Cum voi putea da ochii cu ea? Prea marea încredere în propriile mele forţe, nesăbuinţa neştiutorului, periclitase misiunea. Specialistului *psi* nu-i lipsise mult să-şi croiască drum liber

la mintea mea, nu voiam nici să gândesc la repercusiunile dezvăluirii incursiunii noastre pe Monk. Şi totuşi, parţial interceptase amintirile mele, împrumutase înfăţişarea doicii mele.

Am strâns mai aproape de mine pumnalul Monk, eram posesoarea unei arme teribile, incomparabil mai precisă şi ucigătoare decât echipamentele pretenţioase din arsenalul modern. Îmi identificase intenţia, urmaşe traiectoria dorită şi făcuse prăpăd. Tăiase atacatorul *psi* în două, până la brâu, cu precizia unei raze laser apoi, asemenea bumerangului, lama curată, strălucitoare, nicio picătură de sânge nu aderase la ea, se întorsese în mâna mea. Am pus-o în teacă, s-o feresc cumva, s-o protejez la rândul meu, de responsabilitatea haosului creat.

O baltă de sânge acoperise podeaua cu intarsii fine, stropi roşii pătaseră pereţii şi mobilierul preţios, trupul despicat îşi pierduse înfăţişarea împrumutată, a doicii. Imaginea atrocităţilor umane, corpuri cu răni oribile, hăcuite, sau numai resturile lor, o întâlnisem, nu era o noutate. De această dată, priveliştea fusese *altfel*, sinistră, monstruoasă.

Din *fiinţa* nici bărbat, nici femeie, nici *om-om* pe deplin, se împrăştiau pe jos fragmente de viscere, amestecate cu umori verzi-brune. Nu avea păr, nici piele în sensul comun, o crustă albicioasă, dură şi lucie ca solzii peştilor o învelea, din cap până în vârful degetelor fără unghii. Un ochi rămas întreg arăta pleoape duble, scorţoase, deschise peste un glob albastru.

Cum să justific în faţa înălţimii Sale, fapta mea? Urgent trebuiau luate măsurile cuvenite. Um şi roboţii, martori înfricoşaţi, aşteptaseră un semn de la mine, dar nu mă simţisem în stare, mintea încercuită, prizonieră în propriile ziduri de apărare, nu îndrăznea să lase gândurile slobode.

Un alt îndemn, tot al lui Orna, preluase controlul.

… Căpitan D., nu-ţi face griji. *Altcineva se va ocupa*

de toate…

Roboţi *aproape-oameni*, mulţi, în uniforme albastre, se strecuraseră tăcuţi înăuntru. În linişte, cu o repeziciune extraordinară, împachetaseră, etanşeizaseră şi scoseseră cadavrul afară apoi, profesionişti veritabili îndepărtaseră sângele împrăştiat mai peste tot, scoseseră petele de pe tapiseriile delicate, mobilier şi decoraţiile pereţilor. Salonul de primirea oaspeţilor spălat, curăţat şi lustruit, îşi recăpătase înfăţişarea de dinainte. La sfârşit, cu aceeaşi precizie expertă, roboţilor Palatului, de faţă la întâmplare, li se inactivaseră dispozitivele de memorie.

Epuizată, nu reuşisem să mă ridic, să mulţumesc, cuvintele n-ar fi exprimat îndeajuns despovărarea ce o simţisem. Eficienţa echipei fusese impresionantă, aplicată, nu existau probe materiale, nici amintiri, despre atacul *psi*. Practic, acesta nu existase.

După un mic conciliabul cu un roboţii *curăţători* mă salutaseră scurt şi dispăruseră aşa cum veniseră.

— Căpitan D., să plecăm de aici.

Cu efort, sprijinită de Um, am ajuns în apartament şi m-am prăbuşit în pat, la propriu.

Încă speriat şi stânjenit, mă anunţase cu un ton aproape oficial.

— Am datoria să vă transmit un ordin. Sunteţi consemnată, nu aveţi voie să ieşiţi.

Cu o nuanţă de disperare adăugase.

— Este spre binele Domniei Voastre.

Noaptea trecuse cu bine, Um nu mă slăbise din ochi, vigilenţa sa avea un *ce*, afectuos, surprinzător la o maşinărie. Mă hrănise cu nişte licori energizante, instalase noi monitoare de supraveghere a constantelor vitale, chemase un robot cameristă să mă îmbăieze cu tonice şi să mă ungă cu alifii parfumate.

— Um, nu era nevoie de toate astea.

— Aşa sunt ordinele, nu am iniţiative personale.

— Ultima cremă, cu miros de medicament, figura pe *lista cu ordine*?

— Nu chiar, însă am fost încunoştinţat de proprietăţile ei regeneratoare. De fapt, e o cremă-balsam.

— Ai exagerat, Um. Ce ar fi de regenerat?

— Vă voi arăta ceva, o să-mi daţi dreptate.

Desfăcuse larg tunica uniformei ce o purtasem atunci.

Stofa era pârlită pe toată suprafaţa piepţilor şi o parte a mânecilor.

N-am avut replică, rapiditatea, amploarea, complexitatea atacului fusese opera unui profesionist *psi*, de elită.

— N-a fost o glumă, Um. Crema ce provenienţă are?

— A fost adusă… Ciudat, nu-mi amintesc de cine.

— Mă sperii. Ai primit-o de la un necunoscut? Ne paşte vreo surpriză?

— Nu. Persoana era însoţită de roboţi ITIE, aşa cred. Probabil, mi-au inactivat secvenţa de memorie.

— Descrie-mi-o. Înaltă, mică, slabă, voinică? În uniformă? Fă un efort, poate inactivarea e parţială.

Um părea depăşit, concentrarea şi căutatul prin circuitele propriei memorii nereuşind să încropească dintr-un foc, imaginea aducătorului.

— Poate fi o prostie… posibil un copil…

— Cu un cap mare?

— Parcă…

— Şi o beretă albastră?

— A, sigur. Părea să fie şeful. Neobişnuit…

— De ce n-a venit la mine?

— Să nu fie văzuţi, vizitele la Domnia Voastră sunt interzise. Ori, se grăbeau. Era azi-noapte, târziu. Nu ştiu cum au intrat în palat şi au trecut de gărzi. Sunt confuz.

Info! Venise în persoană, îmi ducea grija, îmi adusese

leacuri, spusele înălţimii Sale la adresa lui erau mici răutăţi, nu meritau luate în seamă.

— Eşti formidabil, Um, ai făcut o descriere excelentă. A fost un prieten de al meu, de la ITIE.

— Mă bucur…

Um îşi dresese glasul, reacţiile atât de omeneşti erau previzibile, începusem să-l cunosc, şovăia să spună ceva neplăcut.

— Bine, Um, ce te reţine?

— Apropo de prieteni, loialitate. Instructorul *psi* lipseşte într-un moment dificil.

— Probabil, o însoţeşte pe înălţimea Sa Proxima.

— Nu. M-am interesat.

— Te deranjează? Pe mine, nu.

În fapt, *absenţa Instructorului* nu se justifica, îmi promisese că mă aşteaptă la întoarcerea din misiune, încă aveam prins la încheietură firul metalic având rostul, în caz de urgenţă, să înlesnească între noi comunicarea. Iniţiativa de a trece foarte aproape de soarele gigant, să ne debarasăm de intrusul agăţat de navă, îl supărase? Nu avusesem încotro, trebuia să înţeleagă. Posibil, să fi fost reţinut de împărat, în fond era membru al Casei Imperiale. Fericitul, se afla în preajma *Lui*, îi vedea chipul, primea personal însărcinări, şi-i dădea raportul. Iar eu, îndeplinisem o misiune dificilă şi îmi riscasem viaţa, dar şansele să-l văd, măcar de la distanţă, erau minime. Din locul unde eram consemnată nici Palatul Imperial nu-l mai zăream.

Mă rodea o bănuială ce risca să se transforme într-o obsesie. Atacul *psi* avea vreo legătură cu misiunea pe Monk? Dacă da, situaţia era foarte gravă, existase o fisură în măsurile de securitate, dacă nu, de ce fusesem *eu* ţinta?

Nu aveam răspuns, am încercat să-mi potolesc spaimele lăsând gândurile să zburătăcească în adâncurile aleilor parcului, un stol neputincios să se ridice în văzduh.

Um aranja metodic, pe masa de lucru, un vraf de plachete, nu mai mari decât o palmă.

— Căpitan D., să vă arăt ceva. Am făcut o mică investigaţie pe cont propriu şi vreau să vă împărtăşesc rezultatele.

Asta da, noutate, Um avea iniţiative, deşi le negase vehement. Constatam ceva nou în atitudinea lui, o altă siguranţă şi o surprinzătoare determinare. O anume stângăcie, rigiditatea comună roboţilor, dispăruse şi mă întrebam cât din noile programe, ce-i fuseseră adăugate, contribuiseră la transformarea lui dintr-un flăcău simplu, supus, în tânărul distins, rasat, preocupat de mersul lucrurilor. Până şi noua uniformă, semn al desprinderii din rândul roboţilor comuni, o purta firesc, cu detaşare, veşmânt ce i se cuvenea de drept. În timp ce activa informaţiile din plachete, comentase.

— Identitatea *fiinţei* care a îndrăznit să vă atace, m-a intrigat. O specie intermediară, între om şi animal. Priviţi ce am descoperit.

Holograma ce se închegase era aidoma atacatorului *psi*. Acelaşi craniu mare, de formă ovoidală, o faţă cu reliefuri minime, urechi lipite, ochi mici, înfundaţi sub fruntea plată, protejaţi de pleoape grele, duble, în loc de nas doar două fante ascunse în pliuri mici de tegument şi gură fără buze, ascunzând rânduri de dinţi ascuţiţi. Nici urmă de păr, solzi fini, lactescenţi protejau în totalitate corpul bine proporţional şi membrele puternice.

— Interesant, profilurile exterioare sunt şterse.

— Da, motivul este evident.

Mobilă, rotindu-se, holograma îşi adunase membrele lângă trup şi printr-o mişcare de retracţie îşi înfundase capul între umeri. *Fiinţa* căpătase o formă, până la un punct, asemănătoare cu aceea a peştilor.

— E adaptat mediului acvatic?

— Nu m-aş mira. De fapt zboară, se deplasează în

Cosmos fără aeronave şi fără costume de protecţie.

— Imposibil. Materia vie nu rezistă la condiţii extreme…

— Şi totuşi, sunt capabili să călătorească de la o planetă la alta.

Am vrut să-l reped pe Um, convinsă fiind că-mi debitează una dintre poveştile neverosimile vehiculate de roboţi, însă aerul de încăpăţânare subită de pe figura fără cute, m-a făcut să mă opresc.

— Ai dovezi?

— De netăgăduit. Aici!

Deschisese o cutie plină de mici plachete gri.

— Ştiaţi că, împărăteasa Phoebe, Imperiala Soră a împărătesei Pasăre, când era doar Prinţesă Imperială a dus un război crâncen împotriva acestor *fiinţei* la acea vreme, au fost desemnaţi ca *Necunoscuţi*, deoarece nu se ştia aproape nimic privitor la ei.

— N-am învăţat la Academie, nici tu nu ai pomenit, doar mi-ai ţinut prelegeri de istorie.

— Războiul purtat să-i extermine pe acei *Necunoscuţi* are o latură obscură, *nedemnă de menţionat*

— Au ameninţat Sis2S?

— Indirect. Călătoresc cu viteze extraordinare dintr-o galaxie în alta, energia folosită este încă necunoscută. Aleg planetele cu surse de hrană suficiente, bogate în vegetaţie şi populaţii mari de animale. Atacă în haite şi sunt de o voracitate extremă. Nu muncesc şi au abilităţi tehnice minime. Se înmulţesc rapid şi odată instalaţi pe o planetă, consumă orice e comestibil. Dispare tot ce e viu, de la păduri la insecte. În urma lor rămâne prăpădul, planete secătuite de viaţă. Când sursele de hrană au dispărut, migrează în altă parte a galaxiei.

Aceste *fiinţe*, studiate apoi cât s-a putut, înrudite cu oamenii, fără să fie oameni adevăraţi, au fost denumite *Neoameni*. Sunt dotate cu abilităţi *psi* native,

extraordinare, trăiesc în colectivităţi şi sunt legate între ele prin sentimente afective puternice. Caracteristic, sunt firi răzbunătoare.

— În ce fel?

— Pe vremuri, prizonierii bărbaţi, *Neoameni*, capturaţi de armatele Monk, nefiind bum de muncă, au fost omorâţi iar femeile şi copiii închişi în lagăre. Supuşi unor măsuri drastice de reeducare, treptat, treptat, au pierit. Concomitent, în vecinătăţile lagărelor s-a observat un fenomen misterios. Populaţia Monk, în special femeile şi copiii mureau fără să aibă simptomele unor boli cunoscute. Un fel de epuizare psihică.

— Informaţiile sunt reale?

— Ştiţi bine, la vremea aceea, sursele neoficiale de pe Monk erau minime, iar cele oficiale, cenzurate.

— Războaiele nu se declanşează dintr-atât.

— Deşi n-au fost dovezi, că *Neoamenii* ar fi atacat planete ocupate de oameni, exista temerea unei alianţe între ei şi Imperiul Monk.

— Adineauri, mi-ai vorbit de conflicte.

— Monk erau abili, se prefiguraseră semnele unei împăcări. Pericolul pentru Sis2S era imens.

— Vizitatorul nostru, cum sugerezi tu, *tiz Neom*?

— Sincer, nu ştiu. Se presupune, că au pierit miliarde, aşa s-a consemnat. Prinţesa Imperială Phoebe nu a cruţat nici copiii, nu au existat supravieţuitori. Victoria s-a datorat folosirii armelor neconvenţionale, au intrat în luptă divizii de luptători *psi*.

— Ai grijă, Um, ce spui tu se cheamă genocid.

— Stă scris în rapoartele oficiale. De altfel, mai târziu, împărăteasa Phoebe şi-a motivat acţiunile din tinereţe, demonstrând cu date, dezastrul făcut de *Neoameni* în galaxia ce o invadaseră. Acuzaţia de extincţie a speciei a exclus-o ca nefondată, mostrele de material genetic prelevate fiind suficiente să refacă până la unul,

seminţia anihilată.

— A protestat cineva, eventual Federaţia?

— Cui să-i pese de fiinţe foarte, foarte primitive, abia semănând cu oamenii? Consensul cetăţenilor Sis2S a fost asigurat de la bun început, Casa Imperială acţionează, asta se ştie, în interesul binelui comun, iar Federaţia n-a dorit să se implice, mulţumită fiind că a scăpat de invadatori periculoşi.

Raţionamentele lui Um, susţinute de un sâmbure de fanatism, *Doi*, *Doi*, *Invincibilul Doi*, m-au pus pe gânduri, constatam în sine-mi, doar ce era evident. Împărătesele purtaseră fără milă războaie teribile, susţinute moral şi material de Federaţie. Spulberaseră două galaxii, una de *oameni-oameni* şi alta de *neoameni*, fără să pregete, fără slăbiciunile care mă încercau. Măreţia şi puterea Sis2S erau clădite pe suferinţe de proporţii colosale. M-au bântuit deodată viziuni oribile… râuri, râuri de sânge înecând elegantele bulevarde ale Omsis, băltind pe întreg Nivelul 2, scurgându-se în jos, de-a lungul axei planetei, la celelalte niveluri. Am alungat îngrozită ororile care-mi acaparaseră mintea, o clipă.

— Um, ne-am lămurit parţial. Informaţiile tale clarifică aspecte de care habar nu aveam. Să ne oprim aici, fiindcă precis ITIE, autoritatea supremă în domeniul *psi*, a demarat nişte cercetări. Vom afla, fără îndoială. Consemnul cât mai durează?

— Timpul necesar să fiţi din nou sănătoasă, ca înainte.

Ei bine, începusem să mă simt, cum spunea Um, *în formă*. Un mesaj pe calea gândurilor îmi cerea amabil să-l primesc pe expertul ITIE, desemnat să-mi evalueze capacităţile *psi*, starea de sănătate, să-mi ateste recuperarea.

Domnul vârstnic, *trimisul Ordinului*, asemenea lui Orna, nu se alinia exigenţelor de eleganţă ale Sis2S. Exceptând pelerina azurie şi caii balauri brodaţi pe

margini, restul îmbrăcămintei, discretă, ternă, era înviorată numai de însemnele ITIE de pe tunică. Se aşezase domol în fotoliul larg şi comod oferit de Um, mâinile artritice le sprijinise lin pe genunchi, întreaga atitudine sugera bunăvoinţă. Blândeţea lui era impresionantă, degaja disponibilitate să asculte păsurile, zbuciumul întregii lumi, să recupereze speranţele pierdute. Putea trece uşor drept *moşul din poveste*. M-am temut de inducerea ţintită, expresă, a stării de încredere, orice era posibil din partea celor de la ITIE, dacă doreau să obţină ceva. Privindu-l, descopeream o linişte interioară nemaiîntâlnită şi l-am invidiat pentru aceasta.

— Căpitan D., sunt mandatat de *Ocrotitoare* să detectez orice malfuncţie *psi*. Nu am intenţia să-ţi scanez mintea, doar să constat, concret, ce eşti în stare *să mai faci*. Sprâncenele stufoase se ridicaseră vioi şi toată faţa se încreţise a râs.

— Poţi multe, *suntem conştienţi de asta*. Apropo, am plăcerea să-ţi transmit felicitări de la Domnul Consilier Info 22, prietenul nostru comun. Pentru ce anume, ei bine, el ştie…

Am înmărmurit. Făcea aluzie la misiune? Bătrânelul gentil mă ispitea, tatona dimensiunea eg oului meu, ori pur şi simplu spera să-mi scape vreun cuvinţel legat de Monk?

Prudentă, am preferat să deviez discuţia.

— Info e un prieten adevărat. Aprecierile nu le merit, n-am fost în stare să-mi înfrunt adversarul cu mijloace *psi*.

— Căpitan D., modestia este o virtute însemnată. Putem trece la o mică verificare a cunoştinţelor practice? Ceva simplu.

Zâmbise paşnic, invitaţia trebuia onorată, am aprobat încercând să-mi alung nodul nesuferit instalat brusc în stomac.

— Desprindeţi, vă rog oglinda aceea mare. Ce piesă frumoasă…

Era uşor, n-aveam probleme de concentrare, gândurile active au desfăcut intactă, din zidărie, suprafaţa de cristal cu dimensiunile întregului perete, încastrată într-o ramă grea de metal.

— Perfect, perfect. Acum treceţi-o dincolo, în cealaltă cameră… pe uşă nu încape. Perfect… Aduceţi-o înapoi, acum.

M-am conformat, testul de translocaţie nu era ieşit din comun.

— E bine, Căpitan D., e foarte bine…

Glasul blând suna încurajator, începeam să mă relaxez.

La fel părea şi examinatorul meu. Îşi scosese mantia de pe umeri, o aşezase pe genunchi.

— Prietenul Info mi-a povestit de plimbările voastre la iaz. Adevărată încântare. Aţi putea spune câţi peşti înoată acum, în apă?

… apa e verzuie, verzuie… În transparenţa ei o vânzoleală nebună de peşti coloraţi pe care nu mi-a fost greu să-i număr.

— Douăzeci, am dat triumfătoare răspunsul.

— Regret, afirmase placid examinatorul, au secat iazul. În locul acela e un tăpşan cu iarbă, vă bazaţi pe amintiri.

… tăpşan cu iarbă… iarbă. Prin iarbă musteşte apă, acoperă tăpşanul, creşte întruna, peştii înoată vioi.

— Nu-i adevărat, am replicat, iazul e în acelaşi loc.

— Greşit, greşit, Căpitan D!

Am adunat şi mi-am trimis iarăşi gândurile spre apa, în care înotătoare portocalii tăiau vesele undele. M-am încăpăţânat, ştiam că nu greşesc.

— Mergem acolo să vă demonstrez, am sugerat bine dispusă.

— Ai câştigat, Căpitan D. N-am reuşit să te păcălesc, sunt foarte, foarte mulţumit. Îi voi povesti lui Info. Mai ai

emoţii?

— Nu, am recunoscut.

— E bine… bine…

Bătrânelul netezea mătasea pelerinei, azuriul ei se desfăcea în nuanţe extraordinare, nu reuşeam să-mi desprind privirea de la ele.

— Vă simţiţi *bine*, *bine*, Căpitan D?

— Nespus de *bine*.

Un foc plăcut îmi curgea prin vene, *starea de bine* se transformase într-o certă senzaţie de învingere a gravitaţiei. Trăirea miraculoasă era nouă sau poate nu absolut nouă, similară inhalării de marijuana, o experimentasem în adolescenţă, dar infinit mai intensă, atinsesem extazul. Simţurile se exacerbaseră, parfumuri îmbătătoare îmi mângâiau nările, observam fascinată spaţii misterioase deschise în juru-mi, sunete calde se asociaseră cu alunecarea în zeci de planuri a pelerinei, pe care degetele bătrâne se mişcau uşor. Culoarea mătăsii se contopise cu cerul, mă invita să pornesc într-o călătorie în ţinuturi de vis, pe spinarea cailor balauri. Mă simţeam *bine*, *bine*, *pregătită de plecare*. Într-un colţ al minţii, liber de acel *bine*, suna insistent un clopoţel… Trebuie s-o anunţ pe înălţimea Sa Proxima… Merita să ratez, să abandonez *starea de bine*? Nu, înălţimea Sa nu s-ar supăra, m-ar înţelege. Sunetele clopoţelului deveniseră stridente, acuzatoare. Eşti nerecunoscătoare, nerecunoscătoare, nerecunoscătoare, nerecunoscătoare…

Binele mă subjugase, nu reuşeam desprinderea de el. În panică, am gândit *nu pot*! Poţi, sigur că *poţi*! Am recunoscut încurajarea, sesizasem un fir de urgenţă, de grabă, dar acum nu era a lui Orna, ci a Instructorului *psi*. Mi-am adunat voinţa risipită. Valul iscat de clopoţel se ridicase aprig, rapid, spăla *binele* insinuat în toată fiinţa mea, mă curăţa de el, îmi lăsa mintea clară, suspicioasă.

Examinatorul *psi* ridicase pelerina căzută pe podea,

fără să mă scape din raza vizuală. Îi simţeam concentrarea intensă, o barieră invizibilă mă înconjura, izolându-mă de restul lumii, lăsându-mă fără apărare, un cobai pregătit pentru disecţie. Un nou test ar fi fost prea mult, atacul cu *binele în exces*, căci atac *psi* fusese, avusese o porţie de cruzime inacceptabilă. Eram gata să-i reproşez, dar am renunţat, la urma urmei aveam de tras nişte învăţăminte. Trimisul ITIE îmi apăruse extenuat, pleoapele căzute aproape acopereau ochii bătrâni. Şoptise totuşi cu o neaşteptată vigoare, calm, făcând pauze între fraze, să fie bine înţeles.

— Căpitan D., am fost şi eu ca tine, e greu, dar va fi şi mai greu. Ţi-ai recuperat satisfăcător forţele *psi. Învaţă să te aperi*, sună primul comandament al meseriei noastre. Avem o viaţă dură, suntem expuşi la provocări infinit mai complexe decât ale combatanţilor obişnuiţi. Responsabilităţile ne forţează limitele, luăm decizii de viaţă şi moarte. Nu suntem niciodată suficient de pregătiţi, ţintim perfecţiunea, fără să o atingem, oameni fiind…

Se ridicase şi-şi potrivise meticulos pelerina pe umeri, aspectul uzat al uniformei ITIE contribuia la *acel ceva* de aristocraţie autentică care îi aparţinea fără echivoc. Îşi scosese din buzunare o beretă aidoma cu a lui Info şi-şi acoperise părul argintiu. Emana iarăşi bonomie şi înţelegere fără hotare.

— Un sfat personal, elimină excesul de sentimente din ecuaţia profesională, dar păstrează-ţi compasiunea, altfel te dezumanizezi. Nu te încrede în nimeni. Obişnuieşte-te cu singurătatea.

Capitolul 10

O intrigă bine instrumentată e mai utilă uneori, decât o propunere onestă.

Himera

Eliberată de restricţiile consemnării în cameră, am hotărât să-mi petrec timpul verificându-mi eu însămi capacităţile. Decizia nu era în totalitate sinceră, mai

degrabă o consecinţă a faptului că între patru pereţi mă înăbuşeam. După ore de sedentarism impus, aveam nostalgia zilelor de instrucţie dură, cu efort fizic maxim, a marşurilor forţate, căţărărilor pe pante abrupte, escaladării steiurilor aride, sau a exerciţiilor de anduranţă, când de epuizare uiţi de toate, mai ales de tine însăţi.

Am alergat fără oprire, singură, îmbătată de simfonia misterioasă, savanta îmbrăţişare a culorilor şi miresmelor vegetale, pe alei şi pajişti, străbătând parcul în lung şi lat, un areal mult mai întins decât mă aşteptam. Descopeream amenajări ingenioase, fântâni arteziene, jocuri de ape, pavilioane ascunse în umbra copacilor, iazuri cu podeţe minuscule, sere adăpostind specii de plante necunoscute oglindindu-se în netezimea pereţilor străvezii, cărări pavate cu mozaicuri multicolore, tivite cu tufe împovărate de flori fabuloase. Splendoarea definea parcul înălţimii Sale.

Nu mă bucurasem deplin, excesul de frumuseţe, îmi obosea spiritul. O întindere nesfârşită cu iarbă proaspăt cosită ar fi fost mai puţin solicitantă, fie voiam să mă pedepsesc pentru propriile eşecuri. Singurul loc unde speram să găsesc alinare putea fi doar cascada. Nerăbdătoare, mi-am îndreptat paşii într-acolo.

Splendida cădere de apă mi s-a părut mai tumultuoasă, mai înaltă, mai spectaculoasă. Răcoarea persistentă, binefacere în acel ceas al zilei, se îmbogăţea cu moliciunea miresmelor pomilor înfloriţi, înalţi, specii cum nu mai văzusem, crescuţi printre blocurile de stâncă ce străjuiau zidul lichid. Pe alocuri, crengile grele, aplecate, antrenate de undele verticale, păreau gata să se rupă. Impresia de sălbăticie exotică era surprinzătoare, inedită.

Reamenajarea cascadei, de dată recentă, se realizase probabil cât fusesem absentă. Malul, unde se odihnea apa rostogolită de la înălţime, era împrejmuit cu o bandă lată de lespezi albe, şlefuite şi n-am rezistat tentaţiei să mă

întind pe suprafaţa netedă. Gândurile potolite acum se sprijineau pe bolta alburie, dominată de discurile înflăcărate ale celor doi sori. Mi-ar fi plăcut să stau acolo, la nesfârşire, într-o dulce, iresponsabilă lene, să uit de *Neoameni*, de teste, de examinatorul *psi*.

O siluetă înaltă se interpusese între mine şi priveliştea aducătoare de pace. Strălucirea coifului interfera cu irizaţiile cascadei, îmbrăcămintea îi era de o eleganţă neaşteptată, aparte, peste tunica neagră de mătase grea, purta o pelerină scurtă, amplă, încărcată de nestemate şi broderii închipuind animale stranii. Instructorul *psi*! Uluitor de frumos, de o semeaţă nobleţe, cum nu-l mai văzusem. Păcat că îşi ascundea faţa.

M-am ridicat în capul oaselor încercând să-mi temperez admiraţia, să ghicesc ce se petrecea în spatele acoperitoarei de aur, aşteptând să-şi explice prezenţa. Nu avea aerul să se grăbească, se aşezase pe lespezi, cu simplitate, neţinând cont de veşmintele preţioase, cu un soi de ignorare inconştientă a regulilor. Mă întrebam iarăşi, ce îndeletnicire de bază avea.

Comportamentul distant autoritar, dublat de nonconformism şi un fel de *aşa vreau eu*, mă îndemna să fiu mereu în alertă.

— Primeşti felicitări? Ai scăpat de consemn şi ai trecut de testul *psi*. Motivaţie dublă să fii foarte fericită.

Ochi ascunşi mă interogau prin fanta vizierei şi deodată am fost răvăşită, toată frustrarea acumulată de când mă întorsesem din misiune, se revărsase fără să-i pun stavilă.

— Nu merit felicitări, nu am habar dacă *misiunea* şi-a atins scopul şi nu *ştiu să mă apăr*. Noroc de Orna, altfel atacantul *neom* m-ar fi ucis, iar la test *am trişat*. Dacă n-ai fi intervenit, nu reacţionam. Să fii convins.

Instructorul *psi* sprijinit într-un cot, tăcea. Amărâtă, am continuat.

— Eşti supărat pe mine? Ţi-am ignorat ordinul? Da, unica soluţie logică a fost să prăjim intrusul lipit de navă, să nu deconspirăm misiunea. N-ai fost acolo, *să vezi*…

— Supărat? Dimpotrivă, s-au clarificat unele lucruri. Greşeala ne aparţine, un camuflaj neinspirat pentru navă. *Neoamenii*, până găsesc o planetă să-i găzduiască, folosesc meteoriţi pentru transportul în spaţiu. Intrusul nu era spion.

— Ai ştiut?

— Nu am fost sigur, conjunctura era specială. M-am temut de ce e mai rău.

— Am aflat de existenţa *Neoamenilor*, abia ieri.

— E bun şi Um la ceva.

— Nu-l subestima. Apropo, ce face Îşi şi echipa mea de *oameni-foşti roboţi*?

Instructorul *psi* exclamase uşor nedumerit.

— Nu se fac valuri când o misiune e ultrasecretă. Orna ştie şi decide. De ce te interesează?

Nepăsarea Instructorului *psi* mă revolta, nu aveam de gând să-l menajez.

— Din acelaşi motiv pentru care împărăteasa Pasăre a dat *Edictul privind drepturile roboţilor*. Împăratul Dhwasan are cunoştinţă despre misiune? De posibilitatea transformării roboţilor *aproape-oameni* în *oameni-oameni* şi consecinţele la scara întregii galaxii Sis2S?

M-am ridicat de pe lespezi, furioasă, întâi pe superficialitatea Instructorului *psi* şi apoi pe propria-mi prostie şi am început să alerg iar, nebuneşte. Îl implicasem pe împărat, îndrăznisem să-i comentez acţiunile, eu soldatul ce-i datoram ascultare, eu, Căpitanul D., care mi-aş fi dat viaţa pentru *El*, deşi nu-l văzusem vreodată. Voiam neapărat să scap de Instructorul *psi*, numai vederea lui îmi inducea amestecul emoţional inexplicabil, de atracţie şi respingere, concurând la distorsionarea fidelităţii mele pentru *El*

În spatele cascadei, o potecă de iarbă călcată se oprea la o piatră dreptunghiulară, neşlefuită, indicator de hotar al parcului, loc ideal pentru o mică oprire, la câţiva paşi distanţă de zidurile enorme ale Palatului Imperial. Provocatoare, înalte, erau întruchiparea imposibilului concret, barierei dintre lumea mea şi *lumea Lui*. Şi totuşi, dacă aş fi vrut, dacă cedam impulsului zănatec, *să trec dincolo*... Ştiam *că pot*, indiferent de gărzi, de complicatele sisteme de pază, chiar de supraveghetorii *psi* ai acelui loc privilegiat, unic în galaxie. Nevăzută, străbătând piatra şi metalul, dejucând suspiciunile paznicilor suspicioşi. Mi-ar fi simţit prezenţa, dacă ascunsă într-un ungher, l-aş fi privit, la lucru, înconjurat de apropiaţi sau singur... Singur... Odihnindu-se?

Durerea din capul pieptului, perechea închipuirilor zănatece, mă trezise la realitate.

Am început să alerg iar, cât mă ţineau puterile, hotărâtă să mă distanţez, să-mi atenuez supărarea declanşată de Instructorul *psi*, mereu în preajmă, incitându-mi pornirile necugetate. Numai când am simţit colantul greu, îmbibat de năduşeală, am decis să mă întorc la palat, sperând să nu dau ochii şi acolo cu el.

În capul marilor scări ale intrării principale, mă aştepta impacientat, Um.

— Căpitan D., a sosit înălţimea Sa Proxima. Doreşte să vă vadă imediat. Am fost certat că nu v-am însoţit şi nu v-am avertizat că efortul fizic excesiv vă poate dăuna.

Am rostit tare, să audă şi numeroşii roboţi de gardă, nemişcaţi în faţa uşilor monumentale, dar curioşi şi atenţi la discuţie.

— Tu eşti mereu bine intenţionat, prestaţia ta e apreciată. Nu ai vreo vină.

Înălţimea Sa Proxima citea mesaje, o succesiune de semne ininteligibile pentru mine, vizibile continuu pe un monitor imens, circular, o scriere probabil codificată. Îmi auzise paşii şi-mi făcuse doar un semn prietenos cu mâna,

fără să se întrerupă.

Cuminte, m-am retras într-un colţ, vederea ei, întoarsă la palat, îmi dădea o senzaţie de siguranţă. Chiar înveşmântată doar în colantul negru, fără ambalajul straielor somptuoase, dedicată cu trup şi suflet *datoriei* faţă de Sis2S, era exemplul demn de toată admiraţia. Înţelesesem de la Um că imediat după sosire îşi convocase asistenţii specialişti în diplomaţie şi politică externă, le dăduse însărcinări precise şi ea însăşi se apucase de lucru. Mă întrebam cu ce i-aş fi putut fi de folos.

— Cu multe, Devi, răspunsese ea prompt, gândurilor mele.

Tonul afectuos fusese ingredientul psihologic necesar să-mi dea o nouă încredere.

— Vino aproape, avem o mulţime de vorbit.

Mă examinase critic.

— Arăţi bine. Te-ai bronzat?

— Aşa pare, din cauza alifiei… de revigorare. Am primit-o de la Info 22.

— Era şi cazul. De aceea ai alergat jumătate de zi?

Mă stânjenea să-i vorbesc despre problemele mele, tentativa unei glume din parte-mi, eşuase.

— Tocmai am trecut de testul *psi*.

— Când a fost asta?

— Azi dimineaţă, examinatorul fiind trimis de ITIE, un domn amabil, în vârstă.

— Nu mi s-a raportat.

— Nu-i de mirare, e genul şters, trece neobservat.

După un moment de reflecţie, îşi scuturase umerii înguşti, gest elocvent de alungarea nemulţumirii şi continuase cu fermitatea obişnuită.

— Căpitan D., sper să fii cooptată într-o misiune delicată.

Mai delicată decât aceea de pe Monk ce ar putea fi,

dar înălţimea Sa, ca de obicei, ori intuise întrebarea, ori îmi citise gândurile.

— Nimic ascuns, dimpotrivă, mult fast şi tam-tam, reînnoirea alianţei cu Migratorii, prietenii noştri statornici din Federaţie. Sper să devii Consilierul *psi* al Mareşalului Dina Doy, Comandant Suprem al Flotei Spaţiale Galactice. Autoritatea ei se extinde de la acest segment extrem de important al Apărării Sis2S, la cel vizând explorarea spaţiului. Staţiile experimentale spaţiale din interiorul şi exteriorul galaxiei îi sunt subordonate. Competenţele ei se adaptează perfect la tratative cu Migratorii ce cutreieră cosmosul de mii de ani.

— Parcă lucram pentru ITIE.

— Până la moarte, şoptise misterios înălţimea Sa. Aş vrea să reţii câteva lucruri despre Mareşal. E fiica Generalului Doy, erou al Războiului Just.

— Ni s-a vorbit la Academie. Cel care s-a sinucis?

— Într-un fel… Supus la presiuni *psi* inamice, ce îi subminau capacitatea decizională, corectă, în bătălia cu galaxia Monk. A fost ucis la cererea lui expresă, de specialiştii *psi* ataşaţi împărătesei Sorana. Lucrurile sunt limpezi, dar Mareşalul tot nu-i agreează pe cei de la ITIE.

— Se poate dispensa de serviciile lor?

— Nu când se poartă tratative în afara Sis2S. Conform protocolului, din componenţa viitoarei delegaţii face parte un sfătuitor, mai exact un observator al Ordinului Cavalerilor *psi*. Orna s-a gândit la tine, dar Dina Doy este de un orgoliu nemărginit şi-şi alege consilierii pe criterii proprii. Poziţia ei este inatacabilă, poate exclude orice concurent, indiferent de statutul profesional, prestigiu, notorietate.

— Nu mă deranjează când mi se spune în faţă dacă nu corespund.

Înălţimea Sa ridicase tonul.

— Căpitan D., eşti la ordin. Taci şi ascultă.

M-am făcut mică, nu-mi dădeam seama de ce se supărase aşa tare.

— Ştiind sigur că va refuza propunerea, ITIE l-a recomandat pe Marele Comandor 2, presupun că el a fost examinatorul tău, domnul bătrân, *care trece neobservat*. Dată fiind poziţia persoanei, după Orna, al doilea în ierarhie, Mareşalul nu a spus nu, dar şi-a amânat acceptul.

De această dată, la propriu, îmi pierise glasul. Eram prinsă într-un angrenaj de combinaţii cu protagonişti de primă mărime.

— Peste două zile, dau o petrecere în cerc intim. Invitata ţintă este Dina Doy. Vei face totul să te placă, *să te ceară* s-o însoţeşti la tratative.

Făcuse o pauză, verdele intens al ochilor migdalaţi, foc încurajator, ardea ezitările, inhibiţiile, nesiguranţa ce mă potopise la auzul unei asemenea misiuni.

— Devi, eşti atât de înzestrată. Dată fiind ultima ta prestaţie…

Din nou, se oprise şi am înţeles că fusese la curent cu *misiunea*. Am încercat să întrerup cercul vicios, întoarcerea mereu la acelaşi punct de pornire, planeta Monk.

— E de domeniul trecutului. Mă voi strădui.

Înălţimea Sa nu ţinuse cont de întrerupere. Din apropiat, tonul căpătase o nuanţă oficială.

— Căpitan D., la sugestia ITIE, conform Protocolului înaltului Consiliu Galactic privitor la Ierarhia înalţilor săi Funcţionari, cu acceptul Curţii Imperiale, intri în posesia drepturilor succesorale, ca unic moştenitor al bunurilor şi titlurilor Familiei Sisecoute.

Am şovăit să cer lămuriri, precis la mijloc era o chichiţă birocratică de care nu aveam cunoştinţă.

— Devi, revino-ţi. Eşti în deplină legalitate, reglementarea asta a venit exact la timp. Mareşalul Dina Doy va fi onorată să aibă un Consilier aparţinând liniei

Sisecoute.

— Nu e prea mare coincidenţa?

— E rezultatul firesc al cererii de punere în drepturi, făcute când ai plecat de la Academie. Aprobările Consiliului durează. E necesar un anume pragmatism.

Îmi luase mâna şi-mi deschisese palma, examinându-i intens liniile. Acţionase iarăşi fără să mă consulte şi, ca întotdeauna, nu mă puteam supăra, se bucura prea mult de eficacitatea manevrelor ei. Un elementar bun-simţ impunea să-i mulţumesc şi am făcut-o. Sinceritatea îmi scuzase stângăcia, clar nu eram potrivită pentru misiuni diplomatice.

Degetele albe fluturaseră aprobator deasupra palmei, se ridicaseră pe încheietură şi se împiedicaseră de firul metalic primit de la Instructorul *psi*.

— Ce-i asta?

Am suflecat mâneca, să-l vadă.

— De când îl ai?

Înălţimea Sa părea să-şi fi pierdut cumpătul, trecuse brusc de la veselie, la o înspăimântată tristeţe. Nedumerită, am explicat.

— Mi-a fost oferit de Instructorul *psi*, pentru o mai bună comunicare. Am greşit cu ceva? îl dau înapoi.

Îmi strânsese încheietura cu putere.

— Doamne… Nu, nu! Pot să-ţi spun doar atât, e încărcat de istorie, la fel de bătrân ca Imperiul Sis2S. Şi acum gata, ne ocupăm de prezent. Ai la dispoziţie două zile să-ţi însuşeşti informaţii utile despre Migratori, tratate anterioare, istorie, obiceiuri, personalităţi de contactat etc. Vei memora desfăşurătorul evenimentului, începând cu ruta spaţială cea mai convenabilă, Sis2S-Migratori şi sfârşind cu predarea documentelor acasă, la întoarcere. Te vor însoţi specialişti în politică, diplomaţie şi psihologie, toţi *psi* competenţi. Merge şi Um, ai nevoie de el.

Mă simţeam deja sufocată de viitoarea suită,

numeroasă cât să încurce. Consternată, am îndrăznit.

— Atât de mulţi? Măcar de-ar fi… disciplinaţi.

— Excelenţa Voastră, Devi de Sisecoute, aparţinând Ordinului Cavalerilor *psi*, trebuie să se adapteze noului statut.

Intrasem iarăşi în apa adâncă a ochilor verzi. Oare mă ironiza?

— Eşti militar, la fel suita din subordine. Mai vrei ceva?

— Asta e tot?

— Doar începutul. Dacă Mareşalul *te cere*, urmează un instructaj special, la ITIE.

Mă străduisem să acumulez cât mai multe date despre Migratori, lucrasem practic non-stop să înţeleg dedesubturile politicilor Sis2S, raporturile cu Federaţia, învăţasem subterfugiile protocolului la încheierea unui tratat, dar cucerirea, băgatul pe sub pielea Mareşalului Dina Doy, era o îndatorire dintre cele mai dificile. Nu excelam în socializare, iar pe Sis2S abilitatea de a mă comporta dezinvolt, cu intenţia să fiu pe placul interlocutorilor, diminuase până la dispariţie.

Mă supusesem fără obiecţii, exigenţelor privind aspectul exterior şi pentru participarea la petrecere mă lăsasem fardată, coafată şi îmbrăcată cu o rochie. Nimeni nu vine în uniformă, sublimase înălţimea Sa, dând instrucţiuni precise croitorilor, stiliştilor şi celorlalţi roboţi însărcinaţi cu obţinerea inegalabilei eleganţe *Sis2S*.

Acum, înţepenită într-o crinolină de mătase grea, azurie, având brodaţi pe ambele mâneci, în relief, doi cai balauri aurii, atentă să mânuiesc graţios evantaiul enorm, nu reuşeam, să-mi stăpânesc nervozitatea. Câteva clipe înainte, receptasem mesajul lui Info, niciodată nu mai comunicasem astfel, cerându-mi să supraveghez siguranţa Dinei Doy. O simplă premoniţie, fără avertizări suplimentare. Mental, date fiind ultimele evenimente, am

revizuit regulile de securitate ale palatului, măsurile de protecţie erau excepţionale, nu găseam fisuri.

Musafirii începuseră să sosească, îi promisesem înălţimii Sale să-i fiu aproape, dar nu avusesem răgazul să-l anunţ pe *Robotul Şef al Pazei*. Am strâns aproape pumnalul Monk, bine ascuns în faldurile rochiei.

Petrecerea *intimă*, *între prieteni*, se dovedise o recepţie de proporţii. Douăzeci de saloane mari, ale căror dimensiuni fuseseră şi mai mult extinse, minunat de frumos decorate, erau pline cu personalităţi ilustre, crema Sis2S, bărbaţi şi femei, eleganţi, rafinaţi, neverosimil de tineri. Înălţimea Sa Proxima părea să-i întrecă în arta de a străluci în societate, ştiinţa de a închega şi întreţine relaţii. De departe, înfăşurată în nouri de muslină viorie, presărată cu ametiste, o simfonie de tonuri liliachii, zâmbind fermecător, întâmpinându-şi invitaţii cu desăvârşită curtoazie, atenţii şi complimente, era cea mai fascinantă şi distinsă persoană din acea simandicoasă reuniune.

Mă prezentase fiecăruia dintre cei sosiţi, titlul de Excelenţă Devi de Sisecoute se dovedise de o reală utilitate. N-am sesizat căutături piezişe, dimpotrivă, eram inclusă în laudele adresate gazdei, unii dintre invitaţi făcuseră aluzii la *tradiţia Sisecoute*.

Comportamentul meu s-a pliat cutumelor şi, în funcţie de poziţia socială a musafirilor, am salutat, am făcut reverenţe şi am ciripit replici politicoase, făcusem exerciţii cu un maestru de protocol, doritoare s-o mulţumesc întru totul pe înălţimea Sa. Nu ar fi stricat un surplus de drăgălăşenie, însă atenţionarea lui Info îmi cerea maximă concentrare şi atenţie diversificată, mă obliga să scanez *psi*, rapid, discret, pe oricine trecea pragul, să reţin titluri, nume, înfăţişări.

Mareşalul Dina Doy întârzia, intenţionat o face, remarcase înălţimea Sa. Când în sfârşit apăruse, am început s-o analizez metodic, încercând să surprind laturile

tăinuite ale unei personalităţi forte. Era înaltă şi bine făcută, cu alura unui cadet antrenat. Rochia de catifea cenuşie, de un croi aparte, se aşeza perfect pe talia subţire, evazându-se într-o trenă mai lungă decât ar fi fost necesar. Pe decolteul fără cusur se răsfăţa un colier nepreţuit de pietre sângerii, menit să fixeze privirile. Avea capul ras complet, obiceiul combatanţilor în timp de război, creştetul fiindu-i împodobit cu o pafta elaborată, roşu închis, strălucitor. Profilul acvilin, trufaş, completa imaginea fiinţei conştiente de propria valoare, aşa cum îmi fusese descrisă.

Înălţimea Sa Proxima mă surprinsese încă odată cu laudele meşteşugite de întâmpinare şi felul sugestiv în care îi atrăsese atenţia asupra mea. Căutătura pătrunzătoare alunecase pe relieful broderiei de pe mâneci, caii balauri zburători, fără greş mă asociase cu ITIE şi nu mă privise în faţă. N-am făcut reverenţa joasă, cum ar fi trebuit, am salutat ca în armată, gestul datorat superiorilor. Mi-am reprimat stropul de antipatie, aveam datoria s-o apăr şi s-o determin să-i fiu Consilier. O afurisită de misiune, mai delicată decât îmi imaginasem.

Înălţimea Sa Proxima evoluase înspre un grup de cunoştinţe comune, făcuseră schimb de amabilităţi, presărate cu exces de elogii, abundenţă de superlative şi fraze întortocheate, ce făceau deliciile convivilor, tipice pentru conversaţiile Sis2S. Nu reuşisem să-mi însuşesc acest gen de comunicare, uluitor prin spumoasa lui inconsistenţă. Apoi, prin nu ştiu ce manevră ingenioasă, o instalase pe Dina Doy, în chiar mijlocul salonului. Am păstrat distanţa, sperând să prind oportunitatea unei apropieri. La un moment dat, am sesizat o turnură în subiectele dezbătute, toate convergând spre viitorul Tratat cu Migratorii. Se discuta serios politică, numai politică, cu aplicaţie şi pasiune. Spre marea mea surpriză, Mareşalul Dina Doy ceruse însoţitorilor să expună hologramа unei nave-mamă spaţiale, folosite de Migratori în lungile lor

călătorii. Descrisese emfatic şi precis felul în care îşi trăiau întreaga viaţă pe nave şi cum se adaptaseră unei existenţe artificiale. În ce mă privea, nu aflam nimic nou, expunerea ei atingea numai aspecte banale, nesemnificative, legate de Migratori. Când socotise că îşi atinsese scopul, atragerea atenţiei asupra importanţei misiunii ce i se încredinţase, se retrăsese şi comandase un ceai. Nu am slăbit-o din raza vizuală, cererea era ieşită din comun, pe numeroase măsuţe mici, la îndemână, se aflau din abundenţă gustări şi licori diverse.

Greu de spus ce mi-a atras atenţia asupra lichidului adus într-un bol preţios, aşezat pe un blat minuscul, argintiu. Absenţa mirosului vestitului ceai Sis2S, a parfumului ce trebuia să inunde încăperea, indiferent cât de vastă şi aglomerată? Sau tremurul abia sesizat al mâinilor înmănuşate care serveau?

N-am ezitat nicio secundă, am aruncat pumnalul Monk cu tot cu teacă. Credincioasa, redutabila armă se aşezase pe marginile bolului de ceai, înainte ca Mareşalul să-l atingă. Greutatea metalului înclinase fragilul recipient de porţelan şi o parte din conţinut se vărsase, întinzându-se într-o pată urâtă, ce corodase instantaneu lustrul tăviţei. Am admirat-o pe Dina Doy cum şi-a păstrat cumpătul. Fără să clipească şi-a împins doar fotoliul mai în spate şi a privit intens spre mine. M-am îndreptat spre ea, fără grabă, mişcând alene evantaiul imens, în sfârşit îi găsisem inutilului obiect o întrebuinţare, intenţionând să ofer o explicaţie plauzibilă, dacă ar fi fost necesar, dar totul se petrecuse prea repede, musafirii captaţi în discuţii nu sesizaseră întâmplarea. Mi-am recuperat pumnalul şi pe ton jos, amabil, am întrebat-o unde îi sunt gărzile de corp. A răspuns nefiresc de calmă.

— Sunt afară, aici mă simţeam în siguranţă.

Am observat sec, nesinchisindu-mă de reproşul subînţeles.

— În meseria noastră încrederea ne face vulnerabili.

Vă voi conduce.

Petrecerea se sfârşise de mult dar, odată cu plecarea ultimului musafir, înălţimea Sa Proxima începuse ancheta privind tentativa de asasinat împotriva Mareşalului Dina Doy. Tornada cercetărilor se abătuse asupra întregului palat, se scotociseră toate ungherele, roboţii fuseseră interogaţi pe rând, fără milă, li se inactivaseră circuitele, programele urmând să fie supuse unor analize aprofundate. Înregistrările venirilor şi plecărilor, comportamentul invitaţilor, fuseseră studiate de specialişti chemaţi de urgenţă. În final, cu toată nebunia, nu se găsiseră probe incriminatorii şi nimeni nu văzuse nimic.

Încercarea unei reconstituiri *psi* a faptei fusese un eşec. Nu vizualizasem decât o formă vagă apropiindu-se de Dina Doy aducând ceaiul, destrămându-se imediat ce pumnalul Monk fusese azvârlit într-acolo. Eram profund dezamăgită, mă simţeam neputincioasă, utilizarea forţelor *psi* avea laturi necunoscute mie.

— Mareşalul are duşmani puternici şi hotărâţi, constatase simplu înălţimea Sa.

— Îi place să provoace.

— Mai mult, prin ea se atacă facţiunea susţinătoare a împăratului Dhwasan. Locul agresiunii a fost locuinţa *mea*, la doi paşi de Palatul Imperial. Bine că ai prevenit nenorocirea.

— Am fost avertizată, puţin timp înainte, de Info. O premoniţie vagă.

Tăcută, înălţimea Sa îşi strânsese în jurul umerilor valurile liliachii de muslină transparentă, reflectând la un gând atunci răsărit, ştiut doar de ea, ce mă includea şi pe mine, simţeam asta după cum poposise asupra mea verdele ochilor încărcat de nuanţe intens viorii.

— Deci Orna acţionează… Nu-mi mai fac griji. Devi, ai nişte prieteni formidabili… Formidabili! Răsese nestăpânit, dezvelindu-şi dinţii mici, ascuţiţi. Au reuşit să

mă păcălească! Pe mine!

Verdele privirii se abătuse vesel, asupra mea.

— Şi acum, puţină odihnă.

N-am verificat dacă intenţia înaltei mele protectoare *să se odihnească* se materializase, dormea întotdeauna extrem de puţin. În ce mă privea, fusesem incapabilă să pun geană pe geană.

Noaptea se sfârşise încet în parcul întunecat, vrâstat de zori purpurii, umbre singuratice mai dăinuind pe alei, distorsionând siluetele arborilor, învăluind în straie cenuşii corolele somnolente. Senzaţia de straniu, alimentată de atâtea emoţii negative, alungase de la bun început, orice intenţie de plimbare, în afara unui spaţiu protejat. Mi-am purtat la întâmplare paşii, în palatul care de abia îşi revenea din furtuna anchetei. Roboţi numeroşi străjuiau coridoarele, intrările în marile saloane şi zecile de încăperi cu destinaţii din cele mai felurite. Am avut impresia, după cum încremeneau la trecerea mea, că erau încă înfricoşaţi, temători de alte pedepse. M-am prefăcut absentă, preocupată de ale mele, palatul era enorm, nu aveam de gând să-l cutreier pe de-a-ntregul, deşi ar fi meritat măcar odată să văd mai îndeaproape, minunăţiile care îl împodobeau.

Întâmplător, am dat peste o încăpere nepăzită. Oarecum izolată, ferestrele-i enorme deschideau o privelişte cuprinzătoare asupra Palatului Imperial. Se vedeau desluşit zidurile colosale împrejmuitoare, turnurile de la intrare, acoperişurile aurite ale clădirilor din incintă, aparatele zburătoare de pază, păstăi argintii ce survolau spaţiul acela inaccesibil.

Gândul că *El* era atât de aproape şi totuşi atât de departe îmi spulbera încet, strivită de greutatea misiunilor şi de politicile complicate, speranţa *să-l văd* vreodată. Nu mai ştiam dacă şi când vorbise la *Ştirile Galaxiei*, singurul moment când împăratul era doar *al meu*, chiar dacă o simplă imagine virtuală. Mă îngrozise deodată gândul că i-

aş uita trăsăturile, mă simţeam vinovată faţă de mine însămi, trădarea faţă de *El* fiind de neiertat.

Camera situată într-o aripă excentrică a palatului, mi-era neclar cui şi la ce folosea, era bine întreţinută. Un covor cu o textură de o moliciune extremă acoperea o pardoseală cu desene complicate. Pe latura spre panorama exterioară fusese aşezat un divan mare, posibil loc de siestă. Intimitatea şi liniştea acelui loc, abia descoperit, nu alunga vidul ce îşi făcea loc în inima şi mintea mea. Atinsesem limita disperării când în absenţa imaginii *Lui* strădaniile şi realizările mele erau vane. Obsesia imposibilă care îmi măcina existenţa era marea greşeală a vieţii mele.

M-am ghemuit pe colţarul înghesuit cu un maldăr de perne, îndemnându-mă cu porunca *ad hoc*, *Căpitan D.*, *revino-ţi*, *revino-ţi*!

Foşnetul mătăsii crinolinei strivite, făcută cuib în jurul meu, nu mai era sunet unic, liniştea era ruptă de ciocănituri slabe, ritmice, în tocul uşii. Am presupus că Um venise după mine şi n-am răspuns, aveam dreptul să fiu singură. O pauză scurtă mă încredinţase că renunţase, apoi iluzia de o clipă făcuse loc uimirii. Instructorul *psi* înainta uşor dar hotărât, înăbuşindu-şi mersul în covorul pufos. Tremurul vocii, uşoara tristeţe amestecată cu reproş neexprimat erau o noutate la Instructorul *psi*.

— De ce te-ai ascuns, Devi? Parcă eram prieteni.

— Nu m-am ascuns. Iar aşa-zisa prietenie e unidirecţională. Tu pretinzi să ştii totul despre mine, inversul nefiind valabil.

L-am examinat critic. Peste colantul asemănător costumului de protecţie ce-l avusesem pe Monk, indicator al unei călătorii departe de Sis2S, purta o pelerină dintr-un material cum nu mai văzusem, cai balauri albi ţesuţi pe urzeală azurie cu aripile întinse dând impresia la fiecare gest, mişcare, că îşi iau zborul. Simbolurile ce atestau apartenenţa la activităţi *psi* îi subliniau siguranţa firească

şi nepăsarea oarecum asemănătoare cu a lui Orna, dar şi surplusul nedisimulat de aroganţă.

Sosirea inoportună, indiscreţia manifestă anulau din parte-mi inhibiţiile şi stânjeneala datorate coifului de aur, paravan ce împiedica o discuţie deschisă.

— De unde vii acum?

— De la Moşia cu Maci.

— L-ai însoţit pe împărat? Ce aţi făcut acolo?

Tărăgănase răspunsul, surprins de impertmenţa mea.

— S-au abordat noi tehnologii de genetică.

O avalanşă sufocantă se prăvălise peste mine, îl invidiam şi îl uram pe Instructorul *psi* că fusese aproape de *El*, îl secondase, cu siguranţă îşi vorbiseră. Mă luase cu frig, mă resemnasem.

— Devi, tu eşti bolnavă?

Îngrijorarea percepută, cerea o lămurire sinceră.

— Explică-mi, de ce la Academie, în Instituţii importante Sis2S, nu este expus portretul împăratului? în vastul palat al înălţimii Sale Proxima există vreo imagine, una singură care să-l reprezinte, înregistrări, holograme?

Instructorul *psi* îşi scosese pelerina de pe umeri şi o aruncase dezinvolt, nerăbdător, dând frâu liber unui neastâmpăr îndelung tăinuit. Din transparenţa mătăsii zvârlită în aer zbucniseră bătând din aripi caii balauri, un vârtej alb aiuritor, neaşteptat.

Nu m-am clintit, în expectativă, să văd ce urmează, speram să nu folosească vreun truc *psi* sau să schimbe subiectul. Mă înşelasem, reacţia următoare fusese neaşteptată. Îşi făcuse loc alături de mine, îmi înconjurase umerii cu braţul, gestul era nespus de tandru, pătimaş, neaşteptat de intim, nu reuşeam să mă împotrivesc stării de bine descoperită în strânsoarea lui, nevoii copleşitoare de fericit abandon.

— Devi, de ce atâta tristeţe? Mie îmi poţi spune orice şi-ţi voi răspunde la întrebări. Nu mai putem continua aşa.

Tonul era blând, dar categoric, unele modulaţii îmi treziseră amintiri îndepărtate, ceva se rupsese înăuntrul meu. Nu eram în stare să plâng, altfel aş fi izbucnit în hohote. Mi-am rezemat doar capul pe umărul care-mi oferea sprijin şi i-am împărtăşit, sperând să mă eliberez de ele, temerile tainice ce îmi chinuiau sufletul.

— Mi-e groază că îi uit chipul, trăsăturile… *Lui*. Şi dacă împăratul nu există? E doar o plăsmuire, o invenţie menită să salveze Imperiul Sis2S, să ofere certitudinea unui cârmuitor puternic? Nu supravieţuiesc să ştii…

Instructorul *psi* mă strânsese mai aproape de el, îi simţeam forţa şi căldura, ne înţelegeam fără să risipim cuvinte, îmi recepta întreaga încărcătură de sentimente şi trăiri refulate, am ştiut că după atâta zbucium ajunsesem la un liman. Spusese simplu.

— Devi, sunt uimit că nu ţi-ai dat seama până acum. Scoate-mi coiful, vom suporta împreună consecinţele.

Am ridicat cu infinită grijă acoperământul de metal preţios care ascundea faţa smeadă, ochii întunecaţi, traşi spre tâmple, pupilele stropite cu auriu…

… Era chiar *El*, descendentul împărătesei Războinice, preaputernicul împărat al galaxiei Sis2S. Nu ştiu dacă mi-era frică, sau eram prea fericită să-mi pese de ceva. Putea să se întâmple orice, dacă aş fi murit, nu aş fi regretat. Străbătusem Universul pentru această unică clipă. Înfiorată, i-am atins pletele negre, tot nu-mi venea să cred, întreaga mea fiinţă se topise într-o realitate magică. Am îngăimat.

— N-am ştiut cine eşti, de unde să ştiu? Acum voi fi pedepsită pentru *lese-majeşte*?

Răsese, buna dispoziţie descoperea punţi nevăzute, legături ce păreau că existaseră dintotdeauna.

— Te recunosc, Căpitan D…

M-am pierdut în ochii atât de doriţi, o ceaţă roşu strălucitor îi învăluia fruntea, apoi umerii şi mâinile care

mă cuprindeau, progresând, învăluindu-ne pe amândoi, ţinându-ne în puterea ei, plină de promisiunea fericirii dincolo de hotarele închipuirii. Senzaţia contopirii totale, dizolvarea fiinţei în pelicula strălucind ca un foc binefăcător, mi-a reamintit fără echivoc întâlnirea cu faldurile unduitoare ale *Reţelei* ce dădea viaţă planetei Monk.

— Devi, acum înţelegi? E zestrea adusă din Universul paralel, face parte din mine. Asocierea cu alt Univers justifică îndoielile sismenilor. Continui munca împărătesei Phoebe, am *datoria* să menţin echilibrul în galaxie.

I-am netezit fruntea, am şters broboanele de sudoare şi, odată cu ele, rămăşiţele transparenţei roşietice.

— Sunt prea neînsemnată, cum să te ajut?

— M-ai ajutat deja. Ce ai văzut acum, e numai pentru tinq, *fiindcă tu ştii*, ai fondul genetic apt să înţeleagă.

— La ce îţi foloseşte coiful?

— Fără el, m-aş fi apropiat de neînduplecatul Căpitan D? Ai vrut mereu să scapi de mine.

— Nu-i vina mea, m-am scuzat eu.

— Anonimatul îmi permite să acţionez liber, să contactez pe cine vreau, indiferent de rang, să mă implic fără să ţin cont de etichetă, un instructor *psi* are drum liber în locuri unde împăratul, practic, nu are acces. Protocolul Curţii, Cancelaria Imperială împiedică legăturile directe.

Am îndrăznit să întreb.

— Când te mai văd?

M-a privit îndelung, strânsoarea puternică îmi tăia răsuflarea, aş fi vrut să rămânem aşa o veşnicie.

— Devi, nu ne desparte nimeni. Dormi aici, nu mai cutreiera Palatul. Toţi te caută, nu-i mult până te vor găsi.

Îşi ajustase coiful. Mi-am agăţat braţele de umerii lui, loc sigur într-o lume lipsită de înţelegere, mă asaltau angoase nespuse, despărţirea mă prăvălea într-un abis de

incertitudini. Printre mângâieri, şoptise încurajator.

— Pune în prim-plan prudenţa şi discreţia. Curând, îţi dau de ştire.

Înfăşurat în pelerină, într-o învolburare de cai balauri, trecuse ca o nălucă dincolo, prin zidul ce dădea spre Palatul Imperial.

M-a trezit zgomotul înăbuşit al sosirii lui Um. Dormisem pe divanul dintr-un decor ce nu mi-era familiar şi nu-mi aduceam aminte cum ajunsesem acolo.

— Căpitan D., nicio mirare că v-aţi refugiat aici, după demenţa de astă-noapte.

Astă noapte! Flash-uri orbitoare scoteau la lumină evenimentele nopţii dar, mai ales ca artificiile dintr-un basm, acele clipe extraordinare, adevărate, reale! împăratul Sis2S îmi dăruise iubirea lui!

— V-am căutat pretutindeni, înălţimea Sa Proxima ne-a îndreptat aici şi a poruncit, dacă vă place, să renovăm aripa aceasta a palatului, să vă mutaţi definitiv. Căpitan D., Mareşalul Dina Doy doreşte să vă vadă *acum*, dimineaţa. Suita e pregătită, gata să vă însoţească.

Lucrurile se mişcaseră, tipic pentru Sis2S, rapid şi eficace. În răstimpul unei jumătăţi de zi devenisem Consilierul *psi*, al Mareşalului Dina Doy şi primisem instrucţiuni detaliate despre cum urma să lucrăm pentru perfectarea Tratatului cu Migratorii.

Am ajuns la sediul Comandamentului Suprem al Flotei Spaţiale Galactice aflat la Nivelul 1 planetar, cu un vehicul ITIE ciudat, discoidal argintiu şi o gardă de opt roboţi *aproape-oameni*. Aveam senzaţia că se dorea în mod expres să se afirme importanţa participării Ordinului Cavalerilor *psi*, iar persoanei mele să i se acorde o consideraţie pe măsură.

La ieşirea din tunelul vertical, ce lega Nivelul 2 de Nivelul 1, ne-a întâmpinat o maşină blindată, cu rostul să ne ghideze în labirintul de clădiri impresionant de înalte şi

masive, de aspect uniform, toate aparţinând Armatei.

Peisajul în această zonă a Nivelului 1 era diferit de acela al Terminalelor, văzut când plecasem pe Monk. Intercalate între clădirile cenuşii se deschideau guri de tuneluri din care, sau spre care, mărşăluiau *roboţi-roboţi* complet înarmaţi, insecte metalice monstruoase, soldaţii fără creier ai războaielor galactice.

Am presupus că activităţile principale se desfăşurau undeva în subteran. Deşi vehiculul nostru se deplasa cu viteză mare, n-am avut reţineri să fac o incursiune *psi*, rapidă. Sub rampele netede de beton, depozitate în nişe gigantice, şiruri al căror capăt nu-l zăream, se aflau mii de aparate de zbor, de la marile platforme purtătoare şi aparatele puternice cu scuturi de invizibilitate, dotate cu arme performante de atac, până la micile planoare sinucigaşe. Remarcabil, în fiecare dintre ele se afla echipajul complet, *roboţi-roboţi* înarmaţi, gata să fie activaţi, în aşteptarea semnalului decolării. Înfumurarea Mareşalului Dina Doy, parţial, se justifica. Ce altă galaxie avea un arsenal similar?

Mă primise într-o încăpere vastă şi rece, de la parterul unei clădiri şi aceea ticsită de *roboţi-roboţi* înarmaţi, patrulând neîncetat pe coridoare, stând de pază. Excesul de forţă la vedere nu-l înţelegeam, exceptând un pericol necunoscut mie. Sis2S se pregătea în secret de război?

Din spatele biroului masiv pe blatul căruia trona, ca o avertizare, un aparat cu funcţii multiple, de unde probabil, transmitea ordine şi recepta informaţii sau înregistra discuţiile purtate, Comandantul Suprem al Flotei Spaţiale trecuse imediat la subiect. Părea grăbită să-şi vadă de alte treburi. Expusese cele trei obiective ale Tratatului, prelungirea pactului de neagresiune cu Sis2S datând de pe vremea împărătesei Mael, reînnoirea permisiunii ca Migratorii să-şi instaleze colonii de repaus la marginea galaxiei Sis2S şi participarea, dacă ar fi fost cazul, la

exploatarea unei zecimi din suprafaţa planetei Monk. Ultima clauză era secretă.

Deschisese un monitor care afişa etapele de realizare ale obiectivelor, avantajele noastre şi cele ale partenerilor. La al treilea obiectiv mi-am exprimat nedumerirea privind interesul Migratorilor pentru planeta Monk.

— Se bazează pe zvonuri neîntemeiate privind reînvierea planetei Monk.

— Sis2S ce ar primi în schimb?

— Date ştiinţifice privind sectoare de Cosmos, neexplorate, galaxii cu resurse de materii prime.

Imixtiunea Migratorilor în problemele planetei Monk îmi stătea pe suflet, nu excludea o scurgere de informaţii privind incursiunea noastră recentă, sau ei singuri, călătorind în zona aceea, descoperiseră ceva.

— Unu, promisiunile Migratorilor trebuie verificate. Doi, juridic vorbind, planeta Monk nu poate fi obiectul unor târguieli. Aparţine împăratului ca descendent şi moştenitor al lui EI Rey Valiente.

Mareşalul inspirase profund, se ridicase de pe jilţul tapisat cu piele neagră, nehotărâtă şi preocupată. Cu paşi mari străbătuse încăperea în sus şi în jos, timp în care surprinsă de atitudinea ei, mi-au rătăcit privirile pe pereţii acoperiţi cu citate din Codul Onoarei Cavalerilor Călugări Monk şi am bănuit-o de apartenenţa la facţiunea Armatei, simpatizantă a doctrinelor militare Monk. Ar fi fost oricând capabilă de gesturi extreme.

— Excelenţa Voastră, Devi de Sisecoute, posedaţi cu siguranţă şi alte abilităţi decât cele *psi*. La diplomaţie mă refer.

Pentru prima dată, îmi arăta oarecare simpatie, motiv să-mi dublez vigilenţa.

— Responsabilitatea formulării de fond a Tratatului vă revine, am replicat. Înaltul Consiliu Galactic al Sis2S poate oricând să se derobeze de eventuale derapaje în

relaţiile cu Migratorii.

— Voi reflecta la abordarea sugerată. Apropo, aţi descoperit autorul agresiunii de ieri? Mobilul îmi este neclar.

Convingerile mele privind atacul asupra ei se închegau pe ipoteze imposibil de împărtăşit. Se voise cu tot dinadinsul să devin Consilierul ei, se instrumentase manipularea perfectă.

— Încă nu. Se ocupă ITIE. Părere personală, agresiunea a fost comandată de la distanţă.

Explicaţia nu o mulţumea, situaţiile vagi o derutau, iar activităţile *psi* îi repugnau.

— În confruntările armate, cât ne putem baza pe componenta *psi*?

— Contează numărul de specialişti utilizaţi, experienţa şi evident obiectivul.

— De exemplu?

Se prefăcea a nu fi la curent cu intervenţiile *psi*, dorind să le minimalizeze.

— Armatele de soldaţi pot fi influenţate prin manipulare mentală, prin neutralizarea comandanţilor sau specialiştilor *psi*, dacă şi duşmanii folosesc astfel de forţe. Victoria în Războiul Just s-a datorat, în mare parte, contingentelor *psi* ale ITIE.

Mă privise de sus.

— Chiar aşa?

— Nu neg rolul Armatei, al miilor de divizii de *roboţiroboţi* şi roboţi *aproape-oameni*, al strategiilor împărătesei Pasăre, însă în războaiele viitorului participarea componentei *psi* va fi obligatorie.

— Nu determinantă!

Mareşalul ridicase capul semeaţă, sfidătoare. Femeia asta nu avea idee ce înseamnă colaborare, rigiditatea ei era o pacoste, carenţă profesională.

Dina Doy merita o lecţie, administrată astfel încât să

nu fiu acuzată de insubordonare, indisciplină.

— Nivelul 1 este protejat *psi*?

— Staţiile spaţiale de control de la exterior şi diviziile de apărare mereu în stare de alertă asigură protecţia, chiar în timp de pace.

— O intruziune *psi* adversă ar produce tulburări…

— Daţi un exemplu!

Era atât de sigură, parcă uitase de tentativa de asasinat, încât m-am înfuriat. Am simulat ezitarea, merita s-o provoc.

— O aplicaţie practică? N-aş vrea să…

— Daţi exemplul, e un or din!

I-am cerut permisiunea să privesc afară, prin limpezimea geamurilor a căror grosime ar fi oprit şi o rachetă. La o distanţă relativ mică, se zărea deschiderea la şosea a tunelului vertical ce făcea legătura cu Nivelul 2 în care, alăturată acestuia, localizasem mintal o subterană ce adăpostea platforme purtătoare de nave spaţiale.

Tenace, neimpresionată de atitudinea ironică a Dinei Doy, am aşteptat ca o maşină gigantică, blindată, să aibă drum prin faţa tunelului. Mi-a fost uşor să-i induc şoferului pierderea controlului, enervarea îmi înzecise capacităţile *psi*, să împing cu viteză maşina în tunel şi apoi în subterana adiacentă. Impactul cu unul dintre pilonii primei platforme, suport al unei nave spaţiale de mari dimensiuni, provocase alunecarea acesteia peste a doua platformă purtătoare de nave, ca într-un joc de domino. Zgomotul fusese infernal, gura tunelului se căscase distrusă, clădirile din jur vibraseră, pavajele rezistente păreau să se surpe. Imaginile subterane receptate le-am transmis Mareşalului. Se stăpânise, dar obrajii aveau culoarea cretei.

— V-am îndeplinit ordinul. Să continui?

Se răstise, mai mult şi mai precipitat decât ar fi trebuit.

— Opreşte-te!

M-am întors şi am privit-o în adâncul ochilor. Teama ştersese strălucirea lor de oţel, înlocuind-o cu un cenuşiu mat. Articulase cu greutate, în dorinţa de a găsi un ţap ispăşitor.

— Pagubele sunt enorme. Cine suportă consecinţele?

— Care pagube?

Din nou, am făcut-o să vizualizeze locul intervenţiei *psi*. Pilonul avariat îşi refăcea structura, grelele nave spaţiale alunecau la locul lor. Sfărâmăturile de la gura tunelului se întorceau în porţiunile sparte, şoferul se căznea să scoată maşina blindată, din nou la drum.

Am lăsat-o să-şi vină în fire, nu voiam să-mi fac din ea un duşman, *văzutul la distanţă*, al haosului din subteran o speriase peste măsură.

Nu-mi venea să cred, lipsa unui minimum de cunoştinţe *psi*, era evidentă. M-am justificat cu un aer nevinovat.

— Am refăcut punct cu punct un exerciţiu elementar de la Academie.

Aprehensiunile îi trecuseră, Dina Doy avea nervi de oţel.

— Un novice ar fi capabil să iniţieze fenomene similare?

— Precis.

Îşi recăpătase tonul firesc, satisfacerea curiozităţii o obliga la un minimum de politeţe.

— Durează mult însuşirea acestor aplicaţii? în cazul Excelenţei voastre?

Am fost sinceră.

— Sunt *psi* genetic determinată, dar atingerea performanţei necesită antrenamente, o muncă istovitoare, continuă. Te confrunţi cu necunoscutul, existând riscul să întâlneşti adversari mai experimentaţi, *psi* mai puternici.

Păruse foarte interesată şi surprinsă.

— De aici excesul de prudenţă?

Nu ştiam dacă merita să-i explic exact ce credeam, dar puteam încerca.

— M-am format ca matematician şi ştiu că *legile cifrelor ciudate* guvernează lumea. Împărăteasa Pasăre le-a descoperit, *incertitudinea se aplică la toate domeniile existenţei*. Suficienţa, absenţa îndoielilor e marcă de ignoranţă, iar încrederea în propriile forţe, convingeri şi acţiuni, trebuie să stea sub semnul circumspecţiei.

Dacă înţelesese ce voiam să spun era o întrebare rămasă în aer, dar îmi făcusem datoria. Am aşteptat docilă să văd ce mai doreşte de la mine.

— ITIE se ocupă de protecţia *psi* a întregii galaxii, sau mă înşel? E necesar un plus de asistenţă *psi* în Armată?

— Subiectul depăşeşte atribuţiile mele. În calitate de Consilier, v-aş sugera să supuneţi problema înaltului Consiliu Galactic.

Capitolul 11

Diplomaţia nu are itinerarii precise, merge pe cărări ocolite, presărate cu duplicitate, amestec subtil de adevăr cu minciună şi prefăcătorie rafinată. Intră în joc, cu eleganţă şi zâmbetul pe buze.

Himera

Convingerile mele referitoare la tratativele cu Migratorii, în ultimele zile, fluctuaseră dezorientate, neştiind ce să mai cred. Se viza atingerea unor obiective secrete, nimic nu era ceea ce părea, desluşisem intenţii contra sau pro Alianţă, nemărturisite, neafişate. Fusesem prinsă în vârtejul confuz de comandamente derivând unele din altele, într-un timp lipsit de răgaz, subordonat urgenţelor.

În sfârşit, ne îmbarcasem şi ne îndreptam spre îndepărtata noastră ţintă, Nava Mamă a Migratorilor. Punctul de întâlnire fusese fixat departe de teritoriile controlate de Federaţie, într-un cvadrant de navigaţie

puţin cunoscut. Recunoşteam, Mareşalul Dina Doy se întrecuse pe sine, trimişii Imperiului Sis2S erau purtaţi de cel mai extravagant vehicul spaţial, dimensiunile navei permiţând un confort similar celui de acasă. Dormitoare, băi, săli de masă, inexistente la o navă obişnuită, erau de un lux surprinzător, indiferent dacă fuseseră destinate gradelor militare superioare sau roboţilor de rând. Nu mă puteam minuna îndeajuns de excesul în amenajări şi facilităţi.

Mă temeam că efectul ostentaţiei ar fi fost unul de iritare a partenerului şi mi-am exprimat deschis opinia. Orgolioasă, Dina Doy motivase că nimic nu e prea mult pentru a demonstra superioritatea Imperiului Sis2S, iar admiraţia, uneori soră bună cu frica, te ridică în ochii partenerilor.

Încă nu o desluşisem pe Dina Doy, multe din acţiunile ei erau de neînţeles, rezultatul unei combinaţii de autoritate, ştiinţă militară, abilitate şi imprevizibilitate.

Relaţiile mele cu ea erau strict profesionale şi doream să rămână aşa, episodul cu *aplicaţia psi* rămânându-mi în minte încă viu. Mă întorsesem atunci, imediat, la înălţimea Sa Proxima, doritoare de veşti.

— Cum a fost, Devi?

— Preferam altceva. Sunt un pic dezamăgită.

Povestisem pe îndelete fapte şi impresii, nu m-am zgârcit la amănunte. Înălţimea Sa, într-o minunată rochie aurie cu garnituri închipuind ghirlande primăvăratice, deschidea şi închidea cu graţie evantaiul, manevră ce sugera o oarecare agitaţie. Precaută, mă atenţionase.

— Ar fi o mare greşeală s-o subestimezi pe Dina Doy. Mă tem că fiţele privind activităţile *psi* au avut scopul să te testeze. Dorea confirmarea competenţelor tale. Te revoca, dacă voia.

— Posibil, dreptul ei, dar de speriat, tot s-a speriat. Sunt sigură.

— A împins prea departe lucrurile. În final, a ieşit bine. Mai important, mâine Orna te cheamă la ea.

Verdele ochilor devenise cald, aproape afectuos.

— Treci tu şi peste asta. *Trebuie*!

Acum, instalată în apartamentul luxos ce-mi fusese atribuit pe Nava Ambasador, privindu-mi însoţitorii agitându-se în jurul meu, ocupându-se de înfăţişarea mea, ca oficial ITIE, pentru întâlnirea cu Nava Mamă a Migratorilor, reactualizam detaliat, relaxată, instructajul făcut de Orna.

Cum mă avertizase înălţimea Sa, trecerea într-o etapă superioară de instruire fusese o experienţă aproape dureroasă. Prezentarea mea *la ordin*, ghidată de roboţii *aproapeoameni* ai ITIE, avusese loc la Arhivele Imperiale.

Intrarea în clădirea sferică, fără vreo cale vizibilă de acces, motiv de curiozitate intensă din parte-mi, se făcea simplu, trecând direct prin pereţi, modalitate la îndemâna celor înzestraţi *psi*.

Cu inima strânsă de emoţie, mă întrebam care erau canoanele conduitei în prezenţa unei persoane ca Orna ce influenţa devenirea galaxiei, căreia îi datoram atât de mult şi pe care, din neştiinţă, văzând-o prima dată, o judecasem după criteriile snoabe ale sismenilor. Nu voiam s-o dezamăgesc cu vreun gest sau cuvânt nepotrivit şi mi-am jurat să fiu la înălţimea aşteptărilor. *Căpitan D., onorează numele Sisecoutel* Amintirea tatii mi-a dat curaj şi am intrat încrezătoare într-un hol mare, alb scânteietor, în care părea că se prăvălise lumina densă a celor doi sori. Orna întinsese mâinile uscate spre mine.

— Nu-ţi fie teamă, fiica mea.

— Acum nu-mi mai este.

Răspunsul venea sincer, simplitatea fără ascunzişuri a unui suflet mare se revărsa binefăcătoare asupra mea.

Am urmat-o, ocolind un labirint de septuri transversale ce separau chilii străvezii unde persoane,

impresionant de multe, fără vârstă definită, înveşmântate în tunici albe, lungi, plisate, stăteau nemişcate lângă coloane înalte ce se uneau la înălţimea unei cupole protectoare. Nu-mi dădeam seama dacă ocupanţii acelui spaţiu straniu dormeau sau intraseră în transă, dar liniştea, ai fi auzit un fulg plutind în aer, era absolută. Orna se înălţase, mergea deasupra pardoselii sidefii, neîndoielnic paşii noştri făceau prea mult zgomot şi eu am imitat-o. Cu gândul, îmi răspunsese la întrebările nespuse.

— Captează informaţii din toată galaxia Sis2S şi nu numai. Datele receptate sunt stocate mai departe, tot în creiere umane. Metodele obişnuite de păstrare a informaţiei, înscrisuri pe suporturi diferite, de la hârtie până la structurile cristaline, sunt perisabile, se alterează în timp şi, foarte important, nu includ, nu pot exprima *bogăţia de trăiri*, *de senzaţii şi sentimente umane*. Fără componenta afectiv emoţională, n-ai să-i înţelegi niciodată pe oameni. Potenţialul de stocare a informaţiei în creierul acestor receptori-transmiţători umani este enorm, datorat unei configuraţii genetice specifice. La limita de vârstă, depozitul de cunoştinţe se transferă, cu uşurinţă, la un alt creier tânăr.

Ajunsesem într-o incintă închisă, mobilată cu un pat îngust, suspendat între podea şi tavanul în care se zărea o deschidere rotundă.

— Devi, dă-ţi jos uniforma şi îmbracă-te.

Dintr-o nişă ascunsă trăsese o tunică albă, plisată, apoi se aşezase pe o structură dreptunghiulară, un fel de strană albă, lipită de perete. Lent, îşi încrucişase mâinile în poală şi cu toată aparenţa de oboseală extremă, îmi urmărea atentă fiecare mişcare. Dezbrăcată la piele, nu m-am ferit de privirile ei. Mă cunoştea mai bine decât mă cunoşteam eu însumi.

— Eşti bine făcută, taică-tău Sisecoute ştia multă, multă genetică. Un mare vizionar. Excelentă condiţie fizică pentru un soldat, insuficientă pentru provocări *psi*. Vom

lucra împreună s-o îmbunătăţim, nu poţi de una singură. Întinde-te pe pat, stai comod.

Am făcut cum mi-a spus, iar observaţia referitoare la tata, recunoaşterea meritelor sale, deşi nu înţelegeam la ce se referise, mă reconforta. Îmbrăcată, tunica mi-a trezit amintiri despre doica mea şi clipele când, înainte de culcare, îmi punea o cămaşă la fel de moale şi răcoroasă. Preţ de un moment, am suferit că ritualurile dinaintea somnului, seară de seară, nu fuseseră împlinite de o mamă adevărată sau de cineva foarte, foarte apropiat.

— Devi, nu ai motiv de regrete. Am contribuit la alcătuirea profilului tău genetic cu un sfert din genele mele, procentul transmis de bunici. Vom recupera cumva timpul pierdut.

Un zâmbet scurt, neaşteptat, reflecţia satisfacţiei interioare, răsărise pe buzele veştede.

N-am dat curs uimirii, o posibilă înrudire cu Orna intra în categoria non-sensului, atenţia îmi fusese acaparată de jetul de lumină, fierbinte şi îngheţat totodată, coborât din înaltul tavanului. Mă învăluise pe de-a-ntregul, îmi simţeam pielea, devenită de o sensibilitate extremă, ţintuită cu mii de ace, părul cuprins de foc, calota craniană sfredelită de un burghiu incandescent, ochii secaţi sub pleoapele închise şi auzul sfărâmat de dangătul asurzitor a mii de clopote.

Căpitan D., rabdă, rabdă!

Orna se ridicase, plutise lângă mine. Îmi luase ambele mâini într-ale ei, gândurile transmise îmi atenuau suferinţa, îi dădeau un scop.

— Vei deveni tu însăţi.

Se aplecase deasupra mea şi dirijase fascicolul arzător, devenit o rază subţire, un concentrat de lumină peste palmele deschise. Durerea halucinantă crescuse, dincolo de limitele fizice ale suportabilităţii. Cu toate puterile, mi-am înăbuşit vaietul care stătea să-mi

izbucnească din străfundul fiinţei. Cred că am leşinat, fiindcă nu am realizat când ajunsesem imersată, cu tot cu tunică, în lichidul lactescent al unui bazin micuţ. Adunată pe marginea albă de marmură, ţinându-şi cu dificultate poalele plisate să nu se ude, Orna nu-şi lua ochii de la mine. Figura bătrână iradia o mulţumire intensă, privirile îi sclipeau triumfător.

— Devi, ne-a fost dat să împlinim şi asta.

O fiinţă înaltă, cu un cap supradimensionat, asemenea lui Info, mă ajutase să ies din baia unde nu-mi dădeam seama cât stătusem şi îmi scosese cămaşa albă. Lipită de ţesătura udă, pielea se exfolia, se desprindea de pe întreg corpul în lambouri mari, cum năpârlesc şerpii, dând la iveală o epidermă nouă, catifelată. Încercam senzaţia extraordinară a despovărării de un balast neconştientizat până atunci.

În reflexul de oglindă al pereţilor mi-am văzut trupul foarte alb, bronzul căpătat în orele de instrucţie dispăruse, iar trăsăturile feţei deşi aceleaşi, suferiseră o metamorfoză subtilă, apăreau mai rasate, cu un plus de distincţie, de fineţe orgolioasă şi încrezătoare, amintindu-mi-l pe tata. Neaşteptată, făcând dificilă acomodarea cu noua imagine, era schimbarea culorii şi volumului, densităţii părului, din castaniu şi scurt, într-un blond roşcat abundent, lung. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să mă bucur, sau nu, prima grijă răsărită era impresia pe care noua mea înfăţişare o va face asupra *Lui*.

— Asta eşti *tu*, cea adevărată. Schimbările exterioare sunt mai puţin importante decât cele interioare. Ţi-ai dat seama?

Ei bine, fiindcă îmi atrăsese atenţia, am perceput acea energie nouă curgându-mi prin toate mădularele, strania senzaţie de forţă cum nu mai simţisem vreodată, flacără născută din adâncul fiinţei, făcându-mă să mă alătur unui ritm peren, universal. Auzeam gândurile celor din jur, satisfacţia lui Orna, admiraţia femeii cu cap mare,

ce îndepărta de pe mine, cu un prosop aspru, urmele de lichid din scăldătoare şi zumzetul îndepărtat al curgerii informaţiilor receptate, dincolo de pereţi, în minţile depozitarilor de memorie. Cu un efort aş fi putut auzi, simţi, tot ce se petrecea mai departe, chiar dincolo de Piaţa Arhivelor.

Orna, îngăduitoare, aştepta să descopăr noile mele abilităţi, aprobându-mă cu uşoare clătinări din cap.

— Nu te mira prea mult, am înlăturat *camuflajul*, am deblocat funcţii care, depistate de alţii, te-ar fi deconspirat. Este momentul propice să-ţi fie apreciată valoarea.

N-am cerut deslușiri, apăruseră alte două fiinţe, tot cu capete mari, ce păreau femei. Mă îmbrăcaseră cu hainele mele, draga mea uniformă, şi-mi împletiseră părul, un edificiu capilar complicat, într-o coadă adusă în creştet, susţinută de o clemă înaltă, spiralată, metalică.

— Nu-mi voi putea pune bereta, am observat eu.

— Te duci la tratative, nu la război. Mareşalul Dina Doy, nerecomandabil, face cum crede, dar capul ei ras poate sugera intenţii agresive. În suită, vei avea o cameristă *psi*, răspunzătoare de pieptănătura ta, semn distinctiv şi racordare la ierarhia Familiei Imperiale. Eticheta e foarte strictă.

N-am îndrăznit să întreb de ce, dintr-odată, mi se aplicau aceste canoane şi mai ales de ce, brusc, Orna ţinea cont de ele.

N-ai să-i înţelegi niciodată pe sismeni, Căpitan D!

Am trecut într-un mic patio, acoperit de o boltă cu irizaţii vagi de curcubeu, susţinut de coloane albe graţioase. În centrul lui plana, sfidare a gravitaţiei, un bazin octogonal de marmură. Peşti dragoni de aramă, încrustaţi cu solzi emailaţi, îl sprijineau şi aruncau prin gurile larg deschise jeturi domoale de apă clară. De jur-împrejur, aşezaţi în vase înalte, creşteau arbuşti cu frunze

mici, lanceolate, verdele lor fiind binevenit în monotonia incoloră a Palatului Arhivelor.

Ne-am aşezat pe o banchetă semicirculară ce îmbia la odihnă. Mi-am însuşit abia perceptibila legănare a bazinului suspendat şi m-a copleşit starea, atunci încercată prima dată, de bucurie pasivă, lăsare în voia sorţii, când nu eşti constrâns să intervii şi lucrurile curg simplu, de la sine, pe un făgaş prestabilit. În liniştea aproape ireală, am auzit gândurile lui Orna.

— Devi, desfăşurarea de forţe în care eşti implicată, nu are ca prim obiectiv Tratatul cu Migratorii. Documentul există de mulţi ani şi nu s-a încălcat nicio virgulă, de niciuna dintre părţi. Reînnoirea lui, fastul, pregătirile, chiar alegerea unui Ambasador aşa proemment ca Dina Doy, sunt paravanul pentru negocieri strict secrete, întocmirea unei Anexe la Tratat privind atitudinea partenerilor, Migratori-Sis2S, faţă de o *potenţială invazie*… *a unei alte lumi misterioase*, care nu ştim cât ne este de prietenă. În realitate, cunoştinţele noastre despre ea sunt minime. În incursiunea ta pe Monk, ai observat unele manifestări, specifice ei.

— Vă referiţi la *Reţea*?

— Exact. Fenomenul nu aparţine Universului cunoscut de noi, este generat de alt Univers, probabil paralel cu al nostru. Nu l-am descoperit noi primii. Migratorii, explorând cele mai îndepărtate zone ale cosmosului, au observat lucruri inexplicabile, funcţionând după legi necunoscute. Fizicieni iluştri sunt unanimi în recunoaşterea acestui adevăr, informaţiile şi probele culese de tine fiind obiectul unor studii aprofundate. S-au emis numeroase teorii, cea mai neliniştitoare fiind probabilitatea anulării propriului nostru Univers, urmare a întâlnirii cu celălalt.

— Se preconizează o catastrofă? La scara universală, suntem prea mici, în imposibilitate de a ne împotrivi.

— Ipoteza distructivă nu pare plauzibilă. Aspect

interesant, acest Univers *nu este material*, în sensul cunoscut de noi.

— E numai energie?

— Induce impresia că vrea să ne contacteze, interacţiunea realizându-se numai pe cale *psi*. Provocarea este prea mare, nu facem faţă singuri şi, indiferent de urmări, merită să iniţiem un minimum de investigaţii. Propunerea a venit de la Migratori, au descoperit deja ce se întâmplă pe Monk, dar în context, interesul pentru reînvierea planetei devine secundar. Secretul întocmirii Anexei la Tratat este prioritar. Evident, Dina Doy nu ştie nimic. În fapt, tu eşti Ambasadorul plenipotenţiar al Sis2S.

Am tresărit, nu înţelesesem bine.

— În ce fel?

— În calitate de emisar, *Curier* Sis2S *psi*, Ambasador destinat misiunilor de acest fel privind contactele exterioare Universului nostru.

Eram supusă unui nou test?

— Sunt un simplu curier minor al Ordinului Cavalerilor *psi*! Funcţia de Ambasador mă depăşeşte, aparţine de drept membrilor Casei Imperiale.

O sclipire de intens amuzament luminase albastrul şters al ochilor.

— Să lămurim lucrurile. Mareşalul Dina Doy face parte din Casa Imperială?

— Nu ştiu.

— Ei bine, nu. De aceea se mândreşte cu această misiune, excepţie de la cutumele de mii de ani ai Sis2S, nebănuind că prerogativele Casei Imperiale, în fapt, nu au fost încălcate.

Obedientă, am receptat cele spuse de preaputernica Orna, dar noua poziţie de reprezentant al Casei Imperiale îmi genera disconfort şi nesiguranţă.

Când părăsisem Terra, acţionasem mânată de propria mea nebunie, nesfârşita mea dragoste pentru *El*, împăratul

Sis2S, o iluzie care, incredibil, *se materializase*... Acum sosise nota de plată.

N-am reuşit să-mi focalizez interesul asupra sârguincioasei prestaţii a Lunii, capul bălai, o bilă perfect rotundă, definind numele noii mele cameriste *psi*, care se străduia să-mi dea o înfăţişare pe măsura măreţiei unei solii Sis2S. Nemulţumită de politica duplicitară a Sis2S, îmi scuturasem impacientată creştetul, oprind baletul precis al degetelor lungi care îmi împleteau părul într-o plasă întreţesută cu pietre strălucitoare.

— Excelenţa Voastră, puţină răbdare. Curând vom fi întâmpinaţi de navele escortă ale Migratorilor. Ţinuta Voastră trebuie să fie impecabilă.

Am vrut să fiu amabilă, Luna era o perfecţionistă gentilă şi plină de tact. Îi apreciam vigilenţa cu care mă înconjura, modul în care se înţelegea cu un şi restul însoţitorilor mei, alcătuind un fel de conspiraţie benefică mie.

— Luna, pieptănătura aceasta e creaţia ta?

— Nu mi-aş permite. Modelul e consemnat pe lista ţinutelor de ceremonie ale Casei Imperiale, fiind apanajul personalităţilor de rang înalt, în misiuni speciale.

— Cine mai ştie de listă?

Luna îşi ţuguiase buzele, parcă ar fi vrut să fluiere. Precaută îmi transmisese telepatic.

— La cataloagele şi listele cu pieptănături ori costume ceremoniale au acces doar profesioniştii acreditaţi. Coafura aceasta s-a executat o singură dată, pentru împărăteasa Mael. Se poate realiza doar pe un păr compatibil ca frumuseţe şi vigoare... ca al Împărăteselor.

Căpitan D., Luna bate câmpii, atenţie să nu facă gafel

— Eşti sigură, nu încălcăm nişte reguli?

— Execut ordinul Ocrotitoarei Orna. Respect *ad litteram* indicaţiile tehnice privind coafurile ceremoniale, în funcţie de rang.

Un moment ezitase, apoi reluase confidenţial.

— Bijuteriile montate în păr au rol de protecţie, de menţinere a unor legături cu… mă refer la ITIE, Casa Imperială.

Dezvăluirile Lunii erau un motiv de reflexie, o coafură de inspiraţie imperială, la un simplu consilier ar fi creat confuzie privind *responsabilităţile lui reale*, dar intuiţia mă asigura că, în cazul unor suspiciuni, Dina Doy era prea inteligentă să o arate. Într-un fel, mă simţeam vinovată şi regretam sincer rolul ei de faţadă, în această misiune.

Fără să încalc secretele încredinţate de Orna, înainte de plecare, îi făcusem înălţimii Sale Proxima aluzii referitoare la profesionalismul fără cusur al Mareşalului. Înţelesese punctul meu de vedere dar, protocolară şi prevenitoare, abordase problema din cu totul alt unghi.

— Rangul fiecărui cetăţean al Imperiului Sis2S este determinat de propria configuraţie genetică, abilităţile, limitele şi performanţele fiind strict dependente de aceasta. La scară galactică, de mii de ani, conform necesităţilor, noile generaţii de sismeni sunt planificate pe profile biologice şi specializări profesionale. Altfel, haosul ar fi total. Nu avem rataţi, indivizi inutili. Discriminarea e inexistentă, fiecare sismen se străduieşte să-şi onoreze capitalul, zestrea biologică.

Concret, Dina Doy se achită excelent de îndatoririle ce-i revin, programate, derivând din însăşi natura ei.

— Bine, dar eu…

Aş fi dorit mai multă îngăduinţă, nu mă acomodam cu neaşteptata mea ascensiune socială. Politicos, tranşant, înălţimea Sa preveni sec tentativa de a-i plânge pe umăr.

— Excelenţa Voastră, Orna V-a pus în temă privind apartenenţa la Casa Imperială. Personal, am ştiinţă doar că procentul de gene de sorginte imperială este foarte mare. Configuraţia şi specificităţile lor nu le cunosc, nu mă

pricep.

Brusc, tonul devenise afectuos, îmi netezise delicat coama de păr greu, adunat în creştet.

— Devi, îmi rupi inima cu frământările tale, îmi aminteşti de fiinţe prea iubite. Dina Doy îşi merită aprecierile, dar nu este capabilă să finalizeze misiunea, ceţi revine de drept.

Luna îmi respectase momentul de aduceri aminte, fără să-l desluşească, nivelul *psi* nu-i permitea, dar grijulie, timpul ne presa, mă îmbrăcase în timp record cu uniforma de ceremonie, cea mai frumoasă, mai somptuoasă din câte avusesem vreodată şi ascunsese cu pricepere pumnalul Monk în interiorul tunicii, vederea lui ar fi fost o ofensă pentru gazdele noastre. Potrivise faldurile pelerinei azurii, să evidenţieze broderiile şi garniturile de pietre preţioase, adevărate basoreliefuri de mătase, cu cai balauri, lăsând la vedere, strălucitoare, emblema ITIE.

— Ocrotitoarea Orna poate fi mândră de Excelenţa Voastră. Priviţi-vă!

Personajul impunător, fabulos înveşmântat, *Ambasador Secret al Casei Imperiale*, reflectat în apele oglinzilor din vasta cabină, era cu totul altcineva decât Căpitanul D. venit de pe Terra în modesta uniformă gri, cu mintea şi inima pline de vise, dorinţe imposibile atunci. Din fiinţa mea de odinioară, rămăsese intactă doar dragostea pentru *El*. Orna şi înălţimea Sa Proxima, cu siguranţă descoperiseră adevărul, de ele nu puteam să-mi feresc neliniştile interioare. Indiferent câte litanii recitam, gândurile scăpau nestăpânite, cai nebuni alergând în galop către limanul de nesfârşită iubire, împăratul Sis2S.

Mă surprindea complotul tacit de acoperire, de protejare a intimităţii, grija manifestându-se concret, când înălţimea Sa îmi mutase apartamentul în aripa vecină a Palatului Imperial. Orna păruse şi ea că şi-a dat acordul. La sfârşitul instructajului de la Palatul Arhivelor, după ce primisem instrucţiuni suplimentare privind Anexa la

Tratat, cu date suficiente pentru o enciclopedie, îmi atinsese firul metalic de la încheietură. Spusese cu seninătate, ceea ce înălţimea Sa Proxima omisese.

— Devi, brăţara e a ta pentru totdeauna, *semnul responsabilităţilor tale*, *moştenire milenară de la împărăteasa Phoenix*, *cea arsă pe rug*. A fost recuperată, odată cu resturile carbonizate, de fiica ei, Prima împărătească Pasăre. Nu e o simplă bijuterie şi, exceptând valoarea afectiv istorică, e totodată piesă de comunicare, de menţinere a legăturii, pe tot parcursul tratativelor, cu împăratul Dhwasan.

Observaţia lui Orna, referirea la *El*, mă avertiza să fiu foarte, foarte precaută. La încheietura mâinii, simţeam rigidă, rece, curbura metalului nemodificat de foc, de timp. Mă înfricoşa să port un obiect cu atâtea semnificaţii, martor peren al unei morţi îngrozitoare.

Datoria îmi apăsa umerii, o greutate aproape la fel de materială ca impozantul costum de ceremonie.

Prin marile hublouri, vedeam perfect escadrila de bun venit a Migratorilor. Nave uşoare, iuţi, cu siluete simple şi elegante, în formaţii perfecte de câte zece, ne înconjuraseră pe toate laturile. Mi s-au părut de bun augur semnalele de recunoaştere, saluturile prieteneşti, transmise prin staţiile audio.

Nava Mamă a Migratorilor în se înfăţişase, întâi un punct abia vizibil, apoi un disc cu centrul bombat, crescând vertiginos, cu cât distanţa se micşora. Informaţiile se dovedeau corecte, aveam de a face cu o supernavă de dimensiuni impresionante, comparabile cu ale unui continent al Terr ei. Pregătirea pentru andocare crease oarecare agitaţie, dar Dma Doy, cu fermitatea obişnuită, dăduse porunci precise navigatorilor şi întregului echipaj auxiliar.

Ghidaţi de o navă-pilot gazdă, am intrat în hangarul destinat adăpostirii navei noastre. Am avut un moment de uimire, performanţele tehnice realizate de Migratori îmi

ridicau întrebări privind superioritatea Sis2S şi atunci am înţeles dorinţa Mareşalului de a impresiona, a face o etalare de forţă şi tehnologie avansată. M-a bucurat sincer că Migratorii ne erau aliaţi, nu duşmani.

Privind cu ochi critic, nu găseam vreun cusur soliei Sis2S, aproape intimidantă în toată splendoarea ei, prin fastul veşmintelor şi prestanţa fiecăruia, indiferent dacă era *om-om* sau robot *aproape-om*. Observându-i atent pe unii dintre cei ataşaţi mie, Luna în roba de mătase galbenă, uniforma personalului însoţitor, ţinându-şi ridicat, aproape trufaş, capul ce părea şi mai rotund din cauza bonetei rigide emisferice, sau pe Îşi vechiul meu tovarăş, fostul robot devenit *om-om*, călcând demn şi circumspect, mi-am dat seama că fiecare avea însărcinări suplimentare, secrete, altele decât cele oficiale. Cu Îşi schimbasem numai câteva cuvinte la instructajul personalului, lui revenindu-i sarcini administrative. Motivul real al cooptării ca însoţitor era, cu siguranţă, transformarea suferită în misiunea pe Monk. Un martor important, credibil.

Dina Doy îmi făcuse discret un semn să mă alătur ei şi m-am grăbit să o fac. Era exact Ambasadorul oficial investit, menit să ducă faima Sis2S în cele mai îndepărtate locuri ale Cosmosului. Studiase îndelung, presupuneam, fiecare gest, cuvânt, ce urma să-l rostească. Până să-i auzi spusele, te uluia impunătoarea ei prezenţă. Capul ras având tatuat vizibil codul rangului în Armată, conturul de şoim al feţii, cenuşiul rece al privirii, contrastau prin mesajul lor direct, cu sofisticatul costum de ceremonie, de o supremă eleganţă şi bogăţie. De data aceasta, îmbrăcase uniforma de Mareşal, mantaua amplă şi lungă cobora pe lângă umerii drepţi ca un râu de aur lichid, a cărui strălucire se amplifica de pietrele preţioase, în nuanţe de roşu închis. Tunica vişinie brodată, încărcată de fireturi şi decoraţii, ajustată pe corpul robust, sugera forţă disciplinată. Etalarea fastului era însă dublată de senzaţia certă a unei rigori extreme, dorinţei de perfecţiune

specifică, definitorie a culturii Sis2S.

Odată cu primul pas pe teritoriul Migratorilor, pe lustrul pardoselii acoperită cu un covor roşu, pentru a marca primirea călduroasă a aliaţilor Sis2S, un fir de îndoială mi-a tulburat optimismul iniţial. În interiorul navei domnea semiobscuritatea, o ambianţă verde fluorescentă în care se scăldau obiecte şi oameni. Obişnuită cu înflăcărată strălucire a luminii de pe Sis2S sau cu cea mai puţin agresivă, dată de soarele Terrei, mă deranja lipsa contururilor netede, dificultatea de a distinge culorile, chipurile celor din jur. Dina Doy fusese şi ea surprinsă, dar stăpânirea de sine nu lăsa să transpară ceva din reflecţiile interioare.

Din urma suitei, unde se aflau însoţitorii de grad inferior, Luna îmi transmisese neliniştea ei şi a celorlalţi, cerând permisiunea să intervină. I-am dat acceptul, se confirmau presupunerile că era mai mult decât un *hair stylist* priceput, sugerându-i să nu facă ceva nepotrivit, jignitor pentru gazde. Peste câteva clipe, în urma cortegiului, boneta ei, din galben-palidă, devenise intens galbenă, sursă de vibraţii transparente revărsate numai asupra noastră, imersând într-un nor de calmă strălucire solia Sis2S. Dina Doy, fără să-şi schimbe alura, şoptise complice.

— Ştiam că Excelenţa Voastră va lua măsuri.

— Am improvizat, informaţiile de acasă n-au semnalat detalii de acest fel.

— De înţeles. Suntem întâia dată primiţi pe Nava Mamă. Tratativele anterioare s-au purtat pe Sis2S.

Migratorii, timp de milenii, fuseseră divizaţi în clanuri, fiecare clan cu propriul şef şi propria navă spaţială ce ţinea loc de casă. Explorau Cosmosul, mânaţi de o insaţiabilă curiozitate, dorinţa de a învinge provocările, descurcându-se cu propriile forţe, înclinarea naturală fiind independenţa extremă. Dezvoltaseră reţele comerciale de mare anvergură, cumpărând şi vânzând orice putea fi

transformat în marfă. Mediatori pricepuţi, la scară intergalactică, uneori aplanau conflicte, alteori instrumentau intrigi abile. Discreţia lor era unanim recunoscută, ca şi capacitatea de a evita confruntările directe. Adevărat, în situaţii extreme dovedeau nemilă, urmărindu-şi tenace duşmanii, până la distrugerea totală. Erau uniţi, loiali, îşi respectau cuvântul dat şi în privinţa întrajutorării aveau legi nescrise, stricte. Întotdeauna existase un Şef Suprem, necontestat, care intervenea în diferendele dintre clanuri, elabora strategii de atac sau apărare, în iminenţa unui pericol comun. Autoritatea lui funcţiona dictatorial în afara navelor, în ceea ce ei numeau *Popasuri*, teritorii restrânse de pe alte planete, colonii răspândite în cele mai diferite colţuri ale Cosmosului.

Viaţa, timp de generaţii născute-crescute pe o navă spaţială, avea laturile ei negative. În continuă claustrare, lumină şi gravitaţie artificială, organismul uman suferea modificări severe, structurale şi funcţionale, tendinţa spre boli degenerative. După lungile călătorii intergalactice se cerea imperios, odihnă şi relaxare. Refacerea periodică a forţelor fusese impusă de Navigatorul îndrăzneţ, fostul Mare Şef al Migratorilor, întemeietorul primelor aşezări stabile, urmare a nenumăratelor acorduri, tratative şi târguieli, în zonele Cosmosului controlate de Federaţie.

Cunoştinţele cosmologice ale Migratorilor erau extrem de preţioase, extinse şi aprofundate, neegalate de Sis2S sau alte civilizaţii de Navigatori Cosmici. Secretele erau bine păstrate, obiect de troc pentru obţinerea de profituri consistente, Migratorii neavând alte surse de venit, materii prime sau teritorii. Primii paşi în alianţa cu Sis2S se datorau schimburilor reciproc avantajoase, un exemplu fiind, înaintea Războiului Just, concesionarea zăcămintelor de monkatită cu preluarea în contrapartidă a unor tehnologii superioare.

Fără să aibă în stăpânire o galaxie anume sau o zonă precisă din Cosmos, Migratorii erau covârşitor de bogaţi,

în Războiul Just navele lor de război aproape egalând, ca tehnologie şi număr, pe cele ale Sis2S. Nu se ştia exact unde îşi depozitau averile sau materiile prime necesare supravieţuirii, bănuindu-se că cea mai mare parte erau ascunse pe navele lor uriaşe. Astronomi, astrofizicieni şi matematicieni rafinaţi, foloseau roboţi perfecţionaţi, însă nu agreau roboţii *aproape-oameni*. În domeniul geneticii nu excelau, având acorduri ferme de colaborare cu geneticienii de pe Terra, încă de pe vremea când Sorana, simplu cercetător, înaintea înscăunării ca împărătească, lucrase la Institutul de Cercetări Spaţiale, al Terr ei.

Cu toate acestea în minte, alături de Dina Doy, încercam să-mi temperez impulsul de intensă curiozitate, străduindu-mă să desluşesc în clarobscurul verzui, siluetele gazdelor venite să ne întâmpine.

În număr relativ mare, avansau într-un alai pe trei rânduri, se vedea bine că oficialii făceau parte din coloana centrală, ceilalţi fiind doar însoţitori. M-au şocat prin statura foarte mică şi, cumva, prin simplitatea îmbrăcămintei, contrastând cu opulenţa soliei noastre. În costume fosforescente, verde închis, lipite pe trup şi membre, păreau extrem de fragili, adolescenţi necopţi, semănând foarte bine unii cu alţii. Iniţial, mi-a fost greu să-i diferenţiez, toţi aveau aceleaşi feţe palide, cu ochi oblici, mari, meert cenuşii şi părul cânepiu strâns în coc, deasupra unor frunţi proeminente. Mi-am dat seama apoi, datorită ambientului ce se lumina progresiv, că indivizii din centrul cortegiului purtau platoşe uşoare, lăcuite, gravate cu simboluri, iar părul din creştet le era susţinut de agrafe, cu ornamente metalice înalte, complicate, de forme diferite, desemnând ranguri şi funcţii.

Afişau un zâmbet larg, colţurile externe ale ochilor se ridicau jovial spre tâmplele înguste, în acord cu buzele incolore ce dezveleau şiruri de dinţi sidefii. Amabilitatea şi politeţea îmi apăreau ca fiind rodul unor îndelungate exerciţii de bună socializare, a unei educaţii ce impunea

autocontrol permanent. Nu decelam vreo urmă de agresivitate, ci asemenea mie, o curiozitate de nedomolit în ceea ce ne privea şi m-am mulţumit pentru moment, cu această primă impresie.

Conducătorul acelui ciudat comitet de primire, mai puţin extrovert, cu gesturi armonioase şi elegante, statura mică nu-i ştirbea cu nimic prestanţa, distingându-se de ceilalţi prin platoşa cu umeri foarte laţi, ne urase bun venit. Discursul fluent, convingător, demonstra calităţile de diplomat înnăscut şi rigoarea instruirii de înaltă clasă.

Lumina creştea pe măsură ce el vorbea şi atunci am văzut distinct, pe luciul negru intens al platoşei, nava spaţială purpurie pe câmp auriu, blazonul Clanului Migratorilor îndrăzneţi. Oratorul era cum se aştepta, specificat în instrucţiunile ceremonialului de întâmpinare, Seniorul de rang I, Excelenţa Sa Pilotul Iscusit, fiul cel mare al şefului Migratorilor.

Apariţie magnifică, Ambasadorul nostru, Mareşalul Dina Doy, intrase în jocul discursului politic sclipitor, al curtoaziei extreme, folosea vocabularul înflorit, încărcat de metafore al culturii Sis2S, încredinţându-şi gazda de cele mai trainice sentimente faţă de viteazul, alesul popor al Migratorilor.

Prima etapă din Protocolul primirii Ambasadorului Sis2S fiind depăşită, atmosfera se destinsese, iar lumina crescuse atingând ceea ce însemna pentru mine vizibilitate agreabilă. Nu se putea spune acelaşi lucru despre gazde. Urmare, probabil, a unei comenzi discrete, în acelaşi moment, fiinţele scunde, puteam fără greşeală să-i numesc „omuleţi verzi”, poreclă valabilă pe Terra pentru extratereştri, îşi adăpostiseră ochii în spatele unor imenşi ochelari negri. Am realizat că iluminatul interiorului navei, la intensitatea nevoilor noastre, era o favoare făcută cu scopul expres de a ne oferi confort.

De milenii, pe navele Migratorilor, energia era parcimonios drămuită, lumina fiind un lux nepermis. Din

nefericire, privarea de benefica radiaţie luminoasă avusese, în timp, urmări nedorite. Problema gravă, fotofobia, apoi orbirea, prezentă la toate clanurile, fusese rezolvată în limite acceptabile datorită prieteniei dintre Sorana devenită a Doua împărătească Pasăre şi Navigatorul îndrăzneţ. Genoterapia, în populaţiile Migratorilor, le îmbunătăţise starea de sănătate, acesta fiind de fapt, fundamentul consolidării relaţiilor cu Sis2S.

În continuarea covorului roşu, soli şi gazde am trecut pe suprafaţa moale şi verde, semănând cu iarba, a unei platforme foarte late ce se deplasa în plan orizontal, urmând acum partea importantă, înmânarea scrisorilor de acreditare, Şefului clanurilor Migratorilor, Navigatorul înţelept.

Avansam cu mare viteză într-un coridor enorm, mărginit pe ambele laturi de corpuri mari de iluminat fosforescente şi borduri decorate cu arbuşti pitici, încărcaţi cu frunze alb-galbene. Pereţii cenuşiu lucioşi se întâlneau la nivelul tavanului în arcade puternice, ogivale, componente ale scheletului de rezistenţă al navei. Asemuirea cu interiorul unei fantastice catedrale gotice, întinsă pe o distanţă greu de apreciat, atmosfera stranie, senzaţia de călătorie în ceaţă creată de tonurile şterse ale ambientului, ar fi fost generatoare de anxietate dacă una dintre gazde, ce stătuse tot timpul lângă Excelenţa Sa Pilotul Iscusit, acum prins într-o discuţie cu Dina Doy, nu mi s-ar fi alăturat. Se înclinase adânc, salutul acesta însoţea aproape toate acţiunile acelor „omuleţi verzi” şi cu zâmbetul care-i îngustase până la o linie ochii oblici, îşi declinase numele şi funcţia, Vis în Zbor, al doilea fiu al Navigatorului înţelept, Senior de Rang I. L-am salutat cu aceeaşi deferenţă, declinându-mi funcţia şi numele, mirându-mă cum de mă abordase înaintea prezentărilor oficiale. Ca să evit o pauză stânjenitoare am dat curs primului gând venit în minte.

— Excelenţa Voastră posedă un nume cu totul

deosebit, ce reflectă calităţi, sunt sigură, absolut remarcabile.

Era greu să apreciez cum recepţionase complimentul, o înclinare şi mai adâncă decât precedenta atesta oarecum surpriză şi mulţumire.

— Performanţele Cavalerilor Ordinului *psi* sunt cunoscute Navigatorului înţelept. Aşteaptă cu nerăbdare să vă cunoască.

M-am temut în clipa aceea că secretul tratativelor ce urma să le port ar putea fi cunoscut de mulţi alţii. Seninătatea zâmbitoare a Visului în Zbor includea un *ce* ermetic, adăugat intenţiei de a-mi răspunde curtenitor.

— Sunt onorată. Îmi voi da toată silinţa să nu îl dezamăgesc.

Adăugase, cu cel mai firesc ton.

— Cu voia Excelenţei Voastre, Devi de Sisecoute, v-aş ruga să mă acceptaţi ca ghid şi însoţitor când veţi avea dorinţa să cunoaşteţi mai bine modesta noastră casă, Nava Mamă şi ocupanţii ei.

Invitaţia era fantastică, deschidea oportunităţi de necrezut unui străin, chiar dacă era aliat şi prieten, de aceea am evaluat-o cu circumspecţie.

Eu, Ambasadorul Secret al Sis2S, Curier al Cavalerilor psi, îmi începusem misiunea.

Capitolul 12

Ambasadorul este oglinda ţării sale. Reflectă puterea, bogăţia şi civilizaţia ei. Pentru naţiune, acţiunile unui Ambasador competent sunt uneori mai benefice, decât un război purtat de o Armată victorioasă.

Himera

Orele acelea bizare, supra-încărcate de *nou*, înregistrând timpul după reguli proprii ce contorizau activitatea Migratorilor pe Nava Mamă, echivalent al unei zile pe Sis2S se sfârşiseră, iar însoţitorii mei plecaseră să se odihnească.

Singurul neclintit din preajma mea, Um, mai zelos ca niciodată, se conforma indicaţiilor Lunii. Pusese la îndemână şi sortase, potrivit programului anunţat, tunicile, pelerinele, îmbrăcămintea ce urma s-o port, cea mai mare bătaie de cap fiind alegerea bijuteriilor pentru coafuri. Întreaga viaţă mă simţisem excelent cu tunsoarea simplă, potrivită unui soldat dar, din respect pentru cutumele Curţii Imperiale, nu i-am întrerupt fervoarea. Fusesem şocată după *aducerea la status-ul meu real*, cum afirmase Orna, de propria-mi figură încadrată de avalanşa blond roşcată, incomodă şi greu de întreţinut. Eram decisă, ca la momentul oportun să tai tot părul în exces. Hotărârea mea începuse să prindă contur datorită observaţiei nevinovate a lui Um, nesigur unde ar găsi loc unor agrafe cu perle şi rubine, uimitor de frumoase, purtate la sosirea pe navă.

— Excelenţa Voastră, accesoriile acestea unde să le pun?

— Unde vrei tu.

— Depozitate impropriu, ar putea să se deterioreze.

Mă privise concentrat, într-un fel ce semnifica reţinerea de a spune mai multe.

— Arată-mi-le. Vreau toate casetele cu bijuterii.

Scânteia suspiciunii devenise o mare de bănuieli arzătoare. Splendoarea nestematelor, monturile nepreţuite, ascundeau *la vedere*, o formidabilă colecţie de senzori de captare şi transmitere de informaţii. De necrezut, ce cantitate de imagini şi sunete se putea stoca într-un rubin, şlefuit într-un fel anume, sau în structura unui metal rar, unde se încorporau molecule organice cu proprietăţi ciudate. O auzisem odată, pe înălţimea Sa Proxima, pomenind despre *inegalabilele noastre tehnologii de spionaj*. Luna făcuse o aluzie, dar nu-i descifrasem semnificaţia. Fiecare gest, acţiune, vorbuliţă a noastră sau a gazdelor, călătorea instantaneu, redată cu acurateţe, spre Sis2S. Imposibil ca Migratorii, atât de versaţi în relaţii cu parteneri de toate felurile, experţi şi ei în spionaj,

să nu aibă faţă de noi un munte de rezerve.

Mă îngrozea duplicitatea, instrumentarea neîncrederii politice. O alianţă construită pe un hăţiş de aparenţe nu prevestea nimic bun. Îmi repugna ideea că în zilele următoare voi purta asupra mea, cu mincinoasă inocenţă, găteli trădătoare.

Căpitan D., te crezi mai presus de împărăteasa Mael?

Um, mereu influenţat de neliniştile mele, verificase minuţios încă o dată camera de dormit, pereţii îmbrăcaţi într-o dantelărie sofisticată de aparenţa lemnului, paravanele pictate cu imagini florale stilizate. În opinia lui, patul era prea îngust, singura măsuţă prea joasă, scaunele înlocuite cu perne mari aşezate direct pe podea, incomode, şi-şi exprimase îngrijorarea privind confortul meu, sugerând timid, ceea ce ştia şi el că ar fi fost un afront pentru gazde, ca orele de odihnă să le petrecem pe nava noastră.

Întinsă între aşternuturile fine de mătase, l-am asigurat că nu aveam motive de nemulţumire, apreciam interioarele minimaliste, luxul discret. Încăpăţânat, nu abdicase niciodată de la misiunea de a mă proteja, se instalase de-a latul panoului filigranat ce ţinea loc de uşă şi activase programul de supraveghere al constantelor mele vitale.

Mi-era imposibil să adorm, urmăream prin semiîntuneric contururile delicate ale unicei crizanteme dintr-un vas cilindric de porţelan. Parfumul abia simţit, contrastul între petalele perfecte, alb aurii, proiectate pe fundalul întunecat al nişei în care fusese aşezată, degajau o frumuseţe senină, de o mare subtilitate. Migratorii nu trebuiau subestimaţi, atâta perfecţiune era cu siguranţă suportul unor tehnologii superioare de supraveghere.

Nu, nu îndrăzneam să mă cred mai presus de împărăteasa Mael, însă Tratative atât de importante trebuiau să aibă la bază un minimum de *încredere*, opinia mea fiind determinată, probabil, de *status-ul* mai *adevărat*,

ataşamentul profund pentru valorile civilizaţiei măreţe a Sis2S.

În consecinţă, prima mişcare a fost să iau legătura cu Orna. De veghe, mă receptase imediat. Nu-mi întrerupsese pledoaria privind nevoia unor discuţii deschise cu Aliaţii, atât la reînnoirea Tratatului, cât şi la Anexa lui. În treacăt, pomenisem şi de senzorii din bijuterii, fără să-mi exprim opinia privind onestitatea Ambasadorilor, *en titre* sau *secreţi*, condiţie pentru negocieri fructuoase. Obţinerea de informaţii subterane era de resortul Serviciilor Secrete. Spre surpriza mea, Orna fusese de acord, condiţionându-mi propunerea de o reciprocitate absolută din partea Migratorilor. Pentru verificare, eram liberă să-mi folosesc atuurile *psi*. *Căpitan D.*, *uneori îndrăzneşti prea mult*, *sfidezi limitele*! *Dhwasan împăratul*, *dragostea mea*, *ce va spune*? *El*, autoritatea supremă a Sis2S!

Brăţara de metal îmi ardea încheietura mâinii ca un cerc de foc, gândurile noastre s-au întâlnit, *i-am văzut* zâmbetul fericit şi strălucirea ochilor întunecaţi traşi spre tâmple.

Aprehensiunile şi nesiguranţa se topiseră, rămăsese doar vraja tainică ce sfida legile fizice ale Cosmosului, distanţele de ani lumină. În străfundurile minţii *auzisem* copleşitoare, inflexiunile atât de cunoscute, *simţisem* pasiunea ce definea vocea unică, îi *văzusem* chipul drag.

— Devi, de când aştept să te gândeşti la mine.

— Acum am rămas singură.

M-a izbit nerăbdarea tristă, umbrele viorii de sub ochi şi iarăşi prezenţa costumului protector, parcă ar fi purtat non-stop colantul subţire pentru călătorii spaţiale.

— Ai fost plecat? La Moşia cu Maci? Mă tem că exagerezi.

— Nu eu, înaltul Consiliu Galactic emite pretenţii imposibile. Se vor potoli, am găsit soluţia. Povesteşte ce a fost *acolo*.

— Nu ai recepţionat primirea pe Nava Mamă?

— Fără un comentariu avizat, informaţiile sunt insuficiente.

— În ansamblu, a fost bine, întâlnirea cu altă cultură este o provocare, alţi oameni, alte obiceiuri.

— Te rog, ceea ce *nu se vede*.

Sesizasem nuanţa de interes stringent, *împăratul* cerea amănunte. Am relatat senzaţia insolită de claustrare, lumina scăzută, organizarea parcimonioasă a spaţiilor interioare, posibila plasare a activităţilor administrative în centrul structurii. Nava Mamă, tărâm artificial, independent şi liber să navigheze în Cosmos era prototipul creaţiilor geniului uman. De forma unei pălării rotunde, cu boruri mari, groase, având dimensiunile unui corp ceresc de talie medie, atingea ca măiestrie tehnică performanţele structurării planetei Sis2S pe niveluri.

Nu făcusem prospecţiunea *psi* a navei, bănuiam, totuşi, că undeva la etajele de jos ale construcţiei era amplasată şi zona industrială. Oare acolo îşi construiau Migratorii maşinile lor formidabile, arsenalul de război şi îşi asamblau uriaşele lor nave spaţiale?

— Nu-ţi bate capul, Devi, altcineva are însărcinarea aceasta. Cum a decurs întâlnirea cu Navigatorul înţelept?

— Într-un fel, fabulos. Solia Sis2S, prestaţia Mareşalului Dina Doy a fost magnifică. Primirea s-a făcut în Sala Ambasadorilor, o incintă vastă a căror elemente de rezistenţă, grinzi, coloane, ogive ce sprijină bolta, ele însele luminează şi pun în valoare dantelăria de lemn aurit a pereţilor, mozaicul în tonuri de roşu al pardoselii. În rest, simplitate, rafinament, nimic de prisos.

— Navigatorul înţelept?

— Prima impresie, foarte şubred, bătrân. Spre deosebire de ceilalţi, nu poartă ochelari. Aşezat pe un jilţ foarte înalt, a dominat asistenţa.

— Anume poziţionat, să fie mai sus decât

Ambasadorul Sis2S.

— Nu m-am gândit la asta. Alocuţiunea, după preluarea tabletelor de acreditare, a fost scurtă, iar vigoarea gesturilor, sonoritatea vocii, surprinzătoare pentru înfăţişarea firavă.

— Altceva?

— De neînţeles aspectul modest, costumul comun, fosforescent, cu platoşa lăcuită fără blazonul clanului şi inelul de metal din creştetul capului, doar o idee mai mare ca ale seniorilor, demnitarilor de faţă.

— Nu te lăsa înşelată, a făcut-o expres, să minimalizeze fastul soliei noastre. Tertipuri de negustor versat. N-ai idee ce averi şi câtă putere are.

Observaţiile *împăratului meu* era seci, pertinente, ca ale lui Orna. M-am străduit să relatez cât mai concis.

— La început n-am reuşit să deosebesc bărbaţii de femei. Mi s-au părut toţi la fel, aceiaşi ochi migdalaţi, feţe ovale, inexpresive, îmbrăcăminte identică, zâmbind şi făcând în continuu plecăciuni. Spectacolul dat în cinstea noastră a fost straniu. Actorii, cumva depersonalizaţi, dansatori, mimi şi acrobaţi excepţionali, purtând măşti fantastice, groteşti, au jucat roluri cu semnificaţii absconse. Altfel, în ciuda atâtor simboluri, reprezentaţia a fost fascinantă şi împreună cu

Mareşalul Dina Doy am felicitat gazdele. Seniorul Vis în Zbor a părut încântat de elogiile mele.

Împăratul meu cumpănea fiecare cuvânt, judeca lucrurile într-un fel numai de el ştiut. Din când în când, în lumina ochilor traşi spre tâmple, jucau umbre aspre, rătăceau dincolo de spusele mele, pe hologramа ce-i era la îndemână, a cvadrantului de Cosmos unde staţiona Nava Mamă a Migratorilor, semnalizată cu roşu intens. Urmaşul atâtor împărătesc preluase responsabilităţile lor uriaşe.

— Devi, cultivă-l pe Vis în Zbor. E fiul favorit al Navigatorului înţelept, posibil să urmeze la conducerea

clanului. Migratorii au legi succesorale speciale. Procedează cu tact, îşi păstrează un cadou special pentru el.

Am reacţionat disproporţionat, ideea unei mituiri camuflate îmi displăcea.

— Cadourile oficiale au fost deja înmânate. Astfel de procedee subminează relaţiile cinstite. Ca şi povestea bijuteriilor purtate în coafură de împărăteasa Mael.

Reacţia abruptă îl descumpănise.

— De ce eşti pornită?

I-am povestit tărăşenia cu coafurile ceremoniale, discuţia cu Orna, apoi mi-am făcut *mea culpa*.

Dhwasan, *dragostea mea*, râdea, dar *împăratul meu* adăugase cu ironie subţire.

— *Căpitan D.*, împărăteasa Mael a fost un mare politician.

— *Acum* ne confruntăm cu provocări necunoscute. Sis2S pe câte fronturi luptă?

— Devi, poziţia ta în Casa Imperială conferă *responsabilităţi* şi *drepturi*. Fiind la faţa locului, ai libertatea deciziilor.

Aluzia la *libertate*, derutantă, îmi tăiase avântul nesupunerii. În fond, scopul era să ne înţelegem bine cu Migratorii, o atitudine inflexibilă la capitolul *relaţii* n-ar fi fost în avantajul nostru.

— Dhwasan, fac cum spui tu.

Mă privise cu pasiunea care îi definea dragostea.

— Devi, ai dreptate, minunea asta de păr nu are nevoie de podoabe.

Aievea, i-am simţit degetele prefirându-mi-se printre şuviţele de pe frunte, strânsoarea braţelor calde şi am adormit.

M-am trezit brusc, nu aveam idee cât de târziu sau devreme este, conştientă de o anume impacienţă a lui Um.

— Excelenţa Voastră, Luna doreşte să vă spună ceva.

Chircită la picioarele patului, luminată doar de pălăria rotundă, camerista mea pluricalificată aştepta să-i ascult spusele.

— Ocrotitoarea Orna doreşte să puneţi în aplicare chiar de azi, la tratative, tactica pe care aţi sugerat-o.

Deschisese întâi o cutie mare, plină de colanţi negri, uniforma de lucru a Sis2S, deosebiţi de cei purtaţi zilnic doar prin prezenţa însemnelor ce precizau rangul fiecărui membru al soliei. În a doua cutie, mai mică, se aflau două pelerine scurte, una vişinie şi alta albastră, din catifea căptuşită cu brocart de mătase de o eleganţă sobră, potrivite să fie purtate peste colanţi.

Am privit-o în faţă pe Lună.

— Pot deduce un singur lucru… Eşti sigură?

— Întru totul. În plus, parurile pentru cap, conform directivelor, vor fi simple. Ambasadorul, având capul ras, va purta corespunzător rangului, broşa ei de rubine, iar Excelenţa Voastră, toca albastră a Cavalerilor *psi* cu părul strâns pe ceafă, în plasa de aur, fără pietre, a împărătesei Ma, când s-a semnat prima versiune a Tratatului cu Migratorii.

Voiam să-mi detalieze, dar m-am oprit la timp. Luna uluită, îmi privea palmele pe care se defineau subţiri, două cercuri concentrice denivelate, roşii. Îmi apăruseră de abia schiţate, după *transformarea* făcută de Orna, când năpârlisem de vechea piele. Se evidenţiau la emoţii, când eram contrariată, apoi păleau până la dispariţie. Ce rost avea să mă justific Lunii? Părea să-şi revină, inspirase adânc şi recomandase cu voce scăzută.

— Înălţimea Voastră, spre binele misiunii, ar fi nimerit să feriţi stigmatele Casei Imperiale de alte priviri.

Prima rundă de tratative avusese loc în Marea Sală de Consiliu a şefilor de clanuri. De o arhitectură mai degrabă severă, similară incintelor navelor de război, fără să fie foarte înaltă, se întindea mai mult pe orizontală.

Mărginită de piloni din metal cenuşiu ce susţineau un brâu circular, la limita arcuită a bolţii tavanului, era împodobită până la refuz cu blazoanele clanurilor, mai multe mii, fiecare închipuind conform imagisticii heraldice, trăsăturile, năzuinţele, puterea, ce le defineau pe fiecare. Lămpi discoidale plutitoare, singurele elemente ce atestau o civilizaţie supratehnologizată, în ambientul cu amprentă medievală, revărsau o radiaţie strălucitoare, cu precădere în partea din sală ocupată de oamenii noştri.

În jurul mesei rotunde, joasă la limită pentru statura noastră, Ambasadorul Dina Doy avându-mă alături, fusese aşezată faţă în faţă cu Navigatorul înţelept încadrat de cei doi fii. În spatele nostru se afla, din ambele tabere, armata atentă, silenţioasă, de consilieri, asistenţi, secretari şi specialişti în Drept intergalactic. Acei auxiliari preţioşi reacţionau prompt la ordinele şoptite sau exprimate prin vagi semne cu mâna, uneori frazelor spuse doar pe jumătate. Se declanşa instantaneu forfota consemnării rapide pe tablete cenuşii, căutării febrile în documente vechi şi noi, a consultaţiilor grăbite între profesionişti. La nevoie, recurgeau la imagistica hologramelor, a hărţilor cosmice, ori activau monitoare pe al căror fundal viu colorat scânteiau cifre peste cifre.

Interesant, nu participau, cum ar fi fost normal, toţi şefii de clan, hotărârile Navigatorului înţelept nefiind puse la îndoială şi acceptate întocmai.

Se citiseră şi se analizaseră paragrafe privind problemele traseelor de navigaţie, ale staţiilor cheie de control, locaţiilor de odihnă pentru echipajele spaţiale, ale procurării şi aprovizionării, în condiţiile fluctuării preţurilor, cu piese de schimb şi combustibil pentru nave. O hologramă uriaşă indica poziţia exactă în spaţiu a tuturor obiectivelor în discuţie.

Se căzuse de acord asupra propunerii Navigatorului înţelept privind contribuţia Sis2S, creşterea numărului personalului instruit şi echipajelor militarizate, iar

Ambasadorul Dina Doy, suspect de mărinimoasă, fusese de acord, cerând în contrapartidă Staţii de Control suplimentare, supravegheate de noi, în zone sensibile strategic. Privind atent distribuţia lor pe hartă, era evident că majoritatea rutelor spaţiale importante de transport urmau să fie controlate de Sis2S. Mă întrebam când va afla Federaţia modificările şi cum va reacţiona.

Navigatorul înţelept propusese o pauză. Era simplu de observat că trăgea de timp, consilierii lui se retrăseseră să găsească o modalitate de contracarare a propunerii.

În binemeritatul răgaz, se oferiseră băuturi răcoritoare, fructe, aduse de pe planete îndepărtate, încălzite de sori generoşi, dulciuri aparte, Migratorii fiind mari amatori de astfel de delicatese. Ca şi la dineul din ziua precedentă, m-am minunat de micimea recipientelor, cupe cuprinzând porţii infime, aşezate pe măsuţe scunde, lăcuite, ca şi de pajii mărunţi, asemenea unor păpuşi politicoase, călcând neauzit, neridicându-şi ochii către cei pe care-i serveau. Sub dimensionarea, la toate nivelurile, era compensată de un rafinament extrem, o simplitate căutată, exprimarea esenţialului.

Vis în Zbor se interesa cu o extremă curtoazie care erau preferinţele mele culinare. Am profitat de ocazie, să-l invit oricând va dori pe Sis2S, un schimb de experienţă ar fi fost profitabil pentru întărirea tradiţiei unei prietenii atât de vechi.

Deşi zâmbise, colţurile ochilor se ridicaseră neîncrezătoare spre tâmple.

— Aţi face demersuri în acest sens? vorbiţi serios?

Am amânat răspunsul, alegând dintre cupele de porţelan translucid, puţin mai mari ca un degetar, una ce conţinea un fruct-floare minuscul. Am gustat, era doar o îmbucătură dulce şi parfumată. Hotărârea mea pentru închegarea unei alianţe trainice nu suferea amânare.

— Pare desprins de realitatea pragmatică, dar cred în prieteniile adevărate între oameni, naţiuni, culturi. E

adevărat, necesită efort, concesii bilaterale, bună credinţă. Voi face la Cancelaria Imperială, demersurile privind invitaţia pentru Excelenţa Voastră.

De la distanţă, Ambasadorul Dina Doy, fără să mă piardă din ochi, avea aerul că se amuză împreună cu Navigatorul înţelept de glumele unui înalt Demnitar de sex nedefinit. Urmărea progresul amiciţiei mele cu Vis în Zbor şi, după mimică, de obicei controlată cu iscusinţă, deduceam un anume interes privind subiectele ce le dezbăteam împreună. Mai descifram încă ceva, curiozitatea pentru plasa de aur în care Luna îmi strânsese părul. Am observat declicul, fracţiunea de secundă în care, perplexă, găsise răspunsul, conexiunea dintre stufosul Protocol al Casei Imperiale, pieptănătura mea şi împărăteasa Ma. Ce asociaţii tăcuse?

Chiar din cursul nopţii precedente, observasem o imperceptibilă schimbare în relaţiile dintre noi, aplecarea cu mai multă luare-aminte spre opiniile, punctele mele de vedere.

Intrasem la ea, împreună cu Luna, fără să-i anunţăm robotul de pază, urgenţa majoră fiind transmiterea mesajului de la Orna. Nu se culcase încă, examina o suită de holograme spaţiale. Apariţia noastră neaşteptată nu o mirase în vreun fel, nici măcar nu clipise.

— V-a văzut cineva?

— N-au avut cum, ne-am camuflat prezenţa.

— Ah, uitasem.

Constatarea seacă, referirea la mantalele de camuflaj *psi*, necesita o completare.

— Coridoarele sunt libere, ocupate doar de roboţii noştri însoţitori, însă în spatele paravanelor decorative, Migratorii au postat gărzi înarmate. Armătura de rezistenţă a navei, în ciuda dimensiunilor colosale, este uşoară, contraforturile, pilonii de sprijin ai tavanelor sunt goi în interior, asemănători cu oasele păsărilor, un schelet

uşor, flexibil. Pretutindeni am detectat senzori. Gazdele înregistrează, văd şi aud tot.

Sprâncenele i se arcuiseră interogativ. Am continuat, pentru restabilirea unui minim de siguranţă.

— Mantalele *psi* generează un câmp protector, izolant. Putem discuta în linişte.

— Care-i problema?

— Înaltul Consiliu Galactic recomandă…

N-am pomenit de Orna şi pentru anularea perceperii ordinelor indirect transmise, ca subminarea autorităţii de Ambasador, am precizat.

— Mesajul a fost transmis pe căi neconvenţionale, să nu fie interceptat.

Am raportat plat, să-i menajez orgoliul, noua abordare în discuţii şi atitudini, scoaterea în faţă a interesului pragmatic, eliminarea ostentaţiei, începând cu aspectele vestimentare. Investigaţiile secrete urmau să fie lăsate pe seama serviciilor calificate.

Dina Doy fusese de acord, dar observase:

— Iluzia primirii paşnice a fost bine orchestrată, un minimum de gărzi la vedere, slujitori cu aspect de copii neajutoraţi, zâmbete peste zâmbete. Rămânem descoperiţi?

— Nici vorbă, dar *păstrându-ne spatele acoperit*, vom exprima clar, buna noastră credinţă, indiferent câţi soldaţi au ascunşi în golurile pereţilor.

Unul dintre consilieri, Gând înaripat, Senior de Rang II, ilustru matematician şi strateg, ne invitase să admirăm priveliştea rară a unei mici grădini artificiale, uimitoare ca simplitate, o întindere de nisip alb pe suprafaţa căruia fuseseră greblate urme şerpuitoare adânci, cercuri şi simboluri ermetice, perfect armonizate cu silueta excentrică a unui pin pitic, albastru, crescut la marginea acelui minideşert. Ansamblul auster era descumpănitor pentru mintea unui sismen, dar mie, armoniile sinuoase,

exotice, îmi evocau imagini de mult uitate.

Omuleţul verde, de o distincţie aparte, iniţiatorul acelei compoziţii stranii, zâmbise afabil, se înclinase şi explicase cu voce domoală.

— Spaţiul acesta este destinat concentrării asupra sinelui, reflecţiei, locului din natură unde îţi găseşti liniştea.

Mă întrebam dacă vreodată, tolănit în iarba înaltă, în inima pădurii, se bucurase privind seninul bolţii cereşti şi coroanele verzi ale arborilor, crengile dansând în adierea vântului şi auzise foşnetul tainic al frunzelor. Aveam certitudinea că nu. În străfundurile fiinţei, mii de generaţii de Migratori, rec luzi eraţi în navele lor, tânjiseră gândind la Paradisul pierdut dintr-un colţ de planetă, rătăcită undeva în imensitatea Cosmosului. Percepţiile reale, sublimate, metamorfozate, înlocuite de fantezii plăsmuite în navele supratehnologizate, mereu călătoare, se materializaseră într-o viziune aridă, iluzie convenabilă, catalogată drept exerciţiu mental de excepţie.

Impresiile, judecăţile mele, în acel moment erau foarte aproape de ale Mareşalului Dina Doy. Intuiam cât se străduia să inventeze complimentul adecvat acelei alcătuiri peisagistice abstracte. Plină de energie, înaltă, sculpturală, în colantul negru înviorat de vişiniul mantalei, stătea impasibilă lângă Navigatorul înţelept ce îşi manevra cu abilitate fotoliul de invalid, ridicat foarte sus. Invocase drept cauză a neputinţei, degenerescenţa osoasă, boală comună a Migratorilor, dar justificarea era puerilă, ar fi putut să-şi trateze boala fie la prietenii de pe Terra, fie cu specialiştii Sis2S. Dhwasan avea dreptate, numai astfel putea fi la nivelul

Ambasadorului Sis2S, să discute de la egal, la egal. Cum să-i determin pe cei doi, atât de diferiţi, să se încreadă deplin unul în celălalt?

Lumina scăzuse în intensitate şi grădina abstractă căpăta dimensiuni fantomatice. Vis în Zbor îşi scosese

ochelarii imenşi, pândindu-mi reacţiile.

M-am înclinat, omagiul meu se adresa strădaniilor speciei umane, risipită în Marele Univers să supravieţuiască, să se adapteze, să-şi găsească în ea însăşi resurse şi sprijin.

— Mi-am amintit de Terra.

Silueta verde se înclinase la rândul ei, blazonul Migratorilor îndrăzneţi scăpărase pe negrul pieptarului de lac. Vis în Zbor înţelesese. Murmurase doar.

— Excelenţa Voastră ne copleşeşte cu profunda cunoaştere a naturii umane.

De lângă Navigatorul înţelept ţâşnise spre mine, alergând, o făptură miniaturală, un fel de spiriduş verde, luminos ca un licurici. Figura minionă, de albeaţa porţelanului, era încadrată de părul gălbui mătăsos, strâns în creştet cu agrafa distinctivă a seniorilor clanului. Ridicase interogativ pleoapele bridate, examinându-mă insistent. Vis în Zbor se scuzase.

— Iertaţi purtarea nepotrivită. E sora noastră cea mică, Rândunica Albă, Doamnă de Rang I. Prea tânără, nu şi-a desăvârşit manierele.

Am minimalizat admonestarea, exprimându-mi admiraţia pentru spontaneitatea şi alcătuirea-i gingaşă, un bibelou vivace, încântător.

Îşi înclinase capul micuţ, un fel de salut grăbit, apoi îmi prinsese mâinile, lipindu-şi palmele de ale mele, o încercare de identificare, ce mă luase pe nepregătite. În strânsoarea lor am simţit zvâcnindu-mi însemnele imperiale. Ridicată în vârfurile picioarelor avea aerul că doreşte să-mi spună ceva şi atunci m-am aplecat, cât să fiu la înălţimea ei. Mica făptură a mângâiat copilăreşte spinarea cailor balauri brodaţi pe umerii pelerinei, s-a apropiat de urechea mea şi a şoptit distinct, ferm.

— Excelenţa Voastră, Devi de Sisecoute, Ambasador Imperial al Sis2S, Cavaler al Ordinului *psi*, sunteţi invitată

la tratativele privind Anexa Secretă la Tratat, astăzi, înaintea ceasurilor odihnei, de către Protectorul Clanurilor Migratorilor, Senioria Sa, Călăuza Căilor Ascunse. Să nu Vă faceţi griji. Veţi fi ferită de ochi străini.

Pauza se prelungise, Navigatorul înţelept dirija reuniunea degajat, posibil să o facă înadins, replică la eticheta excesivă a delegaţiei Sis2S sau, pur şi simplu, să pună răbdarea sismenilor la încercare.

Am profitat de acest răgaz să-i supun aprobării Mareşalului Dina Doy ideea născută, probabil, şi din presiunea resimţită de viitorul tratat secret. Pentru obţinerea instalării Staţiilor Sis2S de Control suplimentare, aici se poticniseră discuţiile, să oferim în contrapartidă Migratorilor un culoar sigur de zbor către planeta Monk, aflată sub administraţia Sis2S. Propunerea ar fi fost un semn de prietenie, demonstrând din partea noastră deschidere, desfiinţarea suspiciunilor Federaţiei legate de galaxia Monk.

Dina Doy fusese circumspectă.

— Ce interese i-ar determina să vrea acces liber la planeta Monk?

— Să verifice unele zvonuri.

Preocupată, îşi trecuse lent mâna peste capul tuns chilug, controlând stabilitatea podoabei de rubine, ataşată deasupra tatuajului ce-i atesta rangul. Mai surprinsesem şi altă dată gestul, dovada implicării totale în problemele dificile. Ştiam că analizează propunerea, existenţa unor zăcăminte de monkatită ar fi schimbat datele problemei. Am observat.

— Culoarul de zbor nu înseamnă şi concesionarea extracţiei de minereuri.

Nu voiam să-i forţez mâna, decizia trebuia să-i aparţină, dar pentru tratativele secrete era esenţial ca Migratorii să aibă acces nerestricţionat la eventuale întâlniri cu *Reţeaua*.

— Mi-ar fi necesare informaţii suplimentare pentru asemenea hotărâre. Totuşi, mă încred în raţionamentele Excelenţei Voastre.

Am simţit o mare uşurare, chiar dacă în context, responsabilitatea îmi revenea în totalitate.

Căpitan D., îndrăzneşti să-ţi asumi asemenea sarcini?

Ca Ambasador plenipotenţiar al Sis2S, nu am încotro.

Din nou la masa tratativelor, Navigatorul înţelept încercase pe ocolite, invocând fel de fel de pretexte, să ne blocheze pretenţiile pentru înfiinţarea suplimentară a unor Staţii Spaţiale de Control. Convinsă în sfârşit, că altfel nu va obţine cererea, Ambasadorul Dina Doy făcuse oferta culoarului de zbor pentru planeta Monk, pus la dispoziţie exclusiv Migratorilor. Mai repede decât ne aşteptam, partenerii fuseseră de acord. Prima rundă a Tratativelor se încheiase.

Urmaşe un alt festin, de această dată într-un spaţiu mai apropiat de centrul navei, împodobit cu paravane de o mare fineţe, pictate cu scene istorice de referinţă.

Mi s-au părut ilustrative imaginile inspirate din vechile note ale istoriografilor, referitoare la un trecut atât de îndepărtat încât aveau aura ficţiunii neîngrădite.

Migratorii părăsiseră de nevoie Terra, devenită planetă ostilă supravieţuirii. Continentul în care sălăşluiseră milenii fusese înghiţit de apele oceanelor furioase, iar resturile de uscat planetar, neprimitor şi arid, fusese răscolit de cutremure devastatoare. Plecaseră de pe Terra într-o perioadă nedelimitată precis, cu mult înaintea Primei Împărătese Pasăre şi a împărătesei Războinice. Planeta Albastră trecea ciclic, la intervale de milioane de ani, prin transformări radicale, alungând, expulzând eşaloane ale speciei umane departe de sistemul ei solar şi dincolo de hotarele Căii Lactee.

Scăpaseră doar navele spaţiale, proprietăţi ale unor navigatori cutezători, antrenaţi şi familiarizaţi cu

pericolele Cosmosului neîndurător. Scrierile Sis2S, înclinate spre critică, îi descriau ca piraţi, jefuitori ai navelor spaţiale sau planetelor fără apărare, dar evident, această latură fusese transformată de artiştii Migratorilor într-o epopee eroică, încrustată în suprafeţele aurite ale paravanelor. *Surprinzător*, vitejii de poveste nu semănau cu actualii Migratori, erau înalţi, cu plete negre şi trăsături agresive, menite să inspire teama, descinzând din aeronave asemănătoare farfuriilor zburătoare, atât de populare în poveştile SF de pe Terra.

Opririle strămoşilor emigranţi pe alte corpuri cereşti fuseseră scurte, limitate de nevoile stringente de a-şi repara sau construi alte nave. Doar perseverenţa şi curajul echipajelor conduse de căpitanul supranumit Navigatorul Tată, numele lui real se pierduse în oceanul uitării, îi ajutaseră să supravieţuiască potrivniciei Cosmosului Infinit.

Neastâmpărul propriu speciei umane le ghidase acţiunile, evitau să se ataşeze, să prindă rădăcini într-un loc anume. Îşi iubeau libertatea, vagabondajul cosmic le deschidea alte perspective.

Atuul salvator fusese stăpânirea tehnologiilor excepţionale, acumularea permanentă de noi cunoştinţe transformându-i în ceea ce erau acum, o forţă temută în Universul Cunoscut. Şi totuşi, preferam să mă înşel, civilizaţia Migratorilor îmi apărea vulnerabilă, sămânţa alienării crescând pe solul fertil al îndepărtării de condiţia umană.

Peste câte zeci de milenii vor deveni locuitorii Sis2S la fel de interiorizaţi, întortocheaţi ca minte, aplecaţi spre abstracţie? Greu de prevăzut, însă construirea de *lumi artificiale specific umane* începuse demult şi se desăvârşea cu repeziciune.

Gândul la *celălalt Univers* îmi strângea şi mai tare nodul încâlcit din stomac, nu aveam chef să gust din delicatesele ce se perindau prin faţa noastră, de această

dată provenind din serele artificiale şi crescătoriile de animale aflate la bordul Navei Mamă. Totuşi, atmosfera mai animată, mai colorată decât în zilele precedente, pajii îmbrăcaţi în roşu, decoraţiile fastuoase ale platourilor cu mâncare, muzica lentă, odihnitoare, chiar lumina, doar un galben matisat, potolit, fără nuanţe de ceaţă verde, mă obligau să fiu constant politicoasă şi amabilă.

Participam la o discuţie iniţiată de Vis în Zbor, la care se alăturaseră şi alţi câţiva *omuleţi verzi*, interesaţi de interpretarea unor teorii ale împărătesei Pasăre privind *cifrele ciudate*, estimându-se, prin prisma lor, posibilitatea de a prognoza evenimente majore cosmice. M-au uimit prin seriozitate, multitudinea cunoştinţelor, bucurându-mă în sine-mi că ştiam suficient cât să fac faţă, despre acest domeniu al matematicii moderne, pe care-l abandonasem de mult.

Am fost intrigată de alunecarea discuţiilor spre existenţa Universurilor Paralele, a posibilităţii de a fi explorate. Era o provocare camuflată, cineva ştia de rosturile mele ca Ambasador Secret sau doar expresia instinctului de neînfrânat al Migratorilor pentru explorarea necunoscutului? Deodată realizasem că Orna nu-mi trasase directive anume pentru încheierea Anexei la Tratat. O făcuse deliberat?

O altă întrebare, născută în sinele meu tulburat, mă arunca într-un abis de incertitudini. În ce raport exact se afla cu *Reţeaua*, împăratul Sis2S, Dhwasan, cel născut în Universul Paralel?

Ce ascundea nebunia fiecărei nopţi petrecute împreună? Aducerile aminte îmi cotropeau inima.

… din amurg, când arzătoarea lumină a celor doi sori pălea, trecând de la portocaliu spre violetul tărcat cu purpuriu al nopţii, încercam să străpung cu privirea adâncurile parcului, aşteptând cu inima tremurând să văd silueta înaltă trecând prin zidurile Palatului Imperial. Uneori aţipeam, doborâtă de aşteptarea prelungită. Îl

simţeam strecurându-se lângă mine, îi simţeam nerăbdarea, atingerile pătimaşe erau nepreţuite, deschideau o lume fantastică alcătuită numai din dragoste. Ne contopeam amândoi, până la uitarea de sine, într-o vibraţie dulce, un ritm paradiziac. Şi atunci, braţele puternice, trupul atât de iubitor, se diluau într-o ceaţă roşie, protectoare şi posesivă, o genune absorbantă de energie, în care simţurile adormeau epuizate. Uneori, mă trezeam îmbrăţişată doar de un văl tremurător, inconsistent. Toropită de somn, înconjurată de transparenţa purpurie, nu-l mai găseam în moliciunea caldă a patului, pe Dhwasan în carne şi oase. Renunţam să-l mai caut, *îl simţeam* doar lângă mine. Când la ivirea zorilor îşi acoperea ochii traşi spre tâmple, pletele negre, cu coiful de aur şi străbătea zidurile Palatului Imperial, angoasa despărţirii refuza ca deşarte, adevărurile nopţii. De abia acum îndrăzneam să gândesc ceea ce era la fel de concret ca firul metalic de la încheietură. Dragostea mea, împăratul Sis2S, îşi însuşise în Universul Paralel o ipostază, o latură ascunsă. *Materialitatea lui era parţială*.

M-am îndepărtat de grupul ce dezbătea în continuare constituţia dual㠹 a Universului, nevoia menţinerii echilibrului între *materie şi energie*. Înfierbântaţi de pasiunea argumentaţiei *pro* sau *contra*, unui anume punct de vedere, mesagerul care mi se înfăţişase, nu fusese observat.

Alura hotărâtă lăsa pe plan secundar statura mică a ofiţerului ce purta demn platoşa neagră, încrustată cu însemnele gradului şi casca transparent verde. Se adresase direct, cu politeţea rigidă a celor trecuţi prin Academiile Militare.

— Excelenţa Voastră, Devi de Sisecoute, a intervenit o urgenţă de gravitate extremă. Senioria Sa, Călăuza Căilor Ascunse Vă roagă, deşi întâlnirea era mâine programată, să-i acordaţi *acum* câteva clipe.

Reacţionase prompt la momentul de ezitare.

— Absenţa Voastră nu va fi remarcată.

Spărsese între degetele înmănuşate o capsulă minusculă, din care se răspândise o pulbere fină. Auzisem de astfel de metode de ecranare a vizibilităţii.

— De acord, mergem.

În timp ce, nevăzuţi, ne strecuram printre participanţi, l-am auzit pe Navigatorul înţelept invitând-o pe Excelenţa Sa, Mareşalul Dina Doy, Ambasador al Sis2S, să conducă la primele ceasuri ale viitoarei zile, ultima parte a tratativelor.

Capitolul 13

Sufletele mari, înţelepte, iubitoare de adevăr şi progres, colaborează cu deplină încredere şi se sprijină reciproc.

Himera

Conform Regulamentului stabilit anterior, în a doua rundă a Tratativelor, iniţiativa discuţiilor era preluată de Ambasadorul Sis2S, Dina Doy. Unicul punct în dezbatere era solicitarea Migratorilor de contractarea folosirii pentru perioade cu limite variabile a unor zone, potenţiale *Popasuri* la periferia galaxiei Sis2S, destinate clanurilor ce foloseau rutele spaţiale din apropiere. De această dată, *Popasurile* erau solicitate ca aşezări de odihnă şi recuperare *sigure*, după lungile călătorii în spaţiu, hotarele Sis2S fiind extrem de bine păzite.

Analizasem în prealabil, pe toate feţele, amplasarea coloniilor străine, Dina Doy temându-se, în calitatea sa de Comandant Suprem al Flotei Spaţiale Galactice, ca acestea să nu devină veriga slabă din apărarea hotarelor galaxiei Sis2S. Preluând acum discuţiile, o admiram cât de versată se dovedea în târguiala diplomatică, perorând cu eleganţă, spunând adevăruri amestecate cu inexactităţi şi oferind teritorii ce puteau fi supravegheate îndeaproape de avanposturile noastre de la graniţă.

Afişam concentrare şi interes, dar nu reuşeam întru

totul s-o urmăresc, întâmplările petrecute în după amiaza precedentă fiind încă proaspete. Nimeni din asistenţă, inclusiv

Navigatorul înţelept, nu dăduse cel mai mic semn că ar fi fost la curent cu spaimele prin care trecusem câteva ceasuri înainte împreună cu echipa de savanţi portocalii, ai Protectorului Clanurilor Migratorilor. Pentru siguranţă, am scanat rapid minţile celor prezenţi, dar n-am detectat la niciunul, migratori sau sismeni, vagi amintiri, urme de îngrijorare, absenţa mea din sală la sfârşitul primei runde a tratativelor nefiind remarcată nici măcar de Dina Doy.

… condusă de ofiţerul emisar al Călăuzei Căilor Ascunse, urcasem într-un lift îngust, circulând ameţitor spre etajele superioare ale Navei Mamă. Intrigată de tenta conspirativă a solicitării, am decis să-mi folosesc atuurile *psi* şi să reţin cât mai multe din ceea ce vedeam. Ajunsă sus de tot, am reuşit să detectez doar o mică parte din planşeul superior al navei, cu armătura lui colosală, ranforsările, camerele blindate ticsite cu detectoare şi aparatură de protecţie. Coridoarele de acces erau păzite de soldaţi, iar în spaţiile adiacente se adăposteau navete rapide, gata pregătite pentru atacuri surpriză.

Am ajuns într-o incintă rotundă, foarte mare, luminată puternic, cu o cupolă susţinută de contraforturi transparente şi pereţi albi, lucioşi, acoperiţi cu diagrame, cifre, formule, taste, butoane, monitoare pe care se declanşau intermitent mici spoturi colorate. Aşezată în mijloc se afla o tăblie joasă, mobilă, suport pentru holograme. Câţiva omuleţi îmbrăcaţi în salopete portocalii urmăreau încordaţi imaginile transparente desfăşurate pe suportul central, a căror configuraţie şi conţinut se schimbau cu repeziciune. Un moment şi-au întrerupt solicitanta activitate, numai pentru a saluta sosirea mea printre ei. Asemănători compatrioţilor, era greu să-i individualizezi la prima vedere, aceiaşi ochi oblici, buze decolorate, păr lung, cânepiu, adunat pe vârful capului,

strâns în coc de inele metalice, a căror formă exprima statutul profesional.

Receptasem copleşitoare, de la toţi cei prezenţi, o senzaţie incontrolabilă de panică şi tensiune. Înfricoşaţi, excedaţi, se învinuiau de ineficienţă, incapabili să se opună stresului.

Dintre ei se desprinsese un personaj ce aducea cu o maimuţă bătrână, tacticoasă, o albinoasă cu sprâncene stufoase sub o frunte ca o hârtie creponată şi braţe disproporţionat de mari, contraponderea spatelui curbat. În contrast cu aspectul dizgraţios, vocea era surprinzător de caldă, nuanţată şi binevoitoare. Mă întâmpinase cu naturaleţe.

— Excelenţa Voastră, Devi de Sisecoute, împreună cu distinşii mei colegi, Vă spun bine aţi venit. Din motive de forţă majoră, mi-am permis să devansez întâlnirea prestabilită.

Personajul se comporta cu alura celui *ce ştie şi porunceşte*, dar în subtext detectasem aceeaşi teamă nedesluşită. Fără să-mi diminuez vigilenţa, am utilizat politeţea stereotipă a diplomaţiei, pigmentată cu bunăvoinţă.

— Senioria Voastră, Călăuză a Căilor Ascunse, mă onorează cu încrederea arătată.

— Timpul e foarte scurt, Vă rog urmaţi-mă.

În faţa unei uşi metalice stăteau de pază soldaţi înarmaţi. Când panourile grele alunecaseră în părţi, am văzut o încăpere gri, un fel de spaţiu blindat gol, mobilat doar de un pupitru supra-încărcat de semnalizatoare luminoase. Nerăbdător, Călăuza făcuse un cifru şi mă îndemnase simplu, să-i stau alături. M-a izbit atitudinea lipsită de complicaţiile protocolare, amabilitatea la comandă a spiţei Migratorilor. Diferit de Navigatorul înţelept, nu dorea să-şi demonstreze superioritatea şi nici să mă pună în dificultate.

În faţa noastră, alcătuirea metalică a pereţilor se strângea în suluri laterale, dând la iveală, prin transparenţa unui hublou uriaş, o panoramă care-mi tăiase respiraţia. Cosmosul se arăta misterios, întunecat, populat de aştri îndepărtaţi, abia vizibili şi stele sclipind palid pe fundalul dens, negru.

Mă întrebam în ce parte a Universului Cunoscut ne aflam, însă mi-era mai la îndemână să merg pe urmele gândurilor ce generau înfrigurarea din ochii Călăuzei Căilor Ascunse, ţintind stăruitor o anume privelişte celestă.

Întâi, nu mi-a venit să cred, poate era doar iluzia născută din asocieri induse de teamă, apoi persistând în căutare, am văzut la limita vizibilităţii, dificil de apreciat ca distanţă, atotcuprinzătoarea unduire roşietică, lentă, foarte subţire, imposibil de confundat. Mi-am auzit cuvintele, rostite parcă de altcineva, neliniştite, aspre.

— De când aţi observat…

— De la începerea tratativelor. Am ales expres, datorită acestora, o zonă a Cosmosului bine cunoscută numai de noi, departe de drumurile Federaţiei. Aici, în acest loc cu materie rarefiată, parcă golit de corpuri cereşti şi pe o asemenea întindere, ne-am confruntat cu *fenomenul*…

— Nu-i prima oară, bănuiesc.

— Adevărat, dar în celelalte dăţi întâlnirile au fost întâmplătoare, de scurtă durată. De fapt, am constatat doar efectele ulterioare trecerii lui.

Referirea camuflată la schimbările de pe Monk îmi displăcea profund, la fel şi convingerea că Migratorii aveau cunoştinţă de misiunea noastră acolo, însă antrenarea în subiectivism pizmaş ar fi fost perdantă. Doream dezvăluiri exhaustive despre ce aflaseră, ce ştiau legat de *fenomen*.

— Stranie este, resimţită de întreg staful de

navigaţie, senzaţia că *a vrut să ne întâlnească*. Lasă impresia că absoarbe, înghite ce întâlneşte în cale, se întinde cu repeziciune şi… *vrea ceva*!

Călăuza privise cu speranţă nedisimulată spre mine.

— Aţi putea să clarificaţi intenţiile *fenomenului*? Excelenţa Voastră l-a întâlnit, în trecut.

Am încercat să mă eschivez.

— Concret, cum aş putea *eu* interpreta manifestările unei forţe cosmice?

— Energia emanată pare de tip *psi*, aşa o definesc cercetările noastre. Dorinţa noastră expresă este să *înţelegem* ce se întâmplă. În ciuda distanţei colosale, încearcă *să ne transmită un mesaj*.

— Experienţa mea se limitează la simpla observare a unor fapte.

Călăuza păruse deodată abătut şi fără tranziţie afirmase:

— Insuportabilă este această frică, paralizantă uneori, încercată de noi toţi. O senzaţie detestabilă.

Atâta sinceritate merita un răspuns franc.

— Am încercat-o şi eu. *Fenomenul* o induce.

Fruntea i se încreţise în cute nenumărate, a întrebare.

— Aşa să fie?

— Cu certitudine.

Tăcuse, nu-mi dădeam seama dacă regretă confesiunea pe care tocmai o făcuse, considerând-o semn de slăbiciune, apoi hotărâse cu simplitate.

— Urmaţi-mă. *Împreună* vom face lumină. Măcar parţial.

L-am însoţit înapoi, în sala hologramelor. Neliniştea celorlalţi, ajunsese la cote alarmante, o receptam amplificându-se, maree crescândă, sursa unei veritabile nevroze colective, o manipulare eficientă, de la distanţă, cum bine învăţasem la Academie. Eram la rându-mi în

pericol să retrăiesc groaza de nestăpânit, de atunci, când fugisem de pe Monk.

— Domnilor, nu-i cazul să cedăm nervos. Concret, cu ce avem de-a face?

Rapide, uluitoare, nesfârşite şiruri de semne, rezultat al unor eforturi incredibile de cercetare şi stocare a evenimentelor, teoriilor şi experimentelor legate de Universurile Paralele, pluteau deasupra tăbliei, transformându-se prin calcule matematice complicate în puncte, linii şi volume, încropind, dând formă şi conţinut unei uriaşe holograme.

Cartografierea Universului Nostru până la limitele unde mintea omenească şi tehnologia puteau pătrunde fusese mereu în atenţia astrofizicienilor Sis2S, dar fără să fiu specialist, mă temeam că Migratorii ne erau cu un pas înainte. Alcătuirea virtuală, proiectată deasupra tăbliei, o sferă colosală de materie în permanentă mişcare şi transformare, în interiorul căreia îşi găseau loc miliarde de galaxii, aglomeraţii de sori, stele de toate felurile, quasari, găuri negre, nori gigantici de praf stelar, era strivitoare prin complexitate şi măreţie.

Ca un îndemn la umilinţă, localizarea galaxiei Sis2S, prea mică în imensitatea ce părea să se dilate continuu, se regăsea în roiul galactic căruia îi aparţinea, un punct abia vizibil, încercuit cu roşu. La fel, traseele cosmice străbătute de navele spaţiale, grafic erau infime linii colorate, localizate în segmente minuscule ale acelei splendide reprezentări.

Vocea Călăuzei mă smulsese din fascinaţia care mă subjugase o clipă.

— Pentru o imagine de ansamblu a evenimentelor prezente, am completat simularea cu informaţii culese recent.

Alături de sfera întunecată, coloanele de cifre şi ecuaţii se materializau într-o altă sferă, roşie, transparentă, cu dimensiuni aproximativ similare, fluidă,

instabilă. Din ea, pulsaţii ritmice aruncau jeturi de energie, limbi oscilante, învăluitoare, penetrante în periferia continuă, cenuşie, a Universului nostru. Sclipiri ce mimau amestec de substanţă din ambele părţi, explozii ce se propagau cu viteză, păreau să înghită galaxii întregi, regurgitându-le uneori, mai puţin dense, mai luminoase. După lungi răstimpuri de calm, în care sfera de lumină se aplatiza devenind o suprafaţă roşie, straniu unduitoare, încerca să revină la forma iniţială. Urmau noi, formidabile avansuri de energie prelingându-se, ştergând, diluând frontierele compacte, insinuându-se în matricea sferei materiale.

— Teoretic, fie ne ciocnim, fie ne contopim lent cu un alt Univers, ce pare să fie unul paralel, născut odată cu al nostru, constituit dintr-o energie de natură necunoscută, regăsită doar la materia vie. Atracţia dintre cele două este evidentă. Nu ştiu…

Am exammat îndelung holograma ce reflecta în dinamică relaţiile dintre cele două Universuri. Ciudată părea localizarea preferenţială a proiecţiilor de energie pe anumite arii materiale, una dintre acestea fiind însemnată cu alt cerculeţ roşu.

— E roiul de galaxii din care face parte şi galaxia Monk. Segmentul acela de Cosmos, lipsit de viaţă, se dovedeşte o ţintă predilectă. De ce?

— Bună întrebare. La fel de important ar fi să aflăm motivul pentru care înaintarea de energie are în vizor, *acum*, Nava Mamă. La o distanţă colosală de Monk.

— Celălalt Univers s-a infiltrat în cele mai nebănuite locuri. Imixtiunea cu noi, la nivelul microcosmosului sau macrocosmosului, are origine şi dinamică necunoscute.

Afirmaţia mi se părea hazardată, nu aveam argumente să susţin contrariul şi m-am abţinut de la comentarii. Suprasolicitaţi, savanţii echipei, pionieri ce încercau să desluşească misterele lumii, la o primă vedere doar omuleţi portocalii încercând să-şi domine neliniştea,

aşteptau un minimum de explicaţii din partea mea. O soluţie de bun simţ, era să descriu întâmplările de pe Monk.

Am strâns pumnul cu brăţara, până am simţit-o fierbinte.

— Dhwasan, cât pot să destăinui din cele întâmplate *acolo*?

Răspunsul pe calea gândului venise prompt. *Împăratul meu*, cu siguranţă, de la distanţe colosale, îmi urmărea misiunea.

— Întâi, eliberaţi-vă de frică. Nu permiteţi celuilalt Univers să vă controleze. Nu spun că e uşor.

Mi-am amintit nopţile când mă contopeam cu o umbră roşie şi mi s-a strâns inima. Din nou, am simţit ca o manta de plumb, responsabilitatea ce îmi revenea întreagă.

— Permiteţi să chem pe cineva din suită? Pe Asistentul *psi*, îşi.

Nedumerirea lucise sub sprâncenele albe ale Călăuzei Căilor Ascunse. Am insistat, pentru a evita un refuz.

— Până atunci, acordaţi-mi încredere.

Cel mai tânăr dintre colaboratori, obrajii lui netezi se contractau pe oasele proeminente ale pometilor, mai neliniştit decât ceilalţi, îmi aruncase o privire deznădăjduită. Nu-şi putea stăpâni tremurul mâinilor, amândouă sprijinite pe tăblia hologramelor. Se impunea să intervin, singura problemă era deconspirarea identităţii mele, cunoscută, speram eu, doar de Călăuza Căilor Ascunse. Atmosfera din incinta rotundă devenise înăbuşitoare, spaţiul părea să se condenseze în jurul sferelor virtuale, limbilor ondulate, roşii, ce acopereau Universul nostru. Nu era loc de amânări, echipa de savanţi Migratori era una de excepţie, rostul venirii mele pe Nava Mamă fiind să cimentez o alianţă.

Am luat în palmele deschise, fără să ţin cont de prima reacţie de respingere, mâinile transpirate, îngheţate, ale omuleţului în salopeta portocalie, paralizat de frică. Însemnele imperiale mă usturau, cercurile roşii, proeminente, emanau valuri calde. Nu i-am dat drumul, până când ochii înguşti, chinuiţi de spaime s-au limpezit şi am zărit în ei strălucirea recunoştinţei, calmul ce îl transmitea celorlalţi colegi. Momentul de cumpănă trecuse, cu toţii absolvisem un test dificil.

Când ofiţerul de serviciu îl anunţase pe Îşi deja alungasem panica, dezasamblasem coşmarul şi am avut pentru prima oară, de când ajunsesem la Migratori, sentimentul încrederii reciproce.

Impunător, purtând pe umerii voinici pelerina albastră, prin faldurile căreia se zăreau însemnele ITIE, intrarea lui Îşi făcuse ca încăperea să pară mai mică şi Universurile Paralele mai puţin ameninţătoare. Salutase adânc, surâsul abia schiţat pe obrazul fin brăzdat, aducea o notă de încredere, de aşezare a lucrurilor în ordinea lor firească.

L-am prezentat, ca fostul şef al echipajului, de roboţi *aproape-oameni*, cu misiuni speciale în spaţii intergalactice, având atribuţii *psi* particulare în ierarhia ITIE. Am accentuat performanţele profesionale şi loialitatea, de care dăduse dovadă în împrejurări ieşite din comun. Adevărat gentleman, a mulţumit pentru vorbele bune şi într-un flash mi-a transmis întrebarea dacă sosirea lui în mijlocul savanţilor, avea vreo legătură cu hologramele, cu misiunea pe Monk, sau cu *Reţeaua*. Dacă, nu era *imprudent* să facem dezvăluiri majore. Telepatic, l-am liniştit asigurându-l, că acţionam numai şi numai în beneficiul Tratatului şi al Sis2S.

Mi-am dat seama imediat ce impresie făcuse şi câte zeci de întrebări stăteau nespuse pe buzele decolorate, ale savanţilor portocalii. Am preferat să iau iniţiativa.

— Senioria Sa, Călăuza Căilor Ascunse, ar dori să ştie

mai multe despre evenimentele întâmplate pe Monk. Punctual, mă refer la transformările induse de *Reţea*.

Îşi privi în jur circumspect, evaluare inocentă a fiecăruia din asistenţă, apoi ca animat de un impuls interior, făcuse rapid câţiva paşi spre holograme. Cu arătătorul indicase sfera roşie, cu limite imprecise.

— Aceasta e sursa generatoare, a *Reţelei*?

Se întorsese politicos spre Călăuză, având aerul că întrebarea i-ar fi privit doar pe ei doi, însă acesta surprins de stilul direct, păstrase o rezervă rece.

— Senioria Voastră, am numit *Reţea*, valurile de energie roşie care s-au abătut asupra noastră, de trei ori, pe planeta Monk. Coordonatele, intensitatea, întinderea în suprafaţă şi efectele vi le pot reda întocmai.

Distinct şi rar, spre uimirea tuturor, îşi reprodusese întocmai, nenumăratele date culese şi înregistrate de memoria lui prodigioasă, apoi adăugase:

— Posibil, ca informaţiile reprezentate virtual, aici, să aibă nevoie de mici corecturi. Activitatea *Reţelei* e mai puţin extinsă decât sugeraţi. Măsurătorile le-aţi făcut de la distanţe foarte mari şi au fost distorsionate, datorită unor interferenţe.

Călăuza Căilor Ascunse ezitase, nu se aşteptase la atâta precizie, apoi chestionase asupra celui mai arzător subiect.

— Spuneţi că animalele roboţi s-au transformat în veritabile fiinţe vii?

— Afirm. Imaginea bucolică, a mieilor zburdând pe pajiştea verde, pare de o dulcegărie ieftină, dar nu mi-o pot scoate din minte.

— Se spune că tandreţea animalelor roboţi e comparabilă animalelor adevărate, vezi câinii şi pisicile de companie.

— Adevărat, însă mieii de pe Monk erau *născuţi* de roboţi oi.

Spre mirarea Călăuzei, se vedea bine că-i pune la îndoială spusele, îşi începu să-şi descheie tunica albastră, s-o dezbrace. Gestul ce părea deplasat era contrazis de expresia gravă a lui Îşi dorinţa de a-şi consolida afirmaţiile. Vigoarea torsului dezgolit, reliefurile perfecte al musculaturii puternice îmi reaminteau intacte, imagini ale canoanelor frumuseţii corpului omenesc, aşa cum erau, din vremuri străvechi, percepute pe Terra şi cum fuseseră preluate, de experţii în robotică de pe Sis2S.

— Vă rog, priviţi mai aproape.

Sub pielea arămie, în dreptul sternului, se vedeau contururile incomplet şterse ale unei cicatrici, mărginind un dreptunghi, nu mai mare decât suprafaţa unei palme.

Împinşi de curiozitate, întreaga echipă îl înconjurase pe Îşi şi examinase cu înfrigurare reliefurile roz, lineare.

Dintre toţi, cel mai tulburat părea Călăuza Căilor Ascunse.

— Îndrăznesc prea mult, presupunând…

Îşi se înclinase, vorbele îmbrăcau hama solemnă a misterelor care se cer dezvăluite, explicate, profanilor avizi de cunoaştere.

— Deloc. Supoziţiile Senioriei Voastre sunt corecte. E cicatricea locului de acces, al camerei de cercetare, prezentă la roboţi, pentru remedierea defecţiunilor, schimbărilor de programe. Din robot *aproape-om*, am devenit *om-om*. Datorită *Reţelei*… şi datorită Alteţei Sale Imperiale, Devi de Sisecoute, al cărui cuvânt a cântărit greu în faţa Ocrotitoarei Orna şi a Serenisimului împărat al Sis2S. Transformarea *din roboţi*, *în oameni*, a mea şi a camarazilor mei, ar fi putut fi sancţionată cu moartea, ca sursă potenţială a unor mari probleme sociale.

Am intervenit cu blândeţe.

— Îşi fii atent cum foloseşti titlurile care mă definesc.

— Nu-mi permit să greşesc. Printre darurile *psi*, primite de la *Reţea*, se află şi harul divinaţiei. Contururile

viitorului, îmi apar din ce în ce mai clare. AI Vostru, definitoriu pentru

Sis2S…

Făcuse un gest atotcuprinzător în direcţia Călăuzei Căilor Ascunse şi a savanţilor care îl înconjurau.

— … şi celui al clanurilor Migratoare, strâns legat de al galaxiei noastre. Am vorbit deschis, iar spusele mele trebuie să rămână între aceşti pereţi.

Călăuza Căilor Ascunse nu-şi ascunsese emoţia.

— Mărturisirile Domnului Îşi sunt uluitoare. Nu înţeleg totuşi, de ce, *Reţea* e uneori mărinimoasă iar alteori seamănă teroare.

— Fenomenele cosmice sunt deasupra noţiunilor noastre de bine şi rău. Acţionează conform unor legi implacabile.

Deferent, îşi avansase o altă idee.

— *Reţeaua* reacţionează violent la provocări, obstacole în perfectarea evoluţiilor proprii. Pe Monk ne-am temut pentru viaţa noastră, probabil nu eram bineveniţi acolo. În cazul Navei Mamă motivul manifestărilor agresive…

Îşi coborâse tonul, dând impresia, că vorbeşte cu sine însăşi.

— Navele voastre exploratoare au ajuns foarte, foarte aproape de *Reţea*… Corect?

Tânărul savant îi ceruse din priviri Călăuzei Căilor Ascunse, o permisiune. O ridicare a braţelor foarte lungi, fu aprobarea tacită, a unor explicaţii şi ele surprinzătoare.

— Cei de aici, avem misiunea explorării Cosmosului, descoperirea unor trasee noi de călătorie pentru navele spaţiale, permiţând deplasări cât mai departe, pe căi din ce în ce mai sigure. Cercetările au depins mereu de nivelul tehnologiilor de cercetare. Recent, cosmologii noştri, au descoperit elemente senzaţionale în structura Universului nostru. Materia întunecată, componentă majoră, ce

înglobează ansamblul corpurilor cereşti, e străbătută de canale preformate, care facilitează transportul diverselor tipuri de energie. Studiul canalelor, extrem de laborios, este la început. Prin ele, Universul poate fi parcurs, de la un cap la celălalt, cu viteze apropiate de ale gândului, la adăpost de capcanele găurilor negre, a radiaţiilor ucigătoare, a temperaturii sorilor de abia născuţi. Obsedaţi de regenerarea planetei Monk şi corelat cu fenomenele legate de *Reţea*, am trimis sonde exploratoare spre zonele unde celălalt Univers părea să se apropie cu iuţeală de noi.

Călăuza Căilor Ascunse, profitând de pauza vorbitorului, reluase.

— Ultimele sonde le-am trimis să prospecteze un canal descoperit în cvadrantul, spre care călătoream cu Nava Mamă, în preziua tratativelor.

Deşi noutăţile auzite erau de importanţă maximă, tot nu înţelegeam ce se petrecuse.

— De ce ar fi fost deranjat Universul Paralel?

— Nu suntem siguri, posibil ca Universul Paralel să ţină sub observaţie aceste canale. Să fie o modalitate de comunicare?

Îşi nici el, nu părea mai luminat.

— Aţi văzut Universul paralel, pătrunzând prin aceste canale ale Materiei întunecate?

— Nu am recepţionat ceva similar. Încă nu am trimis nave cu oameni la bord. Aş avansa încă o ipoteză, oarecum hazardată. Aceste canale sunt organizate se pare, *într-o reţea universală*, sunt transportori excelenţi de energie *psi*… domeniu în care noi nu excelăm.

Am avut revelaţia scopului ascuns al Migratorilor în aceste negocieri secrete, Anexă la Tratat. Fusesem prevenită de Orna, problema Monk era cumva secundară, eventual subiect de şantaj, *ajutaţi-ne şi vom tăcea*. Descoperirea epocală, a *canalelor psi universale*, era esenţială, de interes major pentru o societate veşnic

călătoare. Nu se putea finaliza fără ajutorul Sis2S.

În fapt, cadrul desfăşurării viitoarelor acorduri îmi apărea foarte vag, cu abordare empirică şi adaptare din mers.

De aceea mi se dăduse mână liberă.

Am abandonat frământările proprii, încercând să uit orice avea legătură cu *Reţeaua* şi să mă înşurubez în tocmeala aprigă dintre Ambasadorul Dina Doy şi Navigatorul înţelept. Amplasarea unui *Popas*, foarte aproape de Omsis, era justificată de Migratori, cu laude alese la cultura şi civilizaţia Sis2S, ca o aşezare exclusivă, pentru sejurul pe termen mai lung, al tinerilor dornici să studieze în celebrele Universităţi ale Sis2S. Un mijloc în plus, pentru consolidarea prieteniei între generaţiile viitoare.

Ştiam că Dina Doy se zbate să găsească argumentul potrivit pentru contracararea propunerii, dar aflând ultimele noutăţi, mi se părea nesemnificativ, ca distanţă, dacă *Popasul* se găsea în centrul, sau la periferia galaxiei. Senină, i-am sugerat Dinei să accepte, cerând în contrapartidă, pentru studenţii noştri, stagii de studiu pe navele Migratorilor, specializări în navigaţie cosmică.

O astfel de cerere îl luase nepregătit pe Navigatorul înţelept şi propusese după tactica proprie, o mică pauză.

Prin îmbulzeala uşilor deschise, am zărit obrajii rotunzi ai Lunii, palizi de îngrijorare. Nefiind asistent *en titre*, nu făcea parte din staful acceptat în sală. M-am grăbit spre ea. A spus tare, cu supuşenie.

— Înălţimea Voastră are nevoie de mine?

— Întotdeauna.

Nu s-a lăsat păcălită. A chestionat sec, neauzit.

— Unde e Îşi?

Precaută, am folosit stereotipul obişnuit în astfel de situaţii.

— Îşi împlineşte datoria faţă de Sis2S.

… cât din cele se petrecuseră în timpul vizitei secrete, la Călăuza Căilor Ascunse, ar fi trebuit Luna să afle? Cu ce folos? Eu însămi eram prea confuză, încă auzeam vocea lui Îşi reverberată de pereţii albi ai laboratorului de sub acoperişul Navei Mamă. Cât de straniu sunase demersul ilogic, *al unui alt Îşi*.

— Înălţimea Voastră, permiteţi-mi să iau legătura cu *Reţeaua*. Senioria Sa, Călăuza Căilor Ascunse, sper, de asemenea, să fie de acord. Pot face investigaţii imposibile simplelor sonde exploratoare. Ajuns la *Ea*, pot împiedica urmărirea Navei Mamă.

Paralel cuvintelor, şi îmi transmisese gânduri insistente, imploratoare. *Mă cheamă*, *îi aparţin*. De dragul Sis2S, *trebuie să ajung dincolo*, unde îmi este locul…

Presiunea devenea mai nuanţată, şantaj sentimental… Căpitan D., lasă-mă să plec, dă-mi voie. Te voi sluji cu aceeaşi credinţă, indiferent unde mă găsesc.

Eram siderată, lucrurile o luaseră razna. Călăuza Căilor Ascunse stupefiat, îşi încrucişase lungile braţe pe toracele firav şi-şi clătina capul, căutând în van, o rezolvare raţională.

— Cum credeţi că ajungeţi la *Reţea*?

Răspunsul lui Îşi avusese efectul unei bombe întârziate, într-atât era de bizar.

— Cu Nava interdimensională, pe care o ţineţi în hangarul de deasupra. E copia făcută de voi, după nava distrusă a profesorului Jeff Aystos.

Călăuza Căilor ascunse gemuse contrariat.

— Nu a fost niciodată folosită, fiindcă… Ei bine, noi navigatorii suntem superstiţioşi, călătoria navei originale s-a sfârşit prost. EI Rey Falcon a rămas prins, timp îndelungat, în Universul Paralel. Cererea Domniei Tale e o nebunie.

Pentru mine, povestea avea o latură mai pragmatică. După explozia navei, Migratorii găsiseră resturile plutind

în cosmos şi pornind de la ele, copiindu-le, construiseră o nouă navă interdimensională. Mă obseda altceva mai important şi am întrebat.

— Îşi de unde ştiai de copie, de locaţia ei?

Răspunsul venise clar, înfricoşător.

— De la Reţea… Căpitan D., lasă-mă să plec!

Am receptat porunca de la Orna, suprapusă peste toate gândurile mele.

— Devi, dă-i permisiunea. Urgent. Apoi fugiţi. Fugiţi cât de repede puteţi, din acel cvadrant cosmic.

… după ce faldurile *Reţelei*, unduindu-se periculos de aproape de noi, înghiţiseră Nava interdimensională ce îl purta pe Îşi iar roşul intens, ameninţător, se stingea într-un roz palid, Călăuza Căilor Ascunse scosese de la piept, cu un gest moale, obosit, o invitaţie a Societăţii de Matematică, motivaţie perfectă pentru justificarea viitoarei mele absenţe din mijlocul membrilor soliei, a doua zi.

— Excelenţa Voastră, aşa vom avea răgaz şi linişte să discutăm problemele noastre comune. Să pecetluim o înţelegere cinstită.

În contextul manevrelor Navigatorului înţelept, aluzia la *cinste* îmi plăcuse, aş fi adăugat *şi bună credinţă*, dar, în numele *aceleiaşi bune credinţe*, trebuia s-o înşel pe Dina Doy, cu subterfugiul meşteşugit al invitaţiei.

Pauza se prelungise peste aşteptări, iar Ambasadorul Dina Doy se retrăsese într-o încăpere adiacentă sălii, ferită de forfota stafului participant la tratative. Stătea parcă de piatră, într-un jilţ înalt cu intarsii aurite, bănuiam că fusese comandat special pentru statura ei şi dicta concomitent, cu glas scăzut, celor doi asistenţi, care se grăbeau să-i înregistreze ordinele pe mici tablete metalice. Profilul semeţ, parcă fusese trasat cu un condei de oţel şi mi-am dat seama imediat că, deşi nu înregistrase absenţele mele, ceva nu era în ordine. M-am grăbit spre ea. Mă invitase cu o nuanţă de urgenţă.

— Excelenţa Voastră mă însoţeşte să facem câţiva paşi?

Am urmat-o, întrebându-mă cam unde ne-am putea duce, dar Dina Doy trăsese deoparte un paravan ce acoperea vederea spre un spaţiu minuscul, decorat cu plante alb gălbui, luminat precar.

— Mi-a fost recomandat pentru relaxare… mă rog.

Se întorsese spre mine, cu o mişcare iute.

— *Ai noştri* m-au informat că Nava Mamă şi-a schimbat cursul, călătoreşte înapoi cu viteză excesivă. Ştiaţi ceva?

I-am susţinut privirea scrutătoare, oferindu-i adevărul pe jumătate.

— Migratorii s-au aventurat, să fie departe de ochii Federaţiei, într-o zonă a Cosmosului incomplet cunoscută. S-au întors de dragul securităţii călătoriei.

Printre buzele strânse, Dina Doy aruncase dispreţuitor.

— *Negustorii ăştia* sunt imprevizibili şi totuşi aţi optat pentru schimburi de experienţă…

— Neapărat. Ştim despre Migratori incomparabil mai puţin, decât ei despre noi.

— Deşi reticent, Navigatorul înţelept va accepta în final cererea noastră şi vom parafa Tratatul.

Îşi potrivise podoaba de rubine de pe creştetul ras şi răsuflase uşurată.

— Ca încheiere, va urma o serbare, anume să ne dea gata, plus alte feluri de distracţii.

I-am întins placheta minusculă, gravată cu auriu.

Dina Doy îşi arcuise, a mirare, sprâncenele frumos desenate.

— O invitaţie din partea Societăţii de Matematică a Clanurilor? Patronată de Seniorul Vis în Zbor?

M-am prefăcut nehotărâtă.

— Se comentează teoriile împărătesei Pasăre, privind *cifrele ciudate*. Sunt matematician, dar nu îndeajuns de elevat pentru asemenea adunare savantă.

— Nu poţi refuza. Pauza s-a sfârşit. Să mergem.

Am urmat-o şi m-am aşezat alături de ea, la masa tratativelor, avându-l în faţa mea, în partea opusă, pe Navigatorul înţelept înveşmântat de această dată, eleganţă de ultimă oră, cu o haină bogată de mătase cenuşie. Privea fix înspre mine, dar am avut senzaţia neplăcută, că nu mă vede şi am realizat, cât de insuficientă îi era vederea. Nu purta ochelari negri, fiindcă oricum împrejurul lui domnea semi întunericul. Mai surprinzător era faptul, detectat cu un minimum de investigaţie *psi*, că asemenea Ambasadorului Dina Doy, nu avea idee de Anexa la Tratat. Relaţiile în interiorul Clanului erau mai complexe decât îmi imaginasem.

Practic, dezbaterile ce desăvârşeau o nouă alianţă între Sis2S Şi Migratori se încheiaseră. Privind cum Navigatorul înţelept şi Ambasadorul Dina Doy parafau documentele şi se felicitau reciproc, cu fraze pompoase, pentru viitoare colaborări fructuoase, am realizat cât de precare şi nesigure erau înţelegerile dintre oameni, fie pe termen lung, fie pe termen scurt. Imaginea lui Îşi a Navei interdimensionale aspirate de valul roşu, dommantă, persistentă, imposibil de alungat, căpăta proporţii teribile, ameninţătoare.

Dhwasan, dragostea mea, cum să ne împotrivim Reţelei? Tu vrei?

Dirijat de Luna, Um proptise atent, de peretele tapetat cu mătase, un cufăr dreptunghiular. Metalic, uniform arămiu, avea nişte încuietori de modă veche, cu arc şi cifru încorporat, cum nu mai folosea nimeni.

— Ce-i asta?

— Trebuie să vă pregătesc… pentru întâlnirea cu matematicienii.

Am înţeles după aerul resemnat al lui Um, cât de exclus se simţea din cauza Lunii, mereu prezentă, prestatoare ale unor servicii ce o făceau indispensabilă. Mi-am adus iar aminte de îşi cum îl pierdusem şi de nepreţuitul ajutor primit permanent de la roboţii ataşaţi mie. Trebuia să-i redau încrederea robotului meu, *aproape-om*.

— Um, aş vrea să întocmeşti rapid, un material succint cu teoriile împărătesei Pasăre, axate pe *cifrele ciudate*. Tehnic, bine documentat, să-l transmit confraţilor Migratori. Un cadou!

Graba cu care Um lăsase totul baltă şi plecase să împlinească porunca, mi-a demonstrat că nu greşisem, iar Luna confirmase.

— Înălţimea Voastră are înţelepciunea împărătesei Ma. Vă reamintesc, că protocoalele pentru întrunirile secrete de asemenea importanţă, prevăd îmbrăcăminte şi accesorii pe măsură.

Va să zică, Luna ştia. Ştia tot, fără să spună cu voce tare, despre Anexa la Tratat şi multe altele, necunoscute mie. Trebuia să-mi imaginez. Am comentat fără convingere.

— De ce uniforma Cavalerilor *psi* nu-i adecvată?

— Anexa la Tratat cade în sarcina membrilor Casei Imperiale de rang foarte înalt, succesori ai Împărăteselor Sis2S.

Am rămas fără grai, ascensiunea mea pe cale ierarhică, rămânea un mister de nepătruns. Nu mă puteam împotrivi şi m-am lăsat în voia Lunii.

Vizibil încântată, scotea din vechiul cufăr, cu pioşenie, un set de îmbrăcăminte ceremonială cu totul deosebită. O rochie şi o mantie din aceeaşi ţesătură, urzeală aurie subţire, bătută cu alb şi albastru palid, închipuind în relief cai balauri. Zborul impetuos al aprigelor animale, simbol al Împărăteselor Sis2S şi al ITIE

părea real, înfricoşător de viu. Da, fără îndoială, văzusem o mantie asemănătoare la Dhwasan!

Luna îmi prinsese gândurile.

— Înălţimea Voastră îl reprezintă pe Serenisimul împărat al Sis2S. Se cuvine să purtaţi hainele împărăteselor predecesoare.

— Tot ale împărătesei Ma? Port deja coafura ei.

— Costumul acesta a fost purtat, de mai multe Împărătese. Ultima dintre ele, împărăteasa Ma a adăugat broderiile. Pieptănătura va fi una nouă, concepută special pentru înălţimea Voastră. E unică, va fi consemnată în cataloagele Curţii Imperiale.

Nu ştiu de ce începusem să obosesc, nu împărtăşeam entuziasmul Lunii. Protocolul Sis2S, greoi, confuz, datorită tradiţiilor de mii de ani, supradimensionat, de aplecarea spre fast şi extravaganţă a Curţii Imperiale, devenise apăsător, preocuparea pentru exterior ameninţând să devină prioritară, periclitând interesul pentru responsabilităţi majore.

— Luna restrânge la minimum pregătirile impuse de etichetă. Lasă-mă singură.

Reacţia evidentă de surpriză m-a lăsat indiferentă şi m-am întins pe cuverturile răcoroase. Aveam nevoie de o nouă litanie, vechiul îndemn, *sunt de neînvins*, era egocentric, perimat, nepotrivit contextului mult mai larg, de ameninţare, a lumii în care trăiam, pe care trebuia s-o apăr.

Am auzit aievea, venind din milioane de piepturi strigătul de luptă al războmicilor Sis2S, din Războiul Just, înscris strălucitor, cu litere mari, aurite, pe frontonul Academiei Militare, *Doi*, *Doi*, *Invincibilul Doi*! Rotunjit cu *Invincibilul Sis2S*, am repetat neîntrerupt.

Doi, *Doi*, *Invincibilul Doi*, *Invincibilul Sis2S*, până când mintea purificată de balastul subiectivităţii, a temerilor, îndoielilor, îşi recăpătase obiectivitatea,

claritatea şi siguranţa.

Metodic, am ierarhizat şi analizat cunoştinţele mele despre Universul Paralel, reînvierea planetei Monk, transformările roboţilor şi autoexilul lui Îşi comparându-le cu ce aflasem de la Migratori.

Contactele cu *Celălalt Unvers* începuseră cu mult timp în urmă, generând o suită de întâmplări tragice, explozia navei proiectată pentru călătorii interdimensionale de Profesorul Jeff Aystos, aruncarea lui EI Rey Falcon în Universul Paralel, izbucnirea Războiului Just, apoi plecarea împărătesei Sorana la EI Rey Falcon, captiv în Universul Paralel, urmată de moartea celor doi, odată cu întoarcerea lor în Universul nostru… şi punct!

Dar imposibil de pus punct, de ignorat *natura dual*ă a lui Dhwasan, exprimarea componentei imateriale şi transcenderea noapte de noapte, a falnicului împărat al Sis2S, în vibraţie roşie, în energie, câştigate prin naşterea într-un alt Univers misterios.

Mai tulburătoare, la marginea nebuniei, *interferenţa acelei dimensiuni* cu noi, ceilalţi alcătuiţi din materie, din sânge, carne şi viscere, determina excese emoţionale contradictorii, fie spaime, teroare de nedescris, fie o devoratoare dorinţă de includere, de posesie absolută, obsesii paroxistice, pasiuni la limita absurdului… Venisem de la celălalt capăt al Cosmosului, să-l întâlnesc pe Dhwasan, *dragostea mea*, *cu ochii întunecaţi*, *traşi spre tâmple*. O, cât de bine înţelesesem iraţionala rugăminte, a lui Îşi… *lasă-mă să plec*, *unde îmi este locul*

Doi, Doi, Invincibilul Doi.

Invincibilul Sis2S!

Frustrată, am luat legătura cu Orna, simţeam nevoia sfaturilor ei.

— Devi, să nu ai teamă. Călăuza Căilor Ascunse e la fel de îngrijorat. Deciziile lui hotărăsc soarta tuturor Migratorilor, el fiind Navigatorul Suprem, reţine asta. Nu

te-am prevenit, să nu-ţi amplific nedumeririle. Conducerea clanurilor se realizează pe două paliere, unul inferior, pragmatic, administrativ, răspunderea fiind a Navigatorului înţelept şi altul superior, axat pe strategiile dezvoltării, a devenirii tuturor clanurilor Migratorilor, al cărui şef de necontestat, este Navigatorul Suprem. Contrar aparenţelor, aceşti vagabonzi cosmici, experţi în negustorie, au avut şi au ca suport principal *ştiinţa*. Existenţa în condiţii de viaţă artificial create este imposibilă fără vaste cunoştinţe ştiinţifice. Fii atentă la protocol, oferă-i Călăuzei Căilor Ascunse cadoul trimis de mine şi mergi la tratative însoţită de Lună. *Anexa la Tratat e altceva*.

Ultima noutate era picătura ce revărsa prea plinul, în aerul rarefiat lipsea oxigenul necesar respiraţiei adevărate. Cum să construieşti pe nisipuri mişcătoare?

Am gemut. Unde eşti Dhwasan? îndepărtată, am auzit asigurarea. Cu tine, Devi, alături de tine!

Doi, Doi, Invincibilul Doi!

Invincibilul Sis2S

Din spatele paravanelor aurite, auzeam paşii moi, supuşi, ai Lunii. Am chemat-o.

— Vino. Începem pregătirile.

Capitolul 14

Lasă-te în voia clipelor de fericire, trăieşte-le intens, alcătuiesc tezaurul amintirilor ce-ţi vor hrăni, în viitor, inima şi sufletul.

Himera

Femeia cu capul mare şi rochia albă, mai lungă de glezne, ţinându-şi privirile plecate, mă avertizase politicos.

— Ocrotitoarea Orna va sosi imediat, Înălţimea Voastră să nu se impacienteze.

Se înclinase şi păşind de-a-ndărătelea, dispăruse din micul patio, locul de taină, a lui Orna.

M-am instalat pe banchetă, te cufundai în moliciunea

ei şi am aspirat parfumul dens, al arbuştilor, ce impregna aerul, întreaga încăpere, până şi apa aruncată de peştii dragon în undele molcome ale bazinului suspendat, încercând să înţeleg tăvălugul de evenimente, care mă aduseseră acum la Orna.

… îndată după încheierea tratativelor oficiale mă retrăsesem în apartament, reflectând cum să întocmesc, *ce-mi revenea direct mie*, rapoartele privind Anexa la Tratat. Dina Doy apăruse neanunţată şi ceruse să fim lăsate singure. Politicoasă la modul excesiv, mă anunţase că primise veşti de mare însemnătate, ce obligau la întoarcerea ei, urgentă, acasă. Adresându-se ca unui superior, atitudine de neînţeles, îşi justificase scurt graba.

— O rog pe înălţimea Voastră să mă ierte, dar mi-e teamă de tulburări sociale în galaxie. S-a descoperit la inventarul recent, făcut în Depozitul Genelor Imperiale, de la Moşia cu Maci, lipsa unor seturi de gene ce au aparţinut nu numai Împărăteselor Ma şi Mael, dar şi împărătesei Războinice. Faptul extrem de grav, subminează însăşi fundamentul societăţii Sis2S, aceasta într-un moment, ce ar trebui să fie unul fericit. Surse de încredere m-au anunţat că Serenisimul împărat Dhwasan a comunicat înaltului Consiliu Galactic, împlinirea promisiunii, alegerea împărătesei dorită de toată suflarea Sis2S.

Veştile, cu efectul unei lovituri de trăsnet, m-au lăsat fără grai, incapabilă să răspund cum se cuvine bunului rămas şi promisiunilor ciudate pe care mi le făcea.

— Înălţimea Voastră, Vă mulţumesc pentru înţelegerea arătată, dacă vreodată am făcut ceva nepotrivit sau am avut nechibzuinţa să vă supăr. Vă voi fi întotdeauna alături.

Mândra Mareşal Dina Doy salutase adânc, se întorsese milităreşte pe călcâie şi plecase precipitat. Se îmbarcase într-o navă uşoară, ultrarapidă, cu un minimum de însoţitori.

Rămăsesem singură, încercând să fac faţă

imposibilului!

Dhwasan reuşise să-şi doneze o împărătească!

Dezlănţuit, un ciclon întunecat, mi se rotea nebun în minte zdrobind, făcând ţăndări aspiraţii, promisiuni, speranţe, pulverizând aduceri aminte incandescente, nepreţuite. Golul rece, rămas în urma prăpădului, se umplea încet cu *Doi*, *Doi*, *invincibilul Doi*! *Invincibilul* Sis2S7 repetat ca o mantră vindecătoare.

Devi de Sisecoute, lucrurile curg cum le-a fost menit, împlinirea datoriei faţă de Sis2S.

Deşi Dina Doy plecase înainte, Navigatorul înţelept nu părea s-o regrete şi m-am străduit cât am putut de bine, să preiau ultimele atribuţii ale soliei. După o ceremonie foarte elaborată, ce perfectase sejurul nostru pe Nava Mamă, ne-am luat rămas bun de la gazde şi ne-am îmbarcat în sofisticata Navă Sis2S.

Sosirea pe Sis2S, la Cosmodromul Nivelului 1, s-a făcut discret. Am fost preluată de o numeroasă echipă ITIE, care m-a condus direct, copleşindu-mă cu atenţii şi un respect ieşit din comun, în cea mai desăvârşită linişte, la Palatul Arhivelor.

Acum, concentrată tot pe *Doi*, *Doi*, *Invincibilul Doi*, *Invincibilul Sis2S*, o aşteptam resemnată pe Orna.

Senină, Orna îşi făcuse loc alături, pe banchetă. Afişa bună dispoziţie, la modul detaşat, fără un minimum de semne, că evenimentele foarte recente ar fi afectat-o. Mă îmbrăţişase, căldura degetelor deformate ce-mi mângâiau părul, îmi dădea puterea să nu întreb nimic, suferinţa atroce să nu scape din locul unde o zăvorâsem.

— Devi, Luna s-a întrecut pe sine, parura ta demnă de slăvită ascendenţă, va fi consemnată în cronici…

Se oprise, ceva o împiedica să spună mai mult. Cum îi era obiceiul, albastrul decolorat al ochilor poposise asupra mea şi am simţit profunzimea iubirii acelei inimi experimentate, căruia nu-i puteam ascunde nimic. Nu

părea să dea mare importanţă cruntei mele disperări, privind existenţa anunţatei Împărătese. Îmi netezise cu blândeţe, o şuviţă de păr scăpată de sub plasa de aur. Întreaga ei fiinţă, radia de o bucurie interioară ce anula uzura lăsată de trecerea atâtor ani, închinaţi măreţului imperiu Sis2S.

— Devi, va fi bine, foarte bine. Avem un musafir…

Am avut o mică tresărire de surpriză. Înălţimea Sa

Proxima, apariţie senzaţională, în spaţiul alb auster, al micului patio, într-o fascinantă crinolină cu trenă de culoarea levănţicii, ce se târa în urma ei unduitoare, foşnitoare, pe dalele albe, făcuse o reverenţă graţioasă şi anunţase surâzătoare.

— Prea înţeleaptă Oma, am înţeles că înălţimea Sa Devi de Sisecoute e invitată mâine la înaltul Consiliu Galactic.

Printre genele fardate, străluciri verzi mă fixau interogativ, dar cu o nesfârşită afecţiune. Prinsă în laţul necunoaşterii, perplexă, am auzit-o pe Oma replicând cu gentileţe.

— Tocmai voiam s-o pun în temă. Devi, câţiva dintre exponenţii decizionali ai înaltului Consiliu Galactic vor să te cunoască. Vei prezenta personal evenimentele asociate Anexei la Tratat, ce rămân în continuare sub semnul secretului strict. Pentru a preveni confuzia întrebărilor incomode, am hotărât să examinăm împreună desfăşurarea lor. Înregistrările, excelente, aparţin asistenţilor tăi.

Gestul larg, schiţat de mâinile veştede, desfiinţase instantaneu cum ai şterge un decor inutil, coloanele albe, bazinul cu apă şi arbuştii plantaţi în ghivece, lărgind, înălţând acel spaţiu intim, transformându-l într-o arenă pustie. Brusc, spaţiul gol fusese invadat de imagini evoluând într-o dinamică impecabilă.

Am retrăit derulate, una după alta, imaginile evocând Ajiexa la Tratat, încercând să evaluez cu obiectivitate cele

întâmplate acolo, la etajele cele mai de sus ale Navei Mamă.

… în penumbra ocrotită de arcadele ogivale, cenuşii, trimişii Serenisimului Dhwasan, împărat al Galaxiei Doi Sori, se zăreau luminaţi de sfere mobile incandescente, purtaţi de o platformă ce se deplasa lent în plan în plan orizontal…

N-ai fi zis, că este o *misiune sub acoperire*.

… Eu, Devi de Sisecoute, *Ambasador secret*, mergeam încadrată de roboţii Gărzii Imperiale, o suită impunătoare, douăzeci şi doi în avangardă şi alţi douăzeci şi doi în ariergardă, în uniforme vişinii somptuoase, încărcate de broderii aurii, cu capetele rase acoperite de coifuri transparente…

Am comentat, ca să explic, ceva ce Oma ştia prea bine, deşi nu fusesem pusă în temă, mai dinainte.

— Roboţii din gardă sunt opera Lunii, n-am avut idee că *mutiplicatoarele* pot funcţiona şi la această scară. Din doi, câţi erau de pază, m-am trezit flancată de patruzeci şi patru!

Adevărul era, că atunci iniţiativa Lunii mă deranjase, temându-mă că însoţitorii mei ar fi atras atenţia, atât prin ţinuta de paradă cât şi prin număr. Am acceptat apoi faptul, nu-mi permiteam să nesocotesc aparenţele şi se dovedise că făcusem bine.

… în dreapta, eram flancată de Luna, ce-şi dezvăluia identitatea reală, înalt ofiţer al ITIE, purtând cu mândrie pălăria sferică şi tunica albastră, iar în stânga, de Um. Voisem să mă revanşez pentru întocmirea, de înaltă ţinută academică a *Compendiului cifrelor ciudate* al împărătesei Pasăre. Cum prezenţa alături de mine, a unui simplu asistent, robot *aproape-om*, în termenii etichetei era indezirabilă, am hotărât să i se atribuie oficial, rangul de Secretar Imperial, ceea ce impunea ca în timp record, să fie echipat corespunzător noului statut. Se integrase perfect în suită, copleşit de noile însărcinări, înţepenit în

vestonul de catifea, cu jab ou de mătase şi toca neagră cu pană albă.

— N-ai renunţat la Um, observase amuzată înălţimea Sa Proxima.

— ITIE mi l-a făcut cadou. E nepreţuit, indispensabil.

Ei bine, *Umbra* mea, undeva în încâlceala circuitelor şi al ansamblului complicat de piese, ascundea trăiri omeneşti, aspiraţia spre performanţă şi mult mai mult devotament decât cel înscris în programe. Şi acum, secondându-mă, era vizibilă concentrarea extremă ce o dedica Ambasadorului Secret al împăratului, femeia înveşmântată cu mantia de mătase ale împărătesei Ma, o ceaţă albastră, în care zburau cai-balauri… Oare aceea, *eram chiar eu*, Devi de Sisecoute? îl regăseam parţial pe Căpitanul D, stând drept şi privind semeţ înainte, conştient de importanţa misiunii, asemenea Dinei Doy, dar n-am detectat rigiditatea Mareşalului, orgoliul şi nici duritatea profilului acvilin, lima colţuroasă a maxilarelor. *Transformarea* la care mă supusese Orna nu alterase rotundul obrajilor şi unda de blândeţe din ochii deveniţi albaştri, din castanii. Deşi soldat adevărat, îmi păstrasem intactă compasiunea.

Înălţimea Sa Proxima, încântată, îi şoptise lui Orna

— E minunată. Roşul părului e unic, neschimbat, iar coafura, de sorginte *imperială*, fără cusur.

Orna oftase.

— Sper ca şi *încuiaţii aceia*, privind-o, să realizeze ascendenţa ilustră!

N-am desluşit exact la ce se refereau înaltele mele protectoare, îmi focalizasem atenţia pe imagini.

… platforma transportoare, luată în primire de câţiva ofiţeri în uniforme portocalii şi platoşe uşoare de lac, se deplasa în plan vertical…

Înălţimea Sa Proxima se mirase şi am dat amănunte.

— Interiorul Navei Mamă poate fi străbătut rapid,

datorită unui sistem de platforme, capabile să se deplaseze în toate direcţiile, fie de-a lungul coridoarelor, fie în sus, accesând fiecare etaj. Noi am ajuns foarte sus, imediat sub planşeul superior, la reşedinţa Navigatorului Suprem. În aceeaşi secţiune, pe o arie vastă se află Departamentele de cercetare ştiinţifică şi încorporat în învelişul exterior, un Observator astronomic.

… platforma se oprise şi îşi schimbase iarăşi direcţia, avansând în plan orizontal, până la o enormă diafragmă ce obstrua trecerea. Zeci de lămpi mobile, suspendate, se aprinseseră luminând drumul, iar lamele diafragmei se deschiseseră, lăsând să se vadă un spaţiu larg, încărcat cu plante ornamentale. Plini de solicitudine, ofiţerii gazdă ne invitau să coborâm…

Chestionarul Proximei continuase.

— Unde aţi ajuns acum?

— Vom fi primiţi la Navigatorul Suprem.

M-am concentrat pe secvenţele devenite din ce în ce mai rapide. Împreună cu Luna, Um şi roboţii Gărzii Imperiale, însoţiţi de ofiţeri şi alţi slujbaşi gazdă, purtând toţi culoarea portocalie, traversam un lung hol pavat cu dale negre lucioase, până la două arcade înalte străjuind porţi aurii filigranate, ce alunecau lateral, silenţios.

Călăuza Căilor Ascunse, Navigator Suprem ne aştepta pe un podium, înfăţişându-se diferit de savantul întâlnit în laborator. Într-o robă de brocart portocaliu, cu mâneci lungi care-i ascundeau mâinile disproporţionat de mari, avea în priviri răceala protocolară, a înalţilor conducători de seminţii. Coborâse, fără să se grăbească, panta lină, întâmpinându-mă cu urările clasice de bun venit. Am răspuns, cu aceeaşi morgă oficială şi fraze dinainte pregătite, elaborate, în cel mai autentic stil Sis2S, cât eram de mulţumită să îl revăd. În realitate, chiar mă bucurasem, mai marele Migratorilor nu se sfia să-şi expună statura scundă, nu folosise trucurile Navigatorului înţelept, ca să pară mai înalt, demnitatea lui era înnăscută,

insufla respect şi preţuire.

Prin intermediul unui şambelan mărunţel, ofeream darurile aduse, o fastuoasă cutie oblongă, din malahit încrustat cu aur, plină cu seminţe de ceai Sis2S şi un paralelipiped minuscul, încastrat într-un cristal cenuşiu de monkatită, ce conţinea *Compendiul cifrelor ciudate* al împărătesei Pasăre…

— Rafinată, alegerea darurilor, punctase înălţimea Sa Proxima.

— Secvenţele ce urmează sunt importante, întrerupsese Orna comentariile

… Navigatorul Suprem mă invitase să iau loc pe podiumul acoperit cu o împletitură fină, din fibre lucioase antracit. Nu erau scaune, doar două perne joase, portocalii şi o măsuţă neagră lăcuită, cu intarsii de sidef şi aur, închipuind delicate flori albe de prun şi pasări mici. Am zăbovit privind desenul cumva familiar, din nou mă bântuiau vagi amintiri de pe Terra. Gazda atinsese, cu pietate, conturul florilor.

— O piesă de mobilier străveche, moştenită de la primii Navigatori decişi să locuiască pentru totdeauna în spaţiul cosmic. E folosită numai în împrejurări deosebite, pentru înalţi şi Respectaţi Oaspeţi…

O fiinţă micuţă, delicată ca o figurină de porţelan, cu plete lungi bălai-argintii prinse într-o lungă fundă de mătase, se aşezase în genunchi şi turna în două degetare minuscule, roşii, un lichid verzui. Îmi oferise unul mie, altul Navigatorului Suprem. Încheietura sidefie şi degetele delicate, abia zărite din mâneca de satin, se mişcau calculat graţioase, îndemânatece, într-un ceremonial rafinat, unde nu era loc de improvizaţie, doar o infinită eleganţă. Aroma persistentă era înviorătoare, atmosfera se rarefiase, încărcătura de temeri devenea suportabilă.

La un semn al bătrânului, micuţa se ridicase şi trăsese de jur-împrejurul podiumului dantela aurită a paravanelor înalte, mărginind un spaţiu restrâns, potrivit

unui sfat de taină, complet separaţi de garda mea, ofiţerii portocalii şi evident Luna şi Um…

Proiecţia imaginilor se întrerupsese, în locul lor rămăsese doar arena pustie.

— Aceasta a fost tot?

Înălţimea Sa Proxima nu-şi stăpânise mirarea. Am încercat s-o lămuresc, îndemnată de privirile aprobatoare ale lui Orna.

— Anexa la Tratat este secret de vârf. Raportul l-am trimis telepatic la ITIE. Acolo se face transpunerea lui în termenii juridici, intergalactici. Evident, mâine voi răspunde tuturor întrebărilor.

Înălţimea Sa Proxima îşi deschisese larg evantaiul, murmurând un fel de reproş, adresat Ocrotitoarei.

— O trimiţi pe Devi în cuşca leilor.

Orna îşi trăsese spre spate broboada albă care-i acoperea şuviţele cărunte. Îşi exprimase tranşant furia.

— Să îndrăznească!

Cu evantaiul deschis, înălţimea Sa Proxima schiţase sugestiv, arabescuri aeriene.

— N-am putea să tergiversăm, să amânăm audierea?

— Doar împăratul o poate face. Lipseşte. E la Moşia cu Maci. Hai să vedem restul înregistrărilor.

… paravanele aurite, date în lături, lăsau să se vadă strângerea de mâini dintre mine şi Navigatorul Suprem, semn că tratativele se încheiaseră. Urmaşe un moment de relaxare, dar o anume concentrare încă mai stăruia, vizibilă. Efectele strategiei comune, proaspăt elaborate, urmau să se concretizeze de abia în viitor.

Din mâneca de mătase portocalie, Navigatorul Suprem, scosese la iveală un pacheţel plat învelit în mătase. Sprâncenele, aripi albe, stufoase, se ridicaseră spre tâmplele plisate, un fir de umor însoţea gestul ofertei.

— Înălţimea Voastră acceptaţi darul neînsemnat. Face mai mult decât o expunere pedantă…

Orna pocnise din degete şi micul patio revenise în locul ce-i fusese destinat, străjuit de coloanele împletite de marmoră, fântâna clipocind molcom şi arbuştii veşnic verzi, din ghivece.

— Cam atât… Devi, ia mâine cu tine cadoul Navigatorului Suprem. Mergi şi te odihneşte. Înălţimea Sa Proxima întârzie câteva clipe cu mine…

Peronul din faţa Palatului înălţimii Sale Proxima era ocupat în totalitate de o structură mare, metalică, ovoidală, având pe laturi blazonul Casei Imperiale. Nu-mi dădeam seama ce caută acolo, o navă folosită pentru interiorul galaxiei, având în plus caracteristic ele aparatelor militare cu sisteme de atac-apărare. Neavând loc de manevră, micul meu vehicul, păstaia argintie a ITIE, mă depusese la oarecare distanţă de intrarea principală.

Um, ce îmi pândea sosirea, extrem de aferat, îmi ieşise înainte.

— Înălţimea Voastră, Serenisimul împărat Vă aşteaptă. A început să-şi piardă răbdarea.

Fără să reflectez, l-am apostrofat.

— Taci! Nu spune că m-ai văzut!

Dintr-un salt, m-am pierdut în desişul luxuriant al parcului, alergând din răsputeri, evitând cărările, locurile de agrement. Mi-am găsit o oarecare linişte, în spatele cascadei, trăgându-mi răsuflarea, oprindu-mă, pe un bolovan abia şlefuit, uitat lângă zidul Palatului Imperial. Nu voiam să văd pe nimeni, doar să fiu lăsată în pace. Orna şi înălţimea Sa mă expediaseră, precis puneau la cale ceva important, ceva ce eu nu trebuia să ştiu. Foarte probabil, legat de noua împărătească, clona lui Dhwasan.

Doi, Doi, Invincibilul Doi.

Invincibilul Sis2S!

Nu mă plângeam, aveam satisfacţiile mele, încheierea Anexei la Tratat fusese una dintre cele mai pozitive experienţe din viaţa mea. Navigatorul Suprem,

bătrâna maimuţă, înfofolită în roba de mătase portocalie, brodată cu simboluri şi caractere străvechi, mă uluise cu vastele cunoştinţe şi raţionamentele clare. În sfârşit, găsisem un partener de discuţii pe măsură. M-am lăsat antrenată de buna lui credinţă, avea calitatea rară să stimuleze ideile constructive ale interlocutorului, apărându-mi cu pasiune argumentele şi acceptându-i propunerile care conveneau cel mai bine intereselor Sis2S, fără să neglijez binele comun.

Concluzia finală a fost punerea în funcţie, a unui vast program de investigaţie privind Universul Paralel. Urma să construim o flotă de Nave spaţiale interdimensionale, prototip fiind nava pe care plecase Şi să pregătim piloţi şi echipaje, cercetători din cele mai diverse ramuri ale ştiinţei, prioritar fizicieni şi matematicieni toţi cu abilităţi *psi*, chiar şi roboţii *aproape-oameni*, mai multe sute de mii. Şi asta repede! Cât mai repede!

Îmi convenea întâlnirea cu demnitari ai înaltului Consiliu Galactic, punerea în practică a programului nu suferea întârziere. Eram hotărâtă să-mi susţin punctul de vedere.

Doi, Doi, Invincibilul Doi!

Invincibilul Sis2S7

Firul metalic de la încheietura mâinii frig ea iarăşi, aprindea focul mocnit care-mi ardea sufletul în vâlvătăi, Dhwasan mă chema insistent, imperios. Am rezistat, consideram inutil un răspuns, îmi respectasem obligaţiile faţă de împărat, trimisesem rapoartele.

Dinspre palat se auzeau strigăte, apoi, din ce în ce mai aproape zgomot de paşi, călcătura roboţilor de pază, grea, ritmică, apăsată, în cadenţa îndemnului, *Căutaţi*, *căutaţi-o pe Serenisima împărăteasă*! *Căutaţi*, *căutaţi*!

Simţeam că mă scufund, cu piatră cu tot, Dhwasan îşi adusese cu el clona, noua împărătească! Cum arăta oare? Aidoma lui… De ce mă chemase atât de urgent? *Căutaţi*, *căutaţi*, se auzea în tot parcul, o bănuială teribilă furişată

printre celelalte, căpăta consistenţă. Cum donase Dhwasan, componenta lui imaterială, reziduală, din Universul Paralel? Cât de stabilă era vibraţia, capabilă să anuleze cealaltă componentă din came şi sânge?

Lumina celor doi sori scădea, violetul serii invada pajiştile, camufla trunchiurile arborilor. *Cum să găseşti*, *în adâncul vegetal*, *un abur roşu*? Cât de viabilă era noua Clonă Imperială?

Căutaţi-o pe Serenisima împărătească, răsunase periculos de aproape. Intrasem în panică, brăţara îmi ardea încheietura. Nemişcată, mă înconjurasem cu scutul invizibilităţii. Roboţii trecuseră foarte, foarte aproape de cascadă, apoi se îndepărtaseră, îndemnul sonor *căutaţi*, *căutaţi*, răsunând aproape deznădăjduit. Scăpasem!

Nu… Porunca, *opriţi căutarea*, *opriţi căutarea*, strigată cu autoritate, cu forţă, să se audă departe, o auzeam la doi paşi de mine. Din răsputeri, m-am străduit să păstrez dramul de nepăsare, necesar demnităţii neşifonate.

— Devi, eşti teafără?

Braţe puternice îmi înconjurau umerii, mâini iubitoare îmi mângâiau faţa, se mişcau atent peste încheieturi, trunchi, întreaga mea fiinţă să verifice cât sunt de întreagă.

— Mi-am imaginat ce e mai rău… Devi, ce se întâmplă?

Chiar dacă muream în clipa următoare, tot trebuia să aflu.

— Cum e noua ta clonă?

— N-am înţeles.

— Împărăteasa…

Nu mă împotrivisem să-mi intre în gânduri, scăpasem de efortul explicaţiilor penibile, a scoaterii la vedere, a regretelor şi sentimentelor făcute zob. Dhwasan receptase tăcut mesajul, înţelesese durerea întinsă dincolo de

limitele suportabilităţii şi confuzia de neînţeles generată de interpretarea emoţională absurdă şi iraţională. Urmaşe clarificarea, lucrurile erau simple, simple, simple…

L-am auzit râzând, întâi încet, apoi în hohote ample. *Împăratul râdea*! Reverberat în natură, râsul lui scutura crengile, frunzele copacilor, unduia firele de iarbă, trezea inflorescenţele toropite de primul somn.

— Devi a mea, Căpitan D., împărăteasa mea!

Am râs şi eu, descoperind că fericirea are gustul dulce dureros al îmbrăţişării care te sufocă, mirosul ambrei amestecat cu iz de transpiraţie proaspătă şi culoarea ochilor întunecaţi, stropiţi cu auriu…

Nava se avântase deja în spaţiu, lăsând Omsis-ul în urmă, un licurici gigantic, pâlpâitor prins în mantaua planetei, ale cărei contururi se estompau rapid în noaptea spaţiului cosmic. Încercam să mă acomodez noii situaţii, mă întrebam dacă nu visez, un vis aiuritor, megaloman, desprins dintr-o poveste construită pe fundalul aspiraţiilor imposibile, ale Căpitanului D. Încă pe Terra, dormind neîntors în patul îngust de la cazarmă, imersat într-un ocean oniric, la limita patologicului.

Am repetat *Doi*, *Doi Invincibilul Doi*, devenit reper de echilibru, ancoră în realitatea imediată. Nu visam, eram la capătul Universului, la ani lumină de Planeta Albastră privind cu ochii, mima şi mintea, la dragostea mea fără hotar, împăratul Dhwasan stăpânul galaxiei Sis2S şi al inimii mele nebune.

Îl vedeam prima dată la lucru, înconjurat de ataşaţi militari şi specialişti, atent la mesaje primite din galaxie. Un disc mic, rotitor, supravegheat de un robot, genera un fascicol albastru, pe transparenţa căruia se proiectau intermitent ideograme, coduri complicate, fraze întregi, uneori imagini. Asculta circumspect părerile însoţitorilor, privind noutăţile, le comenta, rectifica sau aproba, dădea ordine. Îi urmăream respiraţia, atenţia încordată, modulaţiile grave ce subliniau propriile opinii, felul rapid

în care degetele nervoase dădeau de o parte şuviţele negre, rebele, căzute pe frunte. Îmi apărea în culmea semeţiei aristocratice, cu gesturi potolite, detaşat, cumpănit şi totodată tranşant în luarea deciziilor. Am intuit că atinsese pragul de sus al controlului acelui *alter ego imaterial*, miezul de abur roşu, care îl obligase de atâtea ori la solitudine ori neimplicare. Până şi orgoliul insuportabil, moştenire de la strămoşii Monk, se metamorfozase, conferindu-i aura imperială a stăpânitorilor Sis2S.

Imposibil să-i întrerup lucrul, o grabă cu motivaţii ascunse, determinase îmbarcarea urgentă pe Nava Imperială. Nu-mi imaginasem, când staţiona în faţa Palatului înălţimii Sale Proxima, cât de încăpătoare era, probabil fusese modificată ad-hoc, în funcţie de necesităţi, după sistemul de redimensionare al spaţiilor, specific Sis2S.

Găsisem acolo o armată de consilieri, secretari, asistenţi şi ofiţeri din Garda Imperială. În plus, gata de drum, mă aşteptau emoţionaţi Um şi Luna, însoţiţi de roboţi încărcaţi cu bagaje. Aglomeraţia şi agitaţia împiedicase orice fărâmă de intimitate cu Dhwasan, lămuririle între patru ochi.

Începusem să fiu neliniştită, imprevizibilul devenea componenta statornică, intrinsecă a existenţei mele. În schimb, *împăratul*, îndatoririle de moment fiind sfârşite, strălucea de mulţumire ca şi Orna şi înălţimea Sa Proxima.

— Unde mergem Dhwasan?

— La Moşia cu Maci. Să rezolvăm o urgenţă.

— Urgentă e convocarea de mâine, de la înaltul Consiliu Galactic.

Contrariat, *împăratul meu* îşi scuturase pletele negre. Nedumerirea îi accentua expresia de autoritate.

— Fără încuviinţarea mea? Motivul?

— Anexa la Tratat, aşa am înţeles de la Orna. Şi ea şi

înălţimea Sa Proxima, au insistat să mă pregătească, tu fiind plecat.

— Să fim serioşi. Au convins-o pe Orna? Mă mir. S-a prefăcut, să nu-i irite. Ei bine, scurtăm procedurile. Mâine vei fi prezentată membrilor Casei Imperiale.

— De ce? Aşa pe nepregătite? Mi-e teamă.

Nu-mi plăcuse s-o spun, dar prevedeam un lung şir de situaţii solicitante. Dhwasan surprins, zâmbise.

— Căpitan D., Împărătesele nu se tem de nimic! mai ales cele care hotărăsc soarta galaxiilor, încheie tratate şi poartă atât de mândre pieptenul de aur al împărătesei Ma.

— Exceptând teama, mă omoară secretele. M-aţi propulsat în vârful scării ierarhice…

— Eşti împărătească prin însăşi natura ta. N-am hotărât eu, ci Excelenţa Sa Sisecoute, împreună cu împărăteasa Phoebe şi evident, Orna.

Evaziv, Dhwasan se ferea să dea explicaţii, referirea la tata era ciudată.

— Să-mi spui tot, chiar acum!

Ridicasem tonul, neînduplecarea descoperită, după *transformare*, devenea trăsătură constantă, fără s-o pot reprima.

— Nu-mi dai de ales, voiam să te scutesc. Suntem eroii unui scandal imens, stârnit de lipsurile din inventarul Depozitelor Imperiale de Gene care se face odată la o sută de ani. Avem evidenţe impecabile privind toţi cetăţenii Sis2S. Dintotdeauna, Casa Imperială şi împărătesele au monitorizat profilul genetic al populaţiei Sis2S. O muncă uriaşă, esenţială, izvorul puterii noastre.

— Ce lipsuri sunt?

— Mai ales, determinanţi genetici aparţinând împărătesei Războinice.

— Imposibil. După atâtea mii de ani genomul este viabil?

Mă privise ciudat, în întregime, un fel de inventar

rapid al ansamblului, neascunzându-şi buna dispoziţie.

— *Uită-te la tine*, o demonstrează faptele… Apoi, lipsesc gene ale împărătesei Mael şi Ma, foarte multe ale împărătesei Phoebe, mă rog, setul complet pentru alcătuirea unui genom imperial.

Ofiţerul de serviciu se anunţase discret.

— Luminăţia Voastră…

— Ce se întâmplă?

— Veşti noi…

Umbra unor noi necazuri îşi făcea loc printre cele vechi.

— Stai liniştită, cheam-o pe Proxima. E datoria ei să fie alături de împărătească, la investire.

Sosirea înălţimii Sale Proxima luase proporţia unui eveniment, chiar din clipa în care naveta ei rapidă, ne ajunsese din urmă şi pasagerii ei fuseseră preluaţi de Nava Imperială. Însoţită de o armată de slujitori şi roboţi, trecuse asemenea unui personaj de legendă, cu trena lungă, fremătătoare, ca spuma unei ape, pe coridoarele înguste, privind de sus, printre şirurile de ofiţeri, căutătura verde insinuându-se unde nici cu gândul nu gândeai.

Avântul bucuriei, revederii la interval atât de scurt, îmi fusese tăiat de plecăciunea adâncă.

— Serenisimă împărătească, sunt în slujba voastră, cum am fost şi Ilustrelor înaintaşe.

Încremenisem, era de neconceput să-mi văd protectoarea respectuos îndoită, până aproape de podea, cu mâinile strânse pe evantaiul închis. Răceala strecurată de cuvintele protocolar exagerate, fusese spulberată de o uşoară ridicare a capului. Dincolo de pleoapele fardate, sclipirea verde era categorică, *Devi*, *ţine-ţi rangul*!

Am răspuns monosilabic, la limita politeţii şi i-am expediat afară pe toţi însoţitorii, roboţii şi băgătorii de seamă.

— Înălţimea Voastră…

Îşi pusese un deget pe buze.

— Doar Proxima.

— Dhwasan… Are nişte probleme.

— Bineînţeles. Va avea mereu. În timp, te obişnuieşti.

Siguranţa afişată, avusese darul să mă pună în gardă, rolurile se inversaseră.

— Dezinformarea continuă are un preţ prea mare şi nu vreau să-l plătesc. Vă rog, fără ocolişuri, informaţii la zi.

Surpriza înălţimii Sale Proxima durase o fracţiune de secundă. Surâsul subţire nu-i destinsese trăsăturile, rămânând agăţat nefiresc de colţul buzelor intens roşii. Mi-a apărut deodată obosită, prinsă la mijloc de evenimente.

— Ne-am expus unor riscuri enorme… dar *ziua de mâine* va demonstra că a meritat.

Am replicat tranşant.

— N-am înţeles nimic, *mâine* ar trebui să fiu în două locuri, la înaltul Consiliu Galactic şi la Moşia cu Maci. Vă rog, continuaţi.

— Povestea începe de când am pierdut-o pe Sorana. Sunt multe de spus.

În ciuda protestului meu, rămăsese prăvălită pe podea, adunată peste norul gri albastru al trenei, o pasăre cu răni nevindecate, nevoind să mai zboare. Nu ştiam cum s-o alin, partea vizibilă, strălucitoare, puternică şi dominatoare a firii ei, ascundea de prea mult timp latura chinuită.

— E chiar atât de rău?

Nu, disperarea n-o doborâse. Îşi scuturase umerii înguşti şi-şi îndreptase spatele. Zâmbise iarăşi, larg, aproape sfidător. Era o învingătoare, mai aveam multe de învăţat de la ea.

— Dimpotrivă, a ieşit perfect! Pe scurt, sfârşindu-se doliul pentru împărăteasa Sorana şi EI Rey Falcon, împărăteasa Phoebe şi-a focalizat atenţia şi dragostea asupra lui Dhwasan. După tradiţie, l-a prezentat înaltului

Consiliu Galactic. Deşi băiat, *născut într-un Univers Paralel*, deşi cu *un tată Monk*, copilul frumos, bine dezvoltat, a fost declarat în unanimitate Prinţ Imperial moştenitor, al Sis2S. Conform tradiţiei, urmarea firească era donarea lui Dhwasan, Sis2S fiind cârmuită dintotdeauna de câte doi stăpânitori, iar împărăteasa Phoebe şi-a investit toată ştiinţa şi energia s-o realizeze. Au apărut însă probleme ciudate. De câteva ori, prinţul fusese de negăsit, în leagănul gol dăinuind o vibraţie, un voal impalpabil, roşu. În văzul doicilor încremenite de spaimă, din el se întrupa mereu acelaşi bebeluş de carne şi oase, trecând adesea, din nou, la starea fără consistenţă, de *aproape nimic*. Împărăteasa Phoebe s-a mutat la Moşia cu Maci, străduindu-se până la epuizare să obţină o clonă. Eşecul a fost ţinut secret, mai ales că prinţul, exceptând momentele scurte de imaterialitate, era perfect normal, demonstrând calităţi *psi* înnăscute, remarcabile.

— Dhwasan a pomenit de tata…

— Excelenţa Sa a intervenit, într-un moment maxim de tensiune, când înaltul Consiliu Galactic cerea explicaţii, împărăteasa Phoebe s-a justificat pripit, afirmând că elaborează o tehnologie de ultimă oră, crearea unei clone de sex feminin, o împărătească fiind mai potrivită, decât un al doilea împărat.

— Putea reuşi?

— Nici pomeneală, voia doar să tragă de timp, dezvăluirea naturii duale a lui Dhwasan punea în pericol autoritatea Casei Imperiale. În plus, împărăteasa Phoebe era foarte bolnavă. Pe fondul depresiei incurabile, generate de moartea S or unei, preaiubita ei Soră Imperială, clonele suportă greu absenţa perechii, multele ore epuizante, petrecute în laboratoarele de genetică o şubreziseră. Retrasă la Moşia cu Maci, lucrând intermitent, se putea ocupa strict, doar de educaţia prinţului. Ca să evite o criză, Excelenţa Sa Sisecoute a sugerat, adevărată aventură, pentru unii impietate, să

creeze în cel mai strict secret pentru Dhwasan, o împărătească compatibilă genetic cu standardele Sis2S.

— Nefiind genetician?

Înălţimea Sa Proxima se ridicase şi-şi aranjase fusta învoită, trena foşnitoare, găsindu-şi un loc, aproape de mine. Tăiase aerul cu evantaiul, din mătasea lui emanau efluviile unor arome subtile. Îi percepeam greu şoaptele.

— Excelenţa Sa Sisecoute şi împărăteasa Phoebe au fost prieteni *foarte buni*. Ca s-o ajute, să-i fie aproape, a făcut studii de genetică şi era în legătură cu toţi savanţii proeminenţi.

— Au materializat planul?

Evantaiul deschis se abătuse cu forţă peste poalele de mătase.

— Împărăteasa mea se preface că nu înţelege?

Mă comportam ridicol, cu toate suişurile şi coborâşurile încrederii în propria-mi persoană, sinele meu realizase *cine eram*.

— Admiţând că înţeleg perfect, nu exclud alternativă unor scăpări regretabile.

— N-a fost loc de greşeli, s-a procedat cu rigoare extremă. Au contactat-o pe Orna, care a fost de acord. S-a întocmit o fişă tehnologică şi un protocol secret de creare a împărătesei succesoare, corespunzător înaltelor standarde ale Sis2S. împărăteasa Phoebe a conceput configuraţia genomului şi de dragul lui Dhwasan, a făcut primul pas interzis. Fără aprobarea Casei Imperiale şi a înaltului Consiliu Galactic, a scos din depozit, perfecţionistă fiind, cele mai preţioase gene imperiale. Pe acestea le-a completat cu genele *psi* excepţionale, oferite de Orna şi cu determinanţi genetici proveniţi de la Excelenţa Sa Sisecoute, pentru stabilizarea genelor extrem de vechi ale împărătesei Războinice. A obţinut genomul dorit, la parametri optimi, dar a realizat târziu, că dezvoltarea completă, de la embrion, până la prinţesa

dorită, acţiune de mare anvergură logistică şi responsabilitate, nu putea fi ţinută secretă.

— Dacă instituia un perimetru special, în Creşa Imperială?

— Riscant. Prea mulţi ochi şi urechi mişună pe acolo. E locul cel mai bine supravegheat din toată galaxia. În disperare de cauză, Excelenţa Sa Sisecoute a sugerat găsirea unei *mame purtătoare*, soluţie oricum reprobabilă pentru cutumele Sis2S, noua împărătească urmând să fie *născută*. Înţeleaptă, Orna a găsit o rezolvare onorabilă, purtătoarea embrionului imperial, să aibă ea însăşi, ascendenţă imperială. Ştia unde ar fi găsit o asemenea persoană.

Simţeam cum mintea o lua razna, dar trebuia să-mi confirm bănuiala.

— Pe Terra?

— Exact. În timpul Marii Catastrofe, fiica împărătesei Războinice n-a reuşit să se îmbarce pe nava salvatoare, împreună cu copiii şi întreaga suită s-a adăpostit în peşteri, în adâncul pământului, la adăpost de radiaţii şi calamităţile de la suprafaţă. După atâtea mh de ani, urmaşii ei, generaţii de supravieţuitori, încă trăiesc în triburi matriarhale, pe platouri înconjurate de cei mai înalţi munţi ai Terr ei. Vin rareori în contact cu semenii lor, au calităţi *psi* de excepţie, sunt războinici, vraci, vindecători. Mândri în exces, preferă să rămână izolaţi, legendele ce vorbesc de obârşia lor sunt încă vii.

— Acolo mi-au găsit *purtătoarea*? Ar trebui să…

— A murit. În creierul munţilor, asistenţa la naştere lasă de dorit. Sora ei…

— Doica mea?

— Te-a crescut, ştiind exact ce se aşteaptă de la tine. Orna a făcut toate aranjamentele.

Am tăcut îndelung, întrebând doar ca să alung vidul dinlăuntrul meu.

— Acum ce urmează?

— Acceptul Casei Imperiale, aceasta însemnând constatarea, după trecerea unor probe, că alcătuirea ta, fizică şi psihică este cea programată de împărăteasa Phoebe.

— Cum rămâne cu înaltul Consiliu Galactic?

— Nicicum. Declarată împărătească, îi vei informa, dar poziţia va fi alta.

— Ce rost a mai avut întâlnirea de la Orna?

— Rostul de a fi mereu pregătite, pentru orice confruntare.

Prea plinul de frumuseţe al Moşiei cu Maci întrecea strălucirea arogantă a Omsis, depăşea hotarele imaginaţiei. În lumina blândă a zilei, distanţa apreciabilă dintre mica planetă şi cei doi sori domolând arşiţa necruţătoare, am poposit pe un platou drept, la capătul căruia răsărea palatul împărătesei Ma. De jur-împrejur, pe dealuri cu pantă dulce, se răsfăţa dezinvoltă o vegetaţie miraculoasă. În bătaia lină a curenţilor de aer, cât cuprindea! cu ochiul, se unduia mareea roşie a cupelor de maci, crescuţi până la limita abruptă, unde se înălţau temeliile uriaşe, de piatră cenuşie. Din loc în loc, pâlcuri de chiparoşi înalţi, ce păreau crescuţi la întâmplare, odihneau cu verdele închis, ochii uimiţi de risipa florilor cu tije înalte şi cupe sângerii. În atmosfera călduţă, te învăluiau mirosuri proaspete, înviorătoare, supratehnologia Sis2S, bine camuflată, susţinea copleşitoare aparenţa de *natură mamă în voia ei*.

Ne-am îndreptat spre castel împreună cu Dhwasan, urmaţi de o suită impresionantă, ofiţerii din Garda Imperială, unii sosiţi odată cu noi în Nava Imperială, alţii veniţi să ne întâmpine. Înaintarea pe lespezile lucioase de mozaic gri cu auriu, călcate de atâtea generaţii de împărătesc, ar fi părut ireală dacă zumzetul vocilor însoţitorilor, chiar vorbind pe tonuri joase, nu ar fi împrumutat o notă prozaic concretă. Cu toate opreliştile

etichetei, domnea buna dispoziţie. Singurii, împăratul şi Căpitanul Gărzii dădeau impresia că sunt preocupaţi de ceva neplăcut, o îngrijorare ce doreau s-o ascundă.

— Dhwasan, ce se întâmplă?

— Deocamdată, nimic important. Îndreaptă-ţi privirile înainte spre Familia Imperială sosită să-şi cunoască împărăteasa.

Într-adevăr, sub arcada străjuită de cai balauri cu aripi avântate, tăiaţi în piatră, în faţa marilor porţi larg deschise, se afla o nerăbdătoare adunare princiară, înveşmântată în haine grele de ceremonie.

Devi, tu eşti cea mult aşteptată!

Timpul era asemenea unui fir continuu pe care se înşirau alăturate, fără intervale separatoare, evenimentelemarkeri definitorii ale vieţii mele, explorarea planetei Monk, metamorfoza la care mă supusese Orna, tratativele secrete cu Navigatorul Suprem Călăuza Căilor Ascunse, dezvăluirea identităţii mele reale, de către Dhwasan şi acum, călătoria la Moşia cu Maci, unde urma să înfrunt probele la care mă supunea Familia Imperială. *Aveam datoria* să demonstrez, că *merit*, prin însăşi alcătuirea mea, să le fiu împărătească.

Noua provocare îmi dădea o stare ciudată, de exaltare rebelă, nu din cauza oboselii, deşi nu avusesem parte de odihnă de când îi părăsisem pe Migratori, ci mai degrabă din cauza acelui alter ego, autoritar şi încrezător, ce ieşea la suprafaţă, aşa cum prezisese Ocrotitoarea. Mi-am ţinut cuvântul dat Proximei, să fiu răbdătoare, indiferent ce mi s-ar cere.

Cele două Principese, care m-au întâmpinat primele, situate sus în ierarhia imperială, se înclinau cu graţie, uimitoare prin distincţia, fastul rochiilor şi al pieptănăturilor uriaşe, dar mai ales, prin prospeţimea şi tinereţea lor, şocante, dacă le raportai la responsabilităţile ce le reveneau.

Ştiam, avertizată fiind, că aveau ultimul cuvânt în confirmarea şi prezentarea membrilor Familiei Imperiale, la înaltul Consiliu Galactic imediat după ieşirea *non-creaţilor*, din Creşa Imperială. În cazul meu, adult fiind, testele de identitate erau total diferite, altele decât simpli parametri somatici şi genetici. Nu înţelegeam ce ar fi aflat mai mult, despre mine, date fiind investigaţiile făcute automat zi şi noapte de când ajunsesem pe Sis2S. Singure înregistrările constantelor biologice de la Um şi tot ar fi fost suficiente.

Ambele surâdeau serafic, reverenţios, semănau perfect, două clone identice, cu ten alb şi voci suave, dând indicaţii roboţilor ce aduseseră un cufăr mare şi-l deschideau cu multă grijă. O rochie verde smarald brodată cu animale fantastice, presărată cu pietre preţioase şi perle, trenă lungă, mâneci largi şi talie neverosimil de îngustă, fusese desfăşurată în toată splendoarea. Era un cadou, avea o semnificaţie anume?

Proxima îmi făcuse un semn discret şi am acceptat să fiu dezbrăcată, sub ochii cercetători ai Alteţelor Imperiale, fiind sigură, că automat scena se înregistra undeva. Am fost apoi îmbrăcată cu rochia aceea fabuloasă, temându-mă în sine-mi, că va plesni la toate cusăturile. Uluitor, mă cuprinsese perfect, croită parcă pe măsură. Mă simţeam în ea, la fel de bine, ca în uniforma de la Academia Militară. *Era rochia mea*.

Asistenţa, membrii Casei Imperiale, şuşoteau agitaţi, evantaiele mari se închideau şi deschideau, nu avea importanţă ce comentau, opinia lor nu-mi stârnea emoţii sau teamă, priveam calmă cum alţi roboţi aduceau încă o cutie foarte veche, de piele roasă. O aşezaseră în faţa mea, iar înaltele Doamne mă îmbiaseră s-o deschid.

— … e atât de veche, preferăm să nu fie atinsă de prea multe persoane…

Am examinat-o precaut, inelele ruginite ale închizătorilor erau închise cu un lacăt.

— Cheia s-a pierdut.

— Ah, bine.

La atingerea suprafeţei uzate a capacului, aveam impresia că se va fărâmiţa la contactul cu degetele, am văzut încropindu-se, estompate de vălul negru, trăsăturile autoritare ale împărătesei Războinice. Un luciu de cruzime răzbătea neîndurător din pupilele negre, stropite cu aur. Provocarea făţişă era insuportabilă, am strâns în pumn şi am zdrobit lacătul ce mi se împotrivea. N-am ţinut seama de exclamaţiile uluite, protestul înspăimântat al asistenţei, am întrebat doar pentru confirmare.

— Aparţinea împărătesei Războinice?

În liniştea deplină ce urmase, puteai să le auzi bătăile inimii în nemişcarea aşteptării, am scos obiectul asupra căruia se fixaseră privirile înaltelor Mele Rude. Învelită într-o pânză aproape destrămată, stătea de milenii acolo, o cingătoare neagră, încheiată cu o cataramă aurie şi ataşată ei, un toc purtător de pumnal. Cu o suflare uşoară am îndepărtat pulberea foarte fină, scoţând la iveală încrustaţiile de aur cu strălucirea intactă. Un impuls obscur îmi dirija acţiunile şi tară teama dezagregării la utilizare, mi-am încheiat cingătoarea în jurul mijlocului. În ordinea firescului, am scos de lângă coapsă, unde stătea mereu lipit, pumnalul Monk şi l-am vârât în tocul care-i fusese destinat.

Nu mă mai încerca niciuna dintre vechile mele îndoieli şi murmurul de uşurare, de bucurie intensă ce străbătea acea distinsă reuniune de familie, l-am întâmpinat în sine-mi, cu mereu dătătorul de putere, *Doi*, *Doi*, *Invincibilul Doi*, *Invincibilul Sis2S*.

Printre faldurile pologului, zorile îşi făceau timid drum înspre noi, trasând dungi luminoase pe mătasea brocartului, redând prospeţime culorilor, poposind pe fruntea lui Dhwasan, îmbogăţindu-i cu nuanţe stranii, negrul intens al părului răsfirat, bronzul palid al umerilor.

— Nu te mai las să pleci de lângă mine.

Îmbrăţişarea, în care mă pierdeam, ascundea o disperare nemărturisită.

— Voi fi mereu cu tine. Ce te nelinişteşte?

Ochii minunaţi, ochi cu sprâncenele trase spre tâmple, mă învăluiseră cu o duioşie iremediabil tristă.

— Când lipseşti, doar mă prefac că trăiesc. Spune-mi, toate nopţile noastre vor fi ca aceasta?

— Să nu te îndoieşti, am şoptit, voi fi mereu cu tine.

Îmi construiam speranţe pentru viitor, doar nopţi fericite, fără topirea în abur roşu a umărului cald pe care mă sprijineam, fără angoasele nelămurite ale dematerializării, şi decepţia căutărilor într-un pat gol.

Temerile mi le-am alungat cu un vag reproş.

— Ai lipsit de la testele de identitate.

— M-ar fi învinovăţit de părtinire. Regret doar, că nu te-am văzut spulberând lacătul împărătesei Războinice.

Răsese uşor, satisfacţia lui deplină anula sentimentele mele revanşarde, când plimbându-mă pe bulevardele Omsis citeam dispreţul sismenilor, privitor la *retardaţii de pe Terra*.

— Am avut o viziune, cu împărăteasa Războinică… Nu-i suport răutatea.

— Serios? Care segment din genomul tău nu suportă jumătatea moştenită de la apriga noastră străbună?

— Tu ştii… Apropo, înaltul Consiliu Galactic, ezită să-mi dea binecuvântarea. Consideră imorală şi nelegitimă crearea mea, realizată cu gene *furate*. Împărăteasa Phoebe, i-a jignit pe toţi venerabilii membri, necerându-le acordul, lucrând în secret, fără motivaţie explicită.

— Mai vedem noi. Cum ai aflat?

— De la Proxima. Cei care s-au împotrivit unui împărat cu ascendenţă Monk, fac valuri acum. Îi cunoşti?

— Nu chiar. Zvonurile sunt întreţinute abil, nu ştiu sursa exactă.

— Serviciul Secret Galactic doarme?

— Răbdare, Devi, toate la rândul lor. Am învăţat asta de la mătuşa Phoebe.

Fruntea înaltă era senină, fără încruntarea imperială ivită la supărări, sprâncenele trase spre tâmple străjuiau strălucirea intensă a pupilelor stropite cu aur. Ezitam să conţinui, nu merita să stric darul miraculos al acelor clipe împreună, când viaţa mi se legăna purtată de aripile moi, învăluitoare, ale unei iubiri ce voiam să dăinuie o eternitate. Nu, şi nici nu voi permite, indiferent cui, chiar spaimelor induse de Reţea să intervină între mine şi *E*l Preferam să dezarticulez eventualele angoase, cu păreri exprimate sincer.

— Devi, pentru dragostea ta, îndur orice.

— Am fost la Creşa Imperială. Ieri, când erai plecat. M-au condus Alteţele Imperiale. Impresionant fluxul tehnologic de creare a sismenilor…

Revedeam spaţiile acelea imense, sălile liniştite inundate de radiaţiile blânde protectoare, supravegheate de geneticieni, puericultori, pediatri, roboţi, nurse, asistenţi, unde se dezvoltau noile generaţii de sismeni. La început, doar câteva celule în diviziune, apoi embrioni hrăniţi artificial, în stadii diverse de evoluţie, imersaţi în lichide roz, în mii de containere de forme ciudate, ocupând zeci de săli, etichetaţi, numerotaţi, monitorizaţi pentru o evoluţie normală, corespunzând unui profil genetic anume, sub ochii vigilenţi ai specialiştilor. N-am înţeles deplin ce făceau, cunoştinţele mele în domeniu erau minimale, dar am dedus câtă muncă şi efort se investea şi ce responsabilităţi imense avea acel personal dedicat. Am mai observat, că nu numai interioarele clădirilor creşei, acele cuburi albe, perfect etanşe, fără ferestre sau intrări vizibile, ci întreaga zonă, peisajul paşnic, dealurile mirifice cu maci, erau împânzite cu senzori, detectoare, dispozitive de alarmă şi păzite de unităţi invizibile, redutabile, de roboţi războinici.

Aş fi primit orice informaţii, dacă ceream, de la cele

două Alteţe Imperiale, mereu surâzătoare, de o gentileţe extremă, deducând din afirmaţiile lor că îmi sunt mătuşi îndepărtate. M-au dus să-i văd şi pe cei *nou-creaţi*, bebeluşi cu capete acoperite de puf, mânuţe şi picioruşe dolofane, roze, numai gropiţe şi inele, dormind îngereşte, dar m-am speriat de-a-binelea, de o trăsătură anume, sesizată la câţiva dintre ei. Oare Dhwasan observase fenomenul?

— Ţi-ai format vreo părere?

— Oarecum. Erau atât de frumoşi, o bucurie să-i priveşti dormind în alveolele albe.

… Mi-am strunit senzaţia de teamă iminentă, nu aş fi vrut s-o perceapă Mătuşile, când în sectorul cel mai privilegiat, unde se aflau *nou-creaţii împăratului*, am zărit în jurul unui căpşor cârlionţat, o aură roşie abia schiţată. Privind atent, aproape toţi, aveau fie pumnişorii strânşi în jurul unui abur roşu, fie întregul contur al micilor trupuri imersat, în vibraţia bine cunoscută mie. Înaltele Doamne păreau obişnuite, îmi vorbiseră cât de savant este Serenisimul împărat Sis2S şi ce reuşite erau construcţiile lui genetice…

— Dhwasan, ce le-ai făcut?

Ridicase din umeri, amuzat.

— Am urmat protocoalele tehnologice clasice. E adevărat că înzestrarea *psi* este cu totul specială. Vor fi înalţi slujbaşi la ITIE. Orna a fost de acord.

M-am strâns lângă el, întrebările ce-mi răsăreau în minte aproape mă sufocau.

— Ce facem când se va afla?

— Nu se va afla. Aura roşie nu o percepe oricine, îngrijitorii, roboţii nu au habar de ea. *Spre deosebire de mine*, componenta lor materială dominantă, *este stabilă*. Doar superdotaţii *psi* vor putea identifica dualitatea, mai exact colegii de la ITIE.

— Mătuşile şi-au dat seama?

— Bineînţeles, au o teorie proprie, privind evoluţia speciei umane.

— Sunt prea tinere să generalizeze.

— Tinere? Doar la exterior, experienţa şi ştiinţa lor e neînchipuit de vastă. Au responsabilitatea Creşei Imperiale, din timpul domniei împărătesei Ma. *În ceea ce te priveşte*, cuvântul lor face mai mult decât toate argumentele înaltului Consiliu Galactic.

Ai fost creată împărătească!

Împărătească

Sis2S

Capitolul 15

Cadrilul nemilos al împărătesei a început. Îl dansează fără greşeală, are paşii înscrişi în sânge.

Himera

Silueta lui Um se întrezărea vagă, lipită de arcada supra-încărcată cu ornamente aurite, ce încadra vasta suprafaţă transparentă, prin care zorile se anunţau ca mici pete portocalii dansând printre umbre violete. Nemişcarea *robotului aproape-om* era înşelătoare, fiind gata mereu să intre în acţiune, să-mi asculte ordinele, să-mi anticipeze dorinţele. Uneori, solicitudinea lui era greu de suportat şi i-am făcut un semn categoric de interdicţie a elanurilor, a iniţiativelor în exces, care mi-ar fi tulburat începutul zilei şi ar fi risipit detaşarea necesară stabilirii priorităţilor, în absenţa lui Dhwasan, plecat la marginea imperiului.

Intimitatea dorită era iluzorie. În afară de Um, în camerele de serviciu, stăteau în aşteptare curteni şi doamne de onoare, unii *oameni-oameni* înrudiţi cu Familia Imperială, alţii *roboţi-aproape-oameni*, pregătiţi să îndeplinească, în funcţie de specializare, nenumăratele sarcini ale vieţii din Palat, concentrate pe activitatea zilnică a împărătesei.

Dacă la Academie, parcă trăisem *în altă viaţă*, începându-mi ziua cu litania *sunt de neînvins*, *nimeni nu*

ajunge la mine, *nimeni nu înţelege ce simt*, *ce gândesc*, menită să-mi dea curaj şi prin magia stranie, a cuvintelor, să-mi ofere protecţie, acum îndemnul îşi pierduse sensul. Dragostea mea pentru împărat, atâta timp ferită de ceilalţi, nu mai era un secret, iar în ceea ce privea invulnerabilitatea, mă identificasem cu *Doi*, *Doi*, *Invincibilul Doi*, *Invincibilul Sis2S*.

Aveam de împlinit promisiunile faţă de Migratori şi de convins înaltul Consiliu Galactic să le susţină. Recunoaşterea mea ca împărătească, de către Familia Imperială, redusese la tăcere înalţii Membri ai acelei prestigioase instanţe, dar lipsa unei împotriviri manifeste, nu însemna şi un accept clar. Mă revolta ideea că persoana mea, deşi dorită, necesară galaxiei, era considerată a fi *rezultatul unei infracţiuni*. Mai mult decât atât, înaltul Consiliu Galactic exagera cu pretenţiile.

Fiind încă la Moşia cu Maci, prin mijlocirea Proximei, mă întâlnisem neoficial şi în mare taină, cu Şeful Serviciilor Secrete ale Sis2S, Excelenţa Sa Sisluce. Mă contrariase aspectul său de tânăr imberb, înalt, firav, pierdut într-o robă antracit, prea largă. Cât oare ştia despre expediţia pe Monk şi despre Anexa la Tratat? Probabil multe, asta îi era datoria, dar nimic din atitudinea lui nu o demonstra.

Imprecis, alunecos, urmaşul tatălui meu nu-mi inspirase încredere, era diferit de ceea ce crezusem, nu părea să-şi merite poziţia. Inconsistenţa personajului mă iritase şi fără preambul, i-am cerut să-mi facă un sumar privind laturile susceptibil a fi manipulate, ale membrilor înaltului Consiliu. Nu mă privise în faţă, răspunsese prea repede, simulând o îndreptăţită mirare.

— Componenţa înaltului Consiliu Galactic se stabileşte în baza unor configuraţii genetice atente. Sunt excluse elementele ce înlesnesc exprimarea calităţilor negative, trădare, înşelăciune, absenţa patriotismului. Membrii ei sunt exact ce se doreşte să fie, pentru poziţia

care o deţin.

Insolentul, dorea să mă pună la punct, aducând ca argument relaţia binecunoscută, structură genetică-functh predictibile?

În timp ce-mi compuneam ceea mai amabilă expresie, sub valul de furie, am gândit puniţia imediată, revocarea din funcţia ce o deţinea sau mai simplu, dacă voiam, alternativă unui accident nefericit. Rapid, îmi închipuisem o cădere de la înălţime, explozia vehiculului care-l transporta, o moarte subită, misterioasă, sau orice l-ar fi neutralizat pe loc. Viziunea căpăţânii înfipte într-un par, prea inestetică, îmi repugna.

Extrem de mulţumită, i-am văzut paloarea frunţii, efortul ce-l făcea să se stăpânească în faţa ameninţării neaşteptate. Şeful Serviciilor Secrete avea abilităţi *psi*, remarcabile. Înţelesese pe loc consecinţele devastatoare ale nesupunerii.

În luciul pereţilor poleiţi, mi-am zărit chipul. Peste contururile blânde ale obrajilor şi a părului de flacără, se suprapuneau cu unduiri întunecate, privirea neînduplecată şi zâmbetul sarcastic al împărătesei Războinice, dând ordine categorice.

— În două zile, vă rog, date concrete.

Martor aparent imparţial, Proxima îşi strânsese evantaiul şi-şi adunase pe umeri extravagantul şal din catifea, de culoarea prunei. Tăcută, îl condusese pe Excelenţa Sa Sisluce afară şi nu se mai întorsese. Reproşul ei voalat nu mă impresionase, la fel posibilitatea să-mi fi făcut un duşman. Aveam o misiune mai importantă decât oblojirea sensibilităţilor personale.

Doi, Doi, Invincibilul Doi! Invincibilul Sis2S.

Neplăcerea scurtei întrevederi cu mai marele spionilor Sis2S, dezamăgirea privind lipsa lui de flexibilitate, inadmisibilă pentru funcţia deţinută, nu mă împiedicase să o trimit pe Lună, la Alteţele Imperiale,

Mătuşile Mele, cu rugămintea de a-mi face o vizită. Deşi extrem de ocupate, nu pregetaseră să dea curs chemării.

Le-am primit cu oarecare emoţie, neştiind care le va fi reacţia. Poruncisem ca foişorul unde, cu ani în urmă, împărăteasa Ma îşi petrecea zilnic orele odihnei, să fie reamenajat, să devină iar oaza de linişte propice unor discuţii confidenţiale.

Instalate în voie, pe imensele sofale de mătase, le-am lăsat să admire delicateţea profilurilor reîmprospătate, ale coloanelor de piatră, ce sprijineau tavanul somptuos redecorat al acelui spaţiu, dedicat doar celor apropiaţi mie, să se bucure de lumina unei după amiezi de tihnită intimitate, de peisajul miraculos al dealurilor cu maci, să savureze aroma ceaiului, preparat după o reţetă savantă. Aveam răgazul să examinez pe îndelete, îndeaproape, aceste rude ale mele, abia cunoscute, care mă atrăgeau, mă fascinau, dar altfel decât pe vremuri, Proxima. Nu reuşeam totuşi, să mă acomodez cu aerul acela uşor frivol, tipic Sis2S. Rafinate, somptuos îmbrăcate, purtând cu uşurinţă crinoline imense şi pieptănături extravagante, element definitoriu al apartenenţei la Familia Imperială, îşi manevrau cu dexteritate evantaiele enorme, glumind ca şcolăriţele.

— Eu sunt Sisma şi ea este Sismael. Nu ne poţi deosebi una de cealaltă. Aşa-i?

Într-adevăr, asemănarea lor era expresia donărilor perfecte şi am fost de acord, nereuşind să-mi reprim gândul, că acele minunate fiinţe fie erau inocent iresponsabile, fie îşi camuflau la perfecţiune adevărata natură. Ultima supoziţie se dovedise adevărată.

— Serenisimă Devi, cu ce te putem ajuta?

Întrebarea la obiect mă surprinsese, aşadar o justificare elaborată, nu-şi avea rostul.

— Doresc să fixez data întâlnirii cu înaltul Consiliu Galactic. Pentru a pune punct adversităţii pentru ascendenţa Monk şi a politicii de subminare a Casei

Imperiale. Doresc acces la date confidenţiale privind înrudirile genetice, ale fiecărui înalt Consilier, cu străstrămoşii Monk. Este posibil? La urma urmei, populaţia galaxiei Sis2S şi populaţiile Monk au avut sorginte comună. Purtătoare de vigoare şi capacitatea de a supravieţui, genele împărătesei

Războinice, atât de blamate, sunt nelipsite, chiar dacă numeric restrânse, din genomul fiecărui sismen.

Ambele mătuşi se priviseră complice, înţeleseseră perfect ce voiam. O cerere necesară şi binevenită. Se pune capăt insinuărilor, indiferent de resentimentele de după Războiul Just.

— Mă deranjează şi etichetarea *creării mele*, ca fiind *imorală*. De-a lungul mileniilor, o astfel de situaţie, este prima?

— O abordare delicată…

— Ar dăuna Casei Imperiale? O voi folosi doar în caz de forţă majoră.

Promisiunea era sinceră, mă simţeam indisolubil legată de interesele *Familiei mele*. Apoi am tăcut îndelung şi ne-am bucurat împreună de splendoarea aproape ireală, a locului, departe de tumultuosul Omsis. Deasupra dealurilor, dansul corolelor roşii ridicase o pulbere fină, vag portocalie, efluvii înmiresmate pluteau în atmosfera călduţă, pătrundeau în cele mai tainice colţuri.

— Polenul binefăcător fertilizează întreaga planetă, asigură perenitatea vegetaţiei atât de speciale, punctase una dintre Mătuşi, nu deosebeam dacă era Sismael sau Sisma.

— Nu ştiam că macii…

— Nu sunt chiar maci, maci. Au fost puţin modificaţi genetic, evident, într-un scop benefic, râsese cealaltă Mătuşă.

Într-un târziu, îmi făcuseră dezvăluiri uluitoare, grave, pe care, gândind retrospectiv, pregetam să le

folosesc într-o viitoare controversă cu înaltul Consiliu Galactic. Imposibil totuşi, de pomenit, într-o polemică cu substrat politic, evenimentele tragice legate de *naşterea împărătesei Phoebe*, când fiinţa desăvârşită, culmea performanţei genetice, *Prinţesa Perfecta*, aducând-o pe lume, neajutată de nimeni din Familia Imperială, murise. Gata să izbucnească în plâns Preaînţeleptele Mătuşi comentaseră cu amărăciune.

— Serenisimă Devi realizaţi ce eveniment *subuman* e o naştere? Dezgustător, doar suferinţă atroce, urlete şi zbatere, într-o inacceptabilă promiscuitate, scăldată în sânge şi secreţii respingătoare, nemaivorbind de consecinţele imprevizibile, ce pot afecta sănătatea nou-născutului sau a mamei, o eventuală moarte!

Într-un fel eram de acord, *chiar mama mea purtătoare* pierise în acest fel, dar mi-era greu să am vreun punct de vedere obiectiv, asupra unui subiect ce mi-era practic necunoscut. Aşadar am continuat să tac şi să ascult.

— Adevărată oroare şi mai ales dezonoare, răsfrântă asupra întregii galaxii.

Evenimentul zguduise concepţiile milenare ale Sis2S, donarea fiind unica modalitate onorabilă de reproducere. De altfel, nici *naşterea* lui Dhwasan nu fusese o chestie ortodoxă din punctul de vedere al geneticienilor extremişti, dar cum nu se ştiau prea multe legat de aceasta, faptul se ignora tacit. Împărăteasa Sorana, învingătoarea în Războiul Just, era deasupra dogmelor.

Moralmente vorbind, *crearea pe ascuns a unei Împărătese*, pusă în balanţă cu toate aceste lucruri, până atunci neştiute de mine, neconsemnate în manualele de istorie, era absolut nesemnificativă.

Cele aflate, neaşteptat de complicate, marcau o perspectivă nouă, o mutaţie esenţială în mentalitatea Sis2S. Trebuia neapărat să le analizez împreună cu Dhwasan, cât de curând, la întoarcerea din expediţie.

În Palatul Imperial ce părea, ca dimensiuni, să nu aibă limite, singurătatea devenise aproape insuportabilă.

Înţelesesem că ocupa, ca întindere, aproape un sfert din Omsis, cu mult mai mult decât toate edificiile ţinând de Academia Militară, pe care le admirasem atât odinioară. La acea vreme, neştiutoarea şi naiva Căpitan D. habar nu avea că *grandoarea* era indispensabilă *puterii*.

Arhitectura, parţial vizibilă dmafara zidurilor exterioare, era o îmbinare măiastră de ziduri ciclopice fortificate, cu deschideri, ferestre să cuprindă zările, arcade, coloane, incinte, foişoare, balcoane, scări monumentale, portaluri din marmură albă sau colorată, din materiale transparente asemenea cristalului, intercalate cu granit şi piatră dură, sau cu piese masive încrustate cu metale preţioase.

Palatul dăinuia din timpuri imemoriale, corpul principal fiind construit încă din timpul domniei Primei Împărătese Pasăre şi întemeierii Omsis-ului. Era uluitor cum rezistase atâtea milenii, iar bogăţiile etalate erau de neînchipuit. Cupola aurită, uriaşă, de o frumuseţe inegalabilă, sprijinită pe sute de piloni grandioşi, transparenţi, faţetaţi, să înmulţească belşugul luminii trimise de cei doi sori, acoperea un vast complex de încăperi cu funcţionalităţi şi destinaţii dintre cele mai diverse, apartamentele Familiei Imperiale, nenumărate săli de primire, iatace, curţi interioare, între ele intercalându-se zone de relaxare, grădini cu lacuri, iazuri, fântâni ţâşnitoare şi dependinţe, aripi auxiliare.

În timp, aproape toate Împărătesele adăugaseră alte corpuri de clădiri, noi minuni arhitecturale, legate într-un adevărat labirint de coridoare, cu ascensoare, platforme mobile, scări şi pasaje, toate integrându-se perfect în conceptul iniţial, sporindu-i măreţia. Mereu întinerit, colosalul şi atât de bătrânul areal era ocrotit de ziduri inexpugnabile, neînchipuit de groase, imposibil să lase vederii ceva din interior, cu numeroase turnuri de pază,

din care două, foarte înalte, fortificate, vizibile de la distanţe mari.

Personalul ce deservea Palatul, *oameni-oameni* şi *roboţi aproape-oameni*, cu specializări de o enormă diversitate, incluzând Garda Imperială, era de ordinul milioanelor.

M-am temut, când prima dată, intrând în palatul ale cărui ziduri le privisem de atâtea ori, cu nesăţioasă curiozitate şi nesfârşită imaginaţie, închipuindu-mi ce face *El*, că imperialul aşezământ îmi va crea un complex de inferioritate, mă va strivi cu magnificenţa cumulată din vremuri imemoriale. Nu se întâmplase aşa, am păşit sigură pe splendidul mozaic de pietre preţioase al curţii de onoare, în uralele Gărzii Imperiale, care aclamau noua împărătească.

Mi s-a părut firesc, parcă luasem în stăpânire ceva, de care fusesem privată timp îndelungat, la fel de natural părându-mi să fiu, în milenarul cuib al dinastiei imperiale, alături de *El*, împăratul Dhwasan, învăluită în dragostea ochilor negri stropiţi cu aur, traşi spre tâmple, moşteniţi de la străbuna împărătească Războinică.

Unde eşti Dhwasan, am strigat din adâncul fiinţei mele, unde eşti?

Ai plecat prea repede, o tulburare la periferia galaxiei, e o justificare inconsistentă…

Firul de la încheietură ardea, modulaţiile vocii inconfundabile rezonau cu claritate, vibrau în mintea avidă să le audă aievea.

Devi, dragostea mea, prezenţa mea era necesară aici. Curând sunt înapoi.

Cu disperare, am simţit treptat cum firul se răceşte, *împăratul meu* avea alte îndatoriri.

Um îşi ridicase brusc capul, pana învoită de la bereta de catifea se unduise, tremurase, animată şi ea cumva de emoţia pe care *robotul aproape-om* o încerca la vederea

talazului de lumină ce inundase cerul şi întregul palat, năvălind de neoprit până în cele mai ascunse colţuri ale încăperii

— Serenisimă împărătească, răsar serii!

Spectacolul ceresc mă lua prin surprindere de fiecare dată, cele două discuri incandescente se iveau la marginea orizontului, topeau ceaţa viorie, aşezându-se după o glorioasă ascensiune, foarte sus, luând în stăpânire palatul, turnurile lui de pază şi întregul Omsis.

Am privit, asemenea lui Um aproape cu veneraţie, naşterea acelei zile, lăsându-mă în voia scânteietoarei explozii de energie şi lumină a sorilor, cărora imperiul Sis2S le datora atât.

De fapt, obiceiul de a privi spectacolul ceresc era aproape o tradiţie printre sismeni, matinali fără excepţie, un mod de a-şi începe activitatea sub auspicii faste. Se recitau versuri glorificând răsăritul sorilor, în conversaţiile dimineţii se foloseau metafore şi hiperbole, se strecurau citate din nenumăratele pagini literare dedicate acestui eveniment cotidian.

Um îşi continuase exerciţiul de admiraţie exclamând:

— Decoratorii Nivelului 2 sunt absolut excepţionali.

— În ce sens?

— Redau întocmai evenimentele de la exteriorul planetei. Altfel senzaţia de claustrare ar fi dificil de suportat. Doar la Nivelul 1, este posibil să le observi *pe viu*.

Pentru moment, nu am înţeles ce spune, dar el, *robotul aproape-om* îmi detectase impasul şi continuase.

— Ceea ce noi considerăm bolta cerească, dat fiind alcătuirea planetei din sfere concentrice, este în realitate planşeul Nivelului 1.

Mă cercetase atent, ochii albaştri-email, exprimau suspiciunea unei ignoranţe, surprinzătoare la o împărătească.

— Aşa este, mă întreb doar cum se realizează tehnic, fiindcă celelalte Nivele inferioare, se bucură de răsăritul sorilor, la fel ca noi.

— Imaginile de la suprafaţa planetei, sunt transmise concomitent. Dacă doriţi pot să vă prezint documentaţia aferentă.

— Avem alte priorităţi.

Nu aveam chef să ştiu mai multe, la Moşia cu Maci, pe mica planetă Mm, distanţa până la cei doi sori fiind suficient de mare, te puteai bucura în voie de priveliştea solară neprelucrată. Din foişorul împărătesei Ma, în dimineaţa când Dhwasan plecase să-şi întâlnească armatele, am văzut

Nava Imperială avântându-se dincolo de zări, tocmai când răsăreau serii, pierzându-se în imensitatea ce părea că luase foc.

Brusc, mă invadase iarăşi unda nemulţumirii, îi simţeam acut lipsa, îmi era dor de *El*, nu înţelegeam de ce împăratul trebuise neapărat să se expună. Comandatul Suprem al Apărării, Generalisimul Sisdan, pe care nu-l cunoscusem, dar auzisem de el la Academie, extrem de respectat, unul dintre veteranii Războiului Just plecase deja în expediţie.

Mă obseda senzaţia neîmplinirii unor urgenţe, privind protecţia imediată a imperiului meu. Nu reuşeam să-mi temperez o furie necunoscută, gândirea cumpătată a Căpitanului D. se desprinsese de mine, odată cu lambourile de piele năpârlită din baia lui Orna.

Apariţia Lunii fusese binevenită, gândurile întorc îndumi-se spre ceremonialul de dimineaţă, care trebuia respectat cu punct şi virgulă, aşa cum îmi recomandase Proxima, expres.

Prin uşile larg date în lături, intraseră băieşii, cameristele, dieteticienii, apoi coaforii şi bijutierii, lungul şir de *roboţi aproape-oameni* fiind încheiat de secretarii

din subordinea lui Um, care prezentau rapoartele şi urgenţele ce trebuiau rezolvate în cursul zilei. Defilarea slujbaşilor, îmbrăcaţi în robe grele de mătase, fiecare specialitate purtând vestimentaţii ale căror culori şi modele definea un anume tip de servicii, alcătuia un alai cu o coregrafie strictă, fastuoasă, excesivă, ale cărui cutume, gesturi, paşi, fraze protocolare, nu se schimbaseră de mii de ani.

De data aceasta, monotonia spectacolului, zilnic reluat, până la saturaţie sau, mai probabil, irascibilitatea iscată de reamintirea insolenţei Şefului Serviciilor Secrete m-au făcut să scurtez, cât se putea, etapele de *pregătire a Serenisimei*.

Am băut doar paharul cu băutura revigorantă, pe care Um, încă fiind la Academie, mi-l prepara zilnic, m-am lăsat îmbăiată şi am cerut să îmbrac colantul negru de lucru.

M-am înduplecat, numai la insistenţele Lunii, să port cea mai simplă coafură a împărăteselor şi în părul de culoarea aramei, strâns într-o plasă de aur, să mi se pună pieptenul înalt cu cei doi sori.

Am trecut în revistă darea de seamă, în lipsa lui Dhwasan responsabilitatea îmi revenea, sinteza evenimentelor importante din Galaxia Sis2S. Prioritară, conform unei tradiţii milenare, era transmiterea datelor demografice, numărul sismenilor *non-creaţi*, conform necesităţilor Sis2S şi configuraţiile genetice recent alcătuite. Informaţiile curente îmi erau trimise de responsabilii cu *supravegherea genetică*, a celor douăzeci şi două de teritorii galactice, toţi membri ai Familiei Imperiale. Urma apoi, o informare succintă privind aspecte economice, situaţia la zi a relaţiilor comerciale, cu membri ai Federaţiei sau din alte galaxii îndepărtate.

Se anunţase, fără a fi precizată data, o delegaţie de la Migratori. Ştiam ce însemna aceasta şi am dat dispoziţii să se înceapă pregătiri în acest sens. Lucrurile precipitându-

se, mi-am jurat să realizez rapid înfrângerea înaltului Consiliu Galactic. Mi s-a părut curioasă lipsa rapoartelor privând evenimentele de la marginea galaxiei, unde era implicat împăratul Dhwasan. Expresia lui Um, demonstra că şi el, în calitate de Secretar Imperial Principal, observase omisiunile.

— Să facem Apărării o notificare, pentru raportare deficitară?

— Deocamdată, nu. Avem şi alte posibilităţi de informare.

Chestiunea trebuia abordată atent, responsabilităţile Apărării revenindu-i lui Dhwasan, dar şi aşa, ar fi fost obligatorie o scurtă dare de seamă, privind situaţia expediţiei condusă de împărat. Oricum, în cursul după amiezii, se înregistrase o solicitare de audienţă a Mareşalului Dina Doy, ceea ce îmi oferea prilejul să aflu mai multe la acest capitol.

Ca să-mi temperez nemulţumirea, am dat curs imediat propunerii Marelui Şambelan al Palatului, să-mi dau acordul pentru planurile de amenajare a noilor apartamente ce-mi erau destinate, oportunitate să văd cât mai multe, din ceea ce era *acum casa mea*.

Familiarizarea cu topografia spaţiului imens, ce însemna Palatul Imperial, nu era o treabă simplă şi nici de făcut într-o singură zi.

Spre surpriza bine şi rapid ascunsă a Marelui Şambelan, impunător în roba ultramarin de brocart a înalţilor Funcţionari ai Palatului, în ultimul moment, mi-am schimbat decizia, soldatul din mine nu se dezminţea şi am hotărât să văd mai întâi locaţiile destinate Gărzii Imperiale, corp de elită al Armatei.

Înconjurate de umbrele albastre, protectoare, ale chiparoşilor, locuinţele elegante, ale militarilor, erau dotate cu zone de antrenament şi facilităţi cu mult deasupra celor oferite, chiar ofiţerilor Academiei, exact ce îşi putea dori orice supus care îşi dedicase viaţa apărării

Sis2S.

Mi-am confirmat rapid presupunerile că apărarea Palatului, nu se limita la acele edificii luxoase. Marele Şambelan înclinat de mijloc, Protocolul părea să fie unica raţiune a existenţei lui, foarte atent să-mi observe reacţiile, îmi atrăsese atenţia.

— Pentru moment, eu şi suita ne retragem. De acum încolo, ghidul pentru inspecţia locaţiilor, aparţinând Gărzii Imperiale, va fi Căpitanul Zelsis. Apoi, Vă stau la dispoziţie.

Am încuviinţat, înţelesesem. Continuarea periplului urma să se facă în zone secrete ale Palatului, unde accesul era permis doar militarilor. Da, îl observasem pe Căpitan, era mereu prin preajmă, în fruntea ofiţerilor Gărzii, l-am asemănat cu Îşi ocrotitorul vigilent, discret şi eficient. Era greu să-i uiţi faţa brăzdată, de *om-om* şi mai ales, mustaţa căruntă, crescută peste buza de sus, ascunzând parţial proeminenţa urâtă, prelungă până pe obraz, a unei cicatrici vechi, fapt neobişnuit la sismeni, adepţi ai corecturilor estetice.

… într-o fulgerare, mi l-am amintit la Academie, stând în picioare, aproape de estradă, în momentul acela de spaimă, când cupola amfiteatrului părea să se prăbuşească…

Acum salutase rigid, impecabil, mâna ridicată dezvelea, brodat pe umăr, sub mantia cu blazonul Casei Imperiale, un cal balaur zburător, însemn propriu ITIE.

— La ordinul împărătesei!

Apoi, transmisese telepatic.

— … îl aştept din momentul, când Serenisima a împiedicat dezastrul…

— Te urmăm, Căpitan Zelsis.

Buncărul în care intrasem, un cilindru fortificat, cu interiorul pereţilor tapetat de monitoare şi panouri de control, era centrul de comandă al apărării Palatului,

îngropat adânc într-un sistem de fortăreţe subterane ce tivea fundaţia zidurilor pe toată lungimea lor. De la el pornea, se dispersa o reţea cu ieşiri şi intrări secrete, având acces la cele mai importante obiective din Palat.

Am privit pe îndelete, imaginile tridimensionale receptate din centura defensivă atât de complexă. M-au intrigat zonele obscure, cu încăperi dreptunghiulare, asemănătoare dormitoarelor din cazărmi.

— Garda Imperială are în subordine regimente de *roboţi soldaţi-războinici performanţi*, înarmaţi, gata să intervină în cazuri de urgenţă. Actualmente, se află în repaus, inactivaţi. Am preluat de la Monk modelul *unităţilor de intervenţie în aşteptare*.

— Căpitan Zelsis, e greu să controlezi, o suprafaţă atât de mare. În plus, situarea Palatului în Omsis, la Nivelul 2, îl face vulnerabil la inamici veniţi din Cosmos, ce ar penetra planşeele sferelor planetare. O capcană din care nu poţi ieşi.

— Cam greu de imaginat un adversar atât de puternic, capabil să treacă de forţele armate de la Nivelul 1. Totuşi, pentru un amplasament strategic de asemenea importanţă, s-a imaginat o cale de scăpare. În caz de forţă majoră, Palatul poate fi ejectat în afara planetei. O structură sferică, amplasată la baza întregului Palat, se scindează în două, emisfera ei superioară alunecă deasupra şi-l acoperă, iar emisfera inferioară, ce-i serveşte ca bază, dotată cu un mecanism de propulsie, îl azvârle în spaţiu.

— Cum străbate Nivelul 1?

— Exact în dreptul Palatului, în planşeu există o fantă, ce se desface automat, permiţându-i trecerea. Cum scoţi un sâmbure dintr-o cireaşă.

— Energia necesară e colosală. Cine o furnizează?

— Miezul fierbinte al planetei. O sursă inepuizabilă.

Am rămas îndelung pe gânduri, aveam atâtea de

învăţat şi asta din mers!

— Căpitan Zelsis, cine îşi asumă responsabilitatea ejectării palatului?

— Numai şi numai Împărătesele. Fiecare a purtat asupra ei, un declanşator. Împăratul Dhwasan deţine unul.

Am gândit doar, fără să întreb. Dhwasan fiind la celălalt capăt al galaxiei ce facem?

— Declanşatorul când se înmânează?

— Funcţie de împrejurări… Acum conjunctura este puţin diferită.

— E necesar acordul înaltului Consiliu Galactic?

— Nu la modul explicit, dar da, oarecum.

Înţelesesem. Valul fierbinte de furie, furia aceea nouă, de nedomolit, înmugurită dintr-o sămânţă adânc îngropată în fiinţa mea, îmi strângea tâmplele, îmi asprea vocea.

— Al doilea declanşator unde se află?

Căpitanul Zelsis privise în pământ. Bătrânul soldat se afla într-un mare impas, cicatricea pulsa vânătă pe obrazul palid, stătea drept, crispat, ştiam la ce presiune este supus, dar nu-mi păsa, al doilea declanşator *mi se cuvenea*. L-am văzut controlându-şi emoţia, hotărârea luată fără prea multă cumpănire îi adusese liniştea.

— E în păstrarea mea, Serenisimă împărătească. Porunciţi şi vi-l aduc.

Mi-am adunat toată voinţa să mă stăpânesc, agresivitatea în exces era un balast dăunător în luarea deciziilor. Aparţineam aceleiaşi tabere, iar însărcinările Căpitanului Zelsis depăşeau ca anvergură gradul lui, relativ modest. Recunoşteam maniera subtilă de exercitare a controlului de către puternica ITIE, Orna avea mâna foarte lungă, protecţia Palatului nu era încredinţată oricui şi recunoaşterea autorităţii înaltului Consiliu Galactic formală. Trebuia să respect regulile jocului.

— Eşti absolvit de orice responsabilitate, acţionezi la

ordin.

— Corect.

Declanşatorul părea un inel de tablă ieftină, cu o piatră mată cenuşie. Pus pe deget, o dată pentru totdeauna, devenea invizibil, împărăteasa se despărţea de el, doar în pragul morţii. Acţiona la comandă expresă, mentală, repetată de trei ori.

Am avut un moment de sinceritate.

— De ce, pentru mine totul e atât de complicat?

— Moştenirea genetică dăltuieşte destinul Împărăteselor.

Mi-am ţinut promisiunea vizitării, în continuare, a corpului de Palat unde urma să locuiesc. Spre dezamăgirea Şambelanului Palatului, n-am venit cu idei noi, existau alte lucruri care mă preocupau şi am aprobat în totalitate sugestiile decoratorilor, neîndoindu-mă de profesionalismul şi talentul lor. Cadrul somptuos şi rafinat, se integra perfect în viziunea Sis2S privind sălaşul unei împărătesc, însă nu mă vedeam vieţuind între pereţii transparenţi şi mobilierul, ce părea că sfidează legile gravitaţiei. M-am eschivat să fixez data mutării şi vrednicul înalt Demnitar a intuit, nu puteai să-i înşeli perspicacitatea, că amânarea era sortită să fie definitivă.

Deconcertantă pentru el, fusese dorinţa mea expresă, ca în cel mai scurt timp, păstrându-se nealterată amprenta locului să mi se pună la dispoziţie apartamentele împărătesei Ma, nelocuite de la moartea ei. Nimerisem acolo, fără vreo intenţie anume, lăsând în urmă suita şi aşa prea numeroasă pentru o simplă plimbare. M-a fermecat o grădină interioară, debordând de flori mari, cu petale vişinii, în aerul dens de parfumul lor, stăruia o intimitate generatoare de siguranţă, pe care n-o mai percepusem pe Sis2S. Un iaz minuscul cu peşti coloraţi, deasupra căruia se avânta graţios o punte arcuită, de lemn lustruit, echilibra invazia de flori. Era locul ideal să-l invit la Palat pe afurisitul de Info, care, spre deosebire de mine, în acel

„timp al inocenţei” ştia foarte bine ce mi se pregăteşte. N-aveam nimic să-i reproşez, îşi îndeplinise misiunea, iar joaca nevinovată, cu *număratul peştilor*, fusese mult mai mult, decât insinuase odată Proxima, dorinţa ascunsă de a se desfăta privind *competiţia pentru hrană*, *a speciilor*. Info descoperise, eu fiind intermediarul naiv, senzaţionala lume a copilăriei, afecţiunea dezinteresată, blândă şi voioasă de care nici el şi nici colegii lui, acei *copii-bătrâni telepaţi* nu avuseseră vreodată parte.

Adevărat, grădina mă fascinase, dar motivul pentru care alesesem atunci apartamentele împărătesei Ma nu-mi fusese clar, doar o dorinţă nedefinită. Ulterior, am realizat, pentru a mia oară, că nimic nu este întâmplător.

Şambelanul, observând interesul subit, se oferise să parcurgem toate încăperile, cea mai interesantă, spunea el, fiind cabinetul de lucru. Gusturile împărătesei, în mare parte influenţate de lungul sejur pe Terra, o făcuseră, ignorând de cele mai multe ori protocolul Palatului, să-şi petreacă aici majoritatea timpului. Era locul preferat pentru studiu, primiri, sfaturi de tamă, uneori întâlniri secrete cu mesagerii altor galaxii.

La o primă vedere, biblioteca monumentală, rafturile numeroase, încărcate de cărţi, cutiile transparente conţinând sfere cu informaţii, un stoc impresionant, era oarecum neobişnuit pentru Sis2S. Exceptând tavanul casetat, pictat cu motive stilizate, pe fond azuriu, nu era loc de ostentaţie, mobilierul preţios, de o eleganţă discretă, nesufocat de aparatura performantă, bine camuflată, ascunsă de paravane, accentua confortul şi intimitatea.

Nu-mi dădeam seama cu ce se ocupa exact împărăteasa. Două birouri enorme, de fapt console sprijinite în pereţii îmbrăcaţi în lemn, cu basoreliefuri florale, erau încă acoperite cu tot felul de hârtii, mici monitoare, plachete pe care sclipeau luminiţe intermitente.

— Sunt în stare de funcţionare?

— Da. La ordinul expres al împărătesei Phoebe, menţinut de împăratul Dhwasan. A dat chiar o dispensă, pentru…

Întorcându-mi privirea, în direcţia vizată de gestul elocvent, spre canapeaua uriaşă aşezată în penumbră, am avut imediat reprimată, o reacţie de recul. Fiinţa întinsă de-a lungul ei, un leu imens cu aripi şi coadă de balaur, era de-a dreptul înfricoşătoare, ochii galbeni, expresie a unei înţelepciuni neobişnuite, mă examinau cu o linişte nefirească. Am avut impresia că mă aştepta, cumva mă recunoscuse, apoi monstrul de culoarea mierii, se destinsese ca un arc şi aterizase la picioarele mele, corpul greu şi coada acoperită de solzi sunând straniu, exact zgomotul armurilor purtate de roboţii războinici.

— Serenisimă împărătească, eu sunt Himera.

Atracţia pentru strania bestie fusese spontană, mai mult decât curiozitate pasageră, simţisem brusc nevoia să-mi fie în preajmă. Inexplicabil, prezenţa acelei supercreaţii genetice, îmi era necesară şi cum nu credeam în coincidenţe, presupuneam că întâlnirea fusese pusă la cale. Poate Orna, pe căi neştiute, mă călăuzise spre ea. Şambelanul, fin psiholog, adăugase.

— Este creaţia împărătesei Ma. H, avatarul…

L-am întrerupt, impacientată.

— Vom afla mai târziu detaliile. Până atunci, ne-ar putea însoţi?

Cu mişcări surprinzător de suple pentru corpul voluminos, graba de a mi se alătura sugera o neaşteptată recunoştinţă, Himera îşi făcuse loc în suită.

În timp ce reflectam la audienţa cerută de Dina Doy, mi-am aruncat privirile spre leul-balaur înaripat, întins leneş pe toată lăţimea pervazului de marmură, şi am realizat ce inspirată fusesem, luându-l să-mi fie aproape. Părea că doarme, dar ştiam bine că nu-i aşa, dincolo de

pleoapele grele, închise, mintea îi era în alertă. Am constatat, surpriză binevenită, prezenţa unor abilităţi telepatice care stabiliseră între noi, o comunicare neaşteptată. Când ceilalţi se retrăseseră, se justificase ca fiinţă creată cu un scop precis.

— Sunt metafora, *avatarul*, unei formaţiuni cerebrale, excepţionale, expresia unor superstructuri genetice de tip nou, înserate în genomul S or unei A Doua împărătească Pasăre. Ştiţi că era clona împărătesei Phoebe? O clonă îmbunătăţită, dotată cu funcţii suplimentare, concepută anume de împărăteasa Ma. Crearea construcţiilor himerice H a fost impusă de necesităţi politice stringente, saltul obligatoriu pentru obţinerea *conducătorilor perfecţi*, în speţă a unor împărătesc de factură superioară. Ma a fost obsedată de perfecţiune. Se făcuseră prea multe prostii, cu consecinţe dezastruoase pentru Familia Imperială. Tragedia Perfectei e o dovadă. Cunoaşteţi povestea?

— Aş prefera să nu o amintim.

— Sigur.

Enormul corp se destinsese, aripile se adunaseră peste omoplaţii puternici, fălcile se deschiseseră şi se închiseseră aproape ameninţătoare, apoi îşi culcase capul şi coama imensă peste labele cu gheare.

— Serenisimă Devi, rostul Himerei este să fie moderator de comportament, îndrumător ce evaluează deciziile unui lider, evitând derapajele de orice fel.

Am chestionat sec.

— Furiile mele recente, ar fi un exemplu?

— Sunt cunoscute întregului Palat. Povara moştenirii împărătesei Războinice.

— De aceea mi te-au scos în cale?

Himera îşi scuturase coama.

— Nu m-ar surprinde. Îmi fac veacul în apartamentele împărătesei Ma. Nu sunt foarte agreat la Palat.

Semn al sfârşitului de conversaţie, H închisese ochii.

M-am întors la gândurile mele, întrebându-mă ce anume voia de la mine Dina Doy şi, date fiind relaţiile anterioare, cum ar trebui să mă comport. H îşi mijise ochii, intervenind abrupt.

— Ca împărăteasa de drept a Sis2S, altfel o dezamăgeşti. Loialitatea se bazează pe încrederea în calităţile, capacităţile conducătorului, dar şi pe admiraţie. Protocolul Palatului are rolul precis de a contribui la menţinerea autorităţii.

I-am urmat sfatul lui H. Primirea s-a făcut în Sala Audienţelor Afacerilor Interioare, Şambelanul Palatului având indicaţii exprese să aplice Protocolul rezervat înalţilor Oficiali ai Sis2S, cu merite deosebite.

În prezenţa fastuoasei Curţi Imperiale, Mareşalul Dina Doy făcuse plecăciunea ceremonială ce-mi era adresată, iar purtătorul de cuvânt, îi transmisese în numele împărătesei Devi, permisiunea de a-şi expune doleanţele. Împărătesele Sis2S nu luau cuvântul, ascultau doar cererile, transmiţând fie pe loc, prin intermediar sau ulterior, voinţa lor în respectiva chestiune.

Privind-o de la înălţimea tronului cum trecea semeaţă, cu umerii puternici şi talia zveltă strânsă în uniforma vişinie, printre şirurile de demnitari ai Palatului, doamnelor de onoare, secretarilor, ofiţerilor Gărzii Imperiale şi a roboţilor de serviciu, conştientă de impresia formidabilă indusă asistenţei, i-am simţit satisfacţia deplină. Aşteptările fostului Ambasador al Sis2S, privind eticheta legată de întâmpinare, fuseseră depăşite.

Scopul audienţei era solicitarea susţinerii unui amplu proiect de reorganizare a Flotei Spaţiale Galactice. Materialele aferente, închise într-un cilmdru metalic, fuseseră înmânate de către Dina Doy, Primului Secretar Imperial Um. În acelaşi timp, într-o fracţiune de secundă, lucru nepermis, ridicase ochii spre mine. O privire scurtă, sugerând urgenţă. H, aşezat la picioarele mele, sesizase

manevra. *Serenisimă Devi, ar fi cazul să vorbeşti cu ea între patru ochi*.

O cunoşteam pe Dina Doy, ceva grav o determinase să ia legătura cu mine, Protocolul Palatului, stufos şi complicat, ar fi împiedicat o audienţă privată. Pentru a sta de vorbă, fără o asistenţă suspicioasă şi bârfitoare, am invitat-o, prin intermediul Şambelanului, la o partidă de tras la ţintă cu arcul, aplecarea mea pentru sportul ancestral nefiind o noutate.

Pentru întâlnire, ideală era sala de arme, anexă la apartamentele împărătesei Ma, cu poligoane de exerciţii dotate excepţional. Fuseseră acceptaţi să asiste doar Um şi H.

O anume nelinişte, născută din ceasurile dimineţii, căreia nu-i dădusem atenţie îşi întindea umbrele întunecate. Mi-am încordat arcul, un model străvechi, nefolosit probabil de secole, ce îmi amintea de Terra. Săgeata vibrase, cu un şuier subţire se înfipsese adânc în ţinta, aproape invizibilă, atât era de îndepărtată.

— Excelenţa Voastră, despre ce este vorba?

Dina Doy inspirase adânc, părând concentrată să-şi aleagă o săgeată. Cu voce joasă spusese dintr-o suflare.

— Am pierdut legătura cu navele spaţiale trimise să susţină confruntările de la periferia galaxiei. Înainte să ajungă acolo *au dispărut*. Nu pot fi detectate cu tehnologia curentă. În plus, Generalisimul Sisdan se pare că a murit într-o ambuscadă cu inamici necunoscuţi. Împăratul Dhwasan, dacă informaţiile sunt corecte, se află într-o situaţie dificilă. Normal ar fi, să fi primit de la el ordine, privind o suplimentare de forţe.

Neliniştea era acum o gheară nemiloasă strângându-mi inima, nici eu nu avusesem veşti, discuţia de dimineaţă, intermediată de firul metalic purtat mereu la încheietură, cu Dhwasan, fusese anormal de scurtă.

— Împăratul şi Forţele Imperiale sunt izolaţi undeva,

în propria galaxie?

— Aşa se pare.

Îşi ridicase arcul şi i-am văzut mâinile nesigure, neinteresate să sloboadă săgeata.

Uşile sălii vibraseră de bătăi puternice, violente, iar Um, care se repezise să blocheze intrusul, fusese dat la o parte fără menajamente. Proxima, înfăşurată într-o mantie neagră, se aruncase la picioarele mele.

— Serenisimă Devi, Excelenţa Sa Sisluce a fost asasinat.

Vestea sunase neverosimilă, teribilă, glumă sinistră a sorţii. Nefericitul, arogantul Şef al Serviciilor Secrete plătise cu viaţa pentru *ceva*, nu am avut vreo clipă îndoiala, legat de sarcina care i-o dădusem. Cine îndrăznise? Sisluce nu era un oarecare. O, cum voi pedepsi nemernicii, care au făcut-o! De neoprit, mânia se aduna în torente vijelioase, haotice.

H, ieşit brusc din indolenţa aparentă, îşi întinsese aripile. *Serenisimă Devi*, *e momentul să gândeşti clar*. *Stăpâneşte-te*! Intervenţia lui H îmi temperase pe loc pornirile agresive, inutile, în absenţa cunoaşterii faptelor.

— Cum s-a întâmplat?

Pe trăsăturile împietrite ale Proximei, ochii îşi pierduseră strălucirea. Din faldurile mantiei scosese o săgeată cu sângele încă neşters de pe vârf. Un model arhaic, acelaşi cu săgeţile arcului meu, folosite câteva clipe înainte. Momentul de stupoare fusese depăşit de Dina Doy.

— Secretar Um, binevoieşte şi numără săgeţile din stoc.

Proxima păruse să-şi revină, dar îmi evita privirea. Se temea că întreprinsesem vreo acţiune pripită împotriva lui Sisluce? Adevărat, mă enervase, dar dacă i-aş fi dorit realmente moartea, aş fi făcut-o altfel.

— Unde s-a întâmplat?

— La mine, acasă. Săgeata a străbătut peretele şi 1 s-a înfipt în gât înainte de a-mi putea spune motivul vizitei sale.

— O săgeată din lemn să treacă prin pereţi?

— Depinde… Ar fi posibil.

Îndoiala Proximei viza camuflat o acţiune *psi* şi asta îmi dădea de gândit. *Serenisimă Devi*, *nu te pripi*.

— Cine mai ştie?

— Deocamdată nimeni. Roboţilor de serviciu le-am şters memoria.

— Perfect, aşa să rămână. Um ce-ai găsit?

— Exceptând săgeata pe care aţi folosit-o, stocul e neatins.

Capitolul 16

Liderii înnăscuţi intuiesc pericolul, planifică minuţios înfrângerea oponenţilor, aşteaptă momentul propice, atacă fulgerător şi-i strivesc.

Himera

Info şi H păreau să se înţeleagă foarte bine. Dacă te-ai fi luat după aparenţe, alcătuiau împreună un cuplu straniu, inocent, un băieţel firav, cu un cap disproporţionat de mare şi o jivină monstruoasă, ca dimensiuni şi alcătuire, dar docilă, care se lăsa mângâiată pe coama deasă. Vederea lor, a sfătuitorilor mei de taină, Info *ticălosul bătrân*, cum îl botezase Proxima şi H, avatarul conştiinţelor încărcate ale Împărăteselor, îmi sugera metaforic, existenţa multifaţetată a fiinţelor sălăşluând pe Sis2S.

Mi-am amintit cu nostalgie, de vremurile când îl ţineam pe Info, urcat pe parapetul podului, să nu cadă în apă. Prinzându-mi gândul, Info punctase cu falsă veselie.

— Serenisima regretă că nu m-a lăsat pradă peştilor din eleşteu?

— Nu-i niciodată prea târziu.

H închisese ochii, făcându-se că nu mi-a auzit

spusele. Am îndulcit ceea ce părea ameninţare, în fond eu îl chemasem, aveam nevoie de el.

— Mereu mă întreb ce îmi ascunzi. Situaţia actuală a fost şi ea prevăzută?

— Împărăteasa mea, nu-mi pune loialitatea la îndoială.

Cu bereta dată pe ceafă, lăsând să se vadă fontanela pulsând viu, pe creştetul abia acoperit de fire gălbui, rare, clătinându-se pe picioarele subţirele, mina bătrânicioasă a lui Info concentra o infinită, uniform cenuşie tristeţe, ca cerurile toamnei. Suspectându-l de şantaj sentimental, prinsă în vâltoarea de necazuri abătute asupră-mi, am rămas fermă, ignorând sugestia lui H, *duritatea nu-şi are rostul* Monstrul moderator nu-şi imagina cât de rafinaţi şi experţi în manipulare erau membrii ITIE.

— Fără vorbe mari! Vreau acum, *informaţiile voastre*, privind frontul de la marginea galaxiei, locul exact unde se află diviziile de luptă Sis2S!

Am ridicat tonul, îngrijorarea mea era îndreptăţită, nu-mi găseam liniştea, firul metalic prins de încheietură, mereu rece, demonstra existenţa de bariere cosmice, necunoscute, interpuse între mine şi Dhwasan.

— Vreau veşti despre împărat! Nu reuşesc să iau legătura cu el. Voi ce aţi făcut, invincibilii Cavaleri *psil*

— Am fost împuternicit de Orna să-ţi transmit, că ITIE împreună cu cercetătorii de la Institutul de Astrofizică, lucrează pentru rezolvarea *blocajelor telepatice* în limitele galaxiei Sis2S şi apariţia lor în Universul nostru. Serenisimă împărătească nu-ţi ascundem nimic. Conjunctura este absolut nouă, neprevăzută. Noutatea, ţinută secretă de ITIE, este trecerea frontierei galactice de o navetă spaţială, care aduce corpul Generalisimului Sisdan. Echipajul şi însoţitorii ne vor da informaţii complete.

Vestea confirma suspiciunile Mareşalului Dina Doy,

mereu bine informată, dar preferam să aflu prima, întreaga evoluţie a evenimentelor.

— Doresc, pentru ITIE nimic nu este imposibil, ca naveta cu Generalisimul şi întreaga echipă, să fie aduse la Palatul Imperial, pentru investigaţii. Secretul să fie absolut, până la noi ordine.

Am avut impresia, că Info dorea să mai adauge ceva, probabil fusesem prea categorică şi se abţinea. Bănuiam doar ce îl frământa şi l-am îndemnat:

— Spune tot.

— Defunctul, Excelenţa Sa Sisluce, unde se află?

— La Palat, la Proxima. Vrei să faci o investigaţie *psil* Am afla rapid împrejurările atentatului.

— Voi trimite un profesionist, specializat în astfel de cazuri.

— Să se grăbească. Absenţa îndelungată a lui Sisluce nu poate fi mult timp explicată.

— Am o idee care să prevină complicaţiile.

N-am întrebat care-i ideea, dintr-odată copilul bătrân apăruse stors de vlagă, extenuat. Se sprijinise de spatele mătăsos al lui H, parcă dorind să împrumute un strop de vitalitate. Ca odinioară, mi-a plâns inima de mila lui, îl supusesem la o nemeritată presiune. După obicei, îmi descifrase gândurile.

— Împărătească, nu-mi duce grija. Sunt fericit că *transformarea* nu ţi-a anulat compasiunea, pentru cei ca mine. Mai este vreo poruncă de îndeplinit?

Info, aşa cum îl ştiam, intuise corect. Mi-era dificil să-mi formulez cererea, dar planul conceput, în precedenta noapte insomniacă, trebuia neapărat să izbândească.

— Nu vreau imposibilul. ITIE dispune de războinici *psi*, un corp de elită. Am nevoie de câteva mii, pentru o misiune fulger, la ordinele mele. Cere-i încuviinţarea lui Orna.

Mirat, la auzul cererii, H se ridicase în picioare, gata

să-l răstoarne pe Info, dar, surprinzător de agil, acesta îşi păstrase echilibrul şi izbucnise în râs, hohotele ascuţite copilăreşti, invadând intimitatea cabinetului de lucru, fost al împărătesei Ma, acum numai al meu.

— Serenisimă Devi, decizia asta o aşteptam. Presupun că şi Orna. O strategie demnă de stă-strănepoata împărătesei Războinice. Rapidă, eficace. Zece mii de experţi antrenaţi sunt suficienţi? Mă grăbesc, să pun ordinul în aplicare.

Rămaşi singuri, intrigat, H chestionase.

— Cum de cunoaşte intenţiile Voastre personale, ultrasecrete?

— E meseria lui.

Am încercat iarăşi şi iarăşi să mă racordez la Dhwasan, să-i prind gândurile de la frontiera imperiului. Brăţara metalică se încălzea uşor, auzeam doar sunete vagi, foşnet de frunze în bătaia vântului şi crâmpeie de imagini ale unui văzduh deformat, tremurător, fără contururi clare. Încercările eşuate, îmi amplificau teama să nu clachez, să-mi pierd firea, voinţa de a-l găsi pe preaiubitul împărat Sis2S.

Orna intervenise, legăturile telepatice dintre noi erau vii şi puternice, puteam conta pe sprijinul celei ce susţinea a fi donato area unui procent important de caractere, în configuraţia mea genetică.

— Împărătească Devi, ai încredere. *Noi*, *toţi profesioniştii*, suntem în căutarea lui Dhwasan. Tu *consolidează autoritatea imperială*, eşti singura în măsură, e datoria ta.

Imensul cabinet, atât de apropiat sufletului meu, mi se păruse deodată prea strâmt, prea aglomerat cu amintiri şi istorie, locul unde se hotărâse destinul Sis2S. Ce făcea oare, împărăteasa Ma, când se simţea încolţită, cui se destăinuia? Probabil împărătesei Mael. O redutabilă pereche imperială, acţionând într-o sinergie perfectă.

Asemenea lor, Împărătesele Phoebe şi Sorana continuaseră politica de expansiune a Sis2S cu fermitate şi consecvenţă. Misiunea mea care era? în lipsa lui Dhwasan, implicaţiile politice erau devastatoare, fără el, mă prăbuşeam în golul uriaş resimţit clipă de clipă. Insidioasă, invadatoare, era teama nebună că, acolo, departe, împăratul *nu va putea să-şi controleze dualitatea*. Cum vor reacţiona generalii, soldaţii, chiar roboţii, descoperind adevărul?

Doi, Doi, Invincibilul Doi, Invincibilul Sis2SJ

Trebuia să mă adun. Am ieşit în grădină să respir alt aer, să regândesc ce planificasem. Florile creşteau înalte, în tufe dese, viguroase, un soi de bujori bătuţi, cu nenumărate petale roşii vişinii, răspândind un parfum puternic, persistent. Între ele, cărări elaborate, de mozaic, mărginite de arbori pitici, încărcaţi de frunze virând în verde auriu, delimitau un spaţiu pur, predestinat reflecţiilor şi dezbaterilor cu propriul eu. Am străbătut la pas aleile înguste, am poposit îndelung la malul potopit de iarbă tunsă, al micului iaz. Nu mă puteam bucura de nimic, chiar frumuseţea raiului m-ar fi lăsat indiferentă.

Căile înţelegerii mi se blocaseră, anxietatea datorate situaţiei neclare a lui Dhwasan, se amplifica obsedant cu întrebarea, de ce aveam duşmani atât de înverşunaţi, *eu*, care nu făcusem rău nimănui. Originile mele *furate*, nu justificau pe deplin, nici nenorocirea recentă, maşinaţia ticăloasă a uciderii lui Sisluce. Săgeata care-l răpusese, aidoma alor mele, fusese o invenţie diabolică, ştiut fiind că, eram singura din imperiu care practica tragerea cu arcul. Cu siguranţă, făptaşul avea informaţii complete în ceea ce mă privea. Cine beneficia de moartea Şefului Serviciilor Secrete?

Coama lui H se întrezărea bogată, depăşind capetele vişinii ale bujorilor, auzeam târâşul aspru al cozii reptiliene. Venise şi el să reflecteze? Probabil, da. Auzisem bufnitura greutăţii în contact cu mozaicul dur, însemnând că se tolănise de-a lungul unei aleii. Era perfect conştient

de prezenţa mea acolo, ştiam asta şi apreciam, că nu-mi invada intimitatea.

Mi-am reluat introspecţiunile, revizuind fapte, date, conjuncturi politice. Prioritatea era susţinerea diviziilor Sis2S, în războiul care nu ştiam ce turnură luase. În fapt, nu aveam idee cine era inamicul, Dhwasan se exprimase vag, despre nevoia menţinerii ordinii la *frontierele galaxiei*. Îmi apăruse ca o expediţie rapidă, punitivă, pentru rezolvarea unui conflict de anvergură nesemnificativă, nu întrebasem mai mult, evenimentele legate de numirea ca împărătească mă solicitaseră enorm.

Întoarcerea lui Dhwasan acasă era urgenţă majoră, la fel, preluarea funcţiilor Generalisimului Sisdan, de către altcineva, dar, până la sosirea împăratului, ei bine, trebuia să fac şi eu ordine, *în interiorul galaxiei*.

Când planul schiţat în cursul nopţii prinsese conturul final, pusesem la cale detaliile şi aşezasem ca pe o tablă de şah participanţii, fiecare având misiuni precise, am inspirat adânc aromele proaspete, învăluitoare ale dimineţii şi l-am strigat pe H. Mă privise îngrijorat, bănuitor.

— Împărăteasa mea, nu te implici în acţiuni riscante?

— Riscă doar cei ce sunt împotriva mea.

În zilele ce urmaseră, întreg Palatul se aflase într-o agitaţie, o fierbere mută, un recipient imens, închis etanş, sub presiune. Întărisem controlul celor ce intrau şi ieşeau din palat, suspecţilor li se interzisese, sub varii motive, accesul, roboţilor în funcţie li se adăugaseră programe noi, de loialitate şi confidenţialitate, dotarea Gărzii Imperiale se îmbogăţise cu armament şi aparatură de supraveghere, ultra performantă, nouă.

Dacă în cursul zilei, aparent, viaţa la Palat nu-şi schimbase tabieturile oficiale, pe timp de noapte, curieri misterioşi, protejaţi de mantale de invizibilitate plecau ori soseau din toate colţurile galaxiei, într-un necontenit du-te-vino. Am evitat corespondenţa şi căile uzuale de

transmitere a unor ordine, folosind agenţi ai Serviciilor Secrete.

Am constatat că bietul Sisluce fusese un personaj extrem de respectat, de înalt profesionalism, regretele mele erau tardive, mulţi dintre subordonaţi implicându-se voluntar în deconspirarea asasinilor. Investigaţiile post-mortem se terminaseră, specialistul ITIE îşi făcuse treaba, extrăgând din mintea decedatului, informaţii senzaţionale. Dezvăluirea unei încrengături de comploturi, manipulări şi acte de nesupunere la ordinele împăratului, urma să alcătuiască un amplu dosar de acuzaţii. Intuiţia nu mă înşelase, mai periculoase decât furia, calculul rece şi neîndurarea îmi călăuzeau acţiunile.

Am realizat, deşi rolurile se inversaseră, într-o benefică străfulgerare de o clipă, de ce ţineam atât de mult la Proxima, care mi se înfăţişase, doritoare să-mi fie de folos. Aparte faptul, că era cea mai stilată femeie din întregul Omsis, admiraţia pentru profesionalismul şi încrederea ei în sine, îmi rămăseseră intacte, adevărul incontestabil fiind că muncise fără preget spre binele şi folosul meu, chiar din clipa de tensiune maximă, când prima dată, o întâlnisem în amfiteatrul Academiei Militare. Străduinţa pentru protecţia şi perfectarea educaţiei mele, sfaturile, chiar ironiile destinate să-mi deschidă ochii în anumite conjuncturi, combinaţiile nevinovate cu Orna, alcătuiseră o strategie complexă, pe măsura misiunii de Proxima împărătesei! începusem să-i descifrez meandrele sufletului, iar neliniştea evidentă, surprinzătoare la o persoană atât de sigură, era încă odată dovada loialităţii, a dragostei care mi-o purta. În ceea ce mă privea, ştiam că îmi voi atinge scopul, eram *împărăteasa predestinată pentru Doi*, *Doi*, *Invincibilul Doi*, *Invincibilul Sis2S*.

Aveam voinţa, motivul şi mijloacele să izbândesc. Am încurajat-o.

— Pune punct îndoielilor. Cei care mă sfidează, în curând vor da seamă.

A zâmbit în felul ei, privirea verde împrumuta lumină feţei de porţelan mat, intensificând conturul roşu al buzelor pline, dând sens mişcării de îndreptare a spatelui, a taliei, strânsă într-un cordon foarte lat de perle, a mâinilor care îndreptau pliscurile de muslină ivoire, ale rochiei.

— Sper ca planul să nu aibă hibe ascunse.

— E în plină desfăşurare. Mă voi adresa supuşilor mei, clar şi concis, le voi împărtăşi proiecte, le voi da speranţe, exact ce îşi doresc.

Eram îndreptăţită, în lipsa lui Dhwasan, să dau un Comunicat Imperial *live* la *Ştirile Galaxiei*, nu trebuia să cer aprobarea nimănui, nu-mi mai păsa de acceptul înaltului Consiliu Galactic. Împărăteasa Phoebe, ca şi Dhwasan îi toleraseră prea multe.

Ştiam că emisiunea va fi urmărită cu aviditate, era prima ieşire în faţa sismenilor, mari iubitori de fast, ţinute ceremoniale, noutăţi senzaţionale. De această dată, nu am neglijat elementele prestaţiei imperiale, ce demonstrau autoritate, putere fără limite. Am dat mână liberă cohortei de stilişti, designeri şi bijutieri, specializaţi în Protocol şi tradiţia creării veşmintelor Curţii Imperiale. Talentul Lunii atinsese un summum, părul de culoarea aramei aprinse fusese aranjat într-o coafură complicată, înaltă, ţinută în piepteni de aur, surmontată de doi sori din nestemate, ce atestau apartenenţa la lungul şir de împărătesc. Mantia azurie, amplă, presărată emblematic cu broderii de cai balauri, se desfăşura somptuoasă pe treptele tronului. Accesoriul provocator, menit să incite, să aducă aminte cetăţenilor galaxiei de victorioasa predecesoare, Sorana A Doua împărătească Pasăre, era o brăţară din pene brune, purtată la gleznă, vizibilă parţial, de sub tivul rochiei.

H, aşezat la picioarele tronului, ţinuse neapărat să-mi fie alături, în faţa întregii galaxii, garanţie a calităţilor de *conducător înţelept* a noii împărătesc. Cu vădită uşurare exclamase.

— Împărăteasa mea, nimic nu-ţi stă în cale să faci pasul.

Îmi alesesem cu grijă, ţinut secret, momentul apariţiei la *Ştiri*, exact la orele reunirii în plen, a înaltului Consiliu Galactic. Spre deosebire de alte şedinţe, datorită unui Protest scris, al Federaţiei, conţinând nemulţumiri şi atenţionări adresate imperiului Sis2S, participau toţi membrii, în persoană, dezbaterile nefiind purtate prin teleşedinţă, ca de obicei.

Ticluisem atent pretinsul Protest, de fapt, Proxima îl definitivase şi-l contrafăcuse cu semnături şi parafe, amestecându-l printre mesajele curierilor Federaţiei. Capcana funcţionase, înalţii Funcţionari făcuseră două imense greşeli. Ignoraseră obligaţia, echivalentă cu înaltă trădare de a o informa pe împărăteasă, despre un important demers politic şi în graba de a lua singuri decizii, iresponsabili şi superficiali, omiseseră autentificarea unui document, sărind peste etapele de verificare standard a corespondenţei oficiale.

Nu am început emisiunea până când bătrânul Zelsis, Căpitanul Gărzii Imperiale, mi s-a înfăţişat şi fără vreun cuvânt şi-a înclinat capul, aceasta însemnând *misiune împlinită*. Cei zece mii de soldaţii *psi*, ai ITIE, încercuiseră Palatul Consiliului Galactic, luaseră prin surprindere unităţile de pază şi le neutralizaseră fără să întâmpine rezistenţă. Cine ar fi cutezat să se opună ordinelor împărătesei? înaltul Consiliu Galactic, acuzat de înaltă trădare fusese reţinut, era în mâinile mele, sub pază, aşteptând pedeapsa. Trebuia totuşi să fiu sigură.

— Ieşirile subterane sunt controlate?

— Au fost blocate de roboţi *psi*, iar drone invizibile survolează spaţiul aerian. Nici pasărea nu poate scăpa. Ca să preîntâmpinăm neprevăzutul, pe lângă unităţile Gărzii Imperiale, *dispozitivul în adormire* a fost activat, diviziile de roboţi înarmaţi sunt în alertă şi păzesc Palatul Imperial.

— Bine lucrat, Căpitan Zelsis.

Pasul următor era mai mult decât dificil, dar îl făceam nu numai pentru binele meu, al lui Dhwasan şi al Familiei Imperiale, ci pentru întregul Sis2S.

Doi, Doi, Invincibilul Doi, Invincibilul Sis2S.

Am vorbit la Ştirile Galaxiei cu toată convingerea, socotind că adevărul e cea mai bună cale de abordare a unei probleme, punctele de vedere fiind susţinute de raportul complet privind *Starea supravegherii genetice*, întocmit de înaltele Mele Mătuşi, Sisma şi Sismael. Argumentul forte era, bineînţeles, continuarea reformei iniţiate de împărăteasa Phoebe privind configurările de genoame, după noi protocoale, moderne, care să ţină cont de nevoile actuale ale galaxiei. Nu renunţam la vechile canoane, dar acestea trebuiau să fie flexibile, ajustate timpurilor. Important, se interzicea imixtiunea politicului în treburile geneticienilor. Am accentuat nemulţumirea mea, privind atitudinea înaltului Consiliu Galactic, de alimentare a tensiunilor în imperiu. Munca inovatoare a împărătesei Phoebe privind realizarea unor structuri genomice imperiale noi, utilizând ADN-uri străvechi fusese criticată, iar o parte dintre membrii Consiliului blamase, chiar dacă nu pe faţă, ascendenţa ilustră a împăratului, acuzaţie gravă de *lèse-majesté*. Se mersese mult prea departe cu îndrăzneala, fusese asasinat Şeful Serviciilor Secrete al Sis2S, însărcinat cu supravegherea şi anchetarea subminării autorităţii imperiale de către unii membri ai înaltului Consiliu Galactic.

Proxima şi, mai ales, H nu fuseseră de acord să fac publice evenimentele legate de moartea lui Sisluce, dar n-am ţinut cont de sugestiile *monstrului moderator*, de la picioarele mele şi nu mi-am înfrânat imperiala furie. Simţeam, că indignarea privând acţiunile reprobabile ale înaltului Consiliu Galactic erau percepute acut de fiecare sismen, iar dizolvarea forului politic de vârf, înlocuirea cu noi Consilieri, lista fusese deja pregătită, va fi acceptată ca atare.

Cum discursul putea fi interpretat ca începutul unei ere de dictatură imperială, am îndulcit nota, anunţând punerea la dispoziţia mass-mediei, a tuturor materialelor, ce probau acuzaţiile, invitându-i pe sismeni să-şi spună deschis părerea în această problemă.

Am încheiat într-o notă optimistă, menţionând creşterea considerabilă a populaţiei galaxiei, datorită programelor eficiente ale împăratului Dhwasan şi eforturilor specialiştilor implicaţi în *supravegherea genetică*. Pentru a-i face faţă, o serie de planete favorabile vieţii, aparţinând unor sisteme solare din zone mai puţin favorizate, ale galaxiei, urmau să fie *optimizate*, *după modelul capitalei Sis2S*.

După discurs, nu am dat atenţie comentariilor imediate, apropiaţii mei aveau fiecare ceva de zis, firul metalic, legătura cu Dhwasan, se încălzise. Cu inima tremurând, am sperat să-i aud vocea, presupunând că se restabiliseră comunicaţiile intragalactice şi *împăratul* îmi ascultase cuvintele. Aveam atâta nevoie să fiu aprobată, că *planul meu*, deja pus în aplicare, era salutar pentru liniştea Sis2S, iar adversarii fiului celei de A Doua împărătesc Pasăre, cel născut într-un Univers Paralel, erau scoşi din ecuaţia puterii. Am aşteptat îndelung, răceala metalului, devenit o brăţară de gheaţă, îmi amorţea voinţa.

Blând, alinător, H îşi pusese capul enorm pe genunchii mei.

— Împărăteasa mea, să nu te dai bătută.

Perseverentă, mi-am văzut de obligaţiile zilnice, lovitura dată înaltului Consiliu Galactic determinase schimbări administrative majore. Am pretins să fiu informată de toate mişcările de personal, numirile în funcţiile importante. Noul înalt Consiliu Galactic trebuia să devină mâna mea dreaptă, nu să-mi submineze iniţiativele. Examinasem şi verificasem, de nenumărate ori, listele candidaţilor, criteriile de bază ale selecţiei fiind înclinările determinate de proprietăţile genomice intrinseci, în

contextul exigent, al rezolvării treburilor din interiorul galaxiei. Am rămas uimită ce calităţi deosebite întruneau unii dintre ei şi m-am mirat cum de a rezistat la conducere, atâta timp, vechiul Consiliu. Având de unde alege, ajutorul înaltelor Mele Mătuşi a fost substanţial, am pus preţ pe pragmatismul înnăscut şi loialitatea lor faţă de Casa Imperială.

Neaşteptată, a fost susţinerea masivă a sismenilor, mulţumiţi de reaşezarea *ordinii de drept în Sis2S*, exprimată prin milioane de mesaje aprobatoare, ce au solicitat secretarilor imperiali zile întregi de activitate. Am presupus, că toată lumea se săturase de zvonuri, resentimente anti-Monk, lipsite de sens şi incitarea insidioasă la schisme. Părerea unanimă era aceea că împărăteasa Phoebe procedase corect, punând în valoare gene străvechi, excepţionale, acţiunile noii împărătese o demonstrau.

Fermitatea în decizii şi demiterea fulger a înaltului Consiliu Galactic îi surprinsese pe mulţi, neexistând un precedent similar în istoria Sis2S, însă nu au existat voci care să comenteze negativ răfuiala dintre împărătească şi Consilieri, care, la urma urmei, subminaseră autoritatea imperială.

Proxima observase sarcastic.

— Popoarele, ca şi copiii, au nevoie de autoritate şi disciplină uneori, de o mână de fier să-i conducă.

Rutina zilnică îmi deturna îngrijorările privind pierderea legăturii cu Dhwasan şi diviziile expediţionare, lucru ce nu putea fi ascuns mult timp opiniei publice, dar, în puţinele ceasuri de somn, mă bântuiau spaime, năluci ale unor scenarii de groază. Reluam cu obstinaţie, iarăşi şi iarăşi, datele cunoscute, analizând, încercând să discern ceva util, din noianul de informaţii lipsite de relevanţă.

Căutările, în care fuseseră antrenate toate Serviciile Secrete, inclusiv ITIE, fuseseră zadarnice. Frontierele galaxiei investigate, cu tehnologii de ultimă oră, nu

păstrau urmele staţionării sau trecerii Armatei Sis2S, parcă, undeva pe parcurs, s-ar fi evaporat pur şi simplu.

Expertiza minuţioasă a cadavrului Generalisimului Sisdan nu dusese nici ea la nimic. Intact, deşi lipsit de viaţă, nu prezenta semne de agresiune, leziuni externe, nici deteriorările specifice decesului. Inexplicabil, în corpul conservat perfect, memoria lui, asemenea unui deşert alb, era goală, nedetectându-se, cu cele mai fine metodologii *psi*, măcar umbrele amintirilor din copilărie. Militarii însoţitori, roboţi *aproape-oameni* erau şi ei întregi, componentele organice, ca şi cele metalice, circuitele şi programele, fizic erau nemodificate, însă blocate funcţional. O mână nevăzută ştersese absolut orice indiciu al celor întâmplate. Exasperantă era întrebarea, cum ajunsese înapoi pe Sis2S naveta care-i transportase, pilotul automat odată sosit la destinaţie, fiind inutilizabil?

Noaptea fusese chinuită, mă trezisem de nenumărate ori, căutând aburul roşu şi căldura lui, în aşternuturile mototolite de atâta zbucium, îmbibate de sudoarea rece a coşmarurilor. Avusesem certitudinea, că, fără să-mi dea de ştire, Dhwasan se întorsese şi se strecurase lângă mine. Perceperea nediferenţiată a trăirilor la limita dintre somn şi veghe, dezamăgirea ce urmase, eram singură în somptuosul, inutil de imensul pat imperial, ameninţa să-mi spulbere fărâmele de speranţă şi încredere, în capacitatea de a-l recupera pe împărat. Istovită, am plâns încet, să nu dau semne de slăbiciune, să nu fiu auzită de suită, de numeroşii mei păzitori, de soldaţii Gărzii Imperiale. Aş fi putut să înşel o galaxie întreagă, dar nu pe Um.

Şovăitor, se apropiase de pat şi alunecase în genunchi lângă una din coloanele ce susţineau faldurile pologului greu. Şoptise, aproape neauzit.

— Împărăteasa mea, descarcă-te în voie, lasă lacrimile să curgă. Nu te aude nimeni, am anihilat senzorii.

Cu faţa în pernele ude, la adăpostul complicităţii robotului meu, am gemut, am ţipat şi l-am strigat până la

epuizare pe Dhwasan.

— Um, nu văd cale de ieşire.

— Atâta timp cât împăratul trăieşte.

— Cum poţi fi sigur?

— Sunt. *Simt* că e viu, în carne şi oase, nu în cealaltă ipostază.

Uimirea îmi oprise cuvintele în gât, Um ştia de abur, dar *să simtă*… Poate folosise cuvântul cu buna intenţie de a mă consola, fără *să înţeleagă exact ce înseamnă*.

L-am auzit foindu-se, apropiindu-se mai mult.

— Intenţionez de mult, să mărturisesc ceva. Am întârziat, deşi era datoria mea să vă informez, fiindcă nu mi-am putut explica…

— Um, ce anume?

— N-am făcut-o cu vreo intenţie rea. Pedepsiţi-mă, o merit. Când v-am mutat lucrurile de la înălţimea sa Proxima, la Palatul Imperial, printre ele, am găsit coiful de aur, al Serenisimului împărat. Acela pe care îl purta când se deghiza în Asistent *psi*. Era atât de frumos, lucrat cu măiestrie, încât mi-am permis, o mare neruşinare din partea unui robot, să-l încerc. N-am rezistat tentaţiei, l-am ţinut pe cap doar câteva minute, se încălzise, mi-am dat seama cât am fost de nesăbuit. După aceea, mi s-au întâmplat o mulţime de lucruri inexplicabile. Am crezut că, fără să ştiu, mi s-a adăugat un program *psi*.

— Dă-mi un exemplu.

— Unul şocant ar fi… Când răposatul Sisluce pleca de la Palat, i-am simţit supărarea şi concomitent am avut imaginea lui, străpuns de săgeată. M-am speriat foarte tare, apoi am dat vina pe defecţiunea unor circuite. Voiam să merg la control, însă viziunea a fost confirmată.

— Altceva?

— Când verific corespondenţa Cancelariei Imperiale, indiferent de tipul mesajelor scrise, inscripţionate pe benzi, plachete sonore, chiar a celor codificate, ştiu

dinainte ce conţin. Deşi nu sunt prezent, pot prevedea traseul plimbărilor Voastre, al întâlnirilor. Câteodată, ştiu cine intră şi iese din Palat, motivul pentru care vine. Revelaţiile sunt inconstante, spontane, independente de voinţa mea, necontrolabile.

Mărturisirea lui Um merita întreaga mea atenţie. Am întrebat precaută.

— Ai observat modificări structurale în alcătuirea ta?

— Absolut nimic, doar o creştere în vitezele de prelucrare a informaţiei.

M-a bântuit, o clipă un gând nebun.

— Ai multe componente din monkatită?

— Nu prea, majoritatea distribuite în formaţiunea echivalentă creierului uman. Gândiţi că sufăr transformări similare echipei de roboţi *aproape-oameni*, din incursiunea pe Monk? În niciun caz.

Deşi spăsit, Um arăta o siguranţă ce mă punea pe gânduri.

— Ce ştii tu, despre Monk?

— În lumea roboţilor *aproape-oameni*, informaţiile circulă non stop, unele sunt zvonuri, bârfe, dar altele importante, se transmit selectiv. Obsesia secretă este transformarea în *oameni adevăraţi*.

Eram cu sufletul la gură.

— Cum s-a petrecut aceasta, se cunoaşte?

— Doar rezultatul, fără detalii, fără trimitere la Monk. În ce mă priveşte, cum v-am spus, am dobândit anumite capacităţi *psi*, de când am pus coiful pe cap. Nu am pe nimeni părtaş la secret, nici măcar pe H.

Am ridicat vocea.

— Um, te-ai gândit bine.

Atitudinea lui era împăciuitoare.

— Mi-am dat seama de implicaţii. Nu socializez cu ceilalţi roboţi. M-am destăinuit acum fiindcă…

Noua abilitate a lui Um mă punea pe gânduri.

— Mai departe, Um.

— Serenisimul împărat Dhwasan e bine, în viaţă, împreună cu toţi ai lui. *Ştiu*! Vă chinuiţi inutil. Aveţi atâtea de făcut, priviţi înainte.

L-am bănuit că inventează doar ca să-mi schimbe dispoziţia, o sugera expresia plină de solicitudine, compasiune până la un punct. Maşina asta era uimitoare, *Umbra mea* şi nobilele ei intenţii, atingeau o coardă sensibilă.

— Aş vrea să fie aşa.

— Pot dovedi buna credinţă. *O văd* pe înălţimea Sa Proxima venind la prima oră, a dimineţii, agitată, sugerându-vă imperios să rezolvaţi probleme stagnante.

Plecase capul, aproape cu umilinţă.

— Serenisimă împărătească, dacă ne-am apuca de lucru? Un mic efort, să rezistăm provocărilor neprevăzutului.

Înţeleptul meu robot *aproape-om*, cât de bine mă cunoştea şi îmi apăra interesele, nu numai ale mele, ci ale noastre, ale tuturor!

Doi, Doi, Invincibilul Doi, Invincibilul Sis2SJ

Capitolul 17

Trădarea ţi-a spulberat firavele rămăşiţe de inocenţă şi compasiune. Ţine în frâu, cu înţelepciune, neîndurarea amplificată de-Putere.

Himera în sfârşit, greul se terminase, era momentul să evaluez deciziile ce le luasem şi urmările lor în timp. Avusesem spor, judecata îmi fusese limpede fermă şi obiectivă. Zilele, ce mi se aşterneau înainte, se profilau încărcate de responsabilităţi, dar nu-mi mai era teamă. De la distanţă, îl urmăream pe Um repartizând conştiincios, secretarilor adjuncţi, ordinele imperiale şi materialele, la care lucrasem în timpul nopţii. Îmbrăcate în limbajul Cancelariei Imperiale, înregistrate, sigilate şi trimise în

toate colţurile galaxiei, sub semnul urgenţei, hotărârile împărătesei deveneau lege.

Îmi puneam nenumărate speranţe în întâlnirea, cap de listă, cu înaltul Consiliu Galactic, cel de abia înscăunat. Când am ieşit în grădina cu bujori, deşi încă nu păşisem în dimineaţă, îmi stăpâneam cu greu nerăbdarea, întreaga Curte Imperială se trezise şi îşi oferea serviciile. Am fost îngăduitoare, obiceiurile Palatului, dacă nu erau suprasolicitare, puteau fi acceptate.

M-am plimbat pe aleile înmiresmate, în lumina violet dulce, însoţită de o înaltă Doamnă, o rudă îndepărtată, am înţeles. Era fermecătoare şi mi s-a părut extrem de tânără, după tenul fraged, jupa bogată de mătase roz şi florile primăvăratice prinse în coafura înaltă. Gentileţea, frizând artificialul, ce îmi amintea de Imperialele Mătuşi, un soi de inocenţă nepăsătoare, m-a adus pentru câteva clipe într-o lume senină, fără griji, de existenţa căreia nu avusesem idee.

Conversaţia spumoasă, înflorită, presărată cu versuri şi citate, al unor poeţi şi cărturari iluştri, de care eu nu auzisem, m-a făcut să regret că ştiam atât de puţin despre lucrurile frumoase, latura ademenitoare, rafinată, a culturii Sis2S. Rupsese un boboc sângeriu cu petalele încă nedesfăcute şi îl prinsese la corsaj.

— Serenisimă împărătească, îl voi păstra ca semn al îngăduinţei arătate. Mi-am amintit de zilele fericite când împreună cu împărăteasa Ma, admiram frumuseţea grădinii. Şi ea lucra noaptea. Ca să-şi alunge tensiunea şi grijile, *m-a creat pe mine*. Am revenit la acele glorioase vremuri.

Mărturisirea uluitoare mă făcuse să mă întreb când voi putea să estimez exact poziţia şi vârsta anturajului meu. N-am avut timp să-mi chestionez însoţitoarea, silueta Proximei, în rochie aurie, apariţie strălucitoare, în zorile ce-şi făceau loc timide, se zărea înaintând grăbită spre noi. Premoniţiile lui Um erau adevărate, *Dhwasan trăia*, eram

fericită, pregătită să demontez eventualele reproşuri voalate ale Proximei. Deocamdată nu ştia ce-i pregătisem. Când i-am zâmbit, de bun venit, intuiţia n-o înşela vreodată, a realizat că ordinul surpriză al împărătesei, în ce o privea, urma să se aplice imediat.

Oficializarea atribuţiilor, *intrarea în pâine*, a înaltului Consiliu Galactic, proaspăt desemnat, fusese anunţată în toată galaxia, mass-media fiind lăsată să se desfăşoare în voie să anunţe evenimentul şi să-l transmită prin toate mijloacele posibile. Efectul imediat, prevăzusem asta, era prezenţa miilor de sismeni curioşi pe traseul ce trebuia să-l străbatem, până la Palatul Consiliului. Ocazia să-şi vadă împărăteasa binecuvântând instalarea unui înalt for de conducere, nu putea fi ratată. Împreună cu Mareşalul Palatului, Şeful Protocolului, Căpitanul Zelsis şi Luna, am regizat, ţinând cont de tradiţie şi Protocol, deplasarea pe o distanţă relativ mare, suficientă să ia amploarea unui eveniment de stat. Mi-am dat seama, în sfârşit, ce importantă era pentru Casa Imperială şi întreaga galaxie etalarea puterii, mijlocită de fast. Sismenii nu aveau problemele materiale curente ale altor seminţii umane, însă perfecţionismul, preocuparea pentru muncă, ambiţia să fii cel mai bun, cel mai creativ, trăsătură proprie Sis2S, era epuizantă. Spectacolul imperial, simbolul acelei munci fără preget, un mod subtil de stimulare a patriotismului, de justificare a eforturilor, era o pauză binevenită. Mândria de a fi sismen atmsese cote foarte înalte.

Am plecat de la Palat împreună cu o scânteietoare suită, curteni, doamne de onoare, paji, roboţi, în vehicule anume decorate cu blazonul imperial, splendide păstăi argintii, parţial transparente, descoperite, permiţând tuturor să vadă ocupanţii. Încadrată de ofiţerii Gărzii Imperiale, purtând fastuoasa mantie împodobită de balaurii împărătesei Ma, cu faţa luminată de cei doi sori, prinşi în coafura ca flacăra, am împărţit zâmbete şi am mulţumit ovaţiilor unei mulţimi entuziaste, fremătătoare.

Când s-a scandat *Viaţă lungă, împărătească Devi*, m-am alăturat euforiei generale şi am strigat tare, ca talazul de oameni, ce umplea la refuz vastele bulevarde ale Omsis, să preia mesajul.

Glorie împăratului Dhwasan şi Armatei Sale.

Doi, Doi, Invincibilul Doi, Invincibilul Sis2S.

Am supralicitat, sugerând că îndelungata absenţă a lui Dhwasan se apropie de sfârşit şi-i vom sărbători întoarcerea victorioasă. Cu bună ştiinţă, niciodată nu mai fusesem atât de nefericită, mă minţeam pe mine şi întregul meu popor.

H, neclintit lângă picioarele mele, şoptise categoric, *Drumul început trebuie străbătut în întregime*.

Ceremonia de învestitură a înaltului Consiliu Galactic a fost deosebită prin fast şi solemnitate. Am ţinut o scurtă alocuţiune, îndemnând la profesionalism, muncă asiduă, în folosul Imperiului Sis2S, cea mai puternică şi evoluată societate umană, din toate timpurile, pretinzând loialitate faţă de Casa Imperială şi cetăţenii galaxiei. Fiecare înalt Funcţionar al Consiliului a primit un inel cu sigiliul celor doi sori, ce conferea puteri decizionale specifice rangului şi ca urmare a sugestiei Şefului Protocolului, o minunată mantie de gală, cu broderii de fir, închipuind cele douăzeci şi două de sectoare administrative, ale galaxiei.

Discursurile de după prestarea jurământului de credinţă, luate foarte în serios de cei investiţi şi de distinsa asistenţă, au bifat încă un moment de trimitere spre valorile patriotismului. Angajamentele, suprasaturate cu hiperbole şi emfază, emanau bună credinţă, dar scepticismul şi circumspecţia îmi rămăseseră intacte.

H, nedezlipit de lângă mine, comentase în surdină, cu o nuanţă de admiraţie.

— Serenisimă împărătească, ai învăţat repede cum să-ţi manipulezi supuşii. Populismul a fost totdeauna un demers profitabil.

— Mi-am perfecţionat calităţile înnăscute. Nimic nou pentru Sis2S, a fost aşa dintotdeauna. Galaxia întreagă s-a pliat voinţei împărăteselor.

A doua parte a întâlnirii cu înaltul Consiliu urma să fie una de lucru. Secretul discuţiilor fiind maxim, am exclus prezenţa însoţitorilor, funcţionarilor auxiliari şi, mai ales, a mass-mediei. Chiar pe H l-am rugat să plece, deoarece intervenţiile lui, menite să mă tempereze, nu şi-ar fi avut rostul, înaltul Consiliu urmând să mă cunoască exact aşa cum eram, descendenta împărătesei Războinice.

… în Marea Sală a Consiliului Galactic umbrele nostalgiei mă înconjuraseră insidioase, se strecuraseră printre stâlpii sculptaţi în coral roşu, ce susţineau tavanul încărcat cu filigrane aurite, făceau să vibreze cristalele enormelor candelabre, se prelingeau de-a lungul pereţilor placaţi cu aur fin, acoperind decoraţiunile extravagante animaliere, mătuind lustrul mobilierului, ce rivaliza ca bogăţie, cu acela din Palatul Imperial…

Mi se părea o veşnicie timpul scurs de când sfiosul Căpitan D o însoţise pe înălţimea Sa Proxima la înaltul Consiliu şi tremurase de grija ei, ajunsă printre temutele personaje ale acelui înalt for.

Mi-am amintit şi punerea în scenă a Omei şi Proximei, cu trimiterea mea *„în gura leilor, să dau seamă*\ O făcuseră cu intenţia neexprimată, excepţională manipulare, ca ostilitatea mea iniţială să se amplifice, să se transforme în ură.

Acum, foştii înalţi Demnitari, uitaţi de toţi, ţinuţi sub pază, erau la dispoziţia specialiştilor *psi*. Aprobasem ceea ce slabii de înger numeau tortură, folosirea tehnologiile rafinate de explorare a memoriei. Ieşiseră la iveală urzeli politice cu ramificaţii nebănuite.

Nu mai aveam timp să mă las copleşită de sentimentalisme, membrii înaltului Consiliu îmi aşteptau încordaţi cuvântul. Ne vedeam faţă în faţă pentru prima dată. Mi-am promis ca, de la bun început, indiferent de

metodă, să nu-i las pe *leii cei noi* să-şi arate vreodată colţii. Trebuia să-mi fie alături, pas cu pas. Aveam despre fiecare informaţii amănunţite. Profesional impecabili, unii ocupaseră funcţii administrative importante, cu grade superioare în armată, în diplomaţia intergalactică, iar alţii erau de formaţie ştiinţifică superioară, afiliaţi Academiei Imperiale de Ştiinţe. Pe unii îi bănuiam, ceea ce nu era consemnat în CV-ul lor, că aveau tangenţe cu ITIE sau unele Servicii Secrete. Selecţia avusese acordul plenar al Casei Imperiale şi a lui Orna. Aptitudinile excepţionale, mă asigurasem, îşi aveau sursa într-o structură genetică atent configurată.

Totuşi, mă şoca nevârstnic ia lor, mai precis aparenţa adolescentină. Înaltul Consiliu Galactic părea un club de indivizi frumoşi, rasaţi, efeminaţi, de o supremă eleganţă, afişând prea multă siguranţă. Nu reuşeam să mă dezbar de ideile preconcepute, de pe Terra, unde tinereţea se asocia cu inconştienţă şi lipsă de experienţă. Greşeala făcută odată, plătită de Sisluce, trebuia evitată.

Măcinată de neîncredere, mi-am luat măsuri de precauţie. Esenţială, se impunea protecţie maximă faţă de curioşii sau adversarii *psi*, care ar fi dorit să audă ce se discuta în spatele uşilor închise. La semnul meu, somptuoasele decoraţii, tavanul şi pereţii se acoperiseră de pelicula gri lactescentă izolatoare, impenetrabilă oricăror intruziuni. Am urmărit atent reacţia membrilor Consiliului, ambientul semăna cu o imensă cuşcă cenuşie, dar n-am observat mirare sau o minimă dezaprobare din partea lor. Mulţumită, i-am rugat, de fapt rugămintea era ordin, ca fiecare să presteze un angajament adiţional de loialitate faţă de împărătească. Nici de această dată n-am surprins vreo urmă de împotrivire.

După primirea jurămintelor de credinţă, văzând că precauţiile mele au fost socotite ca ceva de la sine înţeles, le-am cerut, toţi până la unul având abilităţi *psi*, să purtăm discuţiile la nivel telepatic.

Am decis să-i pun la curent cu problema *Reţelei* şi încheierea acordurilor Anexă la Tratatul cu Migratorii. Le-am descărcat în minţile avide, curioase, întâlnirile cu fenomenul ce părea să aparţină unui Univers Paralel. Spaima, transmisă exact cum o simţisem eu, roboţii *aproape-oameni* şi echipa savanţilor Călăuzei Căilor Ascunse, avusese efectul scontat. Tensiunea instalată, urmarea dezvăluirilor mele, se accentuase când am descris şi celelalte manifestări ale *Reţelei*, aspectele obsesive şi, mai ales, transformarea roboţilor *aproape-oameni*, în *oameni-oameni*. Conex, am făcut un rezumat privitor la misiunea pe Monk.

Fusesem bine înţeleasă, unii arătându-se surprinşi de puţinul sprijin primit de la fostul înalt Consiliu. Am explicat că vechiul Consiliu avea cunoştinţă de incursiunea pe Monk, dar unii membri întreţineau relaţii trădătoare cu

Federaţia, în speranţa îndepărtării de la putere a împăratului Dhwasan. Acţiunile lor, despre care şi eu aflasem tardiv, după extragerea informaţiilor din materia cerebrală a lui Sisluce, subminau interesele Imperiului, drepturile asupra planetei Monk. Suprimarea Şefului Serviciilor Secrete, la curent cu activitatea conspirativă, fusese corolarul unei trădări de cea mai joasă speţă. Rapoartele aferente *fenomenului Reţelei* fuseseră neglijate, preocuparea principală, lovitură indirectă dată împăratului, era ca împărăteasa să vină la ordin, să-şi facă *mea culpa*, pentru *originea ei furată*.

Niciunul, dintre noii Consilieri, nu era vreun naiv dezinformat, despre cum mergeau treburile în Imperiu, însă am observat că atenţia lor se concentra cu precădere pe viitor şi urgenţele prezentului.

Mi-am făcut curaj să le aduc la cunoştinţă evenimentele ţinute ascunse, cu atâta grijă, prea îndelungata absenţă a lui Dhwasan şi a diviziilor Sis2S, plecate la război, moartea Generalisimului Sisdan.

Nu mi-am atenuat temerile privind întreruperea

comunicaţiilor de orice fel, eforturile vane de a le restabili. În acel moment, am sesizat, neaşteptată cumva, ceea ce se numea în armată, *strângerea rândurilor*. Înaltul Consiliu, îmi împărtăşea neliniştile, le lua în serios, evaluând consecinţele imediate sau tardive, asupra stabilităţii şi bunului mers al Sis2S.

Conexiunile mentale între mine şi înaltul Consiliu, *Consiliul meu*, se desfăşuraseră pe un palier superior, fusesem bine inspirată să prefer consilieri *psi*, evoluaţi.

Închegarea planurilor şi strategiilor a venit de la sine. Am luat astfel decizii, ce urmau să fie imediat operante şi am stabilit un program riguros de lucru pentru zilele următoare.

Când m-am reîntors la Palat, bine ştiutul violet sângeriu al miezului de noapte era transparent, subţiat de luminile feerice ale Omsis-ului, încă fremătând de viaţă.

Marile bulevarde, edificiile, palatele înconjurate de grădini, fântânile uluitoare ce răspândeau răcoare şi arome proaspete, clădirile sofisticate cu sute de etaje, şoselele suspendate ce le tiveau, păreau imersate într-o tainică armonie, o nesecată energie, ce ocrotea deopotrivă mulţimea de sismeni adormiţi, cei care în cursul dimineţii se călcaseră în picioare să mă vadă, dar şi pe cei ale căror activităţi nocturne permiteau ca ritmul frenetic al existenţei sismenilor să se menţină la cote înalte. Priveliştea metropolei era copleşitoare, unică, inegalabilă ca frumuseţe şi organizare, justificându-mi mândria şi responsabilităţile ce mi le asumasem. Sismenii erau în siguranţă, mă străduisem din răsputeri, să-mi fac datoria.

Doi, Doi, Invincibilul Doi, Invincibilul Sis2SJ

O suflare, o atingere blândă, îmi mângâia umărul, mă ridica din apele somnului adânc, binefăcător, reparator, după atâtea zile de zbucium. Aş fi vrut să mă sustrag, ieşirea la malul vigilent al trezirii însemna luarea de la capăt al încrâncenărilor zilnice. Imposibil, apelul insistent, *Devi*, *Devi*, devenise poruncă.

— Împărătească, trezeşte-te!

Lângă pat, Orna în persoană, învelită într-o mantie neagră, mă privea îngăduitor. O recunoscusem după şuviţele albe, scăpate de sub gluga foarte largă şi atitudinea oscilând între autoritate şi tandreţe. *Bunica mea*, după nepătrunsele canoane ale geneticei Sis2S! Mi se făcuse deodată frig, venirea ei în persoană, la Palatul Imperial, nu prevestea nimic bun. Motivul, presimţeam, era ieşit din comun, serios.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Am nevoie de tine, să desluşim ceva. Urgent, fără zgomot!

Mi-am îmbrăcat rapid colantul negru şi mantia, adusă de Orna, uşoară, amplă şi întunecată. Mă întrebam ce urmează, de ce însoţitori avem nevoie.

— De niciunul. Există mijloace de transport rapid.

Îmi prinsese mâna într-a ei. O ceaţă densă ne înfăşurase strâns pe amândouă, într-un pachet bine legat şi am avut senzaţia indescriptibil de stranie, de ridicare, zbor, deplasare uluitoare spre o destinaţie necunoscută.

Când am poposit ferm, pe picioare, ne aflam într-o încăpere îngustă, luminată doar de sclipirea albăstruie a monitoarelor încastrate pe toată suprafaţa pereţilor. Două persoane filiforme, înalte, capetele ţuguiate şi robele albe, plisate, amintind de lucrătorii din Palatul Arhivelor, supravegheau, culcată pe un piedestal masiv, o formă nedesluşită. Privind de aproape, contururile ţesăturii metalice care-o fixa de suport, sugerau un corp omenesc, probabil un bărbat. I se zărea doar capul, de fapt numai faţa suptă, pământie şi ochii inexpresivi, larg deschişi. De frunte şi restul craniului fusese ataşată o pălărie conică, cu protuberanţe şi vârful conectat la un cablu lactescent, originar într-o coloană albă ce străbătea tavanul.

— Trăieşte?

Răspunsul Ocrotitoarei fusese o mişcare energică, de

aversiune. Trăsăturile îi erau inundate de un dispreţ fără margini. *Oma mea* putea fi neîndurătoare.

— Îşi doreşte moartea, dar *nu are şanse*. Nu, până când aflăm adevărul. De fapt, viaţa lui e *la mila ta*.

Rostise tare, cu o nuanţă rea.

— Împărăteasa Devi doreşte să-ţi pună întrebări. Fiica lui Sisecoute şi a împărătesei Phoebe.

O mică pauză punctase fraza, accentuând fiecare silabă.

— *Creaţia lor*! Opera lor, o *împărătească perfor-mantă*. Prezintă-i omagiile, roag-o să te ierte, *cere îndurare*.

Făptura inertă strânsese buzele vineţii, incapabilă să scoată vreun sunet.

— Nu poţi vorbi? Mai bine. Amintirile grăiesc mai mult decât discursurile mincinoase.

Eram confuză, înverşunarea lui Oma mă punea în gardă. Cine era? Ce anume făcuse nenorocitul? Pentru el ne teleportasem, în mare secret? Unde ne aflam? Sigur, într-o subterană. Prea confuză să pun întrebări coerente, locul era sinistru, mă bântuiau presimţiri oribile, intrasem iarăşi pe cărări bătătorite de spaime.

Orna îşi scosese mantaua cu glugă, şi-şi potrivise mai bine, broboada albă înnodându-şi-o pe frunte. Fără grabă, cu hotărârea calmă ce-i era proprie, se aşezase pe una dintre banchetele simple, de lemn, la îndemână.

— Împărătească Devi, pregăteşte-te să afli, din chiar gura lui Sisior, cel mai înalt în ierarhia Consiliului Galactic, amănuntele trădării. Fă-te comodă, urmează ceasuri istovitoare.

Nepătrunse sunt urzelile sorţii. Mai bine să nu pui întrebări, să te laşi purtat de val. Chiar dacă faci parte dintre puternicii lumii, împotrivirea e zadarnică. Şi totuşi, uneori există o şansă. Ei bine, eram hotărâtă să mă agăţ, să profit de ea, să aflu, să lupt. Pentru Dhwasan, pentru Sis2S. Eram dispusă, ca încă odată, să răscolesc, să bat

Universul în lung şi în lat. Până acum, avusesem noroc, mă lăsasem călăuzită de instinct. Pe viitor era insuficient şi periculos, chiar înţeleaptă Orna, cu uriaşul ei discernământ şi experienţă, făcuse unele erori.

Eram obligată, cu toată oboseala unei nopţi îngrozitoare, să verific, în etape strânse, ceea ce aflasem în şedinţa de *explorare a memoriei* lui Sisior, coşmarurile scoase la lumină, din creierul acela pervers, posibile combinaţii aleatorii ale unui metabolism cerebral viciat. Să despart adevărul de minciună.

Un plus de calm, mi-ar fi uşurat hotărârile. I-am zâmbit încurajator lui Um. Mă căutase ceasuri bune în tot Palatul, gata să dea alarma. Trist şi nedumerit, încerca din răsputeri să nu mă supere cu vreun reproş.

— Pesimismul nu te avantajează, fii sigur, viitorul e roz.

— Dacă Serenisima spune… Am transmis Curţii ordinul, să nu fiţi deranjată. V-aţi retras singură, în apartamentele împărătesei Mael, să aveţi linişte

— Te-ai gândit la toate.

— Nu chiar. Ar fi fost necesară, pregătirea prealabilă a încăperilor, deşi întreţinerea lor e permanentă. Vă simţiţi bine aici? E cam aglomerat, dormitorul aduce cu un depozit de armament.

Am râs, un pic forţat.

— Tot mai elegant decât la cazarmă. Um, ai idee unde se află coiful de aur al împăratului Dhwasan? Adu-mi-l, acum. H, pe unde se află?

— Aici, mormăise leul înaripat. Mi-a luat timp să ajung. Te poţi pierde în imensitatea Palatului.

Voiam să-l iau pe nepregătite, să-l provoc.

— H, l-ai cunoscut pe tata?

Manevra reuşise, ridicase brusc capul şi-şi întinsese aripile. M-am înarmat cu răbdare. Îi luă timp să-şi fabrice răspunsul, călcase grijuliu, ocolise un piedestal unde trona

exponatul în miniatură, al unei arme letale. Curiozitatea mea agresivă îl pusese pe gânduri. Cuvintele îi erau moi ca şi paşii.

— Sigur. Făcea parte dintre apropiaţii împărătesei Mael. De aceea, Vă găsesc în apartamentul ei?

Privise înjur, simulând interes.

— Nu-i rău… totuşi, ar trebui redecorat.

N-aveam chef să-l aud cum intenţionat deturnează subiectul.

— Din generaţia tatii, la fel de agreat cine mai era?

— Diverşi, greu de amintit. Pot fi consultate Arhivele.

Căscase, se întinsese pe marmura roşie a pardoselii.

Um, vădit jenat de atâta indolenţă, îşi ferise ochii de mine.

— Priveşte-mă! În calitate de Secretar Imperial, doresc să fii sincer cu mine. O piele de leu, corcitură cu un balaur zburător, ar înviora aspectul cazon al ambientului? I-am pune ochi de sticlă, fioroşi, mai expresivi decât cei de pisică senilă.

Obrajii *robotului aproape-om* se coloraseră în stacojiu intens, parcă auzeam freamătul circuitelor supra-încărcate de uimire şi teamă, abia îndrăznea să ridice capul. Leul spăsit brusc, târându-şi coada uriaşă, venise la picioarele mele.

— Împărătească, nu mă forţa.

— Te oblig, îţi ordon. Vreau nume. Imediat.

Nu regretam că-l umilisem, cum să merg înainte fără răspunsuri? Poate dorea să-mi vorbească între patru ochi?

— Um, unde-i coiful? N-ai plecat?

Rămăsesem doar noi doi, dar preţiosul îndrumător de conştiinţe imperiale, pregeta să răspundă.

— H, ce aştepţi?

— Eu am aparţinut împărătesei Sorana şi sincer…

— Iar te abaţi de la subiect!

— … un colaborator la fel de apreciat, al împărătesei Mael a fost Excelenţa Sa Sisior, Mare Coordonator al înaltului Consiliu Galactic. Cel care a trădat şi l-aţi demis. Sentinţa a fost pronunţată?

Îşi exprimase timid, îndemnul la îndurare.

— Împărătească Devi, pedeapsa cu moartea e interzisă de legile Sis2S, iar ca înalt demnitar beneficiază de…

N-am putut să arborez zâmbetul meu asigurător, pentru obţinerea de la H, a unor mărturisiri, maxilarele mi se încleştaseră de furie. În urechi auzeam vorbele lui Orna, când zdreanţă aceea de om leşinase. *Ţi-l las ţie*, face vrei, stoarce-l de informaţii, de viaţă. Ai toate drepturile. *Tu* faci legea.

— Fii liniştit, Sisior trăieşte. În ce relaţii era cu tata?

— Colaborau strâns, cred. Serviciile Excelenţei Sale Sisecoute erau indispensabile înaltului Consiliu Galactic.

— Până când?

H, îşi strânsese pleoapele, încercând să se concentreze.

— Serenisimă împărătească, ce urmăreşti?

— Răspunde. Nu înşira platitudini.

— Posibil să fi existat o oarecare competiţie, dorinţa firească de a fi cap de listă în aprecierea Împărăteselor Sis2S. Amândoi au fost creaţi, din start, să fie înalţi Demnitari, întrunind calităţile necesare unor slujbe atât de importante. În timp, nu e un secret, Excelenţa Sa Sisecoute a fost cel preferat, devenind mâna dreaptă a împărătesei Phoebe.

— Altceva?

— Nu am fost agreat de Curte, nu sunt la curent cu intrigile.

— Spune tot ce ştii despre Sisior. Tot!

Ar fi trebuit să-mi fie milă de H. Sprijinit pe labele din faţă, presupunând că insistenţele mele aveau un substrat important, încerca obstinat să reconstituie, din

ceaţa amintirilor, amănunte semnificative.

— Excelenţa Sa Sisior iubea poezia, fiind apreciat ca un poet sensibil şi rafinat. Poate nu este relevant, avea şi un hobby… studiile de astrofizică. Colabora cu eminenţi savanţi ai Academiei Imperiale de Ştiinţă. Întrebaţi-i pe cei de acolo. Informaţii interesante, cred, aţi putea afla şi de la Creşa Imperială.

— Nu fi ridicol.

— Porniţi cu începutul. Arhivele de acolo stochează de mii de ani fişele individuale, ale evoluţiei fiecărui sismen, corelate cu un anume profil genetic. Mai profitabil ar fi să discutaţi cu înălţimea Sa Proxima. Aţi promovat-o Şef Suprem al Serviciilor Secrete, în locul lui Sisluce.

— Deocamdată am nevoie de tine. Fă-te util, roboţii *aproape-oameni*, ce au slujit-o pe împărăteasa Phoebe, au fost dezactivaţi? Dacă nu, împrieteneşte-te cu ei. După atâta vreme, nu vei fi suspectat de indiscreţie.

— Ce legătură are cu Sisior?

Mă enervase, l-am repezit.

— Asculţi ce îţi spun? Află ce poţi privitor la favoriţii *en titre*, toţi care se învârteau în jurul împărătesei, în goana după privilegii. Mai ales, despre relaţiile cu Sisior.

Ar fi trebuit să le chem la Palat pe înaltele Mele Mătuşi, însă pacienţa nu era punctul meu forte. Împreună cu Luna şi câţiva ofiţeri ai Gărzii Imperiale, am plecat în cea mai mare grabă spre Moşia cu Maci, mica planetă Mm. Vizita anunţată câteva clipe înainte de sosire, specificasem, era una de lucru.

Am ştiut şi de această dată că voi avea parte de înţelegere. Se vedea că le întrerupsesem activitatea, mă întâmpinaseră îmbrăcate în colantul negru, protejat de un şorţ roşu, fără eşafodaje extravagante în pieptănături. Bine informate, aprobau schimbările radicale, ce le făcusem şi mi-am dat seama că gândeau asemenea mie, deşi în aer plutea o oarecare anxietate.

— Informaţiile cerute anterior nu au fost suficiente?

— Datorită lor, n-am avut reţineri să utilizez forţa. Membrii înaltului Consiliu Galactic nu aveau dreptul să incite la discriminare, fiecare posedând, mai mult sau mai puţin, structuri Monk în genom. Acum, urgenţa are o latură mai delicată. Doresc informaţii complete privind calităţile înnăscute ale lui Sisior.

Am ezitat, apoi am cerut ferm.

— Eventual, o paralelă cu cele ale tatălui meu, Sisecoute.

N-am dat explicaţii suplimentare şi nici nu mi-au fost cerute. Deodată deveniseră precaute.

— Serenisimă împărătească, preferăm o discuţie pe elemente concrete. Cum n-am fost prevenite în prealabil, aţi fi de acord să mergem la sursele primare?

Nerăbdătoare, mi-am dat imediat acordul. Deşi, la Moşia cu Maci fusesem primită de Familia Imperială şi acceptată ca împărătească, mă bucurasem, în zilele cât stătusem acolo cu Dhwasan, de pacea şi tihna locului, nu avusesem cunoştinţă de faţa ascunsă, a paşnicei, idilicei planete cu fermecătoarele ei coline acoperite de maci, care *nu erau chiar maci-maci*. Fără să fie *reabilitată*, pe mai multe nivele, ca Omsis-ul, în afară de Castelul lui Ma, Creşa Imperială şi anexele ei, aflate la suprafaţă, interiorul planetei era ocupat de o reţea vastă de laboratoare, linii de producţie pentru substraturi şi componente biologice, buncăre, tunele şi, mai ales, de prea preţioasele Arhive ale Institutului de Studii şi Cercetări de Genetică ale Galaxiei. În fapt, întreaga planetă se afla sub autoritatea acestei meritorii instituţii.

— Înţelesesem că doar Arhivele supervizate de Orna şi ITIE cuprind tot ce se păstrează ca informaţie în galaxie.

— Aşa este, dar documentele noastre sunt supraspecializate. Din motive de siguranţă, trimitem periodic, la Orna, rapoarte sintetice privind monitorizările

făcute în populaţia galaxiei.

În comportamentul înaltelor Mele Rude, Sisma şi Sismael, am observat o uşoară modificare de atitudine. Extrem de concentrate şi serioase, se dezbăraseră de fiţele care mă surprinseseră la întâlnirile anterioare. Vorbind despre munca lor, despre miliardele de sismeni făuriţi în Centrele de Creare a populaţiei, începând cu Creşa Imperială până la Creşele filiale, din fiecare planetă locuită a galaxiei, feţele lor palide, amândouă identice, se colorau de emoţie, privirile se încărcau cu strălucirea pasiunii. Le-am admirat entuziasmul, dăruirea şi le-am simţit aproape.

Am coborât panta unei coline invadată de cupele sângerii ale macilor, clătinate de o boare primăvăratică, în lumina domoală a celor doi sori, prea departe să pârjolească micul corp ceresc şi am trecut de o poartă înecată, ascunsă, în verdele adânc al unor arbori cu frunze late, păzită de roboţi cu uniforme stacojii. Un lift enorm, ne-a transportat în măruntaiele Moşiei cu Maci.

După ce am străbătut câteva coridoare luminate intens în albastru, am fost şocată de priveliştea unei săli extrem de vaste, nu puteam să-i apreciez limitele, unde lucrau mii de roboţi. Spectacolul era fascinant. Aşezaţi la pupitre transparente, în şiruri lungi, parcă trase cu rigla, toţi purtând şorţuri roşii cu buzunare mari, îndesate cu instrumente bizare, manevrau cu îndemânare gheme de fire translucide. Luminate cu un fascicul cuprinzând toate culorile spectrului, filamentele translucide deveneau plate, benzi pe care se derulau cu viteză semne şi cifre. Cu o viteză uluitoare erau procesate, tăiate, îmbinate, încriptate cu noi caractere şi încărcate pe mosoare uriaşe. Undeva pe la mijlocul sălii, mosoarele pline erau încărcate în ascensoare.

— Sunt transportate în depozite protejate. Conţin informaţiile brute despre sismemi *nou-creaţi* ai galaxiei, particularităţile şi configuraţia genomică specifică, dependentă de particularităţile planetelor pe care locuiesc.

Sismenii nu sunt toţi asemănători. La caracteristicile umane de bază, pragului minim standard, printre care şi un IQ de valoare înaltă, i se adăugă altele, adecvate mediului în care trăiesc.

Am trecut mai departe, pe coridoare ce coborau mai adânc, luminate de aceeaşi transparenţă albastră, depăşind săli la fel de vaste, unde roboţi ultra specializaţi procesau, catalogau şi depozitau informaţii genetice specifice, coduri elaborate, secvenţe de aminoacizi cu semnificaţii aparte. Ambele Mătuşi se străduiau să-mi explice lungul drum al devenirii combinaţiilor genice, definitorii pentru fiinţa umană. Din avalanşa, fără sfârşit, a expunerilor, am reţinut extrem de puţin, evidentă şi absolut impresionantă fiind munca şi străduinţa de a crea un tip superior de umanitate.

Înaltele Mele Mătuşi surâseseră amabile, condescendent.

— Specia umană atinge apogeul cu Sis2S. Evoluţia nu este lăsată la voia întâmplării. Nu ne permitem rebuturi.

Mi-a revenit în forţă imaginea lui Sisior, faţa pământie şi pleoapele pergamentoase, coborâte peste ochii stinşi, simulând slăbiciunea, mascând răutatea reziduală, oribilele lui amintiri, voinţa de fier, împotrivirea să-i fie cercetate cotloanele memoriei.

Am comentat rece, impacientată, punând distanţă între mine şi artizanele genomului uman.

— Aşa să fie? Tocmai de aceea mă aflu aici.

Înaltele Mele Mătuşi mă fixaseră, cu ochii deveniţi deodată mai mari, virând din albaştri spre cenuşiu. Ca întotdeauna, păreau să înţeleagă dincolo de vorbe, să sesizeze natura problemelor.

Am intrat într-o încăpere micuţă, albă, netedă, ca un cuib, mobilată sumar cu nişte canapele simple şi o tăblie mată, albă, plutind în centrul ei. Făcuseră un semn spre paznicul locului, robotul *aproape-om*, purtător al unui şorţ

roz, care, în câteva clipe, se întorsese însoţit, de astă dată, de alţi şase paznici, purtători şi ei de şorţuri roz, dar înarmaţi, de parcă ar fi plecat în expediţie. Nu-mi venea să cred ochilor, cât de formidabilă era paza, amintindu-mi de Migratori şi înclinaţia spre o securitate excesivă. Alţi doi roboţi cu şorţuri albe le urmaseră, aducând un fel de cub, uniform alb, lucios. Apoi cu toţii ieşiseră în grabă, lăsându-mă singură cu înaltele Mele Mătuşi. Cubul atins de patru mâini, probabil aceasta era modalitatea secretă de deschidere, expulzase un mosor înfăşurat dens cu fâşii înguste, transparente.

— Acesta este Certificatul de Creare al fostului Mare Moderator al înaltului Consiliu Galactic.

Alternativ, fâşiile luminate cu fascicolul în culorile curcubeului, dădeau la iveală înscrisuri mărunte, dense, cu semne necunoscute, în secvenţe, ce păreau să nu se mai sfârşească, harta genomică a individului, ce se afla ţintuit departe, neputincios, într-o celulă, pe un pat de fier, la mila mea! mai precis, la nemila mea.

Un monitor coborât din tavan, deasupra tăbliei albe, avea menirea să recepteze şi mărească glifele ciudate, să poată fi citite. Pe măsură ce fâşiile, contmând secretele acelui ADN, construit de mâna omului, se derulau, Sisma şi Sismael explicau, denumeau şi analizau alcătuirea, rolul fiecărui segment, element constitutiv, coborând la combinaţii rafinate, dincolo de graniţele chimiei, până la niveluri atomice, exprimând funcţii ciudate, rezultat al unor mecanisme complicate, asamblări, recombinări, mutaţii, transpuneri, substituţii, eliminări şi distrugeri, blocaje şi sinergii funcţionale, între blocuri masive sau minuscule de gene.

Într-un limbaj elevat, susţinut de holograme complexe, sugestiv colorate, suspendate în spaţiul rarefiat, prea strâmt pentru ele, corelau miile de structuri cu tot ce însemna morfologie şi funcţie într-un organism uman. Mă simţeam totalmente depăşită, dar mai rău, expunerea

doctă, nu-mi folosea la nimic.

Am justificat întreruperea şuvoiului savant, prin insuficienta mea pregătire în domeniu. Preferam o interpretare pe înţelesul meu, a datelor aride. Pe scurt, mă interesa profilul psihologic, personalitatea lui Sisior, eventual trăsăturile anatomo-fiziologice, care ar fi uşurat explorarea în profunzime a creierului, memoriei lui. Paloarea înaltelor Mele Mătuşi se accentuase, erau îngrozite de cererea mea.

Nu suportam, ca, în necunoştinţă de cauză, să fiu învinuită de cruzime. Oroarea ceasurilor petrecute să smulg din conştiinţa întunecată aducerea aminte a unei strategii devastatoare, adunate cu tensiunile ultimelor zile, mă făcuseră să-mi pierd frâiele cumpătului, afişat până atunci.

— Datorită acelui monstru, împăratului Dhwasan şi diviziilor Sis2S li s-a pierdut urma. În zadar am răscolit galaxia, de săptămâni bune, nu am veşti. Cât de iertătoare ar trebui să fiu?

Asemenea unui animal prins în capcană, mi-am revărsat frica, suspiciunile.

— În cine să te încrezi? Plăsmuirile lui Sisior sunt înfricoşătoare diversiuni sadice, menite să suferim, să ne înspăimânte. Am speranţa că sunt nişte minciuni colosale. Aşa *a fost el creat*, *trădător şi manipulatori* Două generaţii de împărătese, Ma şi Mael, apoi cuplul Sorana şi Phoebe, i-au acordat girul. Înalta lui funcţie i-a fost acoperire pentru manevrele de subminare a Casei Imperiale.

Nedomolita mea mânie, aceea de care se temea întreaga Curte, teribila moştenire primită întreagă de la străbuna mea, împărăteasa Războinică, creştea nestăvilită, neţinând seama de sclifoseala politicoasă, prejudecăţile umanitare şi legile elevate ale Sis2S. *Tu eşti legea*, spusese Orna.

— Potenţialul malign unde s-a furişat? Şi-a găsit culcuşul într-un summum de cunoştinţe savante, în versuri

preţioase?

Am tras de la şold pumnalul Monk şi am lovit cubul alb, spulberându-l în bucăţi, rupând în două tăblia suspendată pe care se sprijinea. Vibraţia lamei, înfiptă în podea, se transmisese în labirintul subteranelor Moşiei cu Maci, stârnind panică şi nesiguranţă.

— Fără milă! Fiţi sigure, acestui Sisior îi voi tăia şi scormoni creierul pe îndelete, îi voi induce coşmaruri infernale, torturi a căror grozăvie nu v-o imaginaţi. Iar Voi, înaltele Mele Mătuşi, mă veţi ajuta, *e datoria Voastră*. Mai presus de orice, îl vom salva pe împăratul Dhwasan.

Capitolul 18

Liberul arbitru! Ce invenţie diabolică! Nu învinui pe nimeni, pentru greşelile datorate naturii tale.

Himera

Nava imperială de transport intragalactic decolase, întinsele coline, un ocean cu valuri roşii, stârnite de vânticelul parfumat, mereu adiind pe mica planetă Mm, leagăn al atâtor generaţii de sismeni, se îndepărtau, se micşorau, dispărând din câmpul vizual, neaşteptat de repede, făcând loc unei melancolii fără hotare, asemenea spaţiului în care ne adânceam.

Mă întorceam, grăbită spre Omsis, împreună cu înalta Mea Mătuşă Sisma, cu echipa sa de roboţi *aproape-oameni*, toţi geneticieni supraspecializaţi şi câţiva ofiţeri ai Gărzii Imperiale. Odată cu noi, fusese încărcat în navă, sub pază vigilentă, un colet enorm, conţinând, ferit de priviri indiscrete, un laborator complet utilat, plm de aparatură fragilă, închis ermetic şi sigilat.

Reacţia înaltelor Mătuşi, confruntate cu vestea dispariţiei împăratului Dhwasan şi Armatei Sale fusese, în termenii Căpitanului D., de *reevaluare a strategiei*. După ce prima undă de şoc trecuse, fiind încă suficient de temătoare, dat fiind modul violent în care aflaseră noutăţile, gentilele doamne mă rugaseră să le dau mai

multe informaţii.

Nu am trecut cu vederea nimic, de la plecarea în pripă a lui Dhwasan, eşecul detectării diviziilor Si2S în propria galaxie şi primele rezultate din cercetarea memoriei lui Sisior.

— Cum şi-au dat seama de trădare cei de la ITIE?

— Campania anti Monk şi anti împărătească, devenise disproporţionat de agresivă. Inadmisibil, fuseseră subestimate, trecute sub tăcere, studiile astrofizicienilor noştri, referitoare la Universurile Paralele. Comparativ cu Migratorii, savanţii Sis2S au părut incompetenţi. A urmat greşeala criminală, uciderea lui Sisluce, care conducea în secret o anchetă privind activităţile fostului înalt Consiliu Galactic. Cerută de mine. Probabil ştia foarte, foarte multe, făcuse o aluzie, n-am înţeles-o atunci, privind calităţile intrinseci, genetice, ale înalţilor Demnitari. Avusese o anume rezervă, probabil se temea şi am interpretat-o eronat.

— Restul foştilor înalţi Consilieri de ce s-a implicat?

— În necunoştinţă de cauză, antrenaţi prosteşte de curentul anti Monk. Sisior se bucura de autoritate. A excelat la capitolul manipulare.

Înaltele Mele Mătuşi se consultaseră din priviri, hotărând pe loc.

— Împărătească, dă-ne răgaz să pregătim *represorii*, ce acţionează punctual asupra expresiei unor gene. Memoria lui Sisior va fi o carte deschisă. Sisma Vă va fi alături la interogatorii. *Drogările adevărului* ne vor ajuta. Posibil, să fie necesare ajustări ale formulelor, ceea ce impune facilităţile unui laborator specializat şi bineînţeles munca unor experţi.

Am vrut precizări.

— Cum păstrăm un astfel de secret?

— Folosim roboţi cu programe de ştergere automată a datelor receptate.

După încă un scurt conciliabul, Sismael plecase, presată să înceapă lucrul, iar Sisma prudentă, reacţiile mele imprevizibile o speriau, ceruse cu multă delicateţe.

— Serenisimă Devi, îmi faceţi favoarea să vă odihniţi aici peste noapte? Aş prefera s-o faceţi în aripa Castelului ocupată, pe vremuri, de împărăteasa Phoebe, adevărata Voastră Mamă.

Nu merita să resping o cerere făcută atât de afectuos, dar afirmaţia Sismei, lipsită de ambiguitate, mă găsise în defensivă, în faţa unui adevăr incontestabil.

Blând, cu grijă, Sisma păşise pe un teren sensibil.

— Ea este cea care V-a construit fiinţa, înzestrând-o cu însuşiri preţioase, *mama purtătoare* fiind doar receptacolul necesar desăvârşirii ei.

— Mi-e greu în prezent, nu mi-a trecut prin minte, să o accept drept *mamă*, pe împărăteasa Phoebe. O ştiu doar din imaginile cărţilor de istorie, puţinele portrete din Palat, iar sunetul vocii ei mi-e necunoscut. Când eram mică, neajutorată, n-am avut parte de mângâierile materne. Şi nu înţeleg ceva. De ce a fost nevoie de atâta tevatură, mister, combinaţii, *pentru recunoaşterea mea*? Era absolut obligatoriu să-i creeze o clonă lui Dhwasan? Din poziţia actuală, văd clar, împărăteasa era liberă, avea puterea să folosească oricât, oricând şi orice, din Depozitul Imperial de gene. Nu dădea nimănui seamă, fiind proprietara de drept. În plus, natura dual㠹 a lui Dhwasan, nu e un dat ruşinos, nu prezintă o ameninţare. O expunere clară a situaţiei, însoţită de propagandă mass-media pozitivă, susţinută entuziast, ar fi rezolvat problema din start.

Am tăcut, Sisma părea prea abătută, în fond nu era vina ei. Totuşi, amărăciunea, amintirea greutăţilor înfruntate, de când tatăl meu Sisecoute dispăruse din viaţa mea, ieşiseră în faţă, întrebând cu glasul nesigur al abandonaţilor.

— De ce, împărăteasa nu m-a adus pe Sis2S? Sub acoperire, cu o falsă identitate, doar *să fiu lângă ea*.

Ofiţerul Gărzii Imperiale salutase protocolar.

— Serenisimă împărăteasă, un semnal de la ITIE, recomandă o schimbare a destinaţiei de zbor. Vă cerem aprobarea.

În aceeaşi clipă am receptat transmisia telepatică a lui Orna.

— Devi, opriţi-vă la Staţia periplanetară, experimentală, a ITIE. Din motive de securitate, l-am transferat acolo pe Sisior şi ceilalţi Consilieri.

Sisma, conştientă de o modificare a planurilor, mă privise întrebător.

— Schimbăm cursul. Din cauza lui Sisior.

Sisma inspirase adânc, aşa cum te pregăteşti să sari de la înălţime, într-o apă adâncă şi rece. Cu ochi aţintiţi, dincolo de hublourile enorme, în depărtările întunecate, începuse un monolog, un fel de justificare pentru sine însuşi, dar mai ales pentru mine, o confesiune rostită cu voce joasă, întreruptă de pauze semnificative, ce subliniau afirmaţiile nu îndeajuns de curajos exprimate.

— Crearea lui Sisior a fost comandată expres de împărăteasa Mael. Avea nevoie urgentă de primenirea, la acea vreme, a înaltului Consiliu Galactic, cu oameni tineri şi eficienţi. Prevedea un conflict armat, în viitor, ceea ce impunea o susţinere logistică necondiţionată, administrativă.

— A trecut de atunci aproape o veşnicie.

— Cam aşa… Sismael şi cu mine eram la începutul carierei şi ne-am pliat întru totul, pretenţiilor împărătesei. Dorea un bărbat extrem de inteligent, aplicat şi foarte frumos. Mael avea o adevărată obsesie pentru aspectul fizic. De aici şi dragostea necontrolată, incestuoasă pentru Perfecta, neasemuita ei fiică. În paranteză spus, îşi schimba frecvent sexul, funcţie de obiectul pasiunii momentului, prefera să fie bărbat, nu femeie. În această ipostază a devenit tatăl împărătesei Phoebe.

Această *altă noutate teribilă*, am simţit-o ca o lovitură imposibil de contracarat, şi pentru prima dată am fost fericită că proveneam dintr-un *genom creat*. Am îngăimat doar.

— Sismenii nu au inhibiţii la capitolul sex.

— În fine, am schiţat *configuraţia cerută*, semnalând totodată, câteva *caractere nedorite*, greu *de disociat* de frumuseţea fără cusur, călăuzită de voinţă şi inteligenţă, ieşite din comun. Se profila un orgoliu nemăsurat, aplicarea spre control nelimitat, aspiraţia spre putere, impulsuri greu de ţinut în frâu. Mael a fost încântată şi a cerut să intercalăm suplimentar, un bloc de gene, represoare a calităţilor negative.

Am făcut cum ni s-a spus, aducând a doua oară la cunoştinţă, dificultatea de a diminua, în acest ansamblu, mutaţia previzibilă, a micilor secvenţe ce exprimau un caracter neînduplecat, pasionat. Împărăteasa a subliniat enervată, improbabilitatea ca acestea să se manifeste, într-un context controlat. La urma urmei, a spus ea, chiar dacă apare, *modificarea e binevenită*, *m-am săturat de molâi*.

— Şi tata?

— Ah, Sisecoute! A fost *creat* în acelaşi timp, tot la porunca lui Mael. Valoarea înaltă a IQ-ului s-a împletit impecabil cu toate atuurile unui şarm, peste nivelul standard, ce îl depăşea pe al lui Sisior. L-am dăruit cu rafinament, autocontrol, intuiţie şi alte nenumărate calităţi ce definesc un Şef de Servicii Secrete.

Manifestare reziduală a geloziei infantile, pentru mine fizicul tatii nu avea egal, am afirmat convinsă.

— Şi tata era foarte frumos!

Sisma răsese, pentru prima dată, în acea zi.

— Evident, altfel Mael nu l-ar fi tolerat în anturaj.

Sisma examina încordată trupul vlăguit, prizonier în ţesătura de metal. Nu-i era uşor să fie obiectivă, să nu se implice sentimental. Avea datoria să repare efectele

dezastruoase ale unei erori profesionale. Îl *crease* pe Sisior, având în minte un ţel nobil, dar nu avusese suficientă experienţă să reziste pretenţiilor lui Mael. Minunea experimentală, care se dorise a fi Sisior, eşuase pe patul de tortură. O mică mutaţie, o structură infimă, aproape neobservată în lanţul unui ADN, întocmit ireproşabil, determinase un tăvălug de evenimente catastrofale.

Compasiunea pentru *fiinţa umană imperfectă* o făcea să ezite. Cum să obţii mărturisiri complete fără exacerbarea dincolo de limite a suferinţelor fostului, celui mai puternic demnitar al Sis2S?

La vederea Sismei, o zbatere a pleoapelor uscate, cântărise greu. Însemna revoltă, reproş ori solicitarea clemenţei?

Chinuită de propria vinovăţie şi de o nesfârşită milă, acum în postura de anchetator, *programatoarea structurilor genomice* alesese calea de mijloc. Adoptase tonul conciliant.

— Excelenţă, v-aş recomanda să cooperaţi. Ar fi mai simplu pentru noi toţi.

Buzele, o fantă violetă, se strâmbaseră, cât să şuiere slab.

— Nu am obligaţia să vă menajez. Ce era de aflat, aţi aflat.

Sisma păruse deodată descumpănită şi am intervenit.

— Vă culpabilizaţi în exces, declanşarea procesului mutaţional putea fi determinată de cauze multiple, imprevizibile.

— Îmi doresc, să fi fost aşa.

Apăsase cu hotărâre pe una dintre protuberanţele coifului alb.

Pe fondul albastru, al monitorului, harta creierului se desfăşurase clară, segmentată în zone multicolore, pe care şerpuiau luciri intermitente, puncte intens strălucitoare.

— Memoria *profundă*, te rog, ordonase ferm Sisma, iar robotul cu şorţ roşu dirijase pe fruntea pământie, o rază filiformă, incandescentă.

În locul hărţii, apăruseră, scurgându-se în flash-uri orbitoare, cifre, semne şi coduri, un şuvoi tumultuos, care se transformaseră în imaginea plină de viaţă a împărătesei Phoebe. Sisior oftase, privirea temă se însufleţise o clipă, apoi căzuse într-un fel de letargie. Ca o părere, contururile abia schiţate ale frunţii şi ochilor tatălui meu Sisecoute se perindaseră, dispărând imediat, dar nu suficient de rapid să nu le observ şi să simt durerea aceea atroce, a pierderii lui. Monitorul se întunecase. Robotul cu şorţ roşu exclamase.

— Doreşte să moară!

— Nu-i permit, nu acum, am strigat mânioasă şi robotul se repezise să-i fixeze pe gât un colier metalic, care emitea semnale ritmice rapide, dar monitorul nu-şi schimbase culoarea.

— O să-i înfrângem voinţa, Serenisimă împărătească. Am convingerea, că ascunde chiar mai multe decât aţi aflat la prima şedinţă.

Însemnase rapid, pe o plachetă, formule şi semne incomprehensibile pentru mine. O preluase un alt robot, cu ordinul să fie transmisă laboratorului.

Înalta Mea Mătuşă îşi ascundea cu greu nemulţumirea, avea aerul că nu reuşeşte să-şi alunge presentimentele negre. Înduioşarea făcuse loc perfecţionismului profesional, încăpăţânându-se să-şi repare vechea greşeală, atât cât se putea.

— Explorează acum *memoria superficială*, *recentă*. Indicase robotului o zonă cerebrală restrânsă, cenuşie. Aici. Serenisima are ceva împotrivă?

— Nu. Să verificăm rezultatele şedinţei anterioare, deşi mă interesează ce a însemnat intercalarea figurii tatălui meu.

Monitorul era de un albastru cenuşiu, semn că Sisior se lupta din răsputeri să moară împotrivindu-se unei noi investigaţii.

Am revăzut, cu tot fondul neclar, amintirile ce ţineau de ordinele date pentru omorârea lui Sisluce, fragmente de cuvântări, în faţa înaltului Consiliu, privind incompatibilitatea împăratului Dhwasan, ca descendent Monk, să cârmuiască Sis2S. În viteză se perindaseră, mici conciliabule cu unii consilieri, cu generali şi savanţi ai Academiei, toate tertipurile de semănarea discordiei în Imperiu. Fascinant de frumosul Sisior, cu autoritatea şi anvergura funcţiei, atrăgea în mrejele nesupunerii personalităţi din toate straturile sociale. Apoi, urmaseră întrerupte, întâlniri cu emisari ai Federaţiei, dovedind clare incitările la nerecunoaşterea *împăratului Monk*, insinuările legate de monkatita de pe Marea Planetă Monk. Doar atât şi era suficient pentru acuzaţia de înaltă Trădare.

Mi-am reamintit mica prelegere ţinută, nu demult, Căpitanului D., de către Proxima, lângă cascadă. Imperiul *stă pe un butoi cu pulbere*, spusese ea. Acum reieşea clar cine acumulase masa explozibilă, gata pregătit să folosească detonatorul.

— Tot nu am înţeles de ce atâta ură, iraţională.

Monitorul se întunecase din nou. Sisma se încruntase către robot.

— Ai sărit o nişă. Una bine ascunsă, contmând date, la limita cu memoria profundă. Mi se adresase cu o pornire inchizitorială.

— Orna nu a descoperit-o?

— Aici ne-am oprit. Ca şi acum, Sisior a încercat să se sinucidă şi a trebuit repus pe linia de plutire.

Robotul aplicase pe tâmple, două fascicule minuscule, de un verde crud. Durerea strâmbase figura de ceară, într-o contracţie hidoasă. Nu simţeam strop de milă,

voiam doar rezultate. Fondul monitorului, ceva mai clar, era traversat de semne rapide, făcând loc iarăşi imaginii suave a împărătesei Phoebe. Gâtul, graţios ridicat, susţinea ovalul fin al feţii, ochii albaştri mari, erau încărcaţi de vise misterioase, ce păreau ocrotite, hrănite, de cascada blond roşcată a părului prins în pieptenul cu doi sori. *Mama mea*! N-o puteam accepta ca atare, bântuind mintea înceţoşată a unui dement trădător. Nu încă…

Sisma oftase excedată.

— Obsesia o cunoaştem. Ea este sursa, cauza nebuniei şi paravanul, ce ascunde ceva mai mult.

Robotul descărnase o nouă, mai lungă şarjă de radiaţii verzi, horcăitul lui Sisior se stinsese într-o frază abia auzită.

— Prea iubita mea, se folosesc de tine.

Minunata alcătuire a împărătesei îşi pierdea consistenţa.

— Insistă, încearcă să ne deruteze, poruncise Sisma.

Un nou tir verde, intermitent, luminase monitorul în întregime. Apărea un bărbat vârstnic, greu de precizat cât de bătrân. O neînchipuită candoare, încredere, îi însoţea spusele.

— Excelenţa Voastră, l-aţi anunţat pe împăratul Dhwasan? Descoperirea este notabilă, trebuie împărtăşită comunităţii ştiinţifice cât mai repede. E o chestiune de prioritate. Două Universuri alăturate, comunicând între ele. Nici vorbă de coliziune!

Interlocutorul, Sisior în plină forţă, de o rară distincţie şi frumuseţe, aproba entuziast, foarte sigur, credibilitatea lui era de nezdruncinat.

— Chiar mâine îi voi aduce la cunoştinţă, merg personal.

— … aceasta explică şi fenomenele ciudate din galaxia Monk.

— Ca astrofizician amator, cunoştinţele mele, în domeniu, nu se compară cu ale Domniei Voastre, sunt onorat să fac aceste dezvăluiri. O şedinţă deschisă a Secţiei de Astrofizică din Academia de Ştiinţe a Sis2S ar fi binevenită.

Răspuns la mulţumirile fără sfârşit, ale savantului, pe faţa înaltului Demnitar înflorise un zâmbet seducător, satisfăcut.

Am realizat atunci, ce personalitate formidabilă avea Sisior şi ce duşman redutabil fusese. Brusc, monitorul devenise negru.

— A leşinat, constatase robotul, dar Sisma nu îl luase în seamă. Am văzut-o neliniştită.

— Nu detectez să fi trimis Academiei sau împăratului vreo notificare, privind descoperiri importante actuale, iniţiativa unor manifestări ştiinţifice de amploare. Urgent, să le informăm pe Orna şi pe Proxima şi să luăm legătura cu Profesorul Sisastran, somitate de vârf în astrofizică. L-am recunoscut.

Se întorsese spre robotul cu şorţ roşu.

— Trezeşte-l pe Excelenţa Sa, pune în funcţie programele de revigorare, menţine-l în cea mai bună stare, fizică şi psihică. Va asista lucid la deconspirarea trădărilor sale, formele cele mai subtile, mai bine mascate.

Procedasem bine, chemându-l pe Profesorul Sisastran la Palat pentru o întrevedere de lucru. M-am temut, deşi numi păsa de părerea lui, că invitaţia şi aducerea, tară drept de refuz, de către Garda Imperială, în speţă Căpitanul Zelsis şi câţiva ofiţeri, ar fi determinat din partea lui o reacţie ostilă faţă de porunca imperială. Mă înşelasem, savantul Profesor mă salutase cu toată deferenţa cerută de Protocol şi am sesizat, că îşi punea speranţe nelimitate în hotărârile mele. I-am scanat rapid mintea, era sincer şi plin de încredere.

Înalt şi uscăţiv, cumva aerian, desprins de realitatea

imediată, în roba cenuşie cu insigna Academiei Galactice prinsă în reverele înalte, mi-am dat seama cât era de diferit de colegul său de breaslă, Navigatorul Suprem, Călăuza Căilor Ascunse. Pe lângă crezul de nezdruncinat, *ştiinţă pentru ştiinţă* şi obiectivul, inegalabil ca măreţie, scopul căruia îşi dedicase existenţa, explorarea şi descifrarea marilor mistere ale Cosmosului, tot restul, politica Sis2S, cârmuirea şi evoluţia în viitor, ţelurile de supremaţie, relaţiile cu Federaţia, îi erau complet indiferente, considerate derizorii, bune de rezolvat de către alţii.

Atâta detaşare era neobişnuită la un sismen, dar gândind altfel, am realizat că orice altă implicare, indiferent de obiectiv, ar fi avut succes numai asociată, coroborată cu demonul pe care-l slujea, astrofizica. Nu aveam reţineri privind exploatarea laturii vulnerabile, naivitatea şi încrederea lui în oameni, erau surprinzătoare. Am trecut direct, la subiectul arzător, prezentându-l în ambalajul unei înalte Aprecieri Imperiale.

— Domnule Profesor Sisastran, avem cunoştinţă de rezultatele excepţionale ale Domniei Voastre în cercetarea de vârf, vizând alte Universuri.

Întreaga fiinţă îi vibrase de recunoştinţă.

— V-a parvenit notificarea către Serenisimul împărat Dhwasan, făcută prin intermediul Excelenţei Sale Sisior?

Mă privise nedumerit. L-am chestionat abrupt.

— Vă este cunoscut, că Sisior e acuzat de înaltă Trădare?

Profesorul nu avea cunoştinţă de furtuna ce zguduise politica internă a Galaxiei, nici nu era curios să afle ce s-a întâmplat. Îşi exprimase părerea senin.

— Păcat, un mare savant. Nu-şi va mai putea relua studiile?

Îmi examinase atent expresia şi citind dezaprobare, reluase explicându-se.

— Regret. Am colaborat foarte bine. Contribuţia Excelenţei Sale a fost remarcabilă.

— Înţeleg. Concis, aţi putea să-mi dezvăluiţi, în ce constă descoperirea? Am reţinut importanţa ei covârşitoare pentru ştiinţă şi evident, pentru Sis2S.

— Studiile privind Universurile Paralele au fost iniţiate mult în urmă, de către Profesorul Iustin, la o Universitate a Terrei. Împărăteasa Ma le-a sprijinit logistic. Demonstraţia teoretică a fost confirmată de practică, dar nava exploratoare, construită de Profesorul Jeff Aystos, s-a dezintegrat în explozia unui atentat criminal şi modulul unde se afla EI Rey Falcon a fost aruncat într-un Univers Paralel.

— Cunosc. Mă interesează aspectele recente. Aş sublinia că *acel Univers Paralel* este intens studiat şi de *alţii*. I-am văzut reprezentarea imagistică, evident incompletă, încropită din calcule matematice şi puţinele informaţii ale momentului. Aparent similar Universului nostru, este *totuşi deosebit*. O alcătuire, o concentrare fără limite de energie necunoscută.

Profesorul Sisastran păruse surprins.

— Nu am cunoştinţă de progresele celorlalţi. Informaţiile le-aţi obţinut…

— Personal.

— Serenisimă împărătească, sunteţi interesată de Cosmologie?

Era de-a dreptul fericit, găsise persoana căreia să-i împărtăşească devoţiunea pentru astrofizică, ştiinţa ştiinţelor, în opinia lui. Nu avea rost să-l dezamăgesc, dar nici să-i induc păreri false despre mine.

— Doar în măsura care Cosmologia este necesară Galaxiei noastre, la modul elevat să-i spunem, de menţinere a Sis2S în topul supremaţiei ştiinţifice. Nu neg rolul curiozităţii pure, dezinteresată, trăsătură tipică omului.

— Evident.

— Vă rog, insist, să-mi împărtăşiţi noutăţile din studiile Excelenţei Sisior.

Profesorul îşi căutase cuvintele, fie pentru un preambul, presupuneam elaborat, fie pentru trierea în grabă a datelor care era dispus să le comunice, dată fiind pauza lungă dinaintea discursului. Dincolo de uşă, l-am zărit pe H dând târcoale, încercând să intre înăuntru, cu toată împotrivirea ofiţerilor Gărzii. Îl auzisem cu mintea, rugându-mă să-l primesc, *împărătească Devi*, *îţi pot fi de folos*.

Intrarea lui H, masiv, maiestuos, cu aripile grele lipite de corpul ca mierea, târându-şi coada, o trenă enormă de solzi foşnitori pe dalele netede, avusese efectul scontat, al unei surprize de proporţii. Profesorul Sisastran, savantul atotştiutor, eram sigură, nu auzise de existenţa monstrului moderator.

Am mângâiat coama, o aureolă impresionantă mătăsoasă, densă, deasupra frunţii înalte şi ochilor înţelepţi.

— Himera, avatarul conştiinţelor imperiale, corectorul impulsurilor nestăpânite, creaţie a împărătesei Ma. Garantează, fiind în preajma mea, corectitudinea deciziilor imperiale.

Împărătească, găseşte o cale să-l stimulezi, să se încreadă deplin în bunele tale intenţii.

— Domnule Profesor, intenţionez să sprijin ştiinţele Cosmosului, în egală măsură cu alte ştiinţe, ca de exemplu, Genetica. Întârzierea comunicării descoperirilor excepţionale este inadmisibilă. Împăratului Dhwasan *nu i s-a raportat nimic*, vă asigur. Mi-e teamă că Sisior a vrut să-şi însuşească unele merite.

Ţintisem un punct sensibil, Sisastran părea să-şi revizuiască rapid unele păreri.

— Serenisimă împărătească, avem date verificate, că

Universul nostru se apropie din ce în ce mai mult, de Universul Paralel. Ne-am temut de o coliziune, dar nu, e vorba doar de atingeri pe zone restrânse, cu *schimb de conţinut*. Presupunem existenţa unor dezechilibre, în sensul unui exces de materie în Universul locuit de noi, şi un surplus necontrolat, energetic, în celălalt Univers. Există, fie o tendinţă de corectare, de restabilire a balanţei, fie asistăm la expresia unei reorganizări bilaterale, incipiente. În prezent, ne preocupă prognozele, estimările prezumtive.

— Sisior a participat şi el?

— S-a dedicat numai studierii ariilor de comunicare, a Portalurilor dintre cele două Universuri. Primim energie şi expulzăm materie.

— Domnule Profesor, în galaxia Monk, se află un Portal?

— Ştiaţi? Bineînţeles, Universul e presărat cu Portaluri. Supervizez studiul *Dinamicei Portalurilor şi fenomenelor ce însoţesc deschiderile spre alte Universuri*. Împreună cu alţi colegi, a participat şi Excelenţa Sa Sisior.

Am rămas perplexă.

— În Universul cunoscut, aţi putea să le localizaţi?

— Există, în curs de perfectare o hartă. În acest stadiu se pot face previziuni, privind data deschiderii lor, durata şi bineînţeles fenomenele însoţitoare, uneori neaşteptate, posibil dezagreabile.

Mă bântuia o presimţire întunecată, furia împotriva lui Sisior, a tăinuirilor şi manevrelor lui, se direcţiona spre inocentul Sisastran.

H, alarmat, se aşezase la picioarele mele. Împărătească, stăpâneşte-te, Profesorul este un aliat nepreţuit.

— Sunt consternată, Domnule Profesor, cum v-aţi lăsat influenţat de Sisior. Însăşi faptul neaducerii la cunoştinţă a unor descoperiri atât de importante, poate fi

considerată înaltă Trădare…

M-am amărât, atât de mult, gândindu-mă la problemele înfruntate, legate de Federaţie, monkatită, *Reţea,* şi Tratate, încât n-am pregetat să-i transmit starea mea de spirit şi lui Sisastran.

— … nu aveţi idee câtă energie, zbatere şi cheltuială, ar fi economisit Sis2S, dacă am fi fost la curent cu Portalurile.

Împărătească, lasă-i o cale onorabilă de ieşire. O personalitate de valoarea lui merită toată atenţia

Aveam senzaţia că statura impozantă, pe cale să se prăbuşească, era ţinută la verticală doar de roba rigidă de academician. Latura tenebroasă, abia dezvăluită a colegului de breaslă, îl oripila, neînţelegând în ce consta *trădarea* şi cum avusese loc. H avea dreptate, savantul desprins de vicisitudinile existenţei curente, nu avea absolut nicio vină. Am îndulcit tonul.

— Domnule Profesor, să rezolvăm problema. Hotărâţi data când ţineţi o şedinţă deschisă a Academiei de Ştiinţe, dedicată Cosmologiei, cu invitaţi de marcă, inclusiv savanţi din alte galaxii, să faceţi publice rezultatele. În plus, întocmiţi necesarul logistic, fără omisiuni, pentru continuarea studiilor. Veţi fi sprijinit mai mult decât speraţi. Doresc însă harta Portalurilor, atât cât s-a realizat. Imediat.

Întrevederea se încheiase. Profesorul încă derutat, încerca să discearnă, motivul nerostit clar, al chemării la Palat, din atitudinea, când caldă, când rece, subiacent ameninţătoare, a împărătesei. Nu-şi terminase salutul complicat, când Ofiţerul Gărzii anunţase cu gravitate.

— Înălţimea Sa, Proxima împărătesei.

Statutul de *proxima* îi permitea să fie oricând şi oriunde în preajma împărătesei şi m-am mirat de ce a devenit brusc, atât de protocolară.

— Pofteşte-o.

Eram sigură, că ascunsă undeva prin preajmă, ascultase discuţia cu Sisastran şi încropise un plan, gata pregătită să-l pună în aplicare. De când preluase funcţia de Şef Suprem al Serviciilor Secrete Galactice, era într-o stare de suspiciune continuă, supervizând investigaţiile ample privind împrejurările dispariţiei împăratului. Dublase efectivele de ofiţeri ce lucrau sub acoperire, iar înaltele Mătuşi Imperiale îi puseseră la dispoziţie un contingent supraspecializat, *nou creat*. Oamenii ei se infiltraseră, la toate nivelurile colosalei maşinării administrative imperiale, Armatei, Instituţiilor de ştiinţă, pretutindeni unde se luau decizii. Deşi înainte, imixtiunea ITIE o deranja, acum colabora strâns cu Orna.

Avea un stil total neaşteptat, neortodox, de a rezolva situaţiile cele mai dificile.

Din clipa când trecuseră pragul, *ea* şi *seducţia*, însoţitoare irezistibilă, una cu fiinţa ei, se declanşase *acea* misterioasă, incitantă, demnă de toată atenţia, *fascinaţie Proxima*. În ambientul solemn al Sălii împărăteselor, silueta în colant negru, purtând un şal bogat, de mătase verde, concentrase în juru-i o misterioasă energie, aerul devenise parcă mai cald, parfumul florilor mai intens, aurul decoraţiunilor mai strălucitor.

Făcuse reverenţa cerută de protocol, cu o inegalabilă graţie, atâta perfecţiune era uluitoare, fără să scape din ochii subliniaţi cu negru, persoana Profesorului Sisastran, încremenit de admiraţie. Plecarea genelor foarte lungi, intermitent, peste tirul verde al privirii pătrunzătoare, avusese efectul scontat. Dacă astrofizica s-ar fi putut materializa, cu siguranţă ar fi ales înfăţişarea Proximei.

Mi se adresase cu o cerere elaborată, presărată cu fraze de admiraţie pentru realizările ştiinţei Sis2S, în particular cele ale Academiei de Cosmologie şi savanţilor de acolo, printre care, figura cap de listă, Profesorul Sisastran. Făcuse apologia acţiunilor imperiale de susţinerea activităţilor ştiinţifice şi, în final, ceruse spre

aprobare, evident, dacă Profesorul Sisastran se învoia, ca doi dintre asistenţii ei, matematicieni de profesie, pasionaţi de astrofizică să fie acceptaţi colaboratori.

H mormăise, să-l aud numai eu, *ce combinaţie pune la cale*? *Ai răbdare*, l-am îndemnat, o anume bănuială prindea contur.

— Protejaţii înălţimii Voastre ne pot fi prezentaţi? Presupun că Profesorul Sisastran doreşte să-i cunoască.

Intuiţia îmi funcţionase impecabil. Viitorii colaboratori, doi flăcăi gracili, cu ten roz şi priviri sfioase, ridicate cu admiraţie spre Sisastran, erau cea mai formidabilă echipă sub acoperire. Până şi H îi privise cu indulgenţă. *Băieţii par la fel de neajutoraţi ca viitorul dascăl* Nu l-am contrazis. *Dacă zici tu…*

Imposibil de dat la iveală identitatea celor doi ofiţeri *psi*, telepaţi de prim ordin, proveniţi din rândurile ITIE, burduşiţi cu suficiente cunoştinţe de astrofizică pentru a fi acceptaţi în echipa de savanţi ai lui Sisastran.

M-am adresat Profesorului, chestionându-l dacă primeşte începători în domeniu. Se arătase entuziasmat, avea nevoie de novici aplicaţi. L-am asigurat încă o dată de sprijinul meu, cerându-i ferm să-mi respecte cererile.

După plecare, Proxima însoţindu-i, H se arătase confuz.

— Serenisimă împărătească, ceva îmi scapă.

— Ai încredere în Proxima. Îşi face impecabil datoria.

În apartamentul împărătesei Mael, unde mă acomodasem pentru moment, găsindu-mi oarecare linişte, Um aştepta imobil şi foarte tăcut. După ordinea fără cusur şi profuziunea de aranjamente florale, dispuse mai peste tot, am dedus că se străduise din răsputeri să-mi creeze un ambient cât mai plăcut. Excesul de atenţie era totuşi suspect.

— Um s-a întâmplat ceva?

— Chiar nimic, răspunsese cu o expresie de vinovăţie

neputincioasă.

Am realizat subit că una din speranţele pentru găsirea lui Dhwasan nu se materializase.

— Nu ai găsit coiful de aur.

— Pedepsiţi-mă, am răscolit întregul Palat, dar tot nu am dat de el.

Era atât de nefericit, încât nu avea rost să adaug un plus de amar existenţei *robotului aproape-om*. Am tranşat neconvingător.

— Probabil, l-a luat împăratul.

Capitolul 19

Rămâi cu mine, în lipsa ta pier stelele de durere, pământul e un pustiu ars de dor, bătut de furtunile speranţelor neîmplinite. (*fragment din Poemele lui Sisior*)

Himera în sfârşit, strădania îndârjită a ultimei perioade, dădea roade. Am ascultat cu toată atenţia, darea de seamă succintă, doar pentru urechile mele, a Excelenţei Sale Coordonatorul înaltului Consiliu Galactic, ales de mine, împuternicit de mine.

Îl primisem singur, în spaţiul rezervat discuţiilor de taină, a împărăteselor cu înalţii Demnitari ai Sis2S, nu în Sala de audienţe a Palatului, prea mare, copleşitoare prin strania sa frumuseţe, unde sub cupola sprijinită de stâlpii de cristal faţetat, aerul saturat de îngrădirile etichetei desfiinţa spontaneitatea, curajul opiniilor personale.

Preferasem acest loc, intens folosit de împărăteasa Phoebe, fie pentru a înţelege mai bine, mai aproape de suflet, felul în care îşi cârmuia Serenisima Mea Mamă imperiul, fie pentru faptul că, faţă în faţă, abordam mai uşor şi fără reţineri, delicatele probleme ale actualităţii politicei Sis2S.

Excelenţa Sa Novosis purta cu naturaleţe, peste colantul negru, pelerina impozantă, de culoarea levănţicii, tivită şi căptuşită cu mătase aurie. Responsabilitatea, manifestare certă a noilor îndatoriri, ştersese aparenţa de

tinereţe necoaptă. Deloc grăbit, îşi alesese atent spusele, fiind preocupat, îndeosebi, de apropiata vizită a delegaţiei Migratorilor, condusă de Seniorul Vis în Zbor.

În scurtul timp avut la dispoziţie, eficace şi aplicat, amenajase deja, pe planetele specificate în Tratat, viitoarele *Popasuri* de repaus pentru echipajele Migratorilor. Ca măsură de siguranţă, la graniţe şi pe toate rutele de navigaţie intragalactică, înfiinţase noi staţii de control şi apărare, dotate cu aeronave rapide, armament şi divizii de roboţi războinici.

Dispariţia împăratului Dhwasan îl menţinea într-o nemărturisită, neîntreruptă, stare de îngrijorare. Se străduia să maximizeze potenţialul ofensiv al Forţelor de Apărare Galactică, crescând producţia de armament, al efectivelor robotizate şi aeronavelor de toate tipurile.

Sugerase, ca imposibil de amânat, anunţarea oficială a morţii Generalisimului Sisdan şi organizarea funeraliilor, înaintea sosirii delegaţiei Migratorilor. Mi-am dat acordul, cerând eludarea împrejurărilor misterioase în care îşi pierduse viaţa. Explicarea tragediei trebuia să fie credibilă, fără vreo referire la prea îndelungata absenţă a împăratului.

Deferent, nemişcat pe jilţul cu spată înaltă, corespunzător înaltului său rang, Novosis ţinea împreunate pe genunchi, mâinile expresive. Din când în când, degetele prelungi se detensionau uşor, un fel de confirmare pentru el însuşi, că a fost suficient de clar în expunere. Cumpătarea lui, nu se datora temerilor, nu-i era frică de mine, dorea numai aprobare şi susţinere, eventual preîntâmpinarea unor greşeli. Aveam impresia, că dorea să-mi mai spună ceva, mâinile rămăseseră deliberat nemişcate, cumva nehotărâte.

Am reînviat unul din obiceiurile împărătesei Phoebe, posibilă mimare filială inconştientă sau poate dorinţă subconştientă de a-l descoase la modul elegant pe Novosis. Am cerut să ni se servească ceai, vestitul soi cultivat

printre corolele roşii, de pe blândele coline ale Moşiei cu Maci, sortimentul rezervat Casei Imperiale. Fusese uşor surprins, cumva uşurat, îşi înclinase capul în semn de mulţumire. Distins, cu trăsăturile fine, tipice sismenilor, era un interlocutor agreabil şi atunci am înţeles pretenţiile împărătesei Mael, privind aspectul fizic plăcut al anturajului. Novosis avea în plus, sinceritate şi perspicacitate.

— Serenisimă împărătească, Vă sunt recunoscător. Îmi daţi dat prilejul să adaug ceva, conex unor întâmplări, care îmi dau seama, nu v-au afectat într-atât, încât să am reţineri. Mă refer la *Neoameni*.

— Aveţi cunoştinţă de agresiunea din Palatul înălţimii Sale Proxima?

— M-am temut să vă reamintesc un episod neplăcut. Am informaţii puţine, dar Patrulele Supravegherii Galactice au depistat câteva specimene, care din păcate, nu au supravieţuit…

Schiţa unui zâmbet jenat, premerse o afirmaţie surprinzătoare.

— Sunt foarte îngrijorat.

— Nu trebuie.

Am scos de la brâu, pumnalul Monk.

Fascinat, exclamase.

— Aceasta este vestita armă…

— Moştenită de la împărăteasa Războinică, purtată şi folosită de toţi regii Monk. Cu ea sunt în siguranţă.

Perseverent, reluase.

— Siguranţa Serenisimei Împărătese ne revine. Un plus de prudenţă nu strică. Căpitanul Zelsis a fost investit cu împuterniciri extinse şi în afara Palatului. Încuviinţaţi o ridicare în grad, pe măsura noilor responsabilităţi?

Cu adevărat, Novosis mă uimea, în sfârşit se părea că înaltul Consiliu Galactic devenise ceea ce trebuia de la început să fie. Şi totuşi, ceva îmi era neclar.

— Devotamentul lui Zelsis merită răsplătit. Excelenţa Voastră spuneţi-mi direct ce Vă frământă.

— Poate părea elucubraţie. Suprapunând traseul din interiorul galaxiei, ce urma să fie parcurs de împăratul Dhwasan şi diviziile Sis2S, peste zonele unde i-am prins pe *Neoameni*, există o concordanţă şocantă. Nu ştiu cum s-ar explica. Chestiunea aceasta nu-mi dă pace.

Ridicase delicata ceaşcă de ceai, rafinat decorată cu un curcubeu miniatural, băuse puţin, fără grabă, aşteptând reacţia mea. Mi-am amintit de Migratori, de Navigatorul Suprem, bătrâna maimuţă şi felul elaborat, complicat, al ceremonial de servire a lichidului verde, în boluri păstrate intacte de la străbuni. Parcă trecuseră secole de atunci, tabloul evenimentelor era lipsit de nuanţe, doar alb şi negru, ca o schiţă în tuş.

Mireasma ceaiului se răspândise binefăcătoare, mai puternică decât parfumul mirodeniilor arse, dătătoare de încredere, anulând inevitabile angoase legate de siguranţa Sis2S. îi eram recunoscătoare lui Novosis şi l-am lăsat să savureze licoarea revigorantă, simţisem nevoia ca în răstimpul unei clipe, să adun într-un mănunchi cât de cât raţional, noutăţile.

— Nu există coincidenţe, voi corobora observaţia Excelenţei Voastre cu alte date. Pare semnificativă. Fiţi sigur, sunteţi primul care află concluziile.

Nu am înţeles imediat ce se întâmpla cu H. Proptit pe labele uriaşe, îşi întinsese aripile, amândouă larg desfăcute, deasupra canapelei vişinii, locul lui favorit de siestă, creând deasupra ei, un evantai de pene, curcubeu în tonurile mierii, un soi de baldachin, ocrotitor. Fără să-şi schimbe poziţia incomodă, îmi transmisese, *O*, *Serenisima*, *Vă implor*, *nu faceţi* zgomot7 Inflexiunea imperativă mă determinase nu doar să-mi schimb ritmul mersului ci şi să-i trimit un semnal de linişte Proximei, care în foşnetul cascadei de tafta, a trenei, mă secondase îndeaproape.

La vederea colţului de mătase azurie brodată cu cai

balauri, atârnat peste marginea canapelei, nu mi-am putut înfrâna pasul înainte, să desluşesc ce se întâmplă. Aşezat pe mantia lui Dhwasan, zăcea inert Info, în costumaşul de catifea albastră, păpuşă grotescă, neverosimil de urâtă. Pe feţişoara de cretă, lipsită de mobilitatea amuzantă, inteligentă şi îndrăzneaţă a băieţaşului îmbătrânit precoce, ochii abia acoperiţi de fâşii translucide, fără gene, se zbăteau necontrolat, iar gura foarte mică se strângea spasmodic, bolborosind cuvinte de neînţeles.

Info în transă! Ideea în sine aş fi rejectat-o din start, ca nepermisă, iar punerea în aplicare absolut intolerabilă, dar în acel moment ar fi fost inoportun şi periculos să împiedic ceea ce mi se părea o grozăvie.

Proxima privea scena total absorbită şi am avut impresia, dacă luam în ecuaţie fixitatea trăsăturilor, că o interesa doar *rezultatul*, unei activităţi *psi* concrete, parte din îndatoririle lui Info.

Am aşteptat răbdătoare, minutele stagnau undeva în fontanela, ce pulsa ca o bulboană pe creştetul luciu al capului, nevrând să curgă în cadenţa timpului real.

Investigaţia era prea complexă, probabil dureroasă şi din cale afară de solicitantă. Am insistat blând, cu fervoare, nu voiam ca mesajul meu telepatic să distrugă echilibrul precar al transei, *Info*, *întoarce-te la noi*. *E de ajuns*!

Pe tavanul aurit, licărul coloanelor de cristal înfiripa forme noi, personaje ciudate, flori şi animale plutitoare în nouri de umbră şi lumini, prelungindu-se în fluidul violet de afară.

Proxima plecase, apoi se întorsese, lăsându-şi baltă alte obligaţii, doar ca să fie alături de *ticălosul bătrân*. Verdele privirii, filtrat, domolit, examina trupul pirpiriu cu recunoscătoare afecţiune. *A reuşit să mă sperie*, *afurisitul*! *Imprudenţa lui ar trebui pedepsită*. Aşteptând să-şi revină din transă, îl persifla în felul propriu. *Mititel căpos*, *loialitatea faţă de Serenisima îţi anulează toate păcatele*. Îl

învelise grijulie, cu totul, în mantaua lui Dhwasan, şi-l fixase interogativ pe H.

— Altceva nu ai găsit să-l înveleşti?

— *Mi-a cerut insistent un obiect de al împăratului*. I-am dat ce era mai la îndemână, se scuzase H.

Riposta Proximei fusese seacă.

— Specialitatea ta fiind invadarea intimităţii imperiale.

În sfârşit, Info suspinase, ochii ce afişau o veselie forţată se ridicaseră spre mine.

— Sunt un tip norocos, înconjurat de ce are Sis2S mai măreţ, mai apropiat inimii mele.

Încercarea să se ridice fusese un eşec, trupul mărunt, stors de efort, nu-l mai asculta. Sprijinit de H, şoptise istovit.

— Împărăteasa mea, le-am detectat prezenţa…

— L-ai găsit pe Dhwasan?

— Teferi, întregi, pe Serenisimul împărat şi Armata Sis2S.

După atâta vreme simţeam că, din nou, pot să mă bucur. I-am strâns mânuţa mică, zbârcită şi rece, ca pe vremuri când priveam peştii, aş fi vrut să-i transmit energie şi forţă.

— În ce locaţie? Pornim imediat spre ei.

Info privise dincolo de mine.

— Locaţia e ceva atât de diferit, *de altceva*…

O presimţire, nălucă ieşind din neguri căpăta contururi nedorite.

— Fii mai precis.

— O altă dimensiune.

— Nu cred!

— Să crezi, împărăteasa mea. Nu am reuşit să ajung la el! Graniţele Universului nostru pot fi trecute doar de Curieri.

— De ce ai fost aşa nesocotit? Ce te-a determinat?

Capul mare se lăsase moale pe umărul lui H.

— Am găsit coiful de aur, al împăratului… te vei lămuri în multe privinţe.

Mă confruntam cu o tristeţe fără sfârşit, carcasă constrictivă, rezistentă la tentativele-mi slabe de a face o breşă, să-mi adun forţele necesare, să acţionez.

Orna, optimistă, îmi trimisese de la distanţă încurajări. Devi, fii mulţumită de lucrarea lui Info! Am aflat esenţialul

N-am îndrăznit să-i pun întrebarea de maximă urgenţă, neliniştitoare… *şi acum ce urmează*?

Secretarii imperiali, în costumele de catifea neagră, cu jabouri albe, blonzi, de aceeaşi înălţime, toţi semănând izbitor, aliniaţi perfect, stăteau în aşteptare să transmită rapoarte, să consemneze ordine. Nemişcarea răbdătoare, tipică *roboţilor aproape-oameni*, induceau senzaţia neplăcută de contopire cu însăşi materia zidurilor Palatului, integrare perfectă în coloanele răsfrângând lumina, la baza cărora se aşezaseră cuminţi, pe console anume făcute pentru ei.

Mi-aş fi dorit să fiu singură, să mă izolez de *maşinile simţi*toare *şi gânditoare*, să scap de atenţia lor, chiar dacă supusă şi ascultătoare. Într-un fel, eram prizoniera înaltelor standarde impuse de programele lor.

Ezitam să iau hotărâri, încă răvăşită de *existenţa locului* învăluit în mister, *unde au acces doar Curierii*. Trebuia, după ce-şi va veni în fire, să-l rechem pe Info, să mă sfătuiesc cu Orna şi oricare altcineva, capabil să aducă date concrete.

Percepând lipsa mea de concentrare, Um desfăşurase o hologramă, harta adusă de Excelenţa Sa Novosis, înfăţişând amplasarea *Popasurilor* pentru Migratori şi noua configuraţie a *centurii de protecţie Sis2S*, o salbă întinsă de staţii mobile, de atac-apărare, de-a lungul graniţelor

galaxiei, dublându-le pe cele stabile de pe planetele periferice.

— E necesară aprobarea Voastră.

— În ordine Um.

Probabil, Federaţia luase deja cunoştinţă, de ranforsarea efectivelor militare şi, la fel de probabil, urma să primesc reproşuri cu tentă belicoasă, dar *galaxia mea* avea nevoie de pace şi siguranţă.

— Legat de aceasta, de la Institutul de Astrofizică, se solicită o audienţă…

— Ştiu cine. Să vină.

Cei de la ITIE reuşiseră mereu să mă surprindă, însă noua colaborare cu Serviciile Secrete părea cu adevărat redutabilă. Agenţii sub acoperire, infiltraţi de Proxima, ca Asistenţi ai Profesorului Sistran, îşi însuşiseră perfect noua identitate, conştientizarea superiorităţii academice exprimându-se prin modestia afectată cu care îşi purtau robele având însemnele Institutului de Astrofizică.

Aidoma amândoi, cu inteligenţă peste media uzuală Sis2S, erau clone dotate cu garnitura genetică adecvată adaptării şi însuşirii unui larg palier de profesii. Priviseră circumspecţi în jur şi am înţeles nevoia unei întrevederi secrete.

Participant tăcut la întrevedere, l-am păstrat alături doar pe Um, sârguincios să facă ordine în documentele de la înaltul Consiliu Galactic. Cei doi se grăbiseră să-l reţină.

— Serenisimă împărătească, permiteţi păstrarea hologramei galactice, ca reper pentru raport?

Rapizi şi eficace, Asistenţii suprapuseseră o altă hologramă peste cea trimisă de înaltul Consiliu Galactic. La prima vedere, cele două imagini ale galaxiei Sis2S erau identice, elementele constitutive se contopeau şi am remarcat.

— Orientarea e dificilă, formaţiunile cereşti sunt asemenea nisipului mării.

— Dacă Serenisima permite, ajungem la concluzia ce se impune. La scară universală, Sis2S este într-o continuă evoluţie, derulată pe lungi perioade, milioane de ani. În unele zone, fenomenele cosmice sunt intense, se nasc şi mor sori noi, se consolidează structuri planetare. Monitorizarea noastră este non stop, pentru asigurarea securităţii traseelor de navigaţie intragalactică.

Din staţionară, priveliştea devenise dinamică, expunându-se evoluţia evenimentelor galactice, cu o zi înaintea plecării lui Dhwasan, în ziua plecării şi imediat după.

— Am studiat lucrările Excelenţei Sale Sisior. S-au derulat în mare secret, a trebuit să le decriptăm. Prin calcule bazate pe *legile cifrelor ciudate* ale împărătesei Sorana, am reuşit previzionarea cu exactitate a *dinamicei Portalurilor* către alte Universuri.

O nouă hologramă demonstra răspândite neuniform, pe întreaga galaxie vârtejuri mici roşii, sclipitoare, nu foarte multe.

— Aceasta e *harta Portalurilor galaxiei Sis2S*. Le-am datat, pentru un interval mic, de numai câţiva ani. Deschiderea şi închiderea lor se poate calcula cu precizie de secunde. Într-adevăr, spectaculos, lângă fiecare vârtej, sclipeau provocatoare, cifre ce afişau anul, luna, ziua, chiar ora începerii sau stingerii activităţii lor.

Dintr-un singur salt, ivită pe neaşteptată, silueta în colant negru a Proximei se strecurase lângă hologramă. Punctase un vârtej roşu şi impacientată, ceruse Asistenţilor.

— Arătaţi ruta prestabilită, canalul de navigaţie al Armatei Imperiale.

Se întorsese spre mine, cumva să i se ierte intervenţia intempestivă.

— Împărăteasa mea, priviţi data şi linia deplasării. Portalul s-a deschis exact câteva minute, în faţa diviziilor

Sis2S.

— Parcă vorbeaţi de monitorizarea traseelor galactice. Nu s-a făcut?

— Ruta iniţială, recomandată de strategii controlori, a fost modificată.

Umerii Proximei se curbaseră de revoltă neputincioasă.

— Verificând documentele aferente expediţiei, am găsit o plachetă cu antetul înaltului Consiliu Galactic. O atenţionare, transmisă direct Generalisimului Sisdan, din partea Excelenţei Sale Sisior. Conţinutul ei sublinia preocuparea înaltului Consiliu Galactic pentru o înaintare victorioasă, *sugerând alegerea unei rute mai sigure* de zbor. Se invocau turbulenţe magnetice extinse, zonale. Dificil să suspectezi reaua intenţie.

— Cum ţi-ai dat seama?

— M-a călăuzit amintirea dezolantă a vremurilor când l-am căutat pe EI Rey Falcon în tot Universul cunoscut precum şi investigaţiile lui H, la porunca Voastră, printre bătrânii roboţi ai împărătesei Phoebe. Am descoperit filiera lui Sisior, de supraveghere a corespondenţei imperiale, deturnările şi mistificarea deciziilor împărătesei, abil concepute, de nedepistat. Când am primit rapoartele astrofizicienilor sub acoperire, i-am bănuit implicarea în dispariţia împăratului Dhwasan. Descoperise cea mai comodă cale de a-l înlătura.

Îndoielile se abăteau violente, devastatoare asupra mea.

— Îmi trebuie proba clară că Dhwasan a fost înghiţit într-o altă dimensiune.

Asistenţii stingheriţi măriseră zona adiacentă Portalului suspect, acum doar o pată de culoare închisă, goală.

— Dovada e certă. Înregistrările sunt sigure. La interval de secunde, după deschiderea Portalului şi

trecerea dincolo, a Armatei Imperiale, a mai dispărut un mic sistem solar, steaua şi planetele satelite.

Proxima se aşezase la picioarele mele, îmi îmbrăţişase genunchii, un gest incredibil de consolare, fermitatea afirmaţiilor era estompată de durerea surdă răzbătând din cuvintele spuse în şoaptă.

— Serenisimă împărătească, Devi a mea, am confruntat momentul întreruperii comunicaţiilor dintre piloţii navelor de război şi controlorii bazei Nivelului 1. Coincide cu deschiderea Portalului.

Mintea mi se golise brusc, informaţiile, deşi atât de precise, păreau fără noimă. Dacă Asistenţii se înşelau?

— Profesorul Sisastran ştie?

— O să afle cât de curând, de la cercetătorii ce supraveghează evenimentele galactice. Greu de spus cum va interpreta dispariţia corpurilor cereşti, cercetările Excelenţei Sale Sisior l-au interesat parţial. O informare din partea noastră poate fi edificatoare, dar ar fi greu de explicat, cum am ajuns în posesia datelor *şi cum au fost decodificate*.

I-am întrerupt.

— Veţi cere oficial permisiunea de accesare a documentelor, motivând viitoarea Mare Sesiune de Comunicări şi în timp util, îl veţi pune la curent. Se va implica total, vă asigur.

Ideea că Dhwasan s-ar fi rătăcit într-o dimensiune paralelă nu o puteam accepta. O refuzam cu toată fiinţa, era un scenariu absurd, sprijinit pe un eşafodaj de argumente aparent logice, pe înşiruiri de cifre ce se voiau exacte.

Proxima şi Asistenţii se retrăseseră, deşi bine intenţionaţi, afirmaţiile lor nu-mi păreau credibile. Repetarea istoriei, de rău augur, întâi EI Rey Falcon, apoi Dhwasan, aruncaţi într-un Univers Paralel, era neverosimilă.

H se strecurase neauzit, pisică enormă, calină, dându-mi roată, târşindu-şi solzii sunători, cu băgare de seamă, să nu mă supere. Îmi citea gândurile, fără să le întrerupă firul, tria analitic noutăţile, căuta soluţii.

— Serenisimă împărătească, îţi propun o mică plimbare. Curtea Imperială, e dornică să te vadă, să se asigure, că eşti bine.

Într-adevăr, în anticamera vastă adăstau ori se plimbau alene, pe arabescurile pardoselii ca oglinda, între pereţii din piatră dantelată transparentă încrustaţi cu geme rare, în vibraţia luminoasă a coloanelor faţetate, de cristal, Excelenţe şi Membri ai Casei Imperiale, femei şi bărbaţi, selectaţi să alcătuiască *suita mea*.

Etalau frumuseţea diafană a tinereţii, ochi minunaţi, visători, tăiaţi în paloarea sidefată a tenurilor, profiluri de medalie, guri expresive gata să zâmbească ademenitor, să rostească vorbe meşteşugite, siluete zvelte, fastuos îmbrăcate în mătăsuri grele, încărcate de bijuterii, pelerine purtate cu eleganţă şi rochii cu trene unduitoare.

Parfumul delicat al mirodeniilor arzând domol, în vase preţioase, fuioare transparente ridicate spre înaltul tavanelor susţinute de nervuri graţioase învăluia asistenţa, întregea atmosfera uşor ireală, metamorfoza concretului în vis, *visul Sis2S*.

M-a izbit absenţa frivolităţii evidente, liniştea melancolică a splendidei adunări, zumzetul jos al convorbirilor, bătaia lentă a evantaielor imense, mersul precaut, al nenumăraţilor paji.

— Ei nu cunosc motivul adevărat al absenţei lui Dhwasan. De ce sunt trişti?

— Descurajarea e contagioasă, le-o transmiteţi fără să vreţi. Apropiaţii Voştri posedă, cu toţii, genele loialităţii. Te vor puternică, împărăteasa pe care se bizuie.

— Recent am constatat cum gena loialităţii s-a dovedit nefuncţională.

Resemnată, cu H alături, am pornit fără o ţintă anume, în imensitatea labirintului Palatului, abia observând plecăciunile, reverenţele şi urările specificate de uzanţele curţii. În urma mea, precipitat, omniprezentul alai ceremonial, se urnise la drum.

Cu toată presiunea indusă de Protocolul excesiv, schimbarea decorului, chiar zumzetul slab, dar continuu, al prezenţei curtenilor, fuseseră prielnice decantării gândurilor. H, le recepţionase atent, obiectiv şi preluase concluzia.

— Doar Sisior, poate confirma teoria Portalurilor.

— Îl voi aduce aici, la îndemână, la dispoziţia mea.

— Nu-i imprudent?

— Sunt sătulă de mofturile umanitariste. Zelsis cu Garda Imperială va pleca imediat să-l aducă pe Sisior, împreună cu personalul de investigaţii şi laboratoarele aferente. Se va găsi un spaţiu potrivit, în subsolurile Palatului. Înalta Mea Mătuşă Sisma va binevoi să raporteze rezultatele.

Timpul se scurgea lent, saturat de lehamitea clipelor irosite, incertitudinilor, eşecurilor, lipsei perspectivelor, a soluţiilor. Proxima nu scosese niciun cuvânt. Închidea şi deschidea evantaiul, încercând să-şi alunge pesimismul. Renunţase la încurajări deşarte, voia rezultate palpabile.

— Până la urmă Sisior a mărturisit.

— Indirect.

N-am avut tăria, mă aflam aruncată pe un alt tărâm, acela al neputinţei, să-i relatez în amănunt, cum decursese ultima întâlnire cu Sisior.

De necrezut, dar mintea-i sălăşluind în trupul imobilizat, suferind atroce, îşi păstrase nealterată forţa de a induce în eroare, de a ţine ferecate trăiri şi cunoştinţe, pe care ne zbăteam să le accesăm. Se adaptase rapid, camuflând zonele ce conţineau indicii importante.

Pe monitorul de control al activităţii cerebrale,

apărea brusc, repetitiv, imaginea splendidă a împărătesei Phoebe pe tron, tânără şi puternică, efigie de autoritate imperială, propagându-se cu repeziciune în toate ariile memoriei, ştergând, bruind orice altă amintire.

Iubirea obsesivă îi era sprijin, îi alimenta forţa de a mi se împotrivi, sau încerca să demonstreze ataşamentul lui, faţă de Sis2S, ripostă faţă de acuzaţiile de trădare?

— Şi una şi alta, explicase înalta Mătuşă Sisma, dar am bănuiala că şi-a dezvoltat propria strategie de rezistenţă.

— Nu trebuia să-l înzestrezi cu atâtea calităţi. Minţile strălucite pot avea laturi malefice.

— Să nu uităm totuşi, cât de mare i-a fost contribuţia în Războiul Just, susţinând spatele frontului şi mai apoi, împlinind toate aspiraţiile imperiale, îndeosebi ale împărătesei Phoebe.

— Contrafăcând corespondenţa imperială şi sabotând ordinele. A vrut să ţină sub control, nu numai Imperiul ci şi pe împărăteasă. Mătuşă Sisma, îţi dai seama ce spui?

— Serenisima să mă ierte, dar Sisior a iubit-o cu adevărat pe împărăteasa Phoebe, o dragoste oarbă, neîmpărtăşită, devastatoare. Întreaga viaţă şi-a închinat-o ei şi proiectelor imperiale. Derapajul a început odată cu intrarea în scenă a lui Sisecoute. Atunci şi-a conceput planurile de răzbunare. Pe termen lung. Proporţionale cu pasiunea lui nefastă.

— Pasiune spui? S-a iubit doar pe sine.

Argumentele părtinitoare ale Sismei îmi alimentau furia şi ura, păcatele lui Sisior nu puteau fi absolvite, atentase la viaţa împăratului, Armatei Sis2S şi a mea. Imediat după expediţia pe Monk, încercase să umilească, prin mine, urmaşă a împărătesei Războinice, întreaga spiţă imperială.

Aş fi vrut să strivesc masca pământie, care de abia mai respira, să tai cu raza fierbinte, fiecare linie a feţei, să-

l văd convulsionându-se de durere, da, să-i savurez suferinţa, să mă îmbăt de mirosul sângelui ţâşnind prin pielea sfredelită. Mătuşa Mea Imperială devenise deodată fermă.

— Cumpăniţi-Vă pornirile, vom obţine în final, ce dorim.

— Aşteptând să se deschidă acel Portal? Peste o mie, două mii, de ani? Să-i întâmpinăm morţi, pe împărat şi Armatele Sis2S, asemenea Generalisimului Sisdan? Nu! *Eu vreau şi pot* să rezolv rapid problema.

În acel moment, mimica lui Sisior trecuse de la grimasele durerii la surpriză, un fior îi străbătuse trupul, albul ochilor se rotise spasmodic, în găvanele descărnate.

N-am ratat momentul de slăbiciune, trebuia să-şi simtă înfrângerea.

— Ai auzit bine. Nu eşti unicul deţinător al secretelor comunicării cu alte dimensiuni. Avem locaţia precisă a Portalurilor, ţi-am găsit lucrările, Profesorul Sisastran a preluat cercetările.

Am râs. Deodată, lucrurile se simplificaseră.

— Găsim noi calea, să-l aducem pe împărat înapoi. Nu mai am nevoie de tine.

Monitorul pâlpâise, fragmente din amintirile lui Sisior, scăpate de sub controlul voinţei epuizate, se perindaseră cu repeziciune, redând scene ciudate.

… Un vortex imens, cu margini ondulate roşii, expulzând învălmăşite siluete de Neoameni, instantaneu proiectate şi înghiţite de o ceaţă. Apoi, mi-a stat inima în loc. Suprapusă haosului, reflexia tatălui meu Sisecoute, în postura războinicilor Sis2S, purtând armura de protecţie a confruntărilor galactice, înconjurat de creaturi hidoase. Deznădejdea umbrea chipul, atât de drag mie… *Tată*, *te-au trădat*!

N-am putut desluşi mai mult, imaginile fuseseră înlocuite de altele, hărţi stelare abia conturate, fragmente

de cosmos întunecat, însă certitudini sumbre se încropeau, îl indicau pe Sisior ca autorul unor intrigi cu repercusiuni oribile.

Adversarul era pe punctul să cedeze. În felul lui, fără precizări, referiri anume. Am făcut semn robotului cu şorţ roşu să intensifice scanarea memoriei ascunse, dar monitorul rămăsese întunecat, infamul îşi pierduse cunoştinţa. Mătuşa Mea Imperială părea şi ea istovită.

— De ajuns pentru azi. Nu va rezista mai mult de o altă şedinţă.

N-am luat în seamă sugestia, aplecarea ei, spre o minimă clemenţă, îmi alimenta neînduplecarea. Îmi pierdusem răbdarea. Le-am poruncit capetelor lungi, experţi în suplicii, să-şi continue treaba. Lichidul mjectat, scurs în vene aducea plusul de energie necesar înfrângerii, detectării ultimelor zone rezistente.

Deschisese larg ochii ce priveau în gol. Întorsese capul îngreunat de sondele exploratoare lipite pe scalpul fără păr. Drogul îşi făcea lent efectul, ajunsese adânc, adânc, săpând în tainiţele apărate cu eforturi supraomeneşti.

Monitorul întunecat se luminase iar, brusc. Decupată, pe fondul închis, stăruia bine conturată, mereu prezentă, adânc îngropată în mintea chinuită, întruchiparea dragostei fără speranţă, preaiubita Împărătese Phoebe, atât de tânără, impregnată de o senzualitate gingaşă. Am ştiut că imaginea alinătoare, de neşters, era ultima amintire, însoţitoare pe cărările morţii, nimic altceva nu mai conta pentru cel ce fusese ambiţiosul Sisior.

Pieptul scobit se ridicase într-o ultimă tresărire, pupilele spălăcite se aţintiseră asupra mea. Mi-am apropiat urechea de buzele lui, doar o fantă vânătă. I-am auzit vocea, abia o suflare, un tremur.

— Te-am lăsat să câştigi, de dragul ei.

— Mă îndoiesc. Ai ajuns la poarta eternităţii şi totuşi

minţi. Nu te iert, ştiu că nu ai mărturisit totul, ai pus la cale complotul împotriva Excelenţei Sale Sisecoute. Poţi să te sinucizi dacă vrei, mi-e indiferent, dar numele tău şi al complicilor, va fi şters din istoria Sis2S, iar proiectul de bază al creării fiinţei tale, configuraţia, structura genomică va fi şi ea desemnată ca malefică, prohibită, *considerată eroare ştiinţifică*. Pentru Sis2S tu nu ai existat, vei pieri definitiv din amintirea sismenilor.

Capitolul 20

Liniştea sufletească e un concept subiectiv, dependent de biochimia interioară, proprie fiecărui individ.

Himera

Spre dezamăgirea Şambelanului Curţii Imperiale, plecasem din apartamentul împărătesei Mael şi mă instalasem împreună cu toată Curtea, în partea de Palat aparţinând odinioară împărătesei Sorana, fără să-mi motivez tendinţele migratoare.

Pentru un sismen era greu să-mi înţeleagă nestarea, de ce nu ocupasem reşedinţa imperială, cea mai nouă şi poate cea mai frumoasă, ce îmi fusese destinată, zvonurile Curţii perpetuând ideea, că aş fi genul mereu nemulţumit. Cum să mărturisesc, că tânjeam după o ambianţă intimă? Camera mea de la Academie sau cele locuite în vremuri apuse, pe Terra, aşa mici şi modeste, respirau un *ce* neîmpărţit, nedispersat, de negăsit în spaţiile vaste ale Palatului.

Eram singură, atât cât putea fi o împărătească, păzită şi înconjurată de o întreagă Curte mereu în acţiune. Zgomote nedesluşite răzbăteau de dincolo, de cealaltă parte a uşii imense, blocată de H, tolănit pe pragul ei, din camerele de serviciu şi din curţile Palatului, unde se schimbau gărzile.

Nu mă acomodasem complet cu locul şi am cerut pajilor, să tragă draperiile grele peste pereţii transparenţi. Brocartul de mătase groasă filtra lumina puternică de afară, creând un climat blând, un spectru solar domesticit,

prielnic reflecţiilor.

De abia rezolvate tensiunile interne, se instalase iarăşi o ambianţă politică externă de nesiguranţă şi suspiciune.

Federaţia, cum mă aşteptasem, pusă pe fapte mari, voia explicaţii privind reorganizarea căilor noastre de navigaţie şi împânzirii graniţelor Sis2S cu forţe militare. Veşnicele reclamaţii, observaţiile referitoare la guvernarea noastră internă, plângerile nefondate, începuseră să mă obosească. Mesagerii ei, reiteraseră pretenţiile dintotdeauna şi fuseseră dacă nu întru totul obraznici, extrem de insistenţi.

Novosis procedase cu înţelepciune, întârziind cererile de audienţă la împărătească, copleşându-i cu daruri, oferindu-le sejururi la Nivelul 2 x2 al planetei, locul de relaxare a sismenilor, al vacanţelor extravagante, deconectării totale şi plăcerilor interzise.

Urmare a încordării relaţiilor cu alţi Navigatori Cosmici, Migratorii tergiversau data vizitei pe Sis2S, neimplicarea fiind unul dintre tertipurile diplomatice ale Navigatorului înţelept. Eram suficient de puternici, să nu cedăm presiunilor şi găsisem o cale deturnată să dau Federaţiei o lecţie. Aceasta ar fi fost şi un semnal de atenţionare pentru Migratori. Întâi, înjumătăţeam oferta de monkatită, indispensabilă pentru construcţia navelor spaţiale, apoi sistam, invocând varii motive, comerţul cu alte materii prime, absolut necesar tehnologiilor avansate, metale rare şi pietre preţioase. În galaxia Sis2S fuseseră descoperite recent, planete cu rezerve de diamante neobişnuit de bogate, adevăraţi munţi.

Deocamdată, nu aveam intenţia să primesc delegaţia Federaţiei. Mă indispunea nu numai aroganţa ci şi aspectul fizic al trimişilor. Provenind din galaxii îndepărtate, specia umană suferise modificări de adaptare, reflectate somatic. Erau urâţi *ca oameni*, îmi însuşisem punctul de vedere Sis2S, fie disproporţionaţi, cu membre foarte lungi,

trunchiuri groase, fie cu tegumente reptiliene şi excrescenţe ale spatelui sau cu alcătuiri faciale neobişnuite, ochi foarte mari, pleoape nictitante, nasuri enorme sau mici, orificii respiratorii, frunţi înguste, cranii diforme.

În semiîntuneric, coiful lui Dhwasan lucea intermitent, părând animat de o energie independentă, un freamăt aparte. Deşi, le impusesem apropiaţilor, ca maximă urgenţă, să-l caute şi să-l găsească, singur Info, dragul de el, reuşise. Acum, aflat la mine, nu aveam curajul să-l folosesc.

Era cumva special, prelucrat aparte, bijuterie întocmită cu migală, de formă perfectă, potrivită exact să acopere capul, fruntea şi ochii, cu o netezime fără cusur, lipsită de înscrisuri sau decoraţii şi interiorul necăptuşit, surprinzător de moale. L-am atins doar, emana o căldură cunoscută, fiinţa mi se dizolva în aduceri aminte. Unde se pierduse atâta dragoste, în ce dimensiune se rătăcise? Nu aş fi suportat o nouă dezamăgire, afirmaţiile lui Um privind însuşirile-i speciale, de inducere a unor puteri paranormale, puteau fi coincidenţe sau doar concluzia aberantă rezultat al unor circuite suprasolicitate.

L-am aşezat la locul ales, aproape mie, ferit de lumină şi inoportuni, pe o consolă de lemn preţios, cu intarsii şi ornamente aurite, adusă bănuiam eu, de pe Terra, de împărăteasa Sorana, care, aşa cum deconspirase H, se obişnuise destul de greu cu mobilierul imponderabil şi sofisticat al Palatului.

Am amânat testarea capacităţilor coifului pe mai târziu, când vânzoleala din Palat se va fi potolit. Un nou eşec, imposibilitatea luării legăturii cu Dhwasan, mi-ar fi distrus dorinţa minimă să supravieţuiesc.

Nehotărâtă, am început să cutreier, să mă acomodez cu încăperile frumoase ce aparţinuseră odinioară faimoasei mele predecesoare. Surprinzător, pentru antecedentele de mare războinic şi strateg, A Doua împărătească Pasăre nu

colecţionase arme, interioarele abundau de obiecte preţioase, presupuneam că fuseseră alese de ea, şi de multe, multe cărţi, ca şi în apartamentele împărătesei Ma. Puteam crede, că m-am reîntors într-o antică reşedinţă imperială de pe Terra, rafinat fastuoasă, împodobită pe parcurs, de-a lungul anilor, fără intervenţia agresivă a decoratorilor profesionişti.

Am zăbovit, minutele se scurgeau cu încântare, într-un cabinet, care deşi vast, respira intimitate şi un confort aparte. Grinzile şi plafonul casetat, pereţii placaţi cu lemn de culoare deschisă, pictaţi în culori calde, radiau o lumină proprie, un lux orchestrat savant, punând în valoare etajere înalte, adăpostind incredibil de multe, strânse unele lângă altele, sfere de dimensiuni egale, depozitare de informaţii.

Un birou foarte larg, aşezat în mijloc, era acoperit, încrustat cu butoane, semnalizatoare cu luciri şterse, monitoare mici, indicatoare transparente, litere semnificând comenzi, un ansamblu concentrând o aparatură complexă, de scris, de calculat, de înregistrat, de examinat holograme, de luat legătura cu toate reţelele de comunicaţie ale Sis2S. B latul din piele, gravat cu o hartă minuţioasă a galaxiei Sis2S, apărea tocit în locurile unde, folosit până la uzură, se sprijiniseră mâinile împărătesei Sorana. Probabil, acolo concepuse *„Teoria cifrelor ciudate”* şi, tot acolo, plănuise strategiile Războiului Just. Lângă birou, o canapea foarte largă sugera nevoia uneori acută, de repaus fizic, după îndelungate ceasuri încărcate de griji şi efort. Parcă vedeam fruntea, împovărată de responsabilităţi, încununată de părul ca flacăra, dorind o păsuire, odihnindu-se pe textura pufoasă a pernei de la căpătâi.

Am cercetat curioasă etajerele înalte, fiecare având inscripţionate, în ordine, domeniile de cunoaştere conţinute în sfere. Informaţiile conţinute erau impresionant de multe şi de diverse, ştiinţă şi cultură,

împreună. A Doua împărăteasa Pasăre fusese nu numai un eminent om de ştiinţă, dar, ca preocupări, le depăşise pe celelalte Ilustre Străbune.

Împărăteasa Ma se ocupase intens de educaţia ei, dorind să-i compenseze defectele genetice, brăţările de pene şi, uneori scăpată de sub controlul voinţei, apariţia temporară a aripilor cenuşii *„accesorii indezirabile”*. Îmi imaginam cât fusese de disperată când observase prezenţa nedorită a noilor caractere la mica Prinţesă, neştiind dacă se datoraseră greşelii, posibilă contaminare cu gene vechi ale Primei împărătesc Pasăre, sau unui mecanism necunoscut prin care, fragmente nesemnificative genomice să se exprime dominant, ca atare, după milenii.

Gândind retrospectiv, indiferent ce se întâmplase, contribuiseră la unicitatea fiinţei care le deţinuse. Şi, dacă adăugam zestrei genetice acea structură revoluţionară, *moderatorul comportamental*, Himera, realizam ce formidabilă fusese garnitura genomică a Soranei, A Doua împărătească Pasăre. În fapt, clona împărătesei Phoebe, mai precis a doua fiică a celei ce fusese un miracol genetic, Perfecta.

Din nou, mi-a fost greu să asociez, să pun cap la cap, înfăţişarea eterată, inocenţa şi graţia, ce-i definiseră persoana, cu deciziile luate de-a lungul vieţii. Înfruntase Familia Imperială şi o întreagă galaxie, iubindu-l pe EI Rey Falcon, vlăstar al duşmanului milenar, Monk. Tot pentru el, coalizase Navigatorii Cosmici, din Federaţie, declanşase Războiul Just şi obţinuse victoria pentru Sis2S. Apoi, fără să pregete, trecuse barierele unui Univers Necunoscut şi, sfidând cutumele, tradiţiile milenare ale Sis2S, *îl născuse* pe Dhwasan, acolo, în dimensiunea paralelă, cauza tuturor neliniştilor noastre. Curajul ei nu avea egal în toată istoria Sis2S.

Confortul canapelei îmi apăruse deodată un alint nemeritat pentru mine, care îmi plângeam de milă şi mă complăceam într-o nesfârşită singurătate. Unde ţi-e forţa,

Căpitan D? Te-ai moleşit, ţi-ai pierdut îndrăzneala cocoloşită de o Curte linguşitoare şi iresponsabilă?

Nevăzuta prezenţă a S or unei, dăinuind până şi în aerul care îl respiram, mă îndemna cu o neclintită hotărâre, *învinge-ţi temerile împărătească*, *ia hotărârea potrivităl*

N-am mai pierdut vremea, am străbătut drept înainte, trecând prin pereţii masivi, evitând uşile păzite de roboţii supraveghetori şi în lumina filtrată de draperiile grele, şi am alergat spre coiful pâlpâitor, ce părea că mă aşteaptă.

Atât de uşor, păstrând o căldură ce mi-o imaginam, chiar dacă înjumătăţită, ca fiind a lui Dhwasan, mi l-am potrivit pe cap, având senzaţia, că îmi îmbrăţişează tâmplele. Cu inima bubuind de emoţie, am privit prin fantele deschise pentru ochi şi, în afară de nelinişte, încordare şi umbrele, din ce în ce mai dense în care se scufunda încăperea, nu am desluşit nimic special, deosebit.

Naivă, mă încrezusem într-un robot, *aproape-om*. Um, de bună credinţă, inventase, *voise*, atât cât putea *un robot să vrea*, să capete abilităţi *psi*, asemenea *oamenilor-oameni*.

Mi-am adunat puterile, să nu mă las dusă de valul deznădejdii. *Devi*, *gândeşte logici Logic*! Atâta timp cât există Portaluri, contacte între Universuri, crearea de legături, trebuie să fie posibilă şi între indivizi… ca mine, ca Dhwasan.

Mi-am făcut curaj, problema trebuia altfel abordată, deşi, pentru moment, nu ştiam cum. Resemnată, am vrut să-mi scot coiful, dar nu am reuşit. Metalul se încălzise, nu era o părere, un cerc de foc îmi strângea capul, prin faţa ochilor se perindau cu viteză, mase întunecate, alternând cu dungi strălucitoare, urmate apoi de un gol alb, nemişcat, o lungă pauză, încărcată de frică. Am vrut să strig, dar nu-mi auzeam vocea, am gândit doar, concentrând într-un singur cuvânt dragoste fără sfârşit,

dor, disperare şi speranţă.

— Dhwasan, unde eşti?

— Lângă tine, Devi, dragostea mea!

Din hăul care mă expulzase, două braţe calde mă prinseseră protectoare, pe sub sprâncenele trase spre tâmple, ochii stropiţi cu aur mă priveau intens, cu ardoare.

Apoi, am fost prinsă în adâncurile ameţitoare ale unui ocean de pasiune, afecţiune şi extaz, prizonieră incapabilă să îndure atâta fericire… şi n-am mai ştiut nimic.

Orna era supărată, cum nu o mai văzusem vreodată. Părea preocupată de ceva extrem de serios, între sprâncenele albe se săpase o cută de adâncă nemulţumire. În spatele ei, apropiat cât să nu fie inoportun, îl zăream pe Um, nefericit şi speriat, da, robotul meu se comporta ca un *om-om*, copleşit de evenimente.

Am renunţat să pun întrebări, mi-am dat seama, că efortul de a vorbi îmi era peste puteri, iar poziţia în care mă aflam, aşezată pe spatele lui H, între aripile întinse, ca într-un cuib, deşi comodă, era ciudată. În colţul cel mai îndepărtat al camerei abia luminate, la locul lui, palpita intermitent coiful de aur. Atunci, mi-am amintit, într-o dureroasă străfulgerare, minunaţii ochi privindu-mă de sub sprâncenele trase spre tâmple…

— L-am găsit pe Dhwasan.

Mi s-a părut că Um oftase, iar cutele de pe faţa lui Orna se înmulţiseră şi adânciseră. Replicase linear, prea calm, să nu-mi dau seama cât de mult dorea să restabilească normalitatea. Îmi mângâiase obrazul.

— Nu spune acum nimic. Era să te pierdem.

Se întorsese spre Um, ai cărui obraji începuseră să-şi recapete culoarea.

— Aşeaz-o în pat pe împărătească. Păziţi-o să nu fie deranjată. H, de acum încolo, vei dormi nu în faţa uşii, ci cum făceai pe vremuri, înăuntrul camerei.

Adăugase ironic.

— Ca să nu-ţi pierzi abilităţile de *moderator*.

Plutise către ieşire, o siluetă fantomatică, înfăşurată pe de-a-întregul, în pânza albă a maramei, părând foarte grăbită. Fără să-şi încetinească ritmul, anunţase cu aceeaşi linişte simulată.

— Voi trimite un specialist. Neapărat.

Sfatul lui Oma era greu de urmat, o mulţime de obligaţii se cereau a fi onorate, iar incidentul cu leşinul, trecuse, eram din nou, în cea mai bună formă. Faptul, că Dhwasan trăia, îl simţisem, îl văzusem, îl auzisem, era esenţial, mă susţinea pe mine şi prin mine, întregul Imperiu Sis2S. Nu fusese o halucinaţie sau viziune, brăţara metalică de la mână se încălzise şi aşa rămăsese. Mintea îmi funcţiona propulsată de o energie recâştigată, revizuisem temeinic unele planuri, ce trebuia imediat puse în aplicare. Cu toată împotrivirea lui H, nedezlipit de mine, am convocat experţi militari şi le-am dat termene să întocmească într-un raport competent, cea mai bună formulă pentru menţinerea Sis2S, ca primă putere în Federaţie. Urma apoi, să mă întâlnesc cu Dina Doy, acum Generalisim Suprem al Armatei, în locul lui Sisdan. Aşa cum îl înfrânsesem pe Sisior, voiam să pun capăt şi nesfârşitelor dispute cu Federaţia. Nu-mi propuneam vreun conflict armat şi nici să ne extindem dincolo de propria galaxie, aveam destule de făcut, în propria ogradă. În plus, dacă luam în calcul şi provocările impuse de observarea Portalurilor către altă dimensiune, ei bine, *Imperiul meu* avea nevoie de linişte.

Abia terminasem discuţiile cu militarii, fructuoase şi la obiect, o cât de bine mă simţisem *între ai mei*, disciplinaţi şi fără mofturi, când Um, dedicat Protocolului, ţinând să mă protejeze de intruşi neaveniţi, ceruse permisiunea, scuzându-se, că cineva *neanunţat*, voise să se prezinte, într-o chestiune urgentă.

Acel cineva, mă surprinsese din primul moment. De sex incert, aducând a femeie, peste colantul negru, purta o

pelerină uimitoare, albastră virând spre negru, cu poate foarte lungi, târându-se ca o trenă vie, unduitoare. Pe fondul închis al mătăsii, se detaşa reliefată, în broderii de aur, îmbogăţite cu o avalanşă de pietre preţioase, o faună stilizată, închipuind fiinţe fantastice, specii create de imaginaţia geneticienilor. Privind atent, observai cum toate creaturile se concentrau spre emblema centrală a ITEE, ce-i acoperea umerii, fiind primul confrate, comparabil, ca atitudine şi stil, cu Proxima, nesfiindu-se să-şi afirme apartenenţa. În orbitele adânci, agate şlefuite, mocnea un foc ascuns, iar părul, o piramidă împletită, intens neagră, lucioasă, era susţinută de piepteni înalţi de aur. Făcea parte şi din Familia Imperială? Urma să aflu.

Făcuse o reverenţă adâncă, elaborată, semnul însuşirii impecabile a Protocolului şi-şi strânsese mai aproape, gestul era princiar, măsurat, elegant, trena care, cum observasem, se târa asemenea unei vietăţi curioase, să exploreze împrejurimile.

Să fii atentă, *împărătească*, îmi sugerase H, devenit suspicios. Deşi avertizarea fusese telepatică, privirea piezişă aruncată spre el, dezvăluise pe loc, calităţile *psi* ale personajului.

— Serenisimă împărătească, sunt Omnisis. Am fost trimisă expres, de către înalta Ocrotitoare, Orna. Misiunea mea este să vă asist, în desăvârşirea abilităţilor de *Curier*, cele privind explorarea unor dimensiuni alternative Universului Nostru.

Aşadar, Orna îşi ţinuse cuvântul, trimisese un *specialist*. Câtă experienţă avea?

— De când lucrezi în domeniu, Omnisis?

— Dintotdeauna, am fost dotată cu genele specifice Curierilor, creată Cavaler *psi*.

— În această calitate, ai accesat, ai călătorit, într-un Univers Paralel?

Ochii imenşi căutau un gol îndepărtat, dincolo de

mine.

— Nu am încuviinţarea să dezvălui secrete profesionale.

M-am înfuriat brusc, secretomania ITIE depăşea limitele bunei cuviinţe.

— Înţeleg acum de ce l-aţi fi lăsat pe Info să treacă printr-o experienţă aşa traumatizantă şi pe mine să mă zbat pentru o simplă convorbire cu împăratul, lăsând toată suflarea de investigatori să muncească din greu pentru aflarea împrejurărilor dispariţiei diviziilor Sis2S. Probabil, genele tale sunt nefuncţionale. Ai o altă explicaţie raţională, pentru o impardonabilă tergiversare, trecerea pe plan secund a intereselor Sis2S?

— Se munceşte la o lucrare anticipativă privind interacţiunile dintre Universuri. E foarte greu să ieşim şi să intrăm în dispozitiv, durează luni să ne refacem forţele. Verificăm o prorocire. Orna vrea să o desluşească.

— Serios? Acum vânăm, ne pierdem vremea cu prorociri? în naivitatea mea, credeam că sunteţi oameni de ştiinţă! auzisem, de o colaborare cu astrofizicienii, ori e minciună? O altă făcătură?

Am văzut cum trena pelerinei se micşora, i se strângea pe trup alcătuind o vestă lungă, rigidă, cumva s-o protejeze de mânia mea. Am strigat.

— Susţii că eşti emisarul lui Orna? Gărzi! Scoateţi de aici impostoarea!

— Iertare, Serenisimă împărătească.

Ofiţerii Gărzii avuseseră o clipă de ezitare. Omnisis căzuse în genunchi, înclinând capul supusă, dar de sub pleoapele asemenea fluturilor de noapte, un flux arzător, filiform, abia vizibil, ţintea spre mâinile mele. Brăţara de la încheietură mi se încinsese. Am încercat, cu cealaltă mână să o dezlipesc de piele, s-o protejez de arsură şi atunci creierul meu a perceput, deşi foarte, foarte slabă, vocea lui Dhwasan.

— Devi, crede-o, spune adevărul/

Mersul Proximei era lin, o deplasare fără efort, deasupra solului, completare a înfăţişării fără cusur, la nevoie ar fi putut deveni marca, brandul Sis2S. Purta o rochie verde pal, imprimată cu irişi de un mov nedefinit, fără alte podoabe decât nişte cercei supradimensionaţi, ce îi evidenţiau linia perfectă şi graţia gâtului, ovalul feţei, luminat de sclipirile verzi strecurate pe sub genele foarte negre, fardate. O manta violetă de mătase transparentă, cu gluga prinsă, în coafura sofisticată, de smaralde imense ca dimensiune, dădea nota de eleganţă supremă, unică în tot Omsis-ul. N-am lăsat-o să-şi termine plecăciunea, *eram noi între noi*, îi aveam lângă mine doar pe H şi pe Um.

— Vii sau te duci la Conferinţa Astrofizicienilor?

— Niciuna, nici alta, a survenit ceva extrem de grav. Rapoartele secrete de ultimă oră au confirmat aglomerarea, la frontierele galaxiei, de nave intergalactice aparţinând Federaţiei. Sunt postate pe traseele comerciale, să nu atragă atenţia, dar numărul lor creşte constant. Asta, în timp ce trimişii lor, sunt primiţi chiar acum, la înaltul Consiliu Galactic. Nu ştiu exact ce intenţionează, nu mă aştept la nimic bun, dar se bazează pe elementul surpriză.

— Dacă încearcă să ne intimideze, vor regreta. Dina Doy a anticipat, dat fiind comportamentul agresiv al emisarilor, deşi Novosis a fost extrem de conciliant cu ei, o manevră de acest fel. Suntem pregătiţi să ripostăm.

— Ne temem de un conflict major? O parte semnificativă din Armata noastră este plecată, la dispoziţia împăratului.

H, care până atunci se prefăcuse indiferent, se retrăsese în spatele canapelei, locul preferat de reflecţii solitare şi transmisese, *Şeful Serviciilor Secrete e precaut, foloseşte perifrază…*

— Ştii bine, diviziile dispărute odată cu Dhwasan au fost înlocuite cu altele noi. În fapt, am dublat efectivele

militare. Nu ne temem de nimic.

Proxima îşi deschisese larg evantaiul, apoi îl închisese, părea că îşi dedică întreaga concentrare, desenelor geometrice ale pardoselii.

— Stai jos, am invitat-o, spune ce te preocupă.

Se aşezase în umbră, doar pe braţul canapelei, cumva să-l aibă şi pe H în vizor.

— Unu, am certitudinea unor scurgeri de informaţii, Federaţia pare să fie la curent cu absenţa prelungită a împăratului, dar această chestiune o voi rezolva rapid şi doi, printre navele staţionare la periferia galaxiei, au fost observate unele aparţinând Migratorilor.

Sincer, nu mă aşteptam la adversităţi din partea Aliaţilor recenţi, totuşi contextul trebuia analizat.

— Migratorii sunt teribil de versatili. Mă întreb, ce clan e implicat şi concret ce urmăresc.

— Probabil joacă pe două fronturi, după obicei.

Mi-am amintit de ambiguităţile Navigatorului înţelept dar şi de felul direct în care purtasem tratativele cu Navigatorul Suprem, Călăuză a Căilor Ascunse. Ceva nu se potrivea.

— Cere-le celor de la ITIE să se implice. Să trimită experţi *psi* la graniţe. Aflăm urgent ce se pune la cale.

— Am apelat deja la ITIE. Pot să întreb ceva?

— Sigur. Anticipez, te preocupă soarta lui Omnisis.

Îşi îndreptase spatele ca o pisică, iar gluga îi alunecase pe umeri. Încadrată de lumină, în apele verzi violete ale mătăsii, ca într-un nimb, *Proxima mea*, alcătuire de fantasme materializate, era neaşteptat de pragmatică şi plină de cutezanţă. Sosirea ei, aparte manevrele Federaţiei, avea un alt scop, simţeam asta, hotărâtă fiind să-şi impună punctul de vedere, ştiind bine că nu-i puteam refuza nimic. Netulburată, recunoscuse:

— E datoria mea ca relaţiile dintre Serenisimă şi cei mai eminenţi supuşi să fie impecabile.

— Să nu-i duci grija. O ţin aici, lângă mine, în apartamentul imperial. I-am permis să-şi aducă roboţii proprii de la ITIE, să-şi continue cercetările, antrenamentele, să facă ce vrea. Credeai că am închis-o?

Un zâmbet fluturase pe buzele foarte roşii, înfrumuseţându-i şi mai mult trăsăturile expresive. Adoptase limbajul voit metaforic, exagerat.

— Curierii nu pot fi privaţi de libertate, sunt fiinţe alese, excepţionale, pentru ei nu există limite fizice, străbat ape şi munţi, văzduhul, spaţiile celeste… *Transdimensionalitatea* este genetic determinată.

Abilă, dată fiind apartenenţa mea la Curieri, spera, măgulindu-mă, să-şi atingă mai lesne scopul. N-am rezistat să-i ridiculizez spusele.

— Ce definiţie hiperbolică, cu atâtea calităţi spectaculoase, însumate şi puse în practică, împăratul ar trebui să fi ajuns deja, acasă!

Proxima ripostase, dorea să realizez exact situaţia.

— Serenisimă împărătească, Vă informez, că setul ei genetic, foarte preţios, specific, are o configuraţie asemănătoare cu a tuturor celorlalţi Curieri. Omnisis, ca grad de înrudire, Vă este verişoară primară.

L-am auzit pe H foindu-se intrigat, în spatele canapelei. *Pariez*, *că a trimis-o Oma*. L-am repezit, intrând în gândurile lui. *Nu te amesteca*! Adevărat, mi-a facilitat comunicarea cu Dhwasan, dar nu mi-a răspuns, când şi cum a călătorit într-un Univers Paralel.

Neabătută, fără să sesizeze replicile telepatice, Proxima îşi susţinea cauza.

— Am înţeles, că uneori, eforturile Curierilor trebuie conjugate, cantitatea de energie *psi* consumată e colosală.

Abordarea chestiunii, în acest fel, mi se părea simplistă şi am tranşat sec.

— O terţă persoană să monitorizeze discuţiile mele cu împăratul, să-mi invadeze intimitatea?

— Doar să acţioneze pe post de amplificator energetic. Asemenea lui Info, căruia i s-a oprit creşterea în favoarea dezvoltării creierului, lui Omnisis i-au fost inhibate funcţiile sexuale. Nu este nici bărbat, nici femeie, capacitatea de concentrare, formidabilă, nu este perturbată de hormoni… inutili. De la bun început a fost proiectată să ducă o existenţă ascetică. Ani de zile a trăit ferită de societate, de eventuale tentaţii. A primit o educaţie aleasă, cerută de rangul princiar. Nu este curioasă şi nici indiscretă.

H ricanase, spionul desăvârşit pentru Universul Paralel!

Am contrazis-o, fără menajamente.

— Debitezi inepţii. Ştiu cum să iau legătura cu Dhwasan şi *o voi face, când şi cum hotărăsc eu*! Problema este să accesăm Universul Paralel şi să-l aducem înapoi! Vreau abordarea ştiinţifică, etapele, pas cu pas. Un protocol de lucru. Mergem la ea, să vedem ce părere are.

L-am oprit pe şambelan să intre, să ne anunţe şi am făcut bine. Priveliştea era dintre cele mai interesante, să nu spun şocantă, chiar Proxima ezitase câteva clipe. Micul salonaş rafinat, primitor, aşa îl ştiam şi de aceea îl oferisem înaltei Mele Verişoare, părea gol având pereţii şi pavimentul tapetate cu un strat subţire de substanţă gelatinoasă alb fosforescentă, ce genera vapori înecăcioşi, cu miros puternic de mirodenii.

H transmisese nemulţumit, *atenţie împărătească* atmosfera e încărcată cu *halucinogeni*, *mai bine plecăm*, dar intuiam că transa era o etapă deja perimată în exerciţiile lui Omnisis. Proxima păşise înainte şi atunci am zărit cum centrul podelei se transforma lent, din suprafaţa plană, cu două dimensiuni, într-un monticul tridimensional, care prin torsiuni şi plieri în nenumărate falduri, devenise un ghem ciudat, sugerând o simetrie multidimensională.

În liniştea desăvârşită auzeam respiraţia precipitată a Proximei şi ghearele lui H retrăgându-se în perniţele

labelor. *Împărătească*, *câte dimensiuni a reuşit să reproducă*? *Şase*, *unsprezece sau mai multe*? Ce bănuisem, se întâmpla cu adevărat. *Nu am idee*, *H*, *deşi remarcabil*, *e numai un experiment*.

Încâlceala de volume se destinsese, se înălţase şi devenise Omnisis, în carne şi oase, triumfătoare şi totodată umilă, pierdută, speriată. Încerca să-şi ascundă timiditatea şi în ciuda performanţelor profesionale, nenumăratele restricţii ale unei vieţi de recluziune îşi puseseră amprenta, alterându-i comportamentul firesc. Un altfel de Info!

— Iertare, împărătească, nu-mi pot neglija antrenamentele. Nu am ştiut că veniţi, am îndrăznit să folosesc ecrane protectoare.

Inspirase adânc, apoi expirase cu putere. Pelicula albă se vaporizase instantaneu, redând încăperii aspectul iniţial, ambientul potrivit unui membru al Familiei Imperiale. Rămăsese tmtuită locului, aşteptând demnă şi politicoasă în exces, să dau un verdict. Pelerina albastru-neagră, venită nu ştiam de unde, se strecurase lângă ea, se unduise şi se căţărase, înfăşurându-i umerii şi toracele, ca o veritabilă platoşă vie. Am simţit cât de intens dorea Verişoara să fie departe de Palatul Imperial, de mine mai ales, să se întoarcă în lumea ei. I-am spus cu blândeţe.

— Omnisis, la fel ca mine, drumul tău are un singur sens, *drept înainte*. Nu ai voie să te opreşti, nici să dai înapoi.

Ridicase ochii spre mine, adânci, misterioşi, plini de speranţă. Înţelesese foarte bine intenţiile mele. Ca răspuns indirect, mantia se lăsase în cute moi, însemnele ITIE vibraseră uşor, parcă împinse de animalele brodate, deodată însufleţite. H comentase părtinitor, în *părătească*, *fii îngăduitoare*, *e mult prea sensibilă*.

Proxima rămăsese în expectativă, lucrurile se aşezau altfel de cât prevăzuse. Aveam nevoie de sprijinul ei.

— Înţelesesem că mergi la Astrofizicieni?

Moralmente, ai acolo nişte obligaţii…

— Aveam intenţia, după ce Vă puneam la curent cu noutăţile. Dar… Vă voi îndeplini ordinul.

Inspirata, diplomata, înţeleaptă mea Proxima, intrase imediat în joc, un joc serios încărcat de consecinţe.

— Omnisis, în calitate de Alteţă Imperială, împreună cu înălţimea Sa Proxima, vei asista la lucrările prestigioasei Manifestări Ştiinţifice de Astrofizică. Tema de bază se axează pe existenţa Universurilor Paralele, Portalurilor şi comunicării cu Universul nostru. Te rog să te implici şi în acest tip de abordare a problemei, *altul* decât *psi*.

— Serenisima împărătească, Profesorul Sisastran spera… să-l onoraţi…

— Doi membri ai Casei Imperiale sunt de ajuns să onoreze, cu prezenţa lor, ilustra adunare academică. Am o întâlnire urgentă cu Generalisimul Dina Doy.

Capitolul 21

De luat aminte îndreptările unui înţelept al Terr ei: Invincibilitatea noastră depinde de noi, vulnerabilitatea inamicului, de el.

(citat din Sun Tzu, Arta Războiului) Himera

Priveliştea era măreaţă, unică, menită să bucure sufletul unei Împărătese.

Aliniate, navele spaţiale, în şiruri fără de număr, sfidătoare, crenelând lima orizontului, scânteiau în valurile irizate, de aer fierbânte, părând hrănite parcă de energia şi lumina arzătoare, a celor doi sori. Flota Spaţială Imperială aştepta pregătită, să primească ordinele de intrare în acţiune.

Doi, Doi, Invincibilul Doi, Invincibilul Sis2S!

Mândria Dinei Doy răzbătea prin cuvintele aparent banale, ale raportului sec, profesional.

— Efectivele actuale ale Armatei Sis2S sunt mai mari decât cele care au luptat în Războiul Just. Mă refer, nu

numai la navele Flotei Imperiale ci şi la roboţii Armatei, cu multiple specializări, din diviziile implicate în războiul la sol şi nu numai. La întreg Nivelul 1 au fost extinse reţelele de subsoluri, tunelurile de acces la suprafaţă, ca şi depozitele cu *roboţii războinici în aşteptare*. Armamentul este ultima generaţie tehnologică, nu ratează ţinta, indiferent de distanţe, capacitatea distructivă fund inimaginabil de mare. Noua tehnologie foloseşte materiale, majoritatea aliaje de monkatită, necunoscute Armatelor Federaţiei.

— În afară de *ce văd*, ceea ce *simt* staţionând periplanetar, atmosfera îmi pare comprimată de numărul şi greutatea lor, sunt platformele invizibile, transportoare de nave spaţiale?

— Exact, Serenisimă împărătească. Adversarii nu pot să le detecteze cu tehnologiile lor învechite. Ca măsură de prevedere, scuturile de camuflaj sunt permanent în funcţie. Galaxia noastră este continuu observată de Federaţie. Am capturat deja sonde spion, la frontiere.

— Aţi pomenit deunăzi, despre vârful de lance al războiului modern.

— E vorba de escadroanele de ultimă generaţie, *roboţii kamikaze*, războinici *aproape-oameni*, cu potenţial multiplu, având încorporate elemente *psi*. Sunt antrenaţi pentru misiuni de spionaj, folosesc metode subtile precum proprietatea de a se metamorfoza, căpătând înfăţişări diverse, în funcţie de misiune. Primesc ordme simple, dar îşi pot dezvolta o strategie proprie, dependent de condiţiile terenului, insinuându-se în rândurile inamicului, creând diversiuni, generând panică, eliminând comandanţii adversarului. Sunt combatanţi de temut. Sub protecţia invizibilităţii se pot plasa oriunde în rândurile duşmanului şi acţiona armele formidabile pe care le poartă asupra lor, declanşatoare de explozii sau generatoare de radiaţii letale.

— Cum reuşiţi să-i plantaţi în efectivele inamice?

— Străbat spaţiul cosmic cu un minimum de material protector. Înălţimile lor, Sisma şi Sismael, au creat cu informaţie genetică descoperită la *Neoameni*, structuri bionice, rezistente la condiţii extreme, frig, căldură şi alte diverse noxe.

Au capacitatea formidabilă de a capta energie din orice substrat. Când şi-au terminat misiunea se autodistrug.

Am remarcat, cu îndoială.

— Autodistrugerea va lăsa urme detectabile.

Pe obrazul Dinei Doy satisfacţia îndulcea trăsăturile rigide.

— Tocmai acesta e unul din punctele forte, posedă un mimetism ciudat, structura lor, prin descompunere activă, se contopeşte cu mediul înconjurător. *Nu mai rămâne nimic*, vibraţii, unde, resturi moleculare, rezidii energetice. Vă sugerez să trimitem un contingent restrâns în calea navelor Federaţiei. Vor apărea evenimente spectaculoase, evident accidentale, în lanţ...

— Ideea e foarte bună, o aplicăm negreşit. În acelaşi context, de structurare a unei strategii, aţi fost prezentă la Manifestarea Ştiinţifică a Astrofizicienilor?

— Foarte interesantă. Am aflat lucruri noi, dar eu sunt genul pragmatic.

— Înalta Noastră Verişoară, Omnisis a participat şi ea, presupun că aţi cunoscut-o. Vreau părerea sinceră, în ceea ce o priveşte.

Generalisimul Dina Doy se eschivase şi am înţeles-o.

— Vă rog, e important pentru riposta ce o datorăm Federaţiei.

— Cu tot respectul, *e numai psi*, la fel de inadaptată ca Profesorul Sisastran.

— Şi eu credeam la fel.

La un semn al meu, Aghiotantul însoţitor se apropiase.

— Aduceţi-o urgent aici, la Nivelul 1, pe înălţimea Sa Omnisis. Menajaţi-i sensibilitatea, nu a părăsit Omsis-ul niciodată.

Prezenţa lui Omnisis stârnise interes, în rândurile militarilor prezenţi, ofiţerilor superiori din suita Dinei Doy, aghiotanţilor şi ataşaţilor ce mă însoţeau, chiar a roboţilor *aproape-oameni*, specialişti în domeniu, neobişnuiţi ca fiinţe la limita exoticului, să fie implicate în chestiunile serioase, ale războiului sau păcii.

Înfăşurată în mantaua neagră albastră, mulată atât de strâns, încât animalele fantastice, brodate în relief păreau să fi crescut din corpul filiform, plutise spre mine şi făcuse iarăşi, motiv de uimire pentru însoţitorii obişnuiţi cu saluturile scurte, plecăciunea protocolară complicată. O aţintise pe Dina Doy, apoi pe ceilalţi însoţitori, cu ochii scăpărători, înfundaţi în orbitele largi. Fixitatea privirii îi dădea un aer straniu, de maturitate misterioasă, în contrast cu delicateţea copilărească a obrazului, a tenului smead, catifelat. Bănuind că se simte încolţită, neştiind ce caută între atâţia necunoscuţi, am intervenit transmiţându-i gândul încurajator, că se afla între prieteni, care-şi puseseră speranţa în capacităţile ei profesionale deosebite. Pentru a evita o situaţie stânjenitoare, am rugat-o pe Dina Doy, să ne prezinte detaşamentele, ultima noutate tehnologică, *roboţii kamikaze*, *aproape-oameni*.

La o primă vedere, combatanţii trupelor de elită ce ni se înfăţişaseră, în formaţie strânsă, echipaţi complet, aidoma unor făpturi monstruoase, purtând enorme căşti transparente, platoşe ciudate protectoare şi armamentul sofisticat aferent, nu difereau mult de roboţii războinici, *aproape-oameni*, aşa cum îi ştiam. Totuşi, fiind mai mici de statură, cu figuri expresive individualizate, induceau senzaţia oarecum reconfortantă că ar fi *oameni-oameni*.

Am observat cât de mult o impresionaseră pe Omnisis, îi întâlnea prima oară, profesioniştii războiului. Împinsă de curiozitate, ignorase protocolul, apropiindu-se

fără sfială de ei. Degetele fragile atinseseră, pipăiseră atent, exploraseră platoşele stranii şi întrebase abrupt.

— Nu vă puteţi lipsi de ele?

Brusc, am realizat, cum între înalta Mea Verişoară şi creaţiile aducătoare de moarte, *nici oameni deplini şi nici maşini pe de-a-întregul*, se crease o legătură neobişnuită. Indirect, le solicita o demonstraţie a performanţelor pentru care fuseseră antrenaţi, dovada capacităţilor *psi*, pe care le depistase imediat, fără avertizări prealabile.

Reacţia *roboţilor kamikaze* fusese imediată, generând uimire, în rândul asistenţei formată numai din militari, majoritatea circumspecţi privind utilizarea practicilor *psi* în Armată. Platoşele şi armamentul se contopiseră, se subţiaseră şi micşoraseră până la dispariţie, lăsând în loc, pe corpurile robuste, un înveliş gros, cenuşiu metalizat, fixat la mâini şi la glezne cu inele groase, negre, mate. O capsulă sidefată le acoperea capetele aerodinamic alungite, menajând sub frunte doar două fante adâncite.

Impasibilă, metamorfoza roboţilor nu o surprinsese, am bănuit că proiectul creierii acestor *super războinici* îi aparţinea, Dina Doy remarcase.

— Pentru misiuni periculoase, acest camuflaj e cel mai potrivit, în vederea transportului în spaţiu.

Nerăbdătoare, Omnisis ceruse şi eu am fost de acord, ca demonstraţia să fie continuată. Într-adevăr, calităţile *roboţilor kamikaze* se dovediseră ieşite din comun, carapacea protectoare a capului crescuse, progresând lent în jurul corpului, finalul fiind o structură cenuşie ce proteja războinicul complet.

— Învelişul exterior rezistă atât la călătoriile în Universul nostru, cât şi într-o altă dimensiune? Mă refeream la Universul Paralel.

Întrebarea înaltei Mele Verişoare picase prost, Universul paralel fiind o noţiune dacă nu abstractă, cel

puţin neplăcută, o aluzie asociată cu naşterea împăratului Dhwasan, în alt loc decât Sis2S şi am întrerupt o altă, eventuală intervenţie inoportună.

— Prioritatea momentului este stabilirea strategiei faţă de invazia Federaţiei. Consiliul Apărării Galactice să fie întrunit imediat.

Brăţara de la mână rămăsese caldă, ceea ce mă încredinţa că Dhwasan putea fi contactat cumva, fără ajutorul lui Omnisis. M-aş fi simţit mai puţin singură, dacă aş fi reuşit să transmit informaţii *dinspre mine spre el*, fiindcă obţinerea unei legături în sens invers, *de dincolo*, din acel Univers Necunoscut care mă înfricoşa, *către mine*, părea să fie periculoasă, dacă nu imposibilă.

Singura consolare mi-era faptul că *invincibilul Imperiu al lui Doi*, *Sis2S*, prin exponenţii lui cei mai importanţi, înaltul Consiliu Galactic, Armata Galaxiei cu Statul ei Major, reuniţi în Consiliul Apărării Galactice, îmi acordau încredere totală.

Întrunirea se ţinea tot la Nivelul 1, într-un buncăr adânc, ferit de arşiţa nemiloasă, Centrul Supravegherii Militare Galactice. Dat fiind caracterul operaţional, discuţiile urmau să fie libere.

Urmăream în direct, proiectate pe ecrane imense, mişcările efectivelor Federaţiei, ce staţionau la graniţele galaxiei, adevărat asediu neproclamat oficial. Erau mulţi, mai mulţi Navigatori Cosmici, decât estimasem iniţial, antrenaţi în conspiraţie şi mă întrebam care era motivul real al răbufnirii de agresivitate. Posibil, să fi fost rezultatul politicii nefaste ale lui Sisior, dar atâta aglomerare de forţe nu o justifica deplin. Indiferent de cauze, mărturisite sau nu, mai sigur teama, resentimentele faţă de Sis2S, care postbelic se dezvoltase peste aşteptări, sau dorinţa însuşirii imenselor resurse ale galaxiei, eram obligaţi să facem faţă. Să dăm o lecţie.

Am ascultat, pe rând, părerile privind strategia ripostei. Indiferent de tactică, fie trimiterea contingentelor

de *roboţi kamikaze*, să producă diversiuni şi haos, fie atacul în forţă, cu navele spaţiale, purtate de platformele invizibile, ambele se rezumau în final, la *înfruntarea armată a Federaţiei*.

Eram nehotărâtă şi îngrijorată. Deşi supraputere, pentru Sis2S consecinţele angajării într-un război, erau greu de estimat, imprevizibile. Aveam în vedere şi alternativă, ca acţiunile Federaţiei să fie doar de intimidare, o provocare menită să evalueze potenţialul nostru de reacţie. Oricum.

Navigatorii Cosmici se hazardau într-o aventură cu riscuri majore.

— Nu trebuie să oferim pretexte pentru justificarea unui atac din partea Federaţiei. Sunt necesare informaţii în plus.

Am cerut vizualizarea încă odată, a graniţelor galaxiei. Se observau clar navele, de forme şi mărimi diferite, funcţie de apartenenţa la un anume stat aparţinând Federaţiei, staţionând aproape, sau la distanţe apreciabile, aglomerate în roiuri, uneori dispersate, mai rar solitare.

— Aşa cum sunt poziţionate, e imposibil să le reproşăm ceva, exceptând provocarea, intenţia.

Era momentul ca Omnisis să-şi dea măsura profesionalismului. Nu făcea parte din Consiliu, însă prezenţa ei fusese tacit acceptată. Nedezlipită de mine, uşor deconcertată, încerca să se adapteze unei situaţii, ce îşi imagina că o depăşeşte. I-am transmis ferm gândul să treacă peste inhibiţii şi să-şi facă datoria.

— Datele receptate de la inamic sunt insuficiente, datorită scuturilor protectoare şi bruiajelor ce interferă cu aparatura noastră. Înălţimea Sa Omnisis va cerceta situaţia fiecărei flote, efectivele, armamentul, intenţiile comandanţilor. Informaţiile, odată însuşite, vor fi retransmise fiecăruia dintre cei prezenţi, traduse în imagini şi cifre. Dependent de acestea, vom acţiona.

Faţă în faţă cu porunca fără echivoc, Omnisis îşi plecase pleoapele fardate întunecat, peste jarul ochilor, părând să-şi adune forţele. Păşise concentrată, detaşată, ignorându-ne cu bună ştiinţă, spre ecranul vast cu imaginea frontierelor galaxiei, ridicase spre el mâinile palide, ca nişte ramuri plăpânde, antrenând faldurile mantalei. În liniştea deplină, se auzea doar foşnetul mătăsii, vietate absurdă, urcând din ce în ce mai repede, mai amplă, acoperind, pe toată întinderea, suprafaţa enormă a monitorului. Urmaşe o pauză, capul îngreunat de coafura grea, încărcată de podoabe, se lăsase pe spate, mantaua se desfăşurase, alunecase parţial, lăsând vizibile, parcă mai mari, mai dilatate, însemnele ITIE.

Uimitoare, înalta Mea Verişoară începuse clar, răspicat, descrierea miilor de nave, cu tot arsenalul ce îl purtau, efectivele de soldaţi, numele comandanţilor şi convorbirile interminabile purtate între ocupanţi. Ore lungi, am lăsat să-mi curgă în minte, formidabila, precisa enumerare a datelor privind forţele asediatoare ale Federaţiei. Asemenea mie, înalţii Demnitari ai Consiliului de Apărare Galactică, se străduiau să ţină pasul cu avalanşa informaţiilor.

Efortul lui Omnisis era impresionant, mă temeam să nu clacheze, dar energia ce o radia, palpabilă, îi susţinea prestaţia. Când excepţionala investigaţie se sfârşise, îşi adunase mantaua neagră albastră, peste umeri şi se aşezase aproape de tot, lângă mine. Ştia cât de mulţumită eram, căuta gestul, cuvântul de recunoaştere a unei investigaţii *psi*, ieşite din comun. Generalisimul Dina Doy, dăduse glas aprecierii unanime.

— Datorită înălţimii Sale Omnisis, avem toate şansele să învingem.

De trei ori, la rând, cei doi sori coborâseră, înecând Nivelul 1 în umbre liliachii transparente şi apoi se ridicaseră incandescenţi, pe firmament, îmbrăţişând întregul Sis2S, într-un ocean de lumină. *Oamenii-oameni*

ca şi roboţii *aproape-oameni*, nu-şi întrerupseseră activităţile, pe măsura alternanţei zi-noapte, ci dimpotrivă, îşi acceleraseră ritmul, îndeplinind ordinele venite continuu din buncărul unde Consiliul Apărării Galactice elabora strategiile de luptă pentru *Marea Ripostă*.

Nervozitatea, indusă de gravitatea şi urgenţa situaţiei, se propagase rapid, dincolo de impenetrabilii pereţi ai buncărului Nivelului 1, la celelalte Niveluri planetare inferioare, în special la cele producătoare de armament şi roboţi, percepându-se intensă, în mişcările milioanelor de *războinici aproape-oameni*, ascultând ordine exprese, pregătindu-se, în vibraţia silenţioasă a motoarelor navelor spaţiale, ce aşteptau decolarea.

Omnisis ascultase tăcută, fără vreun semn de oboseală, în acele îndelungate ore de veghe şi strădanie încordată, cum imensa maşină de război se pusese în mişcare. Nu aveam îndoieli că, în sfârşit, se produsese maturizarea atât de necesară, luarea de contact cu realitatea dură, *a existenţei în patru dimensiuni*, unde teoretizarea în exces, era un lucru periculos. Întrebase timid.

— Dacă am înţeles bine, nu va fi război.

Generalisimul Dina Doy lansase ironic, oboseala îi accentua aciditatea obişnuită a replicilor.

— Bineînţeles că nu. Va fi un măcel! Să ia aminte întreaga suflare, toţi ce ni se împotrivesc.

Novosis voise să atenueze duritatea răspunsului.

— O rog pe înălţimea Voastră să facem pasul de prevenire a războiului, să testăm intenţiile inamicului.

Omnisis privise interogativ spre mine, neştiind ce să creadă.

— Excelenţa Sa propune, date fiind interceptările discuţiilor, care acum se procesează, să prevenim pierderile noastre…

Înalta Mea Verişoară zâmbise neîncrezător, nu avea

rost s-o lămuresc pe căi ocolite.

— Nu va fi război, chiar de la început, mă refer la o confruntare armată faţă în faţă. Ar fi greşeală tactică. Vom acţiona pe două fronturi paralele, unul susţinut de *roboţii kamikaze* şi altul de abilităţile *psi* ale înălţimii Voastre. În timp ce misiunile de sabotaj şi distrugere sunt duse la bun sfârşit, veţi influenţa, de la distanţă, deciziile comandanţilor inamici. Dacă apar certuri, adversităţi, necoordonarea acţiunilor, cu atât mai bine. Scopul este atragerea flotei spaţiale a Federaţiei în culoarele navigabile ale galaxiei Sis2S. Intrarea pe teritoriul nostru va fi pedepsită, evident, aceasta însemnând de fapt, războiul.

Omnisis îşi ascundea tăciunii aprinşi ai ochilor, ţintind în jos spre un obiectiv invizibil. Am realizat cât se teme de o astfel de sarcină, iar Dina Doy perspicace, adăugase.

— Nu veţi lucraţi singură, ci împreună cu specialişti *psi* antrenaţi în acest fel de diversiuni. Au nevoie de îndrumare punctuală, nu vi se cer eforturi suplimentare, doar supervizarea acţiunii la parametri *psi*. Întregul Departament *psi* al Armatei, înfiinţat la sugestia Serenisimei Împărătese Devi, Vă va sta la dispoziţie.

Trecuse încă o zi şi, în final, strategia viitoarei confruntări cu Federaţia fusese conturată. Am decis să aşteptăm, mai bine zis *să ne facem că aşteptăm*, fără să trezim bănuieli. Primul detaşament rapid de *roboţi kamikaze*, plecase deja nevăzut, nedetectabil, spre graniţele galaxiei, să acţioneze în punctele vulnerabile ale armatelor Navigatorilor Cosmici potrivnici.

Totuşi, nu-mi găseam liniştea, Imperiul Sis2S era singur împotriva tuturor. Deşi petrecerea unui timp prea îndelungat în buncăr la Nivelul 1 era, din motive de securitate, interzisă împărăteselor, am amânat întoarcerea la Palat, ordonând Gărzii Imperiale să mă aştepte, la deschiderea tunelului de acces, al Nivelului 2. Însoţită

numai de bătrânul Zelsis, acum în grad de general, am hotărât să văd cu ochii mei ce se întâmpla cu Armata *mea*. Împreună, înfăşuraţi în mantalele autoportante, de invizibilitate, am survolat marile trasee de transport, şoselele ce brăzdau în lung şi lat întreaga suprafaţă a Nivelului 1, observând deplasările de trupe, coloanele uriaşe de *roboţi războinici*, îndreptându-se către zonele de îmbarcare în aeronave, exact cum fusese prevăzut, blindatele enorme, încărcate cu muniţie şi carburanţi, străbătând cu viteză traseele de aprovizionare. Patrulele poliţiei militare menţineau, în ceea ce părea a fi un haos deplin, fluenţa şi ordinea talazului fără sfârşit de *oameni*, roboţi *aproape-oameni* şi maşini. La înălţimi mici, zburau navetele uşoare ale supraveghetorilor de trafic şi ale curierilor de legătură dintre unităţi. Din turnurile înalte ale centrelor de comandă ale Marelui Stat Major, generalii instalaţi la pupitre de comandă, aghiotanţi şi ofiţeri de serviciu, supervizau executarea ordinelor. Zgomotul infernal, duruitul motoarelor, cadenţa miilor de paşi mărşăluind, strigătele guturale, înjurăturile şi atmosfera încărcată de mirosuri pătrunzătoare, metal încins, jeturi de gaze şi chimicale manevrate în containere uriaşe, urmele vagi de inflamabile, chiar pulberea fină ridicată din asfaltul strivit de milioanele de roţi şi cizme, toate la un loc, au avut darul să-mi alunge temerile.

— Cum vi se pare, domnule General?

— Îşi fac datoria. Aş vrea să fiu de faţă, să văd cum sunt abordate şi ocupate platformele portante inamice de *roboţii noştri războinici*.

— E reactualizarea metodelor *desantului* clasic. După ce, obiectivul inamic a fost încercuit de navele uşoare de atac, din platformele noastre sunt descărcate detaşamentele de luptă, în plină deplasare, la viteza zborurilor spaţiale. Avantajul major este anihilarea echipajelor umane duşmane, ce nu fac faţă numărului mare de *roboţi războinici*. Punctez, că nu toţi Navigatorii

Cosmici posedă platforme de transport şi atunci capturarea navelor de război e aproape o joacă, preferabil să fie distruse de la distanţă.

— Mă întreb dacă activitatea febrilă de la Nivelul 1 este receptată de duşman.

— Doar în parte. Nu posedă mijloace de detecţie performante pentru asemenea distanţă, iar tehnicile defensive ale Nivelului 1 funcţionează eficient, interceptând intruşii, sondele spaţiale, bruind transmisiile radio şi un spectru larg de unde cu diverse frecvenţe.

— Generalisimul Dina Doy pomenea de ecrane de estompare a imaginilor receptate de la suprafaţă.

— E sistemul modern de camuflaj, planeta pare învăluită în ceaţă groasă. Am extins acest sistem şi la planetele periferice, de importanţă strategică.

Ne-am continuat periplul până la spaţiul vast destinat încărcării platformelor transportoare de nave. Operaţiunea dificilă era automatizată, supravegheată de *roboţi supraperformanţi*, ce dirijau coloanele de *roboţi războinici*, complet înarmaţi, spre navele de război. Odată îmbarcaţi, uriaşele nave erau aspirate în pântecele platformei şi depozitate în ordinea utilizării imediate.

Am privit încordaţi, desfăşurarea impresionantă de forţe şi tehnologie, amândoi încercând să descoperim eventuale fisuri sau vulnerabilităţi, defecte de organizare, ce ar fi îngreunat sau minimalizat potenţialul de luptă. Într-un târziu, oarecum liniştită, am cerut:

— Generale, mai am o restanţă. Te rog, să mă veghezi.

Ne-am retras sub copertina unui depozit ce tocmai fusese golit şi am privit spre bolta cerului Nivelului 1, un cer adevărat, siniliu, adânc, lipsit de lumina stelelor, acoperit de camuflaj.

Deodată, mi-am dat seama cât de reconfortantă ar fi fost strălucirea senină a îndepărtaţilor aştri, aşa cum îi

vedeam pe Terra, să mă bucur de ea, împreună cu Dhwasan, Serenisimul împărat al Sis2S, pierdut undeva, captiv în necunoscut. Am pipăit încercuirea caldă a brăţării şi am sperat, că totuşi, legătura dintre noi nu se pierduse. Eram atât de singură şi nu aveam voie să greşesc.

Zelsis, rămas în umbră, nu-i vedeam chipul, murmurase:

— Mintea şi voinţa trează a împărăteselor asigură victoria.

Încurajarea bătrânului soldat fusese îndemnul necesar, pentru verificarea exactităţii performanţei lui Omnisis, lipsită de suficientă experienţă să discearnă esenţialul, din informaţiile venite ca o avalanşă înspre ea.

Ignorând vuietul de afară, asemenea unei furtuni în plină desfăşurare, am ajuns rapid cu mintea, la graniţele galaxiei. Situaţia era cum fusese descrisă, de înalta Mea Verişoară, navele Federaţiei încercuiseră galaxia. Am perceput şi existenţa tensiunilor între Aliaţi, unii Navigatori fiind nemulţumiţi de aşteptarea prelungită. Sis2S urma să fie atacată din mai multe părţi deodată, prin culoarele de zbor cunoscute, tmtind planetele lanţului de apărare a frontierelor, evitându-se zonele periculoase, necunoscute, ale galaxiei. Deşi atacatorii erau în inferioritate tehnologică, Imperiul ar fi fost strâns ca într-o menghină, o fortăreaţă cu porţile prăbuşite. Mi-am adunat toate puterile, să prind contextul convorbirilor, unei teleconferinţe a reuniunii comandanţilor aliaţi, hotărând momentul atacului.

Mânia îmi ascuţea simţurile, auzeam şi vedeam clare figurile participanţilor. Am reţinut precis unde voiau să lovească, asta era noutatea, dar surprinzătoare fusese opoziţia unuia dintre conducători, ce susţinea amânarea atacului, justificat de absenţa unei reacţii din partea Sis2S, de lipsa informaţiilor de la Ambasadorii Federaţiei. Mi-am încordat puterile, oponentul invaziei în forţă era Vis în Zbor, Senior de rang I al Migratorilor. Nemulţumit şi

categoric, închisese canalele de comunicaţie. Se simţea la mijloc, legat pe de o parte de alianţa recentă cu Sis2S şi pe de alta, de meandrele diplomatice ale politicii pe care Migratorii o duceau cu Federaţia. Nu avea de gând să participe la război şi se străduia să găsească o cale de ieşire, ceea ce favoriza intervenţia mea, imediată. A fost uşor să mă insinuez în gândurile lui, mi-a auzit distinct vorbele.

— Excelenţa Voastră, pentru binele clanului, îndepărtaţi-vă de cvadrantul în care staţionaţi, cât mai departe de navele Federaţiei.

Vocea cunoscută, căreia nu-i putea depista sursa, îl luase complet nepregătit.

— Legătura e telepatică, sunt împărăteasa Devi. Ca prietenă şi aliat, Vă sfătuiesc să evitaţi dezastrul ce va urma, de care nu suntem răspunzători. Ne apărăm doar drepturile noastre inviolabile.

Reacţia fusese de precauţie extremă.

— Vom fi acuzaţi de trădarea intereselor Federaţiei, în cazul care…

— Victoria ne aparţine, Vă asigur. Schimbaţi traseul de zbor, nu vă angajaţi în culoarele de navigaţie. Apropiaţi-vă de planetele ce vi le-am rezervat ca *Popasuri* şi aşteptaţi.

— Navigatorul înţelept şi Sfatul Clanurilor mă suspectează de indecizie, nesocotirea intereselor clanurilor, cunoscută fiind înclinarea mea pro Sis2S.

M-am înfuriat, mi-am amintit de tergiversarea vizitei planificate pe Omsis, şi nu m-am sfiit să-l ameninţ.

— Iar eu Vă voi învinui de nerespectarea Tratatului de colaborare. Călăuza Căilor Ascunse şi-a dat acordul, cu bună ştiinţă? în pragul unei catastrofe de dimensiuni Universale, în cel mai nefericit moment, Navigatorii Cosmici sunt dezbinaţi?

— Acţiunile militare nu sunt supuse aprobării

Călăuzei.

— Disensiunile interne nu mă privesc, vom închide accesul la *Popasuri*, iar la ordinul meu, nu preget să-l dau, Nava Mamă a Migratorilor, pe care deja am localizat-o, va suporta consecinţele. Avem mijloacele şi voinţa s-o facem.

Zelsis îşi manifestase tacit acordul de anulare a întoarcerii la Palat, reamintindu-mi.

— Serenisimă împărătească, legile Sis2S nu permit ca amândouă Împărătesele, în cazul de faţă ambii monarhii să plece în expediţie. Cum împăratul Dhwasan lipseşte, rămâneţi pe loc.

— Ştiam. Voi superviza operaţiunile de la distanţă. Dma Doy îşi va face datoria de Şef al Armatei.

Generalisimul şi cei douăzeci şi doi de comandanţi de corpuri de armată erau gata de plecare. I-am pus la curent cu atitudinea lui Vis în Zbor, ameninţarea şi oferta ce i-o făcusem, alternativă prevăzută, dată fiind cunoscuta politica ipocrită a Migratorilor şi am aprobat imediata declanşare a *capcanei* întinsă Federaţiei.

Sub cerul întunecat, învăluit în ceaţa camuflajului, am urat Armatei Sis2S victorie.

Doi, Doi, Invincibilul Doi, Invincibilul Sis2S să-şi învingă duşmanul, să se întoarcă biruitor.

Replica, strigată din milioane de piepturi, a zguduit întregul Nivel 1.

Doi, Doi este invincibil, Glorie Invincibilului Sis2S.

Capitolul 22

Sărbătoreşte victoria, nu-ţi înfrâna mândria, amplifică-i dimensiunea, gustă-i savoarea unică, împărtăşind-o cu supuşii.

Himera

Săgeata plutise neabătută şi se poziţionase în arcul ce se menţinea suspendat în aer. Nu l-am atins, am gândit numai încordarea, vibraţia şi traiectoria, iar săgeata a pornit cu viteză spre ţintă, nimerind-o din plin. Am repetat,

de nu ştiu câte ori, manevra, mintea o executa perseverentă, la limita extenuării, până când ţinta roşie a panoului se sfârtecase, iar containerul cu săgeţi rămăsese gol.

Exerciţiul, cu toată încăpăţânarea mea, departe de a-mi aduce linişte, avusese efectul răscolirii amintirilor.

… *Asistentul meu* cu faţa ascunsă de coiful de aur, demonstrând în joacă, folosirea însuşirilor *psi*, pentru străvechea artă a tragerii cu arcul, degajând o vitalitate aparte, o atracţie stranie, pe care inima hrănită cu vise generate de o imagine, o respinsese ca neavenită. Nu reuşisem să văd cât de aproape eram de minunata mea dragoste… *Tu chiar nu ţi-ai dat seama*? se mirase Dhwasan. Preaputernicul împărat al Sis2S, fusese mereu cu mine!

Alte vedenii se ridicaseră din apele adânci ale memoriei.

… Doica mea îşi potriveşte cuţitul în tureatca cizmelor. Tata când vine? Taţii vin şi pleacă, învaţă să te descurci singură!

Brăţara se încălzise, poate era o părere. Am gemut, Dhwasan, nu fac faţă la atâta amărăciune! *Nu singură*! Am nevoie de tine, *am aflat o taină teribilă*, *despre Excelenţa Sa Sisecoute. Împărat al Sis2S*, *tu ai ştiut*? Sau nu? Colapsul interior, nimicitor al sufletului, se propaga nestăvilit, nu aveam voinţa să-l opresc.

O voce cunoscută îmi întrerupsese impulsurile autodistructive.

— Împărătească Devi, nu ai găsit altă modalitate să celebrezi victoria Sis2S?

Înălţimea Sa Proxima, abia atunci am văzut-o, radia de fericire, lumina de smarald a ochilor, misterioasă şi adâncă, se revărsa asupra-mi cu adoraţie.

Venise probabil în fugă, peste colantul negru purta doar o mantie scurtă, de culoarea focului şi am bănuit-o, că

intenţionat mă căutase la Sala Armelor. Am iertat-o încă odată, că intra neinvitată în viaţa mea, nu merita să-i resping afecţiunea, intenţia îi era cu adevărat sinceră, iar bucuria spontană. Privind din punctul ei de vedere, avea dreptate. M-am prefăcut a nu înţelege dedesubturile întrebării.

— Merit şi eu un strop de intimitate, nu-i aşa?

Nu o mai văzusem atât de implicată, entuziasmul îi era contagios, comentariile înflăcărate. Parcă vedeam o altă Proxima, debordând de ardoare juvenilă.

— *Marea Ripostă* echivalează ca importanţă cu Războiul Just.

Cuvintele înălţimii Sale reflectau exact situaţia, o realitate de excepţie, pe măsura trecutului glorios al Sis2S. Deodată, mi-am alungat tristeţea, mi-am dorit să zbor, să mă înalţ, să mă îmbăt cu licoarea victoriei, să-mi bucur sufletul de înfrângerea duşmanilor, să-i fac să simtă iar şi iar, puterea măreţei noastre galaxii.

Zdrobisem Federaţia, la propriu. Mă delectam cu amintirea ambuscadelor când flotele invadatorilor fuseseră spulberate de tirul navelor noastre de război. Subestimându-ne capacităţile de apărare, folosiseră strategia invaziei concomitente a graniţelor, presupunând că încercuirea va face imposibilă apărarea pe atâtea fronturi deodată. Ceea ce păruse un concept genial, *captura în forţă a galaxiei Sis2S*, se dovedise dezastruos.

Douăzeci şi două de corpuri de Armată Sis2S stătuseră la pândă, la capetele culoarelor de zbor, camuflate de scuturile de invizibilitate sau adăpostite în teritorii galactice periferice, periculoase, necunoscute inamicului. Aşteptarea dăduse roade. Când înaintarea inamică, în teritoriile Sis2S fusese suficient de avansată, Generalisimul Dina Doy, staţionând cu Divizia aeropurtată de elită, pe Culoarul Doi, ceruse permisiunea să atace. Monitoarele din buncăr arătaseră perfect poziţia ei şi a celorlalte armate. Am confirmat începerea ripostei,

convinsă că vom învinge. Nu-mi imaginasem cât de superficiali fuseseră comandanţii Federaţiei.

Dina Doy îşi adusese efectivele în locul unde se aglomeraseră roiuri de nave atacante, ce intenţionau să facă o breşă în apărare. Am admirat *pe viu*, împreună cu Generalul Zelsis, coordonarea perfectă, în *desantul roboţilor războinici*. Încleştarea fusese crâncenă, dar *maşinilor calificate pentru distrugere*, nu li se putea face faţă. Spectacolul, la dimensiunile galaxiei, fusese înfricoşător, un cerc de foc cuprinsese frontierele. Exploziile colosale, asurzitoare, zguduiau şi aruncau vâlvătăi de iad în depărtările spaţiului întunecat, la limitele galaxiilor învecinate.

Înfrângerea fusese rapidă, inamicul nu se aşteptase la asemenea desfăşurare de forţe. Rămăşiţele flotelor învinse, ce încercaseră să scape prăpădului fuseseră urmărite şi anihilate. Am auzit comenzile strigate de Dina Doy propagate şi reluate de ceilalţi comandanţi, de-a lungul graniţelor, *nu luăm prizonieri*, *nu capturăm nave*, *curăţaţi teritoriile invadate de oroarea inamică*. *Ştergeţi gunoaiele Federaţiei*. *Să nu rămână urmel*

Da, împărtăşisem sentimentele Dinei Doy, imaginile hidoase, de după gigantica bătălie, spaţiul negru vag luminat, de rămăşiţele încă arzând, navele dezmembrate, bucăţile de metal topit, deşeurile mizerabile plutind haotic, stricau armonia galaxiei, strălucitoarea, maiestuoasa ei privelişte. Gustul triumfului avea o savoare aparte, de insaţiabilă neîndurare, satisfacţie orgolioasă şi răzbunare fără oprelişti.

Doi, Doi, Invincibilul Doi, Invincibilul Sis2S!

Mi-am temperat pornirile, răspunzându-i Proximei pe ton firesc.

— Mă bucur că gândiţi aşa, Sis2S a trecut printr-o mare încercare. Armata noastră nu are egal, în tot Universul Cunoscut.

— Împărătească Devi, strategia de luptă Vă aparţine

în totalitate. *Încercuirea psi* a fost pentru toţi un model de strategie defensivă.

— Am avut la dispoziţie tehnicienii remarcabili ai Departamentul *psi* al Armatei. Recunosc, Dina Doy mi-a făcut o surpriză prin înfiinţarea lui.

Proxima aprobase, uşor ironică.

— Generalisimul este extrem de inteligentă. A învăţat din exerciţiul ce L-aţi făcut pe vremuri, la Cartierul General, ce arme eficace sunt forţele *psi* şi totodată a demonstrat cât Vă este de loială.

— Posibil. Oricum, aşa orgolioasă, dură şi interesată, mă bazez pe ea.

Nu i-am mărturisit *Proximei mele* cât îmi risipea îndoielile prezenţa Dinei Doy. Mai ales *temerile dinlăuntrul meu*, imposibil de împărtăşit celorlalţi, frica nenorocită, care dezvăluită, ar fi distrus moralul generalilor, comandanţilor, soldaţilor. Vederea profilului de prădător înnăscut, ţinuta falnică în armură, inflexibilitatea, fanatismul ce sfida moartea, mi-au amplificat curajul necesar să aplic *strategia capcanei*. Când am expus-o Consiliului de Apărare Galactică şi Statului major, Generalisimul a fost imediat de acord. Setul de gene moştenit de la un lung şir de războinici exprima ascultarea necondiţionată faţă de Comandantul suprem, împărăteasa Sis2S.

Omnisis era singura care bănuiam că-mi cunoaşte neliniştile ascunse, dar, ciudat, se implicase total, credea în mine cu toată puterea şi îmi susţinuse necondiţionat deciziile. Nu excludesem probabilitatea, ca inamicul să folosească arme *psi*, date fiind antecedentele nefericite din Războiul Just, când Imperiul Monk îi atacase *psi* pe generalii noştri, iar Excelenţa Sa Generalul Doyluce, tatăl Dinei Doy se sinucisese. Sigură de victorie, Federaţia neglijase acest aspect al războiului modern.

Acţiunile *psi* fuseseră coordonate cu precizie. Dirijaţi de înalta Mea Verişoară, specialiştii Armatei desfăşurase

atacuri telepatice asupra comandanţilor şi soldaţilor combatanţi ai Federaţiei, amplificând animozităţile, indisciplina şi dezordinea deja iniţiate de *roboţii kamikaze*. Când contraatacul diviziilor Sis2S se declanşase, comandanţii Federaţiei, surprinşi de tirul navelor noastre de război, descărcate din platformele purtătoare, încercaseră să fugă. Tentativa de retragere eşuase. Controlaţi *psi*, imagini de teroare le cuprinseseră minţile, vedeau desluşit culoarele de zbor blocate de nave de război, aşteptându-i cu foc intens, deschis.

Am ţinut să subliniez.

— Omnisis a fost la înălţime.

Din colţul unde stătuse simulând somnul, H transmisese cu o nuanţă de reproş. *Doar atât ai să-i spui Proximei tale*? L-am admonestat în gând. *Nu te amesteca, H.*

I-am întins înălţimii Sale, arcul şi săgeţile, invitând-o să-şi testeze dibăcia. O ridicare scurtă din sprâncenele date cu tuş marcase surpriza. Nu se grăbise, vizase ţinta pe îndelete. Când concentraţia îi atinsese maximum, am întrebat abrupt.

— Federaţia s-a grăbit să trimită o solie de pace?

Netulburată, dăduse drumul săgeţii.

— Emisarii sunt la frontiere, intrarea în galaxie le este interzisă.

— Vis în Zbor şi flota Migratorilor cum se comportă?

Proxima părea să dea atenţie doar ţintei, zdrelită de lovitura puternică. Aparent calmă, luase o altă săgeată. H murmurase înciudat, *în părătească la ce îţi foloseşte deruta*? *H, vorbeşti prea mult.*

— Sunt sechestraţi într-un *Popas*, pe o planetă periferică. Nu au emis pretenţii, iar Navigatorul înţelept nu a dat vreun semn. Aşteaptă, trag de timp. V-aş sugera, dacă îngăduiţi, să menţinem suspansul.

— Sigur. Văzând şi făcând.

Viitorul încă nu prinsese contur. O mare victorie trebuia să garanteze o pace trainică, folositoare. Analizând la rece, desfiinţarea Federaţiei ar fi fost o colosală prostie. Să înfruntăm singuri fiinţarea în Cosmos, indiferent de nivelul tehnologic, niciodată pe măsura infinitelor provocări ale Universului Cunoscut, era calea sigură spre autodesfiinţare. Dacă luam în calcul şi invazia, contopirea posibilă cu alt Univers, *ce viitor avea specia umană*?

Am alungat din minte imaginea de o clipă a *Reţelei*, unduindu-se pe orizont, întorcându-mi atenţia la înălţimea Sa Proxima, suplă şi determinată, încordându-şi arcul şi trăgând săgeată după săgeată. Siluetă fină, neagră, se deplasa în spaţiul vast al Sălii Armelor, cu gesturi elegante şi precise, nepăsătoare la miile de arme de toate felurile, ce păreau scăpate din firidele transparente ale pereţilor, sugerând că zboară în juru-i, într-un dans periculos, pe viaţă şi pe moarte.

Proxima mea, Şeful Serviciilor Secrete ale Sis2S, ştiind tot ce se întâmplă în galaxie! Fără armata ei nevăzută, sârguincioasă, infiltrată printre duşmani şi prieteni, în toate colţurile imperiului şi printre oamenii Federaţiei, victoria nu ar fi fost posibilă. Acţiunile Serviciului de Informaţii fuseseră nepreţuite. Se indicaseră locurile cele mai bune, pentru pânda la graniţe, fuseseră localizate pe hărţi exacte zonele periculoase, găurile negre, supernovele, giganticii nori de praf, furtunile de meteoriţii, serii imenşi pârjolitori până la mari distanţe, acumulările de gaze toxice şi furtunile magnetice. Ghidaseră competent *roboţii kamikaze* şi semnalaseră slăbiciunile şefilor Federaţiei, modul în care puteau fi exploatate.

Exerciţiul odată terminat, Proxima îşi strecurase mâna în coama lui H, care doritor să compenseze presupusa mea lipsă de recunoştinţă, îi făcea complimente binemeritate, în acelaşi timp admonestându-mă: *împărăteasa mea, nu-i drept să o supui la testul tragerii cu*

arcul, nu dă rezultate în cazul celor puternici.

Nu aveam de gând să întrerup, atâta afecţiune manifestă, *Proxima mea*, la fel de dârză şi lipsită de prejudecăţi ca Dina Doy, avea în plus abilitate, talentul excepţional de a mistifica, rafinament, sesiza nuanţele, amâna, schimba în bine situaţii grave. Fără dotări speciale *psi*, cunoştea oamenii, nu avea egal în manipularea lor.

Structura de *Proxima împărătesei*, înscrisă în genomul ei, garanta dragoste şi loialitate necondiţionată. Mă iubea cum o iubise pe vremuri, pe Sorana A Doua împărătească Pasăre şi mă protejase constant, vigilent, deşi, uneori, aş fi preferat să n-o facă. Odată şi odată trebuia să-i pun întrebarea, care mă chinuise o viaţă. Descoperisem, cu totul întâmplător, un fir şi eram obligată s-o fac. Doar astfel puteam celebra victoria, cu inima împăcată.

Am reluat fraza întreruptă.

— Judecând politic este necesară aducerea la ordin a Federaţiei care a încălcat Tratatul încheiat de după Războiul Just şi nerecunoaşterea Sis2S, ca lider.

Deocamdată, iniţiem sancţiuni. Închidem frontierele galaxiei şi coridoarele de tranzit. Evacuăm Migratorii din *Popasuri* şi renegociem închirierea lor. Stopăm exportul de monkatită. Oprim din faşă acţiunile revanşarde, interzicând producţia de nave de război şi armament. Putem s-o facem, trimiţând Consilieri Sis2S să supravegheze galaxiile acelor Navigatori Cosmici care au participat la război. Galaxia Monk, ce aparţine de drept împăratului Dhwasan, iese complet de sub jurisdicţia Federaţiei. Şi cerem despăgubiri… Fără limite. Ne poate opri cineva?

Înălţimea Sa Proxima aprobase, scuturându-şi graţios umerii înguşti şi răsese scurt, caninii ascuţiţi dezvelindu-se albi, cruzi, între buzele foarte roşii.

Am făcut o pauză atât de lungă, încât pe fruntea albă a înălţimii Sale Proxima se adunaseră cute fine, iar H, sprijinindu-şi capul greu pe labe, mijise ochii, comentând

perplex, *împărăteasă ce s-a mai întâmplat*? Mi-era atât de greu să abordez subiectul, nediscutat vreodată, nici măcar cu mine însămi. Deodată, imperioase, cuvintele acuzatoare explodaseră între pereţii înţesaţi de arme.

— Prin Ordin Imperial vom înfiinţa un înalt Tribunal de Judecată privindu-i pe acei Navigatori ce au sabotat în trecut interesele Sis2S, colaborând cu Sisior…

Mânia şi durerea îmi gâtuiau vocea.

— … implicaţi în moartea tatălui meu, Excelenţa Sa Sisecoute. Proxima de ce ai tăcut atâta timp?

Strălucirea de piatră verde pălise în masca imobilă a feţii.

— Adevărul deplin l-am cunoscut la interogatoriul lui Sisior, dar Orna i-a şters din memorie secvenţele incriminatorii, înainte să vă fie încredinţat. Răscolirea nefericirilor trecute era periculoasă. Împărătesele au nevoie de minte clară, neîmpovărată de…

— L-aţi omorât a doua oară, i-aţi desfiinţat munca, numele…

Proxima mi se aruncase la picioare, mantia roşie se întinsese ca o pată de sânge pe dalele aurite. Suspinele îi întrerupeau şirul vorbelor.

— Împărăteasa mea, Excelenţa Sa Sisecoute e primul înscris pe soclul eroilor din Războiul Just.

— Nu-i adevărat, ştiu listele pe dinafară.

— N-aţi fost demult în Piaţa Arhivelor. Orna a poruncit…

— Fără ştirea mea?

— Monumentul aparţine Arhivelor Sis2S, a fost ridicat din iniţiativa lui Oma. Dedesubtul inscripţiei *Mael Imperatrix*, stă gravat numele *Sisecoute*, *Consilier Imperial*, *Şef al Serviciul Secret Galactic*.

Ieşite din lăcaşurile translucide, armele dansau un dans feroce, izbindu-se ritmic, cu zgomot drăcesc de metal lovit, înfundat, greu, împroşcând scântei, în aerul dens,

înecăcios de fum. Aş fi vrut să plâng, cu râuri de lacrimi, să strig să se cutremure Palatul, *Tată*, *Tată*, *ce ţi-au făcut*?

Răzbunarea se închega la rece, implacabilă, în cadenţa rapidă, ameninţătoare, a strângerii rândurilor eşaloanelor de atac, aşa cum învăţasem pe vremuri, la Academie.

— Îşi vor primi pedeapsa, cu toţii, iar Federaţia va răspunde. Va răspunde!

Îmi recăpătasem controlul, planurile mele prindeau conturul dorit. Am adoptat tonul protocolar.

— Ridicaţi-vă, înălţimea Voastră! Veţi prelua viitoarele negocieri cu învinşii, în calitate de Ambasador împuternicit al împărătesei. Directivele mele sunt clare, fără milă, ochi pentru ochi…

Reuşisem, prima dată în viaţă, să o surprind nepregătită. Încremenită pe podea se sprijinea pe trupul masiv al lui H şi el, nedumerit. Protestase slab, neconvingător. Sesizasem o urmă de anxietate?

— Responsabilitatea mă depăşeşte, delegaţi-l pe…

— Nu aparţine Casei Imperiale. În plus, după serviciile meritorii în slujba a trei împărătesc, cine e mai potrivit să mă reprezinte? Şi acum, fiindcă am punctat esenţialul, să ne pregătim de sărbătoarea victoriei.

Nu îmi venea să cred. O voioşie necunoscută, satisfacţia trufaşă a învingătorilor, a *invincibilului Sis2S*, trepida între zidurile milenare ale Palatului, amplificată de anticiparea festivităţilor care se întrevedeau grandioase, evenimentelor artistice şi distracţiilor din belşug, dar şi de sentimentul unanim, al revenirii la normalitate, din coşmarul unei potenţiale invazii duşmane.

Numeroasa mea suită, înalţii slujbaşi, doamnele de onoare, ofiţerii Gărzii Imperiale, pajii, servitorii, toţi laolaltă, *oameni-oameni* şi *roboţi aproape-oameni*, se grăbeau bine dispuşi, să-şi îndeplinească îndatoririle complicate, legate de protocolul pretenţios, specificat ca

atare, pentru astfel de evenimente. Veselia contagioasă alimenta replicile curtenitoare, complimentele şi conversaţiile pigmentate cu glume. Se vorbea mult, exagerându-se cu bună ştiinţă, despre bătălii şi războaie. Pericolul cel mare trecuse, *Lumea lui Doi*, *Invincibilul Sis2S îşi strivise duşmanii*.

Antrenată de euforia generală, am fost de acord, spre marea mulţumire a Maeştrilor de Protocol să se respecte tradiţiile privind omagierea împărătesei şi Armatei Sale învingătoare.

Aşadar, i-am lăsat pe specialişti să se ocupe de înfăţişarea ceremonială, imaginea împărătesei Sis2S. În final, luciul oglinzilor reflectase o femeie, greu să mă identific cu ea, ţeapănă sub greutatea rochiei conice, ţesută din aur, bătută cu pietre strălucitoare şi a mantiei cu trenă, purtată de douăzeci şi doi de paji. Părul ca focul, ridicat în etaje unduitoare, era împodobit cu cei doi sori de aur, prinşi în piepteni cu diamante scânteietoare.

Eram ultima dintr-o succesiune de împărătese Sis2S, toate asemănătoare, toate în slujba imperiului ocrotit de cei doi sori.

Nu mă deranja pierderea identităţii, ci faptul că eram singură, în contrast cu clonele imperiale, mereu împreună, două câte două, de când întâia împărătească Pasăre întemeiase imperiul Sis2S. Cel care ar fi trebuit să-mi fie alături, împăratul Dhwasan lipsea, faptul părând să nu deranjeze pe nimeni. Foarte adevărat, zvonul răspândit cu pricepere de oamenii înălţimii Sale Proxima, explica absenţa imperială ca fiind datorată unei incursiuni îndepărtate, de cucerire a unor lumi noi. Cuvântul Univers Paralel, fusese strecurat şi el, ambiguu, dar încărcat de ambiţia unor explorări de anvergură, în folosul imperiului. Sismenii nefiind o rasă de invadatori, cucerirea unor teritorii străine apăruse ca o noutate, considerată de unii, aspiraţie vrednică pentru o mare galaxie, iar de alţii, chiar dacă nu o spuneau, o gândeau, că asemenea întreprindere

era firească pentru un descendent Monk.

Poruncisem, premieră pentru întreaga galaxie, să fie invitaţi la serbare, reprezentanţii tuturor planetelor locuite, iar Palatul să-şi deschidă porţile, urmând să găzduiască cele mai multe dintre manifestările şi evenimentele care celebrau victoria.

În prelungirea marilor ziduri, în timp record, fusese înălţată o centură fortificată, ce înconjura o suprafaţă aproape la fel de mare cât întregul Omsis, delimitând spaţii enorme pentru reprezentaţii în aer liber, amfiteatre, săli de spectacole, pavilioane ce adăposteau festinuri rafinate, cu mâncăruri exotice şi fântâni de băutură.

Construcţiile noi, pentru adăpostirea invitaţilor, elegante, îndrăzneţe, cu zeci de etaje avântate pe verticală, fuseseră înălţate din materiale rare, marmură, cristal şi aur, prevăzute cu porticuri, colonade sculptate, scări în volute fantastice, grădini interioare înfrumuseţate cu jocuri de apă.

Profuziunea de flori, ghirlande, buchete, aranjate până în cele mai uitate colţuri, îmbălsăma aerul cu parfumuri proaspete. Înţelesesem, că plantele fuseseră aduse, din serele Nivelului 2 z2 al planetei, apropiat de miezul cald, propice pentru dezvoltarea unor specii vegetale noi, rod al unor încrucişări genetice avansate. Lumini dispuse savant exacerbau culorile, dădeau profunzime şi mister spaţiilor, accentuau efectele de *trompe l'oeil*, modelau suprafeţele transparente.

Ansamblul era feeric, domnea frumuseţea spectaculoasă şi luxul extrem, demn de gusturile pretenţioase ale sismenilor. Sis2S se întrecuse pe sine.

Proiectele puse în practică, într-un timp uimitor de scurt, cu tehnici verificate în mii de ani, depăşiseră aşteptările iar costurile exorbitante nu îngrijoraseră pe cineva. Mareşalul Palatului îmi dăduse liniştit asigurarea, *avem de unde, sismenii merită o astfel de sărbătoare, o aşteaptă*.

Spre deosebire de ceilalţi, Generalul Zelsis era mai reţinut şi mai precaut ca de obicei, Palatul urma să fie la dispoziţia mulţimii. Mărise efectivele Gărzii Imperiale, înzecise efectivele de roboţi paznici, ceruse susţinere din partea Serviciilor Secrete şi a ITIE, dar rămăsese circumspect.

— Serenisimă împărătească, aţi ordonat închiderea graniţelor imperiului?

— O perioadă scurtă, să evităm surprizele. Vă temeţi de sismenii de la periferia galaxiei? E bine să vadă cu proprii ochi, puterea seminţiei căreia aparţin. Pentru unii, călătoria la Omsis, se face odată în viaţă.

Reticent, îşi ţinea privirile plecate.

— Siguranţa împărătesei este sarcină prioritară. Veţi fi expusă, *ca fiinţă reală*, milioanelor de supuşi, toţi doritori să vă vadă, să vă audă. Permiteţi să vă fiu aproape.

Nu îmi era frică să dau ochii, cu milioanele de sismeni, dar înţelept era să nu-l contrazic pe bătrânul soldat.

— Aveţi împuternicirea s-o faceţi. Puneţi-vă de acord cu Maeştrii de Protocol şi Mareşalul Palatului.

Um pregătise, ca în fiece seară, băutura caldă şi mi-o pusese la îndemână, apoi, se instalase de pază lângă uşă, nemişcat. Reuşea să devină una cu ambianţa, părând la fel de inanimat ca uşa masivă, decorată cu medalioane complicate, un fel de accesoriu al ei. Presupuneam, că atitudinea, *robotului aproape-om*, mereu în acţiune, se datora dorinţei de a-mi facilita senzaţia de intimitate. Şi el, ca şi Himera ce stătea de pază pe prag, de cealaltă parte, auzisem zgomotul surd al corpului ei greu, trântindu-se pe pardoseală, nu mă scăpau din ochi. Supravegherea permanentă, putea fi uneori obositoare, o spină iritativă, un complot enervant, iar Um proceda precaut, să prevină, să atenueze neplăcerile unei protecţii nedorite, dar absolut necesare.

Seara era însă una diferită de toate celelalte, Omsisul petrecea frenetic. Pe întreg Nivelul 2, violetul sângeriu al începutului de noapte se diluase în feeria de lumină a festivităţilor, atmosfera era incandescentă, prinsă în păienjenişul orbitor al traseelor focurilor de artificii.

— Um, nu pot înghiţi nicio picătură.

— De înţeles, împărăteasa mea. A fost o zi extraordinară. O voi descrie în…

Datorită emoţiei, nu îşi terminase fraza. Izbucnirile lui afective nu erau o noutate, se exprimau intens, insuficient controlate.

— Spune, m-ai făcut curioasă.

— Pe timpuri, înălţimea Sa Proxima, îmi dăduse misiunea să vă familiarizez cu istoria Sis2S.

— Ai reuşit. Altceva?

— Dacă ne daţi aprobarea, eu şi H, am fi onoraţi, să vă scriem biografia… *Epoca Serenisimei Împărătese Devi*.

— Asociaţia istoricilor şi Arhivele Imperiale consemnează evenimentele şi mari şi mici de pe vremea celei de a întâia Împărătese Pasăre. Au ştire şi de câte ori strănută fiecare sismen. Competiţia e foarte strânsă.

Dincolo de uşă, se auzea H foindu-se, ceea ce însemna că nu-i scăpase vreun cuvânt din discuţie, încurajare indirectă pentru Um.

— Eu şi H avem o viziune mai elaborată, mai subtilă, de prezentare a faptelor. Ca splendoare şi proporţie, Sărbătoarea Victoriei asupra Federaţiei, nu are precedent istoric, începând cu defilarea Armatei… Războinicii falnici, sutele de mii de eroi ai Sis2S, în uniforme de gală sau în armuri strălucitoare, invincibilele care de luptă şi tot armamentul de ultimă generaţie, trecând pe sub arcurile triumfale, sau vizionarea navelor spaţiale. Ce flotă formidabilă! *M-am simţit* cum să spun, mai mândru ca niciodată.

Robotul aproape-om receptase la superlativ

evenimentele, asemenea fiecărui sismen prezent la festivităţile din Omsisul supraaglomerat. Meritul îi aparţinea Generalisimului Dina Doy organizatorul paradei, în care fusese implicat şi Nivelul 1. Ideea de a transmite în direct, demonstraţiile navelor spaţiale, premiera acrobaţiilor în străfundurile siderale, văzute ca imagini tridimensionale proiectate pe orizontul Nivelului 2 avusese un impact major asupra spectatorilor, frenezia atingând cote maxime.

— Aşa şi trebuie, Um.

Lepădându-se de aparenţa somnoroasă, H se strecurase în cameră.

— Împărăteasa mea, uscăciunea savantă, deprinsă la Arhive, nu este capabilă să transmită generaţiilor viitoare căldura cuvintelor Voastre când, de la înălţimea tronului, V-aţi adresat mulţimii, iar prezenţa la marea defilare, purtată de caii balauri ai împărătesei Ma, a fost, credeţi-mă, un adevărat triumf. Un mesaj clar, cu efect covârşitor, pentru galaxiile aparţinând Federaţiei. Să se teamă de Sis2S. *Să se teamă*!

Deşi la distanţă de apartamentele imperiale, freamătul, zgomotele mulţimii dezlănţuite ce îşi consuma energia petrecând în continuare, alungau odihna pe care o dorisem. Partea oficială a festivităţilor fusese încheiată, dar Armata, ofiţerii, soldaţii, *oameni-oameni* şi *roboţii aproape-oameni*, sismenii din toate colţurile Imperiului aveau permisiunea prelungirii distracţiilor până a doua zi.

Îndărătul pleoapelor strânse, în speranţa relaxării totale încă se perindau imaginile uniformelor strălucitoare, talazul revărsat al mulţimii, sutelor de mii de bărbaţi şi femei, înveşmântaţi în haine de sărbătoare, aplaudând, strigând, înghesuindu-se, într-un elan patriotic dementţial.

Doi, *Doi*, *Invincibilul Doi*, *Invincibilul Sis2S* se propaga în unde sonore, făcând să vibreze temeliile planetei, înţeleptul H, şi el, rezumase starea de spirit a galaxiei, traducând-o în termeni personali, neaşteptat de

agresivi. *Să se teamă de Sis2S*, *Doi*, *Doi*, *Invincibilul Doi*…

Recunoşteam, mă implicasem total emoţional. Nu prevăzusem să mă prezint în faţa galaxiei, purtată de caii balauri, dar Orna insistase, susţinând necesitatea ca Ordinul Cavalerilor *psi*, să iasă din anonimat. Nu avusesem replică, în faţa bătrânei, de nerecunoscut, celebrând triumful într-o robă lungă de mătase plisată, cu părul alb strâns într-un coc împletit, acoperit cu o maramă argintie.

Zborul pe enormul disc auriu, fixat de spinările acoperite de solzi ca zăpada, deschiderea aripilor uriaşe, ridicarea spre înălţimi, apoi deplasarea lină, deasupra oceanului de capete ridicate, îmi dezvăluiseră brutal senzaţia formidabilă, a puterii absolute. Nu simţeam greutatea mantiei imperiale, nici a celor doi sori prinşi în şuviţele părului roşu, mângâiate de o boare încinsă. Imponderabilă, puteam să stăpânesc galaxii, lumea întreagă, alte lumi… *Alte lumii* Brăţara până atunci rece se încălzise.

M-am zvârcolit în aşternuturi, un somn ciudat se încropea din secvenţele serbării… Generalisimul biruitor Dina Doy, magnifică în ţinuta vişinie de ceremonie, grea de fireturi, având pe piept, primit atunci, Ordinul Imperial al Meritelor Excepţionale, şi pe scalpul ras o tiară de rubine sângerii, îndemna cu glas adânc, *împărăteasa mea*, *mergem să cucerim şi alte lumi*, iar înălţimea Sa Proxima, misterioasă, în spuma învolburată, a râurilor de muslină, nimeni nu era asemenea ei, îmi şoptea complice, *unei Împărătese Curier nu-i rezistă nici spaţiul*, *nici timpul*…

— Um, mâine, cheamă-l pe Info, la Palat. Acum, adu-mi coiful de aur. Pune-l cât mai aproape de mine. *Să-l visez pe Dhwasan*, *să-i spun toate gândurile mele*.

Capitolul 24

Cât de abil ai transformat vise imposibile în realitate concretă şi ai încheiat fără ezitare un târg.

Ţi-ai atins scopul, dar nu ai reflectat asupra consecinţelor.

Himera

Anticamera sălii de audienţe, altfel vastă şi funcţională, era aglomerată asemenea terminalelor pentru călătorii intergalactice. Personalităţi provenind din cele mai importante instituţii în slujba imperiului, ca înaltul Consiliu Galactic, Academia de Ştiinţe a Galaxiei, Academia Militară sau ITIE, se perindau într-un du-te-vino continuu, început din primele ceasuri ale zilei.

Consolidarea victoriei era imperativ major, primul pas fiind luarea în stăpânire a galaxiei Monk, teritoriile controlate de Federaţie fiind acum ale noastre. Reorganizarea vechiului imperiu al cavalerilor călugări se prefigura dificilă şi de durată, ştiam extrem de putme despre alcătuirea şi resursele lui, despre planetele unde ar fi putut să se adăpostească supravieţuitori ai Razei Morţii. Hărţile la îndemână erau incomplete, nu aveam un inventar galactic fiabil, nefiind consemnate găurile negre, sistemele mari solare, nici cvadrantele unde se năşteau lumi noi, sau aveau loc fenomene cosmice majore. În consecinţă, zborurile intragalactice erau nesigure, periculoase.

Chemasem pentru consultări zeci de savanţi şi specialişti renumiţi, eminenţele ştiinţei Sis2S, cartografi, geologi, astronomi, astrofizicieni, chimişti, geologi, biologi, geneticieni şi mulţi alţii ce ne-ar fi fost necesari, într-o primă etapă a evaluării potenţialului galaxiei, a cărei cârmuire ne revenea în totalitate.

Prim Secretarul Imperial Um şi adjuncţii lui, abia făceau faţă înregistrărilor, consemnărilor, transpunerii în cifre şi date concrete ale propunerilor, pronosticurilor, viitoarelor programe de reconstruire, prima pe listă fiind Marea Planetă Monk.

L-am avut alături, pe Profesorul Sisastran, consilier precaut, implicat vrând-nevrând, în meandrele realităţii dure. Conştientizase, în sfârşit, că, asemenea fenomenelor cosmice, relaţiile interumane puteau fi complicate, greu de

înţeles, imprevizibilul fiind constantă deloc neglijabilă.

Manipulările politice, cu ajutorul ştiinţei, de către Sisior, îl dezamăgiseră profund. Voia să-şi răscumpere naivitatea, dedicându-se cu toată energia descifrării misterelor Universurilor Paralele şi l-am considerat singurul în măsură, să-i informeze pe cei ce urmau să plece în misiune în galaxia Monk, despre *Fenomenul Reţelei* şi consecinţele întâlnirii cu posibilele extensii ale unei *alte dimensiuni*.

Strălucirea incandescentă a celor doi sori, multiplicată de acoperişurile poleite ale Palatului, reflectată în apa havuzurilor, în jeturile diamantine ale cascadelor ce înfrumuseţau grădinile Palatului, îmi inducea o stare de euforie rareori încercată.

— Um, intenţiile privind galaxia Monk, s-au închegat în proiecte viabile?

— Aşa se pare. Sinteza lor Vă va parveni de îndată.

— Transmite-o şi înaltului Consiliu Galactic. Te-am rugat ceva, ieri.

— Excelenţa Sa Vă aşteaptă. Se joacă în grădină, cu H.

Dinspre tufele de bujori, răzbeau hohote de râs, unele subţirele, ascuţite, altele joase, de bas. H se tăvălea între brazdele de flori, coada solzoasă răscolea pământul afânat, risipindu-l pe aleea îngrijită, iar spatele greu, masiv, dislocase parţial bordurile de pietricele azurii. Încântat, Info bătea din palme, îngâna o melodie săltăreaţă şi tropăia în ritmul ei, clătinându-se pe picioruşele subţiri.

Perplexă, am rămas locului, neştiind ce să cred despre cei doi. Consilierii mei de taină, ilustrul Info 22, devenit Comandor Secund al ITIE, împreună cu Himera, *moderatorul de comportament* al împărăteselor! Un amestec halucinant de inocenţă şi înţelepciune, forţă spirituală, ştiinţă înaltă şi infantilism inconştient. Info avea motivaţiile lui, o copilărie inexistentă, trăiri refulate,

responsabilităţi cărora nu se putea sustrage, dar H? Până la urmă, *pisica e tot pisică şi când joacă şah*!

— Împărăteasa mea, strigase Info vesel şi alergase spre mine într-un elan temperat doar de membrele prea fragile, incapabile să susţină o dinamică proporţională cu intenţiile.

Şi de astă dată, mi s-a strâns inima. Indiferent de aprecierile Proximei, *de ticălos bătrân şi manipulator*, clipele lui rare, de exuberanţa sinceră se înscriau în secvenţe unicat. Nu găsea altundeva sprijin afectiv, asemenea celui oferit de mine.

H se ridicase şi îşi scutura atent coama plină de praf. Pocăit, ceruse înţelegere.

— Excelenţa Sa Info şi cu mine am profitat de o mică pauză.

Transmisese scurt, împărătească alină-i frustrarea.

Nu am comentat, sugestia lui H demonstra gentileţe şi îi anula frivolitatea. Am abordat direct subiectul sensibil.

— Info, mi-ai lipsit. Nu te-am văzut la festivităţi.

Mutriţa şifonată, făcuse o grimasă.

— Am avut îndatoriri… prioritare.

— Meriţi o compensaţie. Reînnoim obiceiuri trecute.

Îşi îndesase şepcuţa de catifea peste capul disproporţionat de mare. Clipise ştrengăreşte, cu voioşie forţată, nereuşind să acopere tristeţi vechi.

— Mergem la peşti?

— Mergem la cai!

Vizitarea cailor balauri, aduşi de la Moşia cu Maci, fusese de la bun început restricţionată. Nivelul 2 nu avea deschidere adevărată la exteriorul planetei, aceasta însemnând pentru monştrii cu aripi, obişnuiţi cu libertatea în patru zări, imposibilitatea zborurilor în spaţiul periplanetar. Pentru contracararea senzaţiei de claustrare, se făcuseră amenajări speciale, pajişti cu iarbă deasă, presărate cu maci şi un lac artificial de dimensiuni

impresionante. Locul era păzit cu străşnicie, caii erau consideraţi proprietatea exclusivă a împărătesei, chiar membrii Casei Imperiale aveau nevoie de autorizaţii speciale să intre în zonă.

Personal, admiram caii balauri ca realizare genetică de vârf, simbol viu asociat cu Ordinului Cavalerilor *psi*. Forţa uimitoare, viteza, erau întrecute doar de eleganţa şi frumuseţea lor, devenite etalon estetic.

Plimbarea în rezervaţia cailor nu avea intimitatea micilor escapade la *peşti*. Deşi H lipsea, pretextase o indispoziţie şi eu nu insistasem să vină, eram însoţiţi totuşi, de ofiţeri ai Gărzii Imperiale, de Şeful Grajdurilor Imperiale şi o mulţime de îngrijitori. Prezenţa lor, am avut impresia că îl incomoda pe Info, fie că era ţinta unor priviri curioase, fie că plimbarea în sine, vizitarea cailor îi dădea emoţii. Spre stupoarea suitei, am făcut gestul prohibit de protocol, să-l iau pe Info de mână, o mânuţă transpirată, tremurătoare şi să înaintez câţiva paşi pe întinderea verde, să ne distanţăm de ceilalţi. Iarba era moale, reavănă, mirosea a primăvară-vară, anotimpul mereu acelaşi al Nivelului 2, unde nu ploua şi nu ningea niciodată. Înregistrasem neliniştea lui Info, obrajii palizi, îmbrobonaţi de sudoare, mersul şovăielnic, dar nu o înţelegeam întru totul.

— Împărăteasa mea, onoarea e deosebită, de nevisat, n-aş fi crezut…

— Credeam că te bucuri, trăirile de aici le vei putea transmite prietenilor tăi.

Într-un elan negândit, am avansat ideea.

— Fiind nedeplasabili, am putea să-i vizităm împreună.

Brusc, ca un băieţel neajutorat, Info se oprise, se scuzase ininteligibil.

— Nu, împărăteasa mea. Întâi nu se cade, apoi, unele lucruri, mai bine să nu le vezi.

Poate întâmplător, poate fiindcă cererea mea îl oripilase, îmi transmisese fără voie imagini groteşti.

… într-un bazin căruia nu-i vedeam capătul, alunecau pe luciul unei magme roz scăfârlii enorme, susţinute de proteze-cochilii sidefii, gelatinoase, acoperite de calote, prin subţirimea cărora pulsau circumvoluţii albicioase. Se distingeau frunţi înalte şi globi oculari intens albaştri. Membrele atrofiate, inutile, filiforme, erau ataşate pe un ciot de trunchi, ansamblul structurii amintind meduzele. Lângă parapetele albe, înconjurătoare, străjuiau făpturi de sex incert, gata de ajutor, atente să ofere asistenţă şi să preia comenzi, înveşmântate în robe albe plisate, purtând coifuri ţuguiate legate de fire ce şerpuiau spre stâlpii argintii de susţinere a bolţii…

Prietenii lui Info! Ocrotitoarea Orna pomenise de ei, în treacăt, odată, fără să dea detalii. Eşalonul principal al ITIE, supraveghetori ai galaxiei, mai mult decât simpli depozitari de informaţii, părtaşi la decizii. Atât de mulţi!

… Un zumzet slab, continuu, demonstra o activitate intensă de comunicare, între ei şi ochiul larg deschis al luminatorului, situat în tavanul ameţitor de înalt, din care ţâşneau neîntrerupt, fascicole de raze, repede absorbite de suprafaţa fremătândă a creierelor receptoare. Gelul susţinător se unduia ritmic, în valuri superficiale, concentrice, revenindu-şi rapid pentru preluarea unei alte vibraţii luminoase. Din când în când, guri informe, strigau ordme scurte, retransmiţând energia captată, prelucrată, ca globuri incandescente, dirijate spre coifurile paznicilor în robe albe. Atmosfera densă, încărcată de un dinamism straniu, era traversată de descărcări, fulgere scurte, scurtcircuite ale unor comunicări misterioase. O clipă, dinspre gelul în vibraţie, ochi adânci, neocrotiţi de pleoape, se aţintiseră asupra mea…

Primisem imaginile, o transmisie necontrolată a lui Info, sau creierele gigantice răzbătuseră cu gândul până la mine?

Mi-am închis mintea la viziunea nedorită şi, prefăcân du-mă că nu înţeleg anxietatea *micului ticălos bătrân*, am fost conciliantă.

— Cum vrei tu, era doar o propunere.

Un suspin adânc i se zbătuse în pieptul micuţ.

— În fond, de ce nu?

— Atunci, să chemăm caii, de asta am venit aici.

Ecvusis, Şeful grajdurilor era un bărbat pe măsura funcţiei sale şi am bănuit că fusese creat anume să îngrijească preţioasele animale. Înalt, mai voinic decât ofiţerii Gărzii, îşi purta mândru pletele lungi, albe, strânse la ceafă, curgând pe tunica scurtă de piele solzoasă, împodobită cu blazonul ITIE. Nu îndrăznise să ridice privirea ori să-mi vorbească, fluierase scurt şi rostise o chemare, semănând mai mult cu nechezatul subţire al mânjilor.

Deasupra plaiului neted, pe orizontul clar, apăruse conturat de aurul razelor celor doi sori, cu aripile larg desfăcute, bătând din coada puternică, măiestrul cal balaur. Ecvusis mai fluierase odată şi după o rotire joasă, înaripatul aterizase maiestuos, în faţa noastră, scuturându-şi capul şi înclinându-l în semn de salut.

Am înaintat, am mângâiat îndelung creştetul mătăsos, apoi grumazul voinic şi penajul ca zăpada, adunat pe lângă trupul acoperit cu solzi fini. Atingerea mea exprima mai mult decât admiraţie, afecţiune spontană ori răsplată pentru obedienţa arătată. Perpetuam o legătură ancestrală, moştenire de la împărăteasa Ma.

Info examina splendida creaţie, pierdut, cu răsuflarea tăiată. Încleştat de poala lungă a pelerinei mele, se proptise ferm pe picioruşele debile, străduindu-se să-şi stăpânească emoţia. L-am invitat blând.

— Faci o plimbare? Ai avea o perspectivă interesantă, asupra Palatului Imperial şi al Omsis-ului. *Prietenii tăi te-ar putea însoţi, cu… mintea*.

Cum Info rătăcit în visare, nu răspunsese, Ecvusis intervenise prompt.

— Iertare, împărătească Devi, caii aceştia sunt sacri, Vă aparţin în exclusivitate, Protocolul interzice…

— Protocolul face excepţii, la ordinul meu. Ajută-l pe Excelenţa Sa Info să stea bine pe spatele calului.

Spre stupoarea asistenţei, îngrozită de încălcarea regulilor şi surprinsă de onoarea făcută micului degenerat, chiar dacă înalt Funcţionar ITIE, mi-am desfăcut cordonul mantalei.

— Leagă-l strâns să nu cadă.

Calul şi-a ridicat capul, s-a uitat cu infinită înţelegere către un Info ezitant, incapabil să protesteze şi s-a aplecat suficient de mult cât Ecvusis să-i facă loc între omoplaţi. Şi-a întins aripile, anvergura uriaşă s-a ridicat deasupra noastră şi s-a pierdut în albastrul scânteietor. Am ştiut atunci, că făcusem ce trebuia.

Biroul îmi fusese invadat de corespondenţă, rapoarte şi sinteze, fie scrise, fie înregistrate pe plachete sau comprimate în containerele sferice ale Poştei Imperiale, însoţite de scurte notificări audio, anexate de Um, un fel de mici rezumate, pentru sublinierea urgenţelor. Îmi făcusem bunul obicei, ca înainte de ivirea zorilor şi invazia inevitabilă, conform ritualului Palatului, *a roboţilor aproape-oameni* având în grijă *starea de sănătate şi pregătirea împărătesei*, să rezolv problemele importante ale foarte întinsului şi greu de cârmuit, imperiu Sis2S.

Urmăream prioritar progresele echipajelor Sis2S, răspândite în toată galaxia Monk, cu scopuri precise de prospectare şi evaluare al unui areal cosmic atât de întins, unde câteva milenii domnise indiferenţa faţă de supuşii *oameni-oameni* şi exploatarea sălbatică a resurselor de toate felurile. Eventualele apariţii ale *Reţelei*, ca element invaziv al altui Univers, erau monitorizate de astrofizicieni, dar foarte ciudat, de la instalarea supravegherii continue de către specialiştii noştri, fenomenul nu mai fusese deloc

semnalat.

În fine, deoarece pentru moment, nu mă implicasem direct în tratativele de pace cu Federaţia, responsabilitatea fiindu-i delegată înălţimii Sale Proxima, indirect aveam ştiinţă de fiecare întâlnire, şedinţă, sau schimb de păreri între cele două părţi. Încheierea acordurilor era o chestiune de durată, de târguială politică insalubră. Primeam spre examinare rezumatele întocmite de Secretarii Imperiali sau urmăream în direct cele mai incitante întâlniri, la care Proxima o invita pe înalta Mea Verişoară, frumuseţea ei întunecată stârnind reacţii ciudate, nelinişti. Aparent absentă, ghemuită, înfăşurată în mantaua vie, reptiliană, cu reflexe de apă neagră, Omnisis nu se sfia, să sape adânc în minţile adversarilor.

Parcursesem aproape tot ce mi se părea important, când Um adusese un mesaj aparte, trimis prin curier special, destinat personal împărătesei, expeditorul fiind Academia de înalte Ştiinţe Galactice. Adnotarea precisă, *Secret de interes galactic*, rezervată documentelor strategice foarte importante, sugera urgenţă.

Materialul era amplu, demonstra cât de mult se străduiseră Profesorul Sisastran şi distinşii lui colegi să închege o teorie plauzibilă, pentru probleme ce depăşeau cadrul strâmt al propriei galaxii. Apărată de interdicţia fermă să nu fiu deranjată, am citit şi recitit paginile, am decriptat pasajele cu informaţii codificate şi am memorat tot, reţinând nuanţe, îndoieli şi certitudini, apoi am resigilat materialul, hotărâtă fiind să nu-l las la îndemâna nepricepuţilor. Um anunţase cu jumătate de gură.

— Înălţimea Sa Proxima aşteaptă să fie primită.

Sosirea Proximei aducea o binevenită destindere, intermezzo necesar digerării noutăţilor de la Sisastran. Deşi purta uniforma de lucru, colantul negru, după eleganţa pelerinei ample, de catifea violetă, grea de broderii şi curcubeul de nestemate, un adevărat tezaur purtat pe umerii gracili, menit să impresioneze, am dedus

că merge la o nouă rundă de tratative. Să o scutesc de preambulul impus de etichetă, am anticipat.

— Sunt probleme?

Clătinase capul, cumva nehotărâtă, ametistele din coafura înaltă trimiseseră luciri de nuanţe viorii.

— Nu. Doar o schimbare bruscă de atitudine, din partea Migratorilor. Am primit dis-de-dimineaţă un memoriu, o revendicare din partea Navigatorului înţelept. Susţine cu neruşinare că alianţa cu Federaţia a fost una de conjunctură, acţiunile Migratorilor nefiind de agresiune faţă de Sis2S. Dimpotrivă s-au respectat întocmai prevederile Tratatelor încheiate de-a lungul anilor. În spiritul lor, solicită ca Vis în Zbor cu flota lui, de nave spaţiale, reţinute la periferia galaxiei noastre, să fie trimis acasă. De asemenea, mai cere ridicarea restricţiilor privind celelalte Popasuri.

— Dacă nu o facem, ce se întâmplă? Nu-i lua în seamă. Anunţă-l pe Excelenţa Sa Novosis şi pe Generalisimul Dina

Doy să întărească paza flotei Migratorilor. Să nu le vină idei. Altceva?

H se strecurase bine dispus şi salutase ceremonios, scuturându-şi coama şi făcând complimente la adresa minunăţiei de pelerină. Atmosfera se destinsese, politica fusese pentru moment subiect de prisos.

Nonşalantă, Proxima spusese şi am dedus imediat, că deşi părea o bârfă inocentă, substratul era serios.

— Isprava lui Info e memorabilă, Omsis-ul vuieşte de comentarii privitoare la zbor. Vă este dator vândut, împărăteasa mea. Onoarea făcută se răsfrânge asupra întregului ITIE, mai ales asupra *prietenilor*.

Interceptasem instantaneu mirarea lui H, să fie un strop de gelozie? Posibil, nu-l suportă pe Info.

Oh, cât de bine mă cunoştea *Proxima mea*, tatona terenul să-şi confirme suspiciunile şi cât de inocent era H!

Nu m-am lăsat prinsă în capcană. Am ocolit miezul fierbinte.

— Ce ştii despre prietenii lui Info? Sunt speciali.

— Sigur. Opera înălţimilor lor, Sisma şi Sismael. Contingentul cel mai de temut al ITIE. Capacităţi *psi* excepţionale, gândire pură, neîngrădită de balastul corpului cu organe consumatoare de energie, dorinţe destabilizatoare, activităţi interferenţe şi… recluziune totală. Contactul cu exteriorul este echivalentul morţii iminente, pentru structurile delicate, distrugerea coloniei *supraînteligente*.

— Înţeleg, că nu i-ai văzut.

— Nu şi nici nu doresc. Despre *mutilaţii genetic* am informaţii suficiente. Să-şi facă treaba, atât.

— De ce eşti pornită?

— Iertare. Fără *armata psi*, Federaţia s-ar fi lălăit acum în grădinile Palatului. Sincer, nu am nimic cu creierele de la ITIE.

Nu m-am abţinut să observ.

— Exceptând situaţia când activitatea ITIE interferă cu cea a Serviciilor Secrete.

Se întorsese uşor spre H, sprijin moral de circumstanţă.

— Ni se reproşează de către Federaţie, promovarea *apartheid-uliii genetic*, împingerea dincolo de limitele etice, a tehnologiilor genetice. Zilele trecute, un Navigator Cosmic ne-a acuzat pe faţă, în timpul negocierilor.

— Cine a îndrăznit? Din ce galaxie?

Răsese uşor, ridicând nepăsătoare umerii acoperiţi de violetul catifelei.

— Nesemnificativ. Nu-mi mai amintesc. A, s-a semnalat explozia unei nave intergalactice, în imediata apropiere a frontierelor imperiului. La ancheta preliminară, patrulele noastre spaţiale, au identificat rămăşiţele, ca aparţinându-i. De fapt, nu ne mai

interesează. Serenisimă împărătească, îmi permiteţi să mă retrag?

Mărturisesc, spre consternarea lui H, relatarea Proximei mă lăsase rece, ce făcuse, era bine făcut. *Sis2S era deasupra criticilor şi suspiciunilor*. I-am întins documentul secret primit de la Sisartran.

— Poţi pleca. Studiază raportul, pune-l la loc sigur.

Poate reuşisem s-o conving pe Proxima, dar nu eram absolut sigură, cât de dezinteresată fusesem, acordându-i unei persoane, ce nu făcea parte din Familia Imperială, favorurilor plimbării pe caii-balauri, dar Info, *ticălosul bătrân*, nu se lăsase înşelat. Îşi instalase persoana măruntă în fotoliul cel mai apropiat de mine şi îşi adusese aminte încântat, cu gentileţe, de inocentele escapade făcute *la peşti*, apoi, încă sub emoţia zborului pe calul balaur, povestise, recunoscându-şi cu umor teama, peripeţiile plimbării în văzduh. Treptat, confesiunea se nuanţase, rememorările sentimentale devenind chestionări directe.

— Împărăteasa mea, ai realizat şi vreau să-ţi cer iertare, că dincolo de amuzamentul din după-amiezile petrecute împreună la iaz, eram *interesat* şi de *studiul mulţimilor în goana după hrană*. Presupunând că mă bucur de clemenţa imperială, mai îndrăznesc să întreb, cum pot să mă revanşez, *eu şi prietenii mei*, pentru privilegiul zborului pe un cal fantastic?

Ar fi fost inutil să-mi declin *interesul ca motor principal*, reflectasem îndelung la practica străveche *a mitei imperiale*, pentru consolidarea relaţiei cu supuşii, dar situaţia avea totuşi, o latură generoasă, afectivă.

— Info, am păstrat intactă legătura veche, *de suflet*, din călătoria împreună, în nava ce mă aducea de pe Terra pe Sis2S, în ciuda faptului, *că erai în misiune* şi apropierea de mine s-a bazat *pe înşelăciune*, pe aspectul tău de copil neajutorat. Nu-ţi reproşez nimic, mi-ai fost de atunci mereu aproape. Fiindcă ai întrebat, da, vreau două lucruri. Primul, să aflu exact, ce s-a întâmplat cu tatăl meu,

Excelenţa Sa Sisecoute. *Prietenii tăi* cunosc adevărul, ceilalţi din jur sunt fie confuzi, fie mă protejează să nu descopăr adevăruri greu de suportat.

Info îşi recăpătase seninătatea, începusem clarificarea unor aspecte sumbre şi îşi încolăcise picioarele sub el, făcându-şi loc, ca într-un culcuş, între pernele fotoliului. Remarcase, împins de curiozitate.

— Împărăteasa mea, de ce demarezi atât de târziu, de una singură, o cercetare?

— Când locuiam pe Terra, doica mea considera slăbiciune, moft, pretenţia ca tata să fie permanent cu mine, dată fiind importanţa *misiunilor* lui, fără să precizeze care erau acelea. Ajunsă aici, la Academie, n-am îndrăznit să iniţiez vreun demers. Substratul real a fost teama de acuzaţia, în trecutul lui, a vreunei greşeli, numele lui nefiind gravat pe lista eroilor, mă refer la monumentul împărătesei Mael. Intrarea la Academie, mi-a alungat bănuielile, fiica unui trădător nu ar fi fost acceptată.

— Problemă remediată.

— Târziu.

Info se răsucise iarăşi, nu-şi găsea o poziţie confortabilă. Preocupat, insistase.

— Cea declanşat căutarea?

— Întâi, mi-au atras atenţia, la interogatorii, aluziile veninoase ale lui Sisior apoi, conversaţiile detectate, când i-am supravegheat *psi* pe comandanţii Navigatorilor Cosmici. Înaintea atacului se lăudau şi râdeau, *împărăteasa sismenilor va împărtăşi soarta lui Sisecoute. Aşa tată, aşa fiică. Neoamenii sunt răzbunători, n-au uitat genocidul împărătesei Phoebe*.

— Poţi cere extrădarea lor.

— Imposibil, au pierit în timpul *încercuirii*. Aş fi vrut să fac eu însumi investigarea *psi*, *întoarcerea în trecut*, dar sunt prea implicată emoţional.

— Am înţeles. A doua dorinţă, Serenisimă

împărătească?

Încercam să-mi stăpânesc tremurul vocii.

— Ajutaţi-mă să ajung la *El*, în *celălalt Univers*.

Tăcerea dintre noi se interpusese densă, populată de temeri, responsabilităţi asumate, frică de necunoscut. Info, copil îmbătrânit prematur, lipsit de vlagă, părea că-şi diminuase proporţiile, o marionetă veche, nefuncţională, incapabilă să-şi poarte capul diform, adâncit în speteaza moale, tapisată. Un fior străbătuse ţeasta lipsită de păr.

— Împărăteasa mea, îţi vom îndeplini ordinul. Cu o condiţie.

Albastrul şters al ochilor, mă cântărea calm, cu o neţărmurită duioşie.

— Accept. Orice.

— Convoacă-le, în secret, pe înaltele Mătuşi Imperiale, Sisma şi Sismael. Cere-le să înceapă crearea unei clone imperiale, *o împărătească identică ţie*.

Generalul Zelsis nu întrebase nimic. Fără un cuvânt îşi aruncase pe umeri mantaua de invizibilitate, autoportantă, utilă pentru deplasări incognito, pe distanţe mici şi îl urmărise pe Um, ajutându-mă să o îmbrac pe a mea. Plin de bune intenţii, *robotul aproape-om* se oferise:

— Serenisimă împărătească, pot să vă însoţesc şi eu?

— Nu-i necesar, Um. Ar fi bine ca lipsa mea să nu se observe.

Nu ştiu ce imbold nedefinit mă îndemna să am în preajmă, de această dată, doar un *om-om*, devotat, neimplicat în intrigi, dedicat unui singur scop, *împlinirea datoriei*.

Nevăzuţi, am trecut printre gărzi, doamne de onoare, paji şi slujbaşi mărunţi, majoritatea *roboţi aproape-oameni*, absorbiţi de îndatoririle ţinând de bunul mers al giganticei instituţii, Palatul Imperial. Singurul alarmat, trezit brusc din siesta prelungită, fusese H, unicul capabil să-mi simtă prezenţa, chiar dacă nu mă vedea.

— Împărăteasa mea, unde pleci la lăsarea nopţii? Vin şi eu.

— Mergi la Um. Parcă voiaţi să-mi scrieţi biografia, începeţi de astăzi.

Recomandarea am făcut-o într-o doară, însă în sine-mi presimţeam că, mai devreme sau mai târziu, urma să se schimbe, să se întâmple *ceva*.

Ne-am ridicat Im, am planat fără grabă, deasupra zidurilor groase, a turnurilor de pază, a întinderilor de vegetaţie luxuriantă, ce îmbrăţişau clădirile fastuoase, curţile poleite, monumentele. Ochiurile netede de apă, fântânile şi iazurile, reflectau noaptea coborâtă peste Omsis, un voal tainic ţesut dintr-un miraj violet, străbătut de fuioare argintii, despărţitoare ale umbrelor sângerii, tremurătoare, de sclipirile vii ale belşugului de lumini revărsate prin pereţi transparenţi şi nenumărate ferestre.

Fără pereche, Palatul Imperial întruchipa măreţia aşezămintelor imune la trecerea timpului, era simbolul necontestat al puterii şi splendorii perene, însă ceva se rupsese în mine, nu regăseam în frumuseţea impunătoare, anxietatea dulce a căutării locului unde trăia *El*

— Generale, de când lucrezi la Palat? Ţi-ai dorit vreodată să fiu în altă parte?

Îşi ridicase surprins marginea glugii de pe faţă. Un fir de lumină îi rătăcise pe obrajii aspri expunând dunga roşie, urâtă, a cicatricei, fără să-i altereze expresia plăcută, de sinceritate înţeleaptă.

— De pe vremea împărătesei Ma. E cel mai frumos loc, unde ar dori un om să trăiască. De ce întrebaţi?

— Mi-a fost trimis astăzi un document important, obsedant. Să-mi explic poziţia. *Nonă*, *locuitorilor galaxiei Sis2S*, *făpturi ale Invincibilului Doi*, ne-a intrat, imposibil de extras din minte şi viscere, ideea exacerbată, consolidată după ultimul război, a superiorităţii detaşate faţă de restul Universului, de asemenea, convingerea că

acest Univers *al nostru* este unul excepţional…

Cum să împărtăşesc reprezentările tridimensionale, de neuitat, a celor două Universuri ce mi se perindau vivace în minte, din laboratorul Navigatorului Suprem, Călăuză a Căilor Ascunse, mai ales cercul înscris cu roşu delimitând cvadrantul cosmic minuscul, ce adăpostea invizibilă, din cauza micimii ei, galaxia Sis2S. Ce imagine frustrantă pentru orgoliul unui sismen…

În faţa noastră se întindea amfiteatrul construit pentru sărbătorirea victoriei, în Marea Ripostă. Structura semicirculară, de marmură albă era slab luminată, un castron ovoidal, gigantic, cu interiorul tăiat în trepte line, oprite la arena de gazon întunecat. Aici zgomotele Palatului, care nu se odihnea nici noaptea, se auzeau vagi, îndepărtate. Am coborât şi am stat pe banchetele de piatră, acoperite cu perne şi stofe preţioase, menite să ofere confort, în timpul spectacolelor prelungite.

Zelsis ştia să asculte, tăcerea lui mă încuraja să-mi ordonez gândurile, dându-mi senzaţia că anticipa ceea ce încercam să spun, chiar dacă trunchiat, cu omisiuni.

— În fapt, suntem un grăunte la cheremul forţelor infinite, valul mic al unui ocean, aruncat şi el într-un ocean mai mare. Un infinit mic, înghiţit de alte infinituri…

— Infinitul e infinit şi atât, poate ar fi nimerit să-l redefinim, mă îndoiesc să putem, fiindcă *noi suntem finiţi*, rezumase Generalul.

Era hazardat să pomenesc, chiar în cuvinte puţine, de raportul lui Sisartran, precis, fantastic şi înspăimântător totodată, imensă provocare, de la început până la sfârşit.

… Pe marea creaţiei, învăluiţi în pulsaţii roşii, plutesc îmbrăţişaţi Universul nostru şi Universul paralel, din ambele izbucnesc valuri de energie şi materie siderală, se contopesc, într-o eternă expansiune…

Susţinut de formule, ecuaţii, statistici impresionante,

documentul expunea clar, cum de milioane de ani, *celălalt* Univers coexista, interacţiona şi înconjura Universul *nostru* deschidea Portaluri, emitea bucle de energie, perdele radiante, reţele încărcate de forţe dătătoare de viaţă. O lume *geamănă*, *predominant emoţională*, guvernată de legi speciale, expresie alternativă, complementară legilor Lumii noastre, acaparatoare, obsesivă, exigentă, creatoare de dependenţă. Geloasă pe forţa, inventivitatea, arhitectura materiei… dar având, pentru propria desăvârşire, nevoie de ea… de *materia vie*, *conştientă*…

Generalul Zelsis păruse că ghiceşte unde îmi călătoresc gândurile, dar le interpretase cu bunul simţ ce-l caracteriza.

— Sunt doar un soldat îmbătrânit în meserie, nici filosof, nici om de ştiinţă. Am aflat, de la aghiotantul meu, *robot aproape-om*, despre teoriile cosmogonice difuzate prin roboţii de la Astrofizică ca şi de acurateţea depistării Portalurilor spre Universul paralel.

Acoperământul invizibil alunecase, descoperindu-i tunsoarea scurtă, părul ţepos, înspicat cu alb. Clătinase capul cu amărăciune.

— Iertare, poate sunt prea direct. Mă preocupă prioritar, soarta împăratului Dhwasan.

I-am răspuns cu un oftat, manifestare nepotrivită unei împărătesc, dar ştiam că mă înţelege.

— De asta am venit aici. Pentru prima etapă a unui plan, ce trebuie îndeplinit, tară greşeală, în cel mai strict secret. Aranjează discret o călătorie la Moşia cu Maci. Anunţă înaltelor Mele Mătuşi vizita, una de lucru. Mergem însoţiţi de câţiva ofiţeri, chiar mâine, dacă se poate. Găseşte o acoperire, să nu se afle de plecare.

Capitolul 24

Lumile noi se nasc pe tărâmul dintre lumi.

Himera

Absenţa mea fusese observată de Um, care spre lauda lui, nu comentase, ca altă dată. Mai mult, ca să-i canalizeze curiozitatea în alte direcţii, îl învinuise de lene pe H, biograf *en titre* şi îi pusese în braţe materialele de arhivă privind activitatea Căpitanului D. la Academia Militară.

Mă ajutase să-mi schimb colantul negru, cu halatul comod descoperit în garderoba imperială, albastru, brodat cu nori pufoşi, preferatul lui Dhwasan. Nu înţelegeam dacă atenţia delicată, din partea *robotului aproape-om*, se datora acumulării de percepţii misterioase, ori funcţionării miilor de senzori din propria-i structură, ce-mi înregistrau instantaneu *starea de bine*, cocoloşită în moliciunea ţesăturii, păstrând încă ameţitor, mirosul *Lui* amestecat cu vagi efluvii de ambră.

Alert, Um aşezase pe birou, în teancuri, plachetele cu toate documentele privind construirea navelor interdimensionale, apoi dintr-odată se potolise, aşteptând, în nemişcarea specifică maşinilor, ordinele.

— Anunţă Curtea, sunt bine, sănătoasă, am mult de lucru, să nu mă întrerupă pentru mofturi.

— I-am prevenit deja.

— Sper să reuşim împreună, în linişte, descifrarea a ce şi cât se ştie, despre călătoriile în alte Universuri, latura tehnologică. Intenţionez să-i cer părerea şi Profesorului Sisastran. Cheamă-l chiar astăzi, la Palat. Aranjează un cadru confortabil, să fie relaxat şi deschis oricăror propuneri.

Întrevederea cu Sisastran, în foişorul unde îl primisem, pregătit de Um, se dovedise plăcută într-un fel, dar dezamăgitoare în altfel, îmi făcusem prea multe iluzii.

— Accesarea Universului Paralel a fost multă vreme obsesia savanţilor Sis2S, fizicienilor, astrofizicienilor şi proiectanţilor de maşini spaţiale. Împărăteasa Ma a fost iniţiatorul şi finanţatorul celor mai promiţătoare studii în domeniu, conduse de Profesorul Jeff Aystos pe Terra,

concretizat în construirea unei nave interdimensionale.

— Bine, asta ştiam, dar mai departe?

— După explozia şi nenorocirea care a precedat alte nenorociri, Războiul Just şi pierderea S or unei A Doua împărătească Pasăre, au existat reticenţe în abordarea chestiunii.

— De atunci, nu s-a lucrat nimic, nimic?

— Ba da, fără elan şi fără rezultate.

Am pus întrebarea căreia nu-i găsisem răspuns, în căutările făcute împreună cu un strădania noastră rezumându-se la descifrarea unui minimum teoretic de matematică pură şi dificil de aprofundat, trecerea în revistă, a vastei, haoticei acumulări de concepte, teorii eşuate în planuri şi schiţe fără o aplicare practică, viabilă.

— Nu s-a putut porni de la studiile Profesorului Jeff Aystos, de la proiectele deja existente ale navei interdimensionale? Fragmente din ea, modulul ocupat de EI Rey Falcon, au ajuns, se ştie, în *celălalt* Univers.

— Secretele construcţiei, macheta navei s-au pierdut, aşa am înţeles de la confraţi.

— Ai noştri nu vor sau nu sunt în stare să ducă la bun sfârşit o astfel de întreprindere?

Îl provocasem intenţionat, îndoiala privind priceperea savanţilor Sis2S nu-i căzuse bine, se apărase.

— Competenţe există, însă obţinerea de rezultate e o chestiune de durată.

— Presupunând că am avea planurile de construcţie…

Motivul interesului meu acut pentru călătorii inter dimensionale, nefiindu-i secret, îl înflăcărase brusc.

— Am economisi timp şi muncă.

Nu i-am dat răgaz, trebuia să-i forţez mâna, am fost dinadins ironică:

— În caz contrar, ne dăm bătuţi, lăsăm pe alţii să ne-o ia înainte.

Trăsăturile distinse se crispaseră, prestigiul savanţilor Sis2S era luat în derâdere. Nu voisem să-l umilesc, însă eram disperată şi mi-am exprimat clar nemulţumirea.

Reacţia fusese imediată.

— Serenisimă împărătească, voi transmite porunca mai departe, promit rezultate în cel mai scurt timp.

Se retrăsese imediat, sarcina ce şi-o luase nu era uşoară, dar nu aveam de gând să-l cruţ, el ca şi ceilalţi iluştri savanţi ai Academiei beneficiaseră de tot sprijinul care-l putea oferi împărăteasa Sis2S.

Urmaseră câteva ore de calm paradiziac, petrecute în foişorul susţinut de colonete delicate, de aur filigranat, ce oferea o uimitoare vedere de sus, asupra Palatului Imperial, a vastelor curţi interioare, pavate cu mozaicuri sclipitoare şi fântânilor ce răsfrângeau lumina celor doi sori, în uluitoare jocuri de apă, jeturi înalte devenite curcubeie fantastice.

Nu ştiu cât de mult gustase Sisartran priveliştea, dar doamnele de onoare, ce mi se alăturaseră după plecarea lui, o elogiaseră în cuvinte meşteşugite, se întrecuseră să-mi fie pe plac, spuseseră versuri, glumiseră, se referiseră la întâmplări ce evocau momentele glorioase ale domniilor Împărăteselor, din vremuri apuse, creaseră atmosfera de euforie tipică Sis2S. Pajii aduseseră fructe şi dulciuri, turnaseră ceai în ceşcuţe, asemenea viselor materializate în transparenţe de porţelan, şi aprinseseră mirodenii în vase mari, aşezate astfel încât vălătucii de aer parfumat să urce până la bolţile pictate. Am intrat în jocul de spumoasă mondenitate, apreciindu-le erudiţia, sensibilitatea, rafinamentul toaletelor, ştiind, că laudele mele urmau să fie repetate zile la rând, alimentând orgolii sau mici invidii.

Trăsesem linie, ziua se împlinea rotundă, un fruct ce urma să se coacă, rotiţele *planului* începuseră să se învârtească, dar ştiut este că lucrurile bune sunt rare şi de scurtă durată.

Pacea idilică fusese întreruptă de sosirea neanunţată, avea acest drept, a înălţimii Sale Proxima. După expresia înverşunată, paloarea neobişnuită şi ţinuta, colant negru cu pelerină fastuoasă, am dedus imediat că venise direct de la Tratative. Cu reverenţe scurte, sfioase, ciripitorul, încântătorul stol de doamne de onoare se risipise.

— Ceva grav?

— Migratorii au reuşit să mă scoată din sărite, obrăznicia lor nu are margini, au trimis la discuţii încă o delegaţie. De această dată, insistă, susţin, că Vis în Zbor a fost cel ce a uneltit, de capul lui, să se alieze cu Federaţia, iar noi, conform unui paragraf anume, din Tratatul încheiat cu ei, suntem datori să-l trimitem înapoi şi să ridicăm interdicţiile pentru Popasuri.

— Ce le-ai răspuns?

Zâmbetul ambiguu arcuise dispreţuitor buzele fardate.

— Nu le-am dat satisfacţia unei riposte, la enervare. I-am întrebat ce avantaje obţineau, în cazul care Federaţia câştiga războiul şi le-am promis o anchetă punctuală, cu martori, privind înţelegerile militare din interiorul Federaţiei, prealabile agresiunii.

Impecabilă, *Proxima mea*\ Navigatorul înţelept, nu era atât de înţelept cum voia să pară, nu rezistase la testul timpului, urma cât de curând să suporte costurile duplicităţii.

— Perfect. Între timp, daţi liber exportului cu monkatită, dar creşte-ţi preţurile astronomic. Dezafectaţi demonstrativ câteva *Popasuri*, radeţi clădirile, amenajările. Expediaţi acasă eventualii rezidenţi Migratori. Cancelaria Imperială va trimite o notă de înştiinţare şi Excelenţei Sale Novosis, privind noile dispoziţii.

Înălţimea Sa zâmbise iarăşi, un zâmbet radiind străluciri verzi, de admiraţie fără margini. Ca întotdeauna, gândeam pe aceeaşi lungime de undă.

Um se înclinase şi anunţase, cu tonul emfatic, al etichetei.

— Înălţimea Sa Omnisis şi Excelenţa Sa Info solicită…

Momentul de înţelegere deplină când potriveam *împreună* firele urzelii complicate a politicei Sis2S se spulberase. Iritată, îşi potrivise în grabă faldurile pelerinei preţioase şi-i salutase rece pe nou veniţi, fără să privească în direcţia lui Info şi ceruse permisiunea să se retragă. Nu-i înţelegeam adversitatea nestinsă, faţă de *ticălosul bătrân*, i-am prins din zbor doar gândul, *nu intru în jocul cooperării cu prefăcutul ăsta*.

Info fusese suficient de preocupat încât să nu dea atenţie atitudinii neprietenoase a înălţimii Sale şi îşi făcuse loc, împingându-se cu mâinile şi picioarele, în cel mai mare jilţ la îndemână, în stare să-l cuprindă cu totul.

Posomorât, aşteptase ca Omnisis şi trena ei vie să-şi găsească cel mai apropiat loc lângă mine, manevră devenită obicei, apoi lansase fără să se scuze.

— Împărăteasa mea, am auzit dispoziţiile date înălţimii Sale, referitoare la Migratori. Va trebui să le revocaţi, pentru binele *planului* nostru. În aceeaşi ordine de idei, mulţumesc pentru veştile bune de la Moşia cu Maci.

Omnisis îşi aţintise privirea de jar asupra mea, aşteptându-mi înfrigurată, nerăbdătoare, reacţia. Trebuia s-o scot din ecuaţie, impacienţa ei era la fel de supărătoare precum cererile lui Info. Am dat brutal deoparte tivul trenei şerpuitoare, neîngăduindu-i să-mi atingă picioarele.

— Ea, ce caută aici?

— Fără înalta Voastră Verişoară, *planul* e imposibil de realizat. Aveţi în comun abilităţi *psi*, fiind singura compatibilă, ca sursă de alimentare cu energie *psi*.

Nu mi-a păsat că, probabil jignită, Omnisis oprise explorările îndrăzneţe ale trenei, înfăşurându-se strâns în

negrul licăritor. Indiferent de înrudirea noastră, pretenţiile ei acaparatoare mă sufocau.

— Înţelegerea noastră a fost secretă, nu includea o terţă persoană. *Prietenii tăi* au avut ideea?

Feţişoara boţită se crispase, obrajii traşi aveau o tentă nesănătoasă covârşită de gravitatea promisiunilor, a grijilor. Atunci mi-a răsărit în faţă adevărul, Info era *bătrân*, *foarte bătrân*, vorbea ca un bătrân.

— Asemenea *Prietenilor mei*, am datoria să ocrotesc deopotrivă împărăteasa şi galaxia Sis2S. Trecerea, oricât de scurtă, *în altă dimensiune*, presupune pericole chiar pentru un Curier experimentat, unul dintre acestea fiind imposibilitatea întoarcerii în Universul nostru. Ce se întâmplă cu un imperiu lăsat fără cârmuitor? Să-mi fie iertată aluzia la o asemenea situaţie, acum pot să vorbesc despre ea, fiindcă ce am văzut la Moşia cu Maci… *e poliţa de asigurare*.

Nenorocitul de Info, cât de puţină îi era loialitatea! Rămăsesem fără cuvinte, Proxima avea dreptate, era nedemn de prea multă afecţiune, mila cu care îl onorasem, dispus oricând să mă trădeze.

Îmi prinsese gândul lăsat liber. Privirea obosită se înviorase deodată, sărise, neaşteptată demonstraţie de energie, de la înălţimea jilţului, lângă Omnisis. Continuase plin de cutezanţă.

— Nepreţuita mea împărătească, *nemernicul bătrân* va spune o poveste nădăjduind, că nu-l vei învinui pe nedrept. Cu ani în urmă, la ordinul lui Orna am fost trimis, în taină, la Palat. M-a primit însăşi Serenisima împărătească Phoebe. Nu mai văzusem o fiinţă ca ea. Fiica Perfectei, căreia să-i dedici sufletul, viaţa… chintesenţa galaxiei Sis2S.

Info se rătăcise în hăţişul melancolic al amintirilor, dar l-am lăsat să continue nestânjenit.

— Nu erau gărzi sau slujitori prin preajmă, exceptând

o femeie voinică, înaltă, îmbrăcată în haine de piele şi purtând arme ciudate, chiar un jungher lat, îndesat în tureatca cizmei. Împărăteasa îmi observase teama, surâsese cu înţelegere şi o prezentase ca fiind înălţimea Sa Prinţesa Terasis, descendentă directă a împărătesei Războinice. Lămuririle, ajutase binevoitor Serenisima, aveau rostul de a mă adapta mai uşor la importanta misiune ce îmi revenea. Atunci am observat că ţinea strâns la piept, cu infinită grijă, un pachet mişcător, înfăşurat în mătase. Apoi adăugase porunca, de atunci îmi va fi veşnic gravat în minte, *aveţi grijă de Alteţa Sa Imperială*, *e bucuria*, *rostul vieţii mele şi viitorul Sis2S*, iar Prinţesa Terasis a jurat să protejeze cu propria viaţă *minunea*, care gângurea şi îşi agita mânuţele în scutece. Fără s-o lungesc, în nava spaţială cursa Sis2S spre Terra, s-a îmbarcat o mamă suspicioasă, înfăşurată într-o pelerină amplă, cu doi copii mici, unul în braţe şi altul de mână.

Info inspirase, un spasm adânc cutreierase toracele debil.

— Au trecut anii şi am primit din nou, misiunea să fiu însoţitorul secret al Alteţei Sale Imperiale, chipeş căpitan, neştiutor al identităţii sale adevărate, în drumul înapoi, spre casă. Am zburat pe acelaşi traseu de zbor, Terra-Sis2S. Dar asta o ştii prea bine…

Un trăsnet despicase orizontul! Destăinuirea era adevărată?

— Cum să te cred? De ce m-a trimis împărăteasa din nou, pe Terra?

— O conjunctură specială a complicat lucrurile. Aţi fost adusă pe Sis2S, de către Excelenţa Sa Sisecoute şi Prinţesa Terasis, să fiţi prezentată mamei adevărate, împărăteasa Phoebe, dar existenţa unui *nou născut* la Palat era dificil de ascuns multă vreme. Ar fi fost necesare prea multe explicaţii, climatul politic era neprielnic şi s-a hotărât ca mai departe, creşterea şi educaţia Voastră, o perioadă de timp, să se desăvârşească pe Terra. Deoarece

o nouă deplasare, înapoi pe Terra, a Excelenţei Sale Sisecoute ar fi ridicat întrebări, a preferat să mă desemneze pe mine, ca însoţitor.

— Nu ai suflat o vorbă.

— Amintirile mi-au revenit în forţă, la Moşia cu Maci. Du-te *s-o vezi*, împărăteasa mea, de fapt, *să te vezi*. Nu mă învinui de nestatornicie.

Nu era loc de alte vorbe, am plecat de acolo, trecând ca furtuna prin zidurile groase, dincolo, în parcul cufundat în tăcere, să-mi limpezesc inima şi mintea grele, obosite, de atâtea secrete. Până şi *doica*, înălţimea Sa Terasis, îmi ascunsese adevărul. Nu-i ştiusem numele şi *nu îl rostisem vreodată*.

Speriaţi de izbucnirea mea, Info şi Omnisis nu se clintiseră, aşteptând anxioşi să mă întorc, neştiind la ce să se aştepte. Nu le-am făcut reproşuri privind complicitatea la taine vechi, dezvăluite atât de târziu, esenţial era să mergem înainte.

— În ce context, să mă dezic de hotărâri importante?

— În acest moment, *Portalurile* dintre *noi* şi Universul Paralel sunt studiate intensiv şi monitorizate, folosirea lor ar atrage atenţia. În plus, nu sunt sigure, deschiderea şi închiderea lor e imprevizibilă, iar dacă avem în vedere distanţele şi interdicţia împărăteselor de a părăsi Omsisul, opţiunea cade. *Prietenii mei* cunosc un secret păstrat cu multă atenţie. Universul nostru e viu, traversat dintr-o parte în cealaltă, de coridoare preformate, stabile, *meridianele energetice*. Se poate călători prin ele cu viteza gândului, ajungând instantaneu la destinaţia pe care ţi-ai propus-o *mental Precizez*, *pot fi accesate numai de Curieri*, nu de muritorii de rând. În vremuri îndepărtate, seminţii dispărute, dotate cu abilităţi misterioase, le utilizau prioritar pentru transport.

— Info, revino la timpul prezent, la interesele noastre.

— *Scurtăturile* cum au fost denumite, sunt căi de elecţie ale comunicării între dimensiuni paralele. Rapide, în ambele direcţii, dus-întors.

Explodasem de indignare.

— De ce aţi dosit atâta timp, cu bună ştiinţă cunoştinţe vitale pentru Imperiu? Meritaţi o puniţie exemplară!

Info rămăsese netulburat şi replicase calm.

— Cunoaşterea noastră e rezultatul experimentelor *psi*, stadiul în care *ştim doar că există*, fără conotaţii concrete, coordonate, trasee. Migratorii au moştenit secretul său, foarte puţin probabil, explorând Cosmosul l-au descoperit singuri, dar asta într-un trecut îndepărtat. Intră în categoria cunoştinţelor sacre, ce nu pot fi înţelese de oricine, folosirea traseelor energetice nu e o glumă.

— Şi totuşi Migratorii le au la îndemână!

— O, nu. Singurul posesor de drept, care le păzeşte cu străşnicie, neîmpărtăşindu-le nici propriilor semeni, este Senioria Sa Navigatorul Suprem, Călăuza Căilor Ascunse. *Prietenii mei*, au reuşit să ia legătura cu el şi i-au cerut *hărţile meridianelor energetice* ale Universului nostru.

Speranţa luminase încăperea vastă.

— A fost favorabil cererii noastre?

— Numai fiindcă *ştia cine este Curierul Sis2S*. A pus însă condiţii. Unu, păstrarea secretului absolut, doi, ridicarea statutului de ostatic pentru Excelenţa Sa Vis în Zbor şi reactualizarea contractelor privind *Popasurile*.

— Mă dezamăgeşte. Se implică în târguiala politică, lipsită de onorabilitate?

— La mijloc e altceva, a rostit o frază fără noimă, Vis în Zbor va fi copilotul împărătesei întemeietoare, unificatoare a celor două zări.

— Cea vrut să spună?

— Deocamdată nu am înţeles, aşa şi-a justificat

acordul. Posibil să fie doar o metaforă. În fapt, la Migratori, în tabăra Navigatorului înţelept, se duce o luptă aprigă, pentru putere, succesiune şi altele. Vor ca Vis în Zbor să fie elimmat. De aceea, l-au împins în situaţia fără ieşire, de aliat al Federaţiei. Era pierdut, indiferent ce ar fi făcut. Nu a murit în război, aşadar e considerat trădător de către ai lui. Îmi sunt necunoscute acuzele ce i s-au adus. Dacă îl chemaţi pe Vis în Zbor la Omsis şi îl luaţi sub protecţie imperială, motivaţia Vă aparţine, primim harta *meridianelor energetice*. Evident, va trebui să daţi iarăşi în folosinţă, o serie de *Popasuri*. Înţelegerea va rămâne secretă, Călăuza nu doreşte să-şi dea pe faţă preferinţele pentru Vis în Zbor.

Dificila decizie ca şi urmările ei îmi aparţineau. Sacrificarea intereselor Sis2S, pentru o întâlnire incertă cu Dhwasan, undeva în necunoscut, nu intra în discuţie, se impunea o cale de mijloc.

— Nu voi revoca ordinele. Cum am hotărât, *Popasurile* vizate vor fi dezafectate, iar Senioria Sa Navigatorul Suprem va indica un număr egal de alte locaţii, unde vom amenaja noi *Popasuri*, pentru moment, fără ştirea Navigatorului înţelept. Excelenţa Sa Vis în Zbor va fi adus, la Omsis, trimitem chiar astăzi forţe în stare să-l protejeze. Va fi adăpostit la Palatul Imperial şi tratat cu toată atenţia, datorată înalţilor Demnitari Străini, prieteni ai Imperiului.

Gânditor, Info afirmase.

— O hotărâre echilibrată.

— Mai este ceva. Profesorul Sisastran va trimite Călăuzei Căilor Ascunse o scrisoare, genul corespondenţă ştiinţifică, de dragul ştiinţei cu literă mare, solicitându-i ca semn al debutului unei strânse colaborări, planurile navei interdimensionale construite de Profesorul Jeff Aystos. Ştiu că le are.

— Nu înseamnă că ni le dă… gratis.

— În schimb, flota de nave spaţiale cu diviziile de

Migratori, aflate sub comanda lui Vis în Zbor, va fi translocată într-o planetă mai apropiată de Omsis, bucurându-se de privilegiile armatelor aliate.

Omnisis, făcută ghem la picioarele mele, nu-şi ascundea preocuparea, mai degrabă obsesia, pentru mine. Am acceptat-o, date fiind împrejurările, făcându-mă că nu observ, cum îmi potrivea închizătorile încălţăminţii şi-mi aranja brăţările de pene din jurul gleznelor, atingându-mi-le ca din greşeală. Nu aveam chef s-o supăr, arăta decent în colantul negru, făcuse pentru mine sacrificiul să renunţe la trena vie, căţărătoare, iar expresia feţii, parcă mereu în transă, i se schimbase, arăta încrezătoare şi luminoasă.

— Îmi place Nivelul 1, te simţi mai liber, mai aproape de realitate. Mă înviorează vuietul nedesluşit, venind dinspre Terminale, sosirile şi plecările navelor spaţiale, păinjenişul incandescent al siajelor pe bolta întunecată, forfota de Turn Babel a mulţimii de călători, până şi mirosurile iuţi aduse de vânt, din sectoarele îndepărtate ale giganţilor industriali.

Un frison de încântare îi scuturase fiinţa adunată la picioarele mele.

— Aud, aud freamătul marilor contingente de luptători, mereu în alertă, la datorie…

— Nostalgia războiului nu ţi se potriveşte.

— Aşa este, dar începând de *azi* se vor schimba multe.

Referirea la *viitorul imediat* era corectă. Analizând nepărtinitor, făcusem tot ce îmi stătuse în putinţă pentru galaxia Sis2S şi împăratul ei. Adunând faptelor dragostea, speranţele investite, rezultatul trebuia să fie neapărat bun, *foarte bun*. Nu lăsam loc *incertitudinii* ce controla legile *cifrelor ciudate*, definite de Sorana A Doua împărătească

Pasăre, fiindcă planurile mele se împliniseră întocmai. Primisem misterioasele hărţi ale meridianelor energetice, proprii Universului nostru, iar în hangarele

subterane ale Nivelului 1, adăpostite de pavăza celui mai strict secret se puneau bazele unei tehnologii excepţionale, se construiau nave inter dimensionale.

Momentul *azi* definea un nou început, urma să-l întâlnesc pe Dhwasan, în Universul paralel. Ideea că îl voi revedea, emoţia întâlnirii alimentau o nerăbdare adolescentină, la limita nesăbuinţei.

Plecarea fusese planificată în detaliu, Info şi *prietenii săi* stabiliseră pe Nivelul 1 locul precis de accesare al meridianului energetic, coridorul ce traversa Sis2S, până la graniţa cu Universul Paralel, deplasarea fiind posibilă, numai folosind forţe *psi*, singurele compatibile cu arhitectura misterioasă a Universului nostru. Tot ei îmi trimiseseră, în vederea călătoriei, instructori ITIE, personaje stranii, tăcute, neobservate de Garda Imperială, ce traversau zidurile şi fortificaţiile Palatului în mijlocul nopţii, să mă ajute la antrenamente mentale, de concentrare, teleportare, influenţare a câmpurilor de energie, fortificare a propriului eu.

Indiferent cât de istovitoare era pregătirea, în paralel, să nu trezesc suspiciuni, îmi împlinisem solicitanta prestaţie imperială cotidiană, părăsirea galaxiei de către împărătească fiind prohibită, semn de iresponsabilitate gravă. Totuşi, pentru a preveni eventuale încurcături, am acceptat-o pe Omnisis ca generator de energie *psi*, garanţie a reîntoarcerii în timp acasă şi, pentru prima dată, l-am informat pe Um de intenţiile mele, prezentându-le ca un maximum de provocare, în vederea salvării împăratului. Îşi însuşise noutăţile cu gravitate şi insistase, cu o fermitate neobişnuită, să fie încunoştinţată şi Garda Imperială, în persoana Generalului Zelsis. I-am urmat sfatul, Um fusese de când îl ştiam chibzuit, iar bătrânul soldat nu pusese întrebări şi pregătise la Nivelul 1 un buncăr *reşedinţă imperială*, scopul declarat al acestuia fiind supervizarea de către împărătească a implementării noilor tehnologii spaţiale. Ofiţerii Gărzii, în număr mare,

roboţi aproape-oameni, aveau datoria să ţină la distanţă intruşii. Prezenţa lui H în buncăr, neobişnuit de discret, neexteriorizându-şi curiozitatea, nu mă deranja, dimpotrivă, garanta normalitatea.

Acum, împreună cu Omnisis, aşteptam să captez semnalul *psi* transmis de Info, definind momentul când coridorul menajat de meridianul energetic devenea permeabil. Coordonatele îmi erau gravate în minte, teleportarea se declanşa doar gândindu-mă la ele.

Mi-am lăsat privirile să hoinărească pe cerul luminat slab de strălucirea îndepărtată a stelelor, apoi pe împrejurimile aride, de o geometrie perfectă ale Nivelului 1, piatră pe piatră şi metal, clădirile gigantice cu acoperişuri menite să înmagazineze energia venită de la cei doi sori, încrengătura fără sfârşit de şosele suspendate, alăturate, suprapuse, gurile enorme ale tunelurilor ce legau măruntaiele planetei cu suprafaţa. Un labirint de o frumuseţe seacă, operă de artă abstractă, stârnind admiraţie datorită organizării impecabile, a mirajului legat de Terminale, porţile către adâncul Cosmosului.

Resimţeam lipsa parcurilor, grădinilor fabuloase din Palatul Imperial, aici arşiţa sorilor făcea imposibilă cultivarea vreunui soi de vegetaţie. Mi-am descătuşat gleznele din strânsoarea lui Omnisis. Surprinsă, întrebase.

— Împărăteasa mea, ai emoţii?

Neprimind răspuns continuase interogatoriul.

— Păstrezi brăţările cu pene la picioare? N-ar trebui, echipamentul de protecţie contramdică obiectele de prisos.

Parţial, Omnisis avea dreptate, dar strânsă în costumul aderent la piele, o plasă elastică şi totodată rigidă, aveam nevoie de sprijinul emoţional al obiectelor mele, talismane aducătoare de noroc.

— Port penele şi pumnalul Monk, simboluri ce mă definesc, indiferent în ce *dimensiune* mă aflu.

Omnisis întinsese iarăşi degetele spre fulgii maronii

împletiţi în lănţişoarele de aur. Pupilele dilatate aveau profunzimi insondabile. Şoptise.

— Indiferent ce haruri avea şi cât de glorioasă a fost Sorana A Doua împărătească Pasăre în mintea sismenilor, persoana ei se asociază cu un defect, o greşeală. Contravine aspiraţiilor Sis2S.

— Nu mă obsedează perfecţiunea. Înseamnă constrângere şi limită. Când ai atins-o, devii prizonierul ei. În ce mă priveşte, eu mi-am ales drumul.

În minte îmi răsunase un clinchet, era semnalul lui Info. Omnisis îşi ridicase palmele în sus spre adâncul nopţii, subţiat pe alocuri, de un vârtej abia perceptibil. M-am avântat spre el şi m-am lăsat aspirată de tenebrele cutreierate de fulgere orbitoare, purtată cu o viteză uluitoare, spre un terminus necunoscut.

Pentru moment, n-am realizat *dacă sfârşisem călătoria*. Nu văzusem vreo trecere, deschidere, o zonă separatoare, o schimbare de peisaj, un semnal de avertizare, măcar un prag, *ceva* să-mi sugereze că sunt aproape, să mă pregătesc sufleteşte că, în sfârşit, reuşisem, *sosisem la destinaţie*. Pur şi simplu, *eram altundeva*, nesemănând cu nimic, absolut nimic din ce trăisem, învăţasem, ori îmi imaginasem vreodată, că ar putea fi. Nu aveam fondul aperceptiv pentru acest *altceva înspăimântător*, imposibil să-l definesc. Nu exista nici sus, nici jos, de jur-împrejurul meu era un gol inert, fără hotare, limite, un centru, sau un reper. Lipsit de culoare, lumină sau întuneric, fără de sunete, un loc unde nu auzeai şi nu vedeai, nu puteai pipăi sau mirosi, *fiindcă nu aveai ce*. Incapabilă să mă orientez, nu-mi dădeam seama dacă stăteam pe loc sau eram într-un fel de mişcare, păşeam, înotam, zburam, mai probabil pluteam. Niciunul dintre simţurile mele vigilente nu îmi era de folos. M-a încercat dureros ideea că am murit, dar nu, nu murisem, fapt atestat de strădania găsirii unui punct de sprijin, al rostului acelui tărâm, care se confunda cu *inexistenţa*. Am

aşteptat, plină de speranţă, fără să pot estima timpul scurs, fiindcă în acel neant, prezentul, trecutul şi viitorul nu aveau vreun sens, o confirmare că prezenţa mea fusese percepută. Încercam să mă concentrez, să transmit un *mesaj*, puterile minţii mele se dovediseră capabile să înfrângă obstacole dintre cele mai diverse, să anunţ, deşi nu mă puteam racorda la parametrii concreţi, că *existam*. Rezultatul se dovedise inconsistent, un eşec lamentabil. Dezorientată, m-am învinuit de ineficienţă, nepregătită pentru *saltul* într-un teritoriu *înfricoşător de altfel* decât lumea mea. Antrenamentele prealabile călătoriei fuseseră inutile, eu neavând calităţile esenţiale, receptivitatea adecvată, ce mi-ar fi înlesnit să înţeleg ce se petrecea acolo. Zbuciumul era zadarnic, fiindcă fără îndoială, mă aflam într-un spaţiu al *indiferenţei absolute*, iar Dhwasan *nu era acolo*, simţeam asta. Nimerisem altundeva. *Între lumi… între lumi*!

Omnisis mă avertizase, dacă te simţi pierdută, încredete numai în tine, conştiinţa de sine este ea însăşi o altă dimensiune. Ne defineşte pe noi şi Universul nostru. Impune-ţi voinţa, oriunde vei fi.

M-am lăsat copleşită de dominanta călăuzitoare a vieţii mele, împăratul Sis2S!

Am strigat în neantul fără de sunete, cu toate puterile, *Dhwasan*! *Dhwasan*! Vibraţia glasului meu, izbită de *un obstacol nevăzut*, se întorcea, se reflecta asemenea ecoului, repetitivă, asurzitoare:

… Dhwasan, *Dhwasan*, *Dhwasan…* cadenţa continuă propulsa apariţia unui punct roşu, ce devenise o linie, apoi o suprafaţă unduitoare, umplând golul neînsufleţit.

Reţeaua!

Nu-mi mai era frică de transparenţa roşie ce avansa impetuos spre mine, eram hotărâtă să o înfrunt, să-i cer înapoi ce luase. Faldurile imateriale se prăvăliseră într-o prăpastie purpurie, deschizând drumul unui talaz ce se înălţa foarte sus, apoi cobora încet, căpătând consistenţă.

Conturul, o concentrare de abur roşu din ce în ce mai precisă, devenind silueta de neconfundat, înaltă şi maiestuoasă, a demiurgului ce stăpânea stihia zvârcolitoare, poruncindu-i, liniştind-o.

Dhwasan!

M-am aruncat în braţele deschise, i-am auzit inima lângă inima mea. Împreună, bătăile puternice zămisleau forţă, materie fremătătoare, dislocând inconsistenţa neliniştitoare. Cuvintele invadaseră golul tară de sunete.

Devi, nepreţuita mea!

Năvalnică, triumfătoare, dragostea călătorea dincolo de nefiinţă, ştergea hotarele dintre lumi, le contopea într-un extaz etern, nu mai existau bariere, dimensiuni separatoare.

Uşoară, imponderabilă, captivă în pasiunea răscolitoare a ochilor traşi spre tâmple, fiinţa mi-era lumină şi cântec, intra în cercul străvechi al paşilor valsului împărătesei Pasăre… E darul făcut de EI Rey Falcon, şoptise Dhwasan, muzica strămoşilor Monk.

Vorbe şi amintiri şi desluşiri… Povesteşte-mi despre trădare şi război, despre tine şi despre pace… Brăţara nu funcţionează. Fiindcă *aici*, materialitatea mea e precară, nu pot forţa, prin contrapondere, barierele energetice…

… Sisior unealta destinului a orchestrat nemernicia, aşa a fost scris…

… Ce fac diviziile roboţilor *aproape-oameni*? Au devenit *oameni-oameni*. Datorită *Reţelei*? În oarecare măsură, da, ea fiind înainte mergătoarea, elementul agresiv ce trece dincolo de frontierele acestui Univers emoţional. Reprezintă seducţia, dorinţa de a prelua controlul, obsesia, dependenţa, pasiunea acaparatoare. Trebuie disciplinată, ţinută în frâu. Nedomesticită, patronează erori. A încercat să creeze fiinţe vii şi a stricat, a greşit proporţia, echilibrul esenţial dintre materie şi energie. Nu are conştiinţă, *datorită ei au apărut*

Neoamenii… Sisastran a observat apariţia lor, în proximitatea Portalurilor, mai exact oriunde îşi face

Reţeaua apariţia… Tata, Excelenţa Sa Sisecoute, a fost victima lor, aşa mi-a spus Info, după ancheta făcută de *prietenii* lui. O capcană orchestrată cu ajutorul Federaţiei, simularea unei invazii de *Neoameni* lângă Moşia cu Maci, dornici să se răzbune pe împărăteasa Phoebe. A plecat grăbit, nepregătit, cu o mână de roboţi *aproape-oameni* într-acolo şi nu s-a mai întors… Serenisima Mea Mătuşă Phoebe n-a acceptat evidenţa, moartea Excelenţei Sale şi de aceea nu a permis includerea numelui Sisecoute pe monumentele eroilor căzuţi…

Speranţe, vise şi planuri… Devi, în viitorul îndepărtat, se prefigurează Universuri Paralele armonioase, stabile, fără excese afective, sensibilităţi extreme şi fără agresivitatea, brutalitatea materiei neşlefuite. O împletire clădită pe legi, altele decât cele cunoscute de noi.

… Dhwasan, eu sunt raţională, mă interesează prezentul tău, al meu, al nostru, al Imperiului Sis2S… împărăteasa mea, prezentul naşte *Lumile Complete* din materie evoluată şi energie rafinată la standarde spirituale superioare. Civilizaţia Sis2S are menirea să contribuie la perfectarea lor… să desăvârşească celălalt Sis2S, Imperiul Paralel, care aşteaptă infuzia de materie, concreteţea, forţa ei.

… vino aproape, aproape de fiinţa mea, cu tine sunt întreg, fericit, împlinit. Ştiam că vii, tu eşti *Curierul înzestrat* ce traversează *oceanul nefiinţei*, matricea Universurilor Infinite, Multiversul.

Vorbe şi rugăminţi şi sfâşieri.

… Dhwasan, vino acasă acum, Imperiul Sis2S te aşteaptă. Ne stă în putinţă să cutreierăm lumile, am harta drumurilor ce ne duc teferi în galaxia noastră. Şantiere secrete construiesc nave spaţiale interdimensionale ce vor lega Universurile Paralele, pe trasee stabilite de noi,

transportând *oameni-oameni* şi roboţi *aproape-oameni*… Vino, vom fi de-a pururea împreună, împărăteasa şi împăratul ei…

… Devi, ce dulce e atingerea ta. Părul şi-a împrumutat strălucirea de la cei doi sori, iar pielea are catifelarea luminii de dimineaţă… Cum să trăiesc fără tine?

… împăratul meu, auzi clinchetul chemării lui Omnisis, din mintea mea? Poarta meridianului energetic se închide în câteva clipe. Plecăm, te voi ţine îmbrăţişat, costumul meu protector ne va acoperi suficient să suportăm călătoria. Cât de adâncă şi deplină îmi este fericirea, când *Reţeaua* convinsă de promisiunile reîntoarcerii, ne este favorabilă, se arată înţelegătoare, cooperantă şi se retrage din jurul nostru, ne despre scară?

… Dhwasan ce ţi se întâmplă, unde-i tăria braţelor, vigoarea fiinţei tale dragi? Priveşte-mă, să-ţi văd ochii întunecaţi, stropiţi cu aur, să-ţi sorb răsuflarea. Unde te pierzi iubirea mea?

Aici la marginea nefiinţei, *coşmarul* atâtor nopţi revenise, mă copleşea. Aburul roşu, fierbinte, mă cuprinsese, nu voia să-mi dea drumul din încleştarea disperării, se lupta să-şi menţină întreg trupul de carne şi sânge. Fără folos.

… Eşti în puterea *Reţelei*? O, nu, *sunt prizonierul propriei alcătuiri*, ţie îţi datorez materialitatea mea, fără tine sunt doar vibraţie, energie. Împărăteasa mea te aştept…

Neantul devenit receptacolul gol, singurul în stare, să primească atâta durere, îşi revărsase prea plinul spre alte lumi, mă însoţea în tenebrele drumului spre casă.

Capitolul 25

Clonele Imperiale sunt de două ori desăvârşite, unicul adunat cu sine însuşi, dubla temelie a împărăţiei lui Doi.

Himera

Omnisis abia respira. Fragilă, adunată pe ea însăşi, nemişcată, părea una cu piatra rece pe care zăcea întinsă. Pleoapele i se zbătuseră peste ochii înceţoşaţi, articulase cu efort, *te-am adus teafără împărăteasa mea*, apoi leşinase. Am luat-o în braţe, uşoară, inertă, grăbindu-mă, sperând că nu ne vede nimeni, până ajungeam s-o aşez în pat. I-am adunat părul negru incredibil de lung, răvăşit, încâlcit, umed, desfăcut din eşafodajul coafurii complicate, am învelit-o şi i-am mângâiat fruntea transpirată, încercând s-o fac să-şi vină în fire. Abia atunci am observat cealaltă prezenţă. Aşezată în penumbră, Orna stătea aşa cum o ştiam, calmă, răbdătoare, cu mâinile noduroase încrucişate în poală. Îşi sprijinea, de spătarul înalt, capul înfăşurat în broboada albă, urmărindu-mă fără să intervină, cum mă zbăteam pentru Omnisis.

Nu m-am mirat, precis avea cunoştinţă de întortocheatele mele planuri, aşadar era o mare uşurare s-o ştiu pe Orna *mea*, cu mine. Cumva, zăgazul speranţelor neîmplinite s-a rupt şi m-am prăbuşit pe genunchii acoperiţi de moliciunea ţesăturii plisate. N-am fost în stare să-mi justific faptele, să-i povestesc dezamăgitoarea încercare, ori să plâng. Îşi trecuse degetele uscate, peste creştetul strâns în acoperământul costumului protector, niciodată nu mai fusesem alinată cu atâta înţelegere.

— Doreai să-L convingi? Ai fi vrut să-L treci prin coridoarele energetice?

— L-aş fi protejat.

— În ce fel? Mai mare greşeală nu se putea. Sunt căi rezervate exclusiv *Curierilor*. Voiai să-l pierzi?

— Doamne, nu!

Orna îşi căutase cuvintele, silindu-se cu blândeţe să mă convingă de inutilitatea demersurilor împotriva sorţii.

— Cât sunteţi de necugetaţi! Amândoi! Ipostaza *imaterială* nu poate fi contracarată, anulată.

Rămăsese un pic pe gânduri, apoi mă ridicase alături.

M-am sprijinit de umărul osos, care în ciuda slăbiciunii, era un reazim ferm, reconfortant.

— Devi, nu mă învinovăţi de cruzime, te rog, acceptă. *Dhwasan nu se întoarce*. Pornind de la acest adevăr, vei merge înainte.

Simţeam din nou cum îmi dispar reperele, mă potopea aceeaşi senzaţie de neputinţă, ca atunci, *între lumi*.

— Nu ştiu ce să fac.

— Sigur ştii. Doreşti să mergi la Dhwasan, dar totodată vrei ca în absenţa ta Imperiul să fie bine guvernat şi apărat. De altfel, conştient sau inconştient, ai început deja perfectarea unor acţiuni în acest sens.

Încă nu reuşisem să selectez esenţialul din sfaturile lui Orna, aproape o poruncă, am chestionat nedumerită.

— În ce fel?

Orna zâmbise, în felul ei misterios.

— Un prim pas, du-te s-o vezi, tu ai comandat crearea Ei. Are nevoie de tine, trebuie pregătită. E minunată. Te reţine ceva?

Într-o clipă, am înţeles clar, ce voia Orna să spună. Avea dreptate, chiar dacă implacabila soartă îmi frângea iarăşi inima şi am decis să-i urmez sfatul.

M-am lăsat în voia ceremonialului *de pregătire a împărătesei*, le-am dictat lui Um şi celorlalţi Secretari Imperiali poruncile pentru ziua în curs, am semnat decrete şi îndreptări pentru întreaga galaxie, chiar pentru cele mai minuscule planete locuite de sismeni, să fie siguri de interesul şi protecţia împărătesei lor, dedicată unui popor atât de special. Apoi, am chemat doamnele de onoare, pajii, toată suita şi am decis să aruncăm o privire ansamblului de grădini, amenajate, după un concept inovator, aşa cum afirmau arhitecţii.

Vederea atâtor plante deosebite, flori, arbori, şi soiuri vegetale necunoscute, al căror colorit rafinat, forme

nemaivăzute şi parfum se datora unor experimente de genetică avangardistă, a fost o privelişte deosebită. Nu m-am zgârcit să laud dispunerea profuziunii de corole ce încărcau tulpini crescute extravagant, în aranjamente geometrice avântate spre cer, rondurile suspendate, porticele somptuoase, dar şi a insuliţelor cu peisaje miniaturile, rotindu-se deasupra peluzelor de smarald.

Am fost deplin mulţumită de formidabila îndiguire a unei căderi de apă, înaltă, şerpuind printre zăgazuri elaborate, vărsându-şi torentele pe trepte de cristal, făcându-şi loc tumultuos printre punţi de ramuri, o feerie aducătoare de prospeţime şi răcoare, ce-mi aducea aminte de momentele preţioase, petrecute împreună cu Dhwasan, la cascada din grădinile Proximei.

— Am mai cerut ceva, am spus nerăbdătoare.

— Serenisimă împărătească, aici.

Un luminiş înconjurat de arbori maiestuoşi adăpostea statuile îngemănate, din marmură albă, a celor două Împărătese, Serenisimele Phoebe şi Sorana.

Privindu-le, am avut brusc revelaţia, şoc brutal şi neaşteptat, nu atât al perfecţiunii, meşteşugului realizării, cât *al acelui inefabil* exprimat de piatra dură. Legătura tainică, dincolo de cuvinte, dintre clone, atât de celebrată de sismeni, era evidentă, covârşitoare.

Chipurile identice se priveau în ochi, păreau să-şi vorbească într-un limbaj cunoscut doar de ele, să-şi încredinţeze secrete şi să se bucure una de cealaltă. Atingerea gingaşă a degetelor ce se împleteau sugera intimitate şi totodată incontestabilul, indestructibilul adevăr *noi două suntem una*, la fel de convingător, cu rezonanţa forte, similară lui *Doi*, *Doi*, *Invincibilul Sis2S*.

Descopeream o latură aparte, a relaţiilor interumane şi încercam o tulburare necunoscută ce nu scăpase finului observator Um. Ca din greşeală îmi atinsese catifeaua înfoiată a mânecii şi murmurase să-l aud doar eu.

— Împărăteasa mea, îngăduiţi-mi să transmit porunca de întoarcere.

— Aşa să faci. Trimite vorbă înălţimii Sale Proxima să vină la Palat.

Nu m-am mirat, ştiind cum reacţionează, că Proxima sosise imediat, gata pregătită de drum şi nedespărţită de numeroasa gardă personală. De când purta tratativele cu Federaţia, devenise extrem de precaută cu propria-i siguranţă.

Aflase de întâlnirea cu Dhwasan, imediat mi-am dat seama, dar nu părea supărată, de excluderea ei înadins, de la ultimele întâmplări. Scufundată în cute ample de mătase verde, nu scosese un cuvânt tot drumul spre Moşia cu Maci şi am presupus că îmi anticipează intenţiile. Asemenea ei, încă sub impresia imaginii clonelor îmbrăţişate, cu excepţia câtorva porunci şi frânturi de fraze, nu fusesem în dispoziţia favorabilă unui schimb de păreri, măcar unul banal. De altfel, nu datoram nimănui explicaţii.

Înaltele Mele Mătuşi ne întâmpinaseră cu bună dispoziţie neprefăcută şi am avut impresia că vizita mea fusese dorită, aşteptată. N-am înţeles pe dată de ce paza fusese dublată, gărzi înarmate patrulau în tot locul şi străjeri roboţi *aproape-oameni* aliniaţi, păzeau intrările şi pasajele, ca în expectativa unui asalt. La intervale, pe cerul clar, aparate de supraveghere survolau dealurile roşii, împrejurimile. Generalul Zelsis, urmare a expresiei mele uimite, explicase prevenitor.

— Am luat măsurile standard de protecţie, când în acelaşi loc se află împreună, împărăteasa şi nepreţuita Clonă Imperială.

Aşadar, crearea Clonei Mele, era un dat concret şi în curând vestea urma să se răspândească fulgerător, cum şi pe ce căi, nu-mi dădeam seama. Porunca privind tratarea chestiunii ca înalt secret de stat, fusese ignorată? Pe feţele tuturor domnea un aer de încântare senină, drept care mi-

am reprimat formularea învinuirii de neascultare.

Sisma întrebase fără ocolişuri.

— Serenisimă împărătească, cum doriţi să fie întâlnirea? Există mai multe variante, una indicată de uzanţele Curţii, în prezenţa membrilor Casei Imperiale, care ar fi fericiţi…

Impacienţa şi curiozitatea mă determinaseră să reacţionez, poate prea agresiv pentru înalta Mea Mătuşă.

— Regulile stupide ale Protocolului ar fi corect să nu fie luate în seamă, cel puţin în astfel de situaţii. Vreau să o văd nepregătită pentru întâlnire, ce face şi cum se simte, *în acest moment*.

Neaşteptat, în loc să mergem spre Creşa Imperială, unde ar fi trebuit să se afle nevârstnica Clonă Imperială, ne-am îndreptat spre Sala Armelor. Încăperea vastă, construită de împărăteasa Ma, rămăsese cum o ştiam, fără adaosuri moderne, aidoma sălilor de exerciţii de la Academie. Nu o folosisem pentru antrenamente, nu avusesem timp, îmi aduceam aminte doar de pereţii de piatră împodobiţi cu armuri de cavaleri şi panoplii cu arme, de colecţiile depozitate pe rafturi sau în cutii mari de lemn, în ordinea cronologică a fabricării lor, păstrate de pe vremea întemeierii imperiului şi de ţintele cu forme umane suspendate de-a lungul unor stative metalice mobile.

Parcă timpul se oprise în loc, exceptând extremitatea opusă, unde un grup de ofiţeri ai Gărzii Imperiale, dispuşi într-un semicerc larg, asistau la exerciţii de tragere cu arcul. Câţiva instructori ai Academiei, i-am recunoscut după însemne, supravegheau demonstraţia. N-am vrut să-i stingheresc, erau atenţi şi nu mi-au auzit paşii. Intrigată, m-am apropiat s-o văd pe începătoarea care încerca să-şi poziţioneze săgeata în arc. Înaltă, suplă, încorsetată în uniforma cadeţilor Academiei Militare, îşi ţinea sus creştetul ce purta un coc voluminos de păr arămiu, împletit în panglici aurite. Nu părea genul docil, indicaţiile

instructorului n-o mulţumeau, încăpăţânarea evidentă îmi aducea aminte de vremurile când Doica mă învăţa să trag cu arcul. Venind din spate, i-am prins umărul, să stea nemişcată.

— Priveşte înainte şi fixează puternic săgeata pe coarda întinsă. Apoi dă drumul uşor şi precis. Aşa se face.

Ofiţerii izbucniseră în uralele de *Trăiască împărăteasa Devi* şi abia atunci m-am întors să-i văd chipul. Uimirea ce mă copleşise, anxietatea de o clipă, fusese sesizată doar de ochii mari limpezi, larg deschişi către mine. *Mă vedeam în ei şi ea se vedea în ai mei*, n-a fost nevoie de gesturi, cuvintele nu aveau rost, *amândouă eram eu*. Pieliţa translucidă a feţii căpătase nuanţa trandafirie a emoţiei, îşi ţuguiase buzele pline, un fel de aprobare veselă şi slobozise săgeata cu graţie şi îndemânare, drept în inima ţintei. Netemătoare, îmi căutase aprecierea, aprobarea.

— Am procedat cum trebuia?

— Impecabil. Ai fost creată să nu greşeşti.

O, Doamne, îmi făcusem complimente, *mie însămi*!

Aplauzele însoţitorilor bubuiseră între pereţii de piatră, apoi conteniseră, însă o fată tânără, mulată într-o rochie de muslin verde, nu contenise aplauzele entuziaste. Înălţimea Sa Proxima înaintase spre ea, îi luase mâinile şi le presase afectuos deasupra inimii. Mătasea elegantului corsaj de culoarea ierbii, se confunda cu verdele vaporos al rochiei adolescentei lipsite de inhibiţii. Asistenţa izbucnise iarăşi, frenetic.

— Proxima, Proxima! Proxima Nova, Proxima Nova!

Identice, cu siluete firave, învăluite în nimbul verde al

Proximelor, strecurau pe sub pleoapele subliniate cu negru, aceeaşi strălucire vie.

Încet, să nu umbresc euforia generală, am chestionat-o pe Sisma.

— Pe Proxima Nova, nu-mi amintesc s-o fi comandat? Nu că aş regreta, e remarcabilă.

— Am procedat riguros, conform Instrucţiunilor Tehnice ale Casei Imperiale, privind crearea în paralel, a împărătesei şi a unei Proxime, confidentă devotată, apropiată.

Nu-mi adusesem aminte ce stipulau exact respectivele Instrucţiuni, le răsfoisem neatentă, într-atât fusesem de grăbită să le semnez şi să-l înduplec pe Info să-mi facă rost de harta meridianelor energetice universale. Avusesem deplină încredere în Sisma şi Sismael, totuşi mă pripisem şi nu-mi era la îndemână să cer informaţii suplimentare privind propria-mi clonă. Am îndrăznit totuşi.

— Şi *Ea* este *Curieri*

— Se interzice ca ambele Împărătese să aibă această abilitate, e doar telepat cu potenţial *psi* maxim. Compensator, este dotată cu secvenţele genomice ale Himerei, ţinute secrete de împărăteasa Ma, şi decodificate cu această fericită ocazie, mă refer la *moderatorul de comportament* înscris în zestrea genetică a S or unei A Doua împărătească Pasăre. Se moşteneşte, a fost transmis şi împăratului Dhwasan. Simţisem o undă de tandreţe învăluindu-mă.

— Împărăteasa mea, dorinţa mea fierbinte este ca *structura H* să devină marker genetic al dinastiei imperiale Sis2S.

Pot să port numele Sisdevi? ceruse *Imperiala Mea Clonă*, fără să se sfiască şi eu fusesem cu totul şi cu totul de acord, umpluse un teritoriu neştiut în inima mea. Bucuria blândă, trăirea absolut nouă, de apropiere şi înţelegere nemijlocită, neştirbită de îndoieli, din preajma lui Sisdevi, era totuşi umbrită de suspiciunea unei manipulări, la modul subtil, de cei mai apropiaţi mie. Regretam că fusesem prea încrezătoare. Fiindcă nu aveam ce şi cui să reproşez, am lăsat lucrurile să curgă de la sine, Sisdevi urmând să-şi continue educaţia şi studiile la Moşia

cu Maci, iar eu să-mi văd de treburile curente, una dintre acestea fiind finalizarea Tratatului cu Federaţia. Discuţiile, apelurile, interpretările juridice duraseră mai mult decât acceptabil. Înălţimea Sa Proxima adevărat maestru în ale diplomaţiei, fusese neînduplecată cu adversarii, la urma urmei, noi eram învingătorii, consolidând poziţia Sis2S ca lider al Federaţiei.

Am acceptat să-mi fie prezentată delegaţia Navigatorilor Cosmici, participantă la negocieri. Am primit solii în Sala Audienţelor, una dintre cele mai somptuoase, opulente ca bogăţie şi arhitectură din Palat, de faţă fiind toţi demnitarii importanţi ai galaxiei, în primul rând Excelenţa Sa Novosis, la dreapta mea.

Am urmat punct cu punct indicaţiile ceremoniale, exprese, ale evenimentului, realizând cum te scuteşte de complicaţii politice un Protocol rigid şi cum poţi să-ţi umileşti duşmanii sub masca politeţii imperiale perfecte. După ce, sub *Devi Imperatrix*, mi-am pus *manu propria* semnătură pe ultima filă a Tratatului cu Federaţia, i-am expediat pe toţi, având convingerea că s-a încheiat un important capitol din viaţa mea şi, mai ales, al istoriei imperiului Sis2S.

Senzaţia subită că sunt prea lentă în luarea deciziilor, când alte ţeluri mai înalte şi mai presante, imprecis conştientizate trebuia atinse, devenise factor iritativ constant. I-am făcut semn Proximei să rămână cu mine. Nu avea pereche, în ţinuta de gală din mătase unduitoare, mantie şi rochie violete, supra-încărcate de broderii, născând umbre şi luciri asemenea nopţilor Sis2S. Coafura foarte înaltă, presărată cu ametiste, împlinea o aură scânteietoare în jurul capului mândru şi a gâtului ca un lujer alb, graţios. Imagine emblematică a orgoliului unei civilizaţii, întregul ei comportament exterioriza satisfacţia biruitoare a încheierii unei misiuni grele.

Venise momentul propice, de răgaz, să-i spun, chiar dacă pe ocolite, ce simţeam:

— Aţi avut grijă ca Sisdevi să urmărească ceremonia semnării Tratatului cu Federaţia? Esenţial, să fie informată de tot ce este important în galaxie. Nu vreau să se repete *învăţatul din mers*.

— Bineînţeles. Acumulează fantastic de repede, dă dovadă de chibzuinţă şi interes, uneori surprinde prin perspicacitate. Citesc zilnic rapoartele Profesorilor, până când… *cea mică*, am vrut să spun Proxima Nova, va fi în stare să-şi ia în primire funcţia.

Am râs, înălţimea Sa probabil trecuse prin aceleaşi emoţii când *îşi văzuse clona*.

— Şi *tu* ai crezut că ţi se va prezenta un bebeluş?

— Oarecum, deşi aflasem despre noile tehnologii de creştere *în ritm rapid* al clonelor. Când te vezi pe tine, *în duplicat*, treci printr-un mic şoc. Cutuma este ca psihoterapeuţii să pregătească primele întâlniri. Nu am fost prevenită.

— În ce mă priveşte, mi s-a forţat mâna. Sisdevi a fost moneda de schimb pentru întâlnirea cu Dhwasan. Ar trebui să-l învinuiesc pe Info, pe Sisma şi Sismael sau chiar pe tine?

Înălţimea Sa Proxima fusese luată prin surprindere. Evantaiul se zbătuse cu eleganţă între degetele fine. Nu se abţinuse, de la un mic reproş privind întâlnirea mea cu Dhwasan.

— Nu am ştiut nimic. Am fost pusă în faţa faptului împlinit, altfel făceam totul să tergiversez o astfel de combinaţie. Ulterior, am demarat câteva mici investigaţii.

O rază îngrijorată, verde, se strecurase pe sub arcul subţire al pleoapelor.

— Aţi fost într-un mare pericol, împărăteasa mea. Nu-l învinuiţi pe *nemernic*. *A* procedat corect. Să nu mă înţelegeţi greşit, sunt doar sinceră.

Discursul îi devenise aspru, sec.

— În ce iad politic intram fără împărătească?

Admiţând în sine-mi, că fusesem nesocotită, *dintr-un singur punct de vedere*, acela al datoriei faţă de Imperiu, am încercat să mă disculp.

— Orna şi-ar fi arătat dezaprobarea pe faţă, ştia doar ce pun la cale Info şi *prietenii lui*.

— Ordinele împărătesei *nu* pot fi declinate, trebuie să te adaptezi, altfel eşti bănuit de insubordonare. În realitate, *i-aţi manipulat pe cei de la ITIE*, nu invers. Putem presupune că şi lor le-a convenit. Prinţesa Sisdevi e o mare realizare, e tot ce ne-am dorit. Vă pare cumva rău?

— N-ai înţeles. Mă simt profund vinovată faţă de Dhwasan. Deşi în alt Univers, este împăratul de drept al galaxiilor Sis2S Şi Monk. Oricât de reuşită, Sisdevi, să-i ia locul? Preluarea prerogativelor imperiale, în realitate uzurparea, să se datoreze unei slăbiciuni, deşi am făcut-o numai şi numai din dragoste pentru el?

Fără să vreau ridicasem ameninţător tonul şi eram gata să-i ordon să plece, mă dispensam de părerile ei, dar mă oprise ceva anume. Mă înfrunta direct, verdele aţintit asupra mea scăpăra netemător.

— Serenisimă împărătească, Vă înţeleg sentimentele, mai bine decât oricine de la Palat, însă aş fi nedemnă de misiunea mea, dacă nu mi-aş face cunoscută poziţia.

Hotărâtă, îşi luase de pe umeri preţioasa manta violetă şi brusc, o sfâşiase în două, apoi, cu o incredibilă dexteritate, în nenumărate fâşii, care zburaseră uşoare, în toate părţile, un protest ce încărca aerul, cu densităţi irespirabile. Se aruncase în genunchi şi îşi desfăcuse cu gesturi largi coafura, smulgând vehement ametistele care o susţineau.

Gestul dramatic, la limita isteriei, îmi inhibase reacţiile, nu mi-o imaginasem pe înălţimea Sa Proxima în stare de asemenea ieşire, lipsită de raţiune şi cuviinţă. Clopoţelul interior mă avertizase, că totuşi, forţasem limitele şi trebuia să ţin cont de opinia ei, să ascult monologul rezonând de amărăciune.

— Am fost creată ca Proxima împărătesei Ma, rămânând în funcţie, până în ziua de azi. Sunt martora evenimentelor importante, petrecute în trei domnii consecutive şi ştiu, mai bine decât oricine, ce nebunie şi haos produc pasiunile imperiale. Pe termen lung, în devenirea imperiilor, urmările sunt devastatoare, funeste. Trebuie pus capăt dezordinii, începută de mult, vorbesc de relaţia nepermisă a împărătesei Mael cu propria-i fiică, Prinţesa Perfecta, soldată cu un sfârşit tragic. Nesiguranţa generală, deşi neclar resimţită, a fost apoi amplificată, de dragostea, tară limite, dintre împărăteasa Sorana şi EI Rey Falcon, al cărui rezultat a fost nu numai un război nimicitor de dimensiuni intergalactice, ci şi *naşterea* în *alt Univers* a unui Prinţ Moştenitor cu ascendenţă Monk *şi materialitate parţială!* încercările împărătesei Phoebe de a-i stabiliza constituţia dual viitorului împărat, creându-i o pereche forte, o împărătească înzestrată cu genele împărătesei Războinice, a condus indirect, la alte pasiuni mistuitoare, ce sfidează graniţele dintre Universuri.

— Opreşte-te, i-am strigat Proximei, dar a continuat, ca în transă.

— Să fii convinsă, împărăteasa mea, că Dhwasan *rămâne în Universal Paralel*, *căruia îi aparţine*, în *celălalt Sis2S*, Imperiul Paralel, în oglindă. Am discutat cu Profesorul Sisastran, iniţiator al unor cercetări strict secrete, recente. Universul paralel are nevoie urgentă să-şi echilibreze componenta materială, aceasta realizându-se prin aport de substanţă din Universul nostru. Se pare că şi noi avem nevoie de energie, un anume fel, a cărei propagare insidioasă a şi început, un exemplu fiind *Reţeaua* sau alte energii de factură *psi*, în care suntem deficitari. În caz contrar, se ajunge la dezechilibre cu impact cosmic.

Pledoaria Proximei avea un punct slab şi l-am folosit pentru contraargument.

— Nu cred că noi, galaxia Sis2S, suntem unica sursă

de materialitate pentru Universul paralel.

— N-am spus asta. S-au observat migrări majore de galaxii şi dispariţii nenumărate, inexplicabile.

Înălţimea Sa rămăsese tot în genunchi, epuizată, dar deloc înfrântă. Reuşise, ca întotdeauna, să prezinte aspectele ascunse, neliniştitoare ale problemelor.

Nemulţumirea mi se evaporase, lăsând locul raţiunii calme.

— Exact, ce-ţi trece prin minte?

— Făcând apel la sentimente, intenţionaţi să-l întâlniţi din nou pe împărat? Cu ce preţ?

Aş fi vrut să-i declar, cu autoritate imperială, *nu renunţ* în veci la Dhwasan, *e al meu indiferent în ce Univers se află*, dar, efect concret al pledoariei privind obsesiile împărăteselor, mi-am ţinut firea.

Înălţimea Sa îşi îndreptase spatele şi gânditoare, aduna în grămăjoare peticele violete sfâşiate, căzute înjur. Urmare a prinderii gândurilor mele neînfrânate adoptase tonul respectuos, conciliant.

— Aşa am bănuit şi eu. Totuşi, *prioritar este aspectul politic*. Vă implor, gândiţi în termenii *datoriei* faţă de Imperiul care cuprinde acum două galaxii, Sis2S şi Monk.

Cuvântul *datorie* răsunase între pereţii auriţi, mai eficient decât vibraţia asurzitoare, a unui gong lovit cu forţă. *Să-ţi faci datoria*, formula magică îngropată, ieşise la iveală tiranic, simbolul onoarei, al raţiunii de a fi, a trăi.

— Reflectaţi, vă rog, la miliardele de sismeni, de a căror siguranţă, bună stare şi progres sunteţi responsabilă. Am câştigat pacea, suntem liderii Navigatorilor Cosmici. Niciodată Sis2S nu a fost mai puternic. *Cu două Împărătese*, conform tradiţiei, *Sis2S îşi va regăsi liniştea*. Înaltul Consiliu Galactic a primit deja documentaţia privind configuraţia genomică a înălţimii Sale Sisdevi. În orice moment, dacă Vă daţi acordul, e înscăunată împărătească. Toată suflarea galaxiei aşteaptă

să faceţi acest gest.

M-am revoltat de lipsa evidentă a loialităţii sismenilor.

— L-au uitat deja pe Dhwasan, împăratul de drept?

— Cum să-l uite? Recunoaşteţi că reacţia este firească, faţă de zvonurile privindu-l pe împărat. Nu le-am găsit sursa. Ar exista posibilitatea ca datele ce-l privesc, să fie transmise de… *dincolo*? Primii informaţi au fost sismenii colonizatori ai galaxiei Monk, unde recent, *Reţeaua* şi-a început incursiunile. E prietenoasă, mii de planete au reînviat, în ritm accelerat, cum afirmă ei, peste noapte.

— De ce nu mi s-a spus?

— Sunt informaţii de ultimă oră, calde, neincluse în rapoarte.

— Concret, poţi să-mi dai un sfat?

— Mi-e greu, fiindcă situaţia e infinit mai complexă. Ce facem dacă se adeveresc presupunerile, înălţimile lor, Sima şi Sismael? Vom avea iarăşi, spre consternarea sismenilor, o Prinţesă Moştenitoare *născută*, *având o constituţie dual*ă?

Înălţimea Sa Proxima mă privise indulgent, cu nuanţă provocatoare. N-am avut replică, nu înţelesesem conţinutul sibilinic al spuselor ei.

— În situaţiile ce par a fi fără ieşire, funcţionează doar compromisul. Împărăteasa mea, sunteţi singura în măsură să hotărâţi modalitatea de rezolvare.

Se ridicase încet, doborâtă de un soi de oboseală sau poate de discursul prea sincer şi înflăcărat, îşi aranjase atentă mătasea mototolită, ruptă, a rochiei şi ieşise cu capul plecat, aşa cum cerea imuabilul Protocol, iar eu nu am oprit-o.

Prin uşile întredeschise, H îşi strecurase capul încununat de criniera ca mierea, înaintând precaut printre fâşiile de mătase violetă. Curentul ridicat de coada imensă,

zburătăcise câteva în jur şi vrând să scape de ele, deschisese larg aripile. Mi se păruse atât de caraghios, o pisică uriaşă, mereu demnă şi gravă, apărându-se enervată de un stol rotitor, inofensiv, de cvasifluturi inanimaţi, încât am început să râd.

— Mă bucur, împărăteasa mea, că sfaturile înălţimii Sale Proxima nu v-au afectat umorul. Fără să vreau, am auzit tot. Compromisurile sunt de multe feluri şi am idee, din proprie experienţă, cât de benefice pot fi uneori. Îi înţeleg îngrijorarea, dar mereu uită de dubla Voastră calitate, împărătească şi Curier Sis2S, al Ordinului Cavalerilor *psi*. Traseele energetice sunt căi anume pentru Curieri, de folosit oricând şi în orice direcţie.

Eram intrigată, oricât mă ferisem de H, cunoştea probabil întreaga poveste.

— Cine te-a informat? Cumva Info?

Mă privise mirat şi după o clipă de reflecţie, recunoscuse dezorientat.

— Nimeni. Informaţia despre plecarea şi întoarcerea Voastră de *dincolo*, o am gata fixată în minte, în ce fel, nu ştiu.

Supoziţia, că influxuri energetice străine se furişează printre noi şi în minţile sismenilor, era de-a dreptul alarmantă.

— Trebuie să ştii, aminteşte-ţi.

— Pot spune doar, că circulă teorii noi, având ca sursă personalităţi ale Institutului de Astrofizică, unele difuzate de mass-media, imediat după Ştirile Galaxiei, privind existenţa Universului Paralel şi interacţiunile cu Universul nostru. O interpretare interesantă este aceea că împăratul Dhwasan a cucerit şi întemeiază acolo un alt imperiu galactic. Transferul civilizaţiei noastre excepţionale *dincolo* ar fi un motiv de consolare. *Pentru noi*.

— H, baţi câmpii.

— Iertare, dar n-am îndoială că evoluţiile cosmice sunt dirijate de *legile cifrelor ciudate* incomplet cunoscute. Ceea ce pare de neînţeles are o logică riguroasă, internă. *Totul e matematică*.

Nu aveam argumente nici pro, nici contra, numai nevoia acută să respir aerul proaspăt al noii grădini. Agitat, H se ţinuse după mine.

— Împărăteasa mea, m-am luat cu vorba, Excelenţa Sa Vis în Zbor, Vă roagă să-l primiţi în audienţă. M-a rugat să mediez întrevederea, fiindcă birocraţia inerentă ar fi întârziat prea mult cererea.

N-aveam nimic de pierdut, am fost concesivă, răcoarea aleilor, a miresmelor tari nu-mi atenuaseră un soi de moleşeală, datorată cu siguranţă agitaţiei ceasurilor precedente.

— Numai de dragul tău, H. îl primesc mâine, la primele ceasuri. Lasă-mă singură, să mă gândesc.

Capitolul 26

Te amăgeşti crezând că ţi-ai ales singură calea. A fost hotărâtă dinainte de a te naşte.

Himera

Um expediase cameristele, apoi potrivise cuverturile şi pernele de mătase, să stau cât mai comod posibil. Neliniştit, întrebase.

— Împărăteasa mea, nu Vă simţiţi bine?

— Sincer, mă simt ciudat.

— Iertare, sunt îndrăzneţ, V-a deranjat protestul înălţimii Sale Proxima?

Nu agream indiscreţia, însă parţial avea dreptate. Proximei mele îi scăpaseră nişte cuvinte, cărora, uimită fiind de dramatismul scenei, nu le înţelesesem rostul şi nu le acordasem atenţia cuvenită.

— Nu sunt sigură.

Păruse vag nemulţumit.

— Trebuie să vă spun ceva. Înălţimile lor, Sisma şi

Sismael au cerut înregistrările constantelor Voastre vitale şi au trimis specialişti de la Moşia cu Maci, să le monitorizeze pe cele curente.

— Responsabilitatea îţi revenea de când eram la Academie.

— Nu mai este, motivată de necesitatea unei supravegheri la nivel superior, eu fiind suprasolicitat de obligaţiile ca Prim Secretar Imperial.

— Să nu te deranjeze, ai destule pe cap, în fond, sănătatea membrilor Casei Imperiale a fost supervizată mereu de înaltele Mele Mătuşi. Acum, adu-mi coiful lui Dhwasan.

Suspiciunea născută în foarte complicatele circuite ale lui Um se dovedise molipsitoare. Ce urmăreau Sisma şi Sismael? Iar Proxima, în felul ei, îmi dăduse un soi de ultimatum, *să găsesc* modalitatea *de rezolvare*. Vorbise şi despre *compromisuri*! Slavă Domnului, făcusem destule, mai mult, ce voia?

Am strâns la piept coiful lui Dhwasan, mă cuprinsese iarăşi moleşeala aceea necunoscută şi mi-am dorit, ca în fiecare noapte, să dorm şi să-l visez pe *împăratul meu*.

Somnul mi-a fost odihnitor, dar scurt. Nu se făcuse ziuă, umbre jucăuşe, dansau în camera vastă, se prelingeau vioaie pe stucatura aurită, străbăteau cu sclipiri efemere coloanele de cristal, ce sprijineau tavanul devenit deodată mai înalt, mai luminos, prin care vedeam fără oprelişti, dincolo de carcasa Nivelului 2, mai departe de Nivelul 1, până în adâncurile cerului vast, gazdă a miliardelor de stele.

Deşi trează, moleşeala stăruia, venea din străfundul fiinţei, ca valul unei ape line, călduţe la început, apoi din ce în ce mai fierbinte, un fel de punte ce mă însoţea în depărtări nebănuite. Am dat la o parte cuverturile moi, cămaşa încinsă şi am zărit stăruind, plutind peste şolduri, aburul roşu ce îmi înconjura pântecul, izvora din el. Nu ştiu dacă am fost speriată sau numai uimită, dar am luat

coiful lui Dhwasan şi l-am strâns ca o pavăză la piept. Atunci, am auzit lângă inima mea, amplificată, o altă bătaie ritmică, fermă, al unei inimi micuţe. Bucuria mă învăluise brusc, aburul roşu palpita vioi şi am văzut *minunea* ghemuită, încă embrion, aşteptând să se împlinească, înăuntrul meu.

Mi-a înfrânat ţipătul de fericire, am alintat-o doar cu o dragoste infinită… Prinţesa mea, eşti darul nepreţuit, mai importantă decât imperiile, galaxiile cu miliarde de stele…

Lucrurile deveniseră deodată limpezi. Mi-am explicat de ce mi se acordau atenţii suplimentare de către înaltele Mele Mătuşi, singurele în măsură să observe ceea ce nu ştiam nici eu şi am înţeles cuvintele Proximei… *o Prinţesă având constituţie dual*ă…

Analizând rapid, detaliat, *situaţia de fapt*, am luat decizii la fel de clare. Nu eram adepta compromisului, cum sugerase Proxima, aveam de gând să fac *ceea ce trebuie*.

L-am chemat pe Um, dându-i instrucţiuni precise, privind venirea grabnică a Prinţesei Imperiale Sisdevi de la Moşia cu Maci, la Palatul Imperial, cu scopul definit de a fi înscăunată împărătească, convocarea înaltului Consiliu Galactic şi pregătirea Curţii Imperiale s-o întâmpine cum se cuvine. Până la sosirea ei, ca să-l mulţumesc pe H, urma să dau curs cererii de audienţă solicitată de Vis în Zbor.

Întâlnirea cu Seniorul Vis în Zbor fusese ciudată. Adevărat, contextul politic era total diferit, din prieteni devenisem duşmani şi din nou oarecum prieteni, în fapt, el era *persona non grata* pentru Migratori şi ostaticul protejat al Sis2S. Călăuza Căilor Ascunse garantase pentru el şi, în schimbul Ocrotirii Imperiale, primisem informaţii preţioase.

Mă surprinsese înfăţişarea lui, existenţa pe pământ ferm, nu într-o navă spaţială îi fusese mai mult decât prielnică. Nu mai regăseam aspectul gracil, paloarea bolnăvicioasă. Vis în Zbor era bronzat, chiar mai înalt

decât îmi aminteam, degaja vigoare şi fermitate. Am remarcat zâmbetul franc şi de sub ochii bridaţi, privirea iute, directă.

Abordase fără ocolişuri, motivul audienţei.

— Serenisimă împărătească Devi, am îndrăznit să vă cer întrevederea la ordinul Senioriei Sale, Navigatorul Suprem, plecarea Voastră, în Universul Paralel fiind iminentă.

Mi-am controlat uimirea.

— De unde provin informaţiile Călăuzei Căilor Ascunse?

Vis în Zbor afirmase cu seninătate.

— Din întreg Universul Cunoscut. Vă roagă să-mi acordaţi onoarea de a Vă însoţi.

Am profitat de sosirea lui H, apariţie intimidantă prin dimensiunile şi alcătuirea ieşită din comun, să câştig puţin timp, să-mi cântăresc răspunsurile, propunerea era neaşteptată, derutantă. Leul balaur înţelesese instantaneu încurcătura în care mă aflam şi începuse o tiradă de complimente înflorite, la adresa Migratorilor, ca seminţie cutezătoare, cunoscătoare strălucită a cărărilor Cosmosului infinit, dar Vis în Zbor cu un zâmbet de politeţe răbdătoare, aşteptase neclintit reacţia mea. Era cazul să fiu la fel de sinceră.

— Nu am luat încă hotărâri, privind o călătorie într-un Univers Paralel. Senioria Voastră cunoaşteţi implicaţiile trecerii dincolo? E un drum cu sens unic, în necunoscut, periculos cât se poate, întoarcerea acasă se plăteşte cu viaţa.

— Am primit de la Navigatorul Suprem documentaţia aferentă, mă pregătesc intens.

— Pregătirea teoretică nu este suficientă.

Migratorul se înclinase elegant şi zâmbise cu toată faţa.

— Îmi cunosc limitele, departe de mine să mă asemui

extraordinarilor Curieri ai Sis2S, dar *voi avea la dispoziţie nave interdimensionale*, pentru mine şi Armatele mele. Vor fi livrate de îndată ce Vă veţi da acordul. În rest, îmi asum răspunderea.

Impasibil, se înclinase cu demnitate.

— Sunt împuternicit de Navigatorul Suprem, să vă ofer orice doriţi, în materie de logistică.

Am rămas fără grai, propunerea Migratorilor îmi devansase, accelerase decizii incomplet conturate. *Prinţesa*, dinăuntrul meu, se mişcase vioaie şi m-am temut ca aura roşie să nu răzbată prin mătasea veşmintelor, dar nu, fusese doar un mic semnal, participarea precoce la treburile importante ale cârmuirii unui Imperiu.

— Dată fiind importanţa demersului, am nevoie de un timp de reflecţie. Excelenţa Voastră va primi neîntârziat răspunsul.

Sosirea lui Sisdevi fusese un prilej de satisfacţie adâncă, îmi alungase singurătatea şi incertitudinile. Eram *eu*, plus *acel har* ce o definea, siguranţă, perspicacitate, justeţe, în care te puteai încrede fără rezerve.

Formalităţile privind înscăunarea ca împărătească Clonă, Soră Imperială de drept, se desfăşuraseră conform Protocolului de rigoare. Spre deosebire de alte evenimente, cu rezonanţă galactică, numirea împărăteselor se făcea tară fast, fiind considerată procedură formală, confirmarea unei realităţi, cerând simpla prezentare în faţa Familiei Imperiale şi a înaltului Consiliu Galactic.

După ce ultimul participant la ceremonie îşi prezentase felicitările, rămase singure, am îmbrăţişat-o, mi-am oglindit privirea în ochii limpezi, *ochii mei*, pregătită s-o pun la curent cu *noutatea bombă*, dar mi-o luase înainte. Îmi încercuise talia cu mâna, apoi exclamase, o explozie de mirare veselă.

— Porţi o *Prinţesă*?

— Cum ţi-ai dat seama?

— *Am văzut-o*, e minunată! Sisma şi Sismael sunt la curent?

Am recunoscut uşor înciudată.

— Au ştiut înaintea mea, nu le scapă nimic, la capitolul *reproducere* în galaxie. Probabil că le-am dezamăgit, dar nu şi-au manifestat dezaprobarea, ar fi a treia *naştere* în Familia Imperială.

— Cum de ai reuşit? Dhwasan lipseşte de mult!

Începuse să râdă, am râs şi eu, entuziasmul ei era contagios, apoi i-am povestit temerara mea trecere în dimensiunea unde fusese sechestrat Dhwasan.

Curioasă, mă chestionase.

— Acolo s-a întâmplat?

— Nu în Universul Paralel, *ci între lumi*!

De încântare, bătuse din palme, era fermecătoare în inocenţa ei, apoi reflectase grijulie, ca o adevărată împărătească.

— Pentru mine e un miracol, dar cum vor reacţiona sismenii şi restul… înaltul Consiliu, Familia Imperială? Nu că aş pune mare preţ pe opiniile lor.

— Părerea celorlalţi e importantă, iar în politică poate fi demolatoare. Personal, sunt sătulă de conflicte, e nevoie de stabilitate.

— Dhwasan ce spune?

— Dhwasan nu poate fi contactat direct. Stabilim o legătură prin coiful de aur. Ţinut la piept, *aproape de Prinţesă*, devine fierbinte. Presupun, că ştie de *existenţa Ei*, dar cum *comunică ei doi*, nu-ţi pot spune.

Sisdevi închisese ochii, părea să se concentreze asupra unui gând, care îi însufleţea trăsăturile.

— Prinţesa *noastră*… Îţi dai seama ce genom formidabil o defineşte?

Am ezitat, nu ştiam cum s-o pun la curent cu intenţiile mele, însă expresia ei demonstra, că între noi nu

era nevoie de cuvinte. Îşi trăsese de pe umeri mantia supra-încărcată cu broderii grele, se ridicase şi-şi sprijinise spatele drept, de cristalul coloanei ce susţinea încadratura ferestrei. Înconjurată de scânteierile luminii reflectate de faţetele transparente, profilul i se detaşa nobil, pur, sub părul ca flacăra, coafat înalt, împodobit cu cei doi sori. Îmi iubeam fără limite Imperiala Soră, mi-era o teamă nebună să nu o supăr. Constatase cu simplitate.

— Te-ai hotărât să pleci?

— E o soluţie corectă. Aş vrea să discutăm problema, sub toate aspectele.

— Unul fiind existenţa *dincolo* a unui Imperiu Paralel Sis2S? înseamnă că vei fi însoţită.

Preaiubita Mea Soră mă uimise cu perspicacitatea, înţelepciunea ei.

— Bineînţeles. Ignoranţa noastră privind Universul Paralel predominant energetic aş dori s-o atenuăm printr-un transfer exemplar, sigură fiind, după cunoştinţele actuale, de nevoia acută, cererea, în cealaltă dimensiune, de materie, *materie evoluată*. Chestiunea e mai complexă decât pare la prima vedere. Vis în Zbor, la comanda expresă a Navigatorului înţelept, doreşte să mă însoţească. Mi-a oferit ajutor concret, nave interdimensionale.

Sisdevi păşise uşor în afara coloanei luminoase a stâlpului de cristal, trupul zvelt, îmbrăţişat de penumbra vagă, căpătase o aură uşor ireală. Şoptise, sau poate doar gândise.

— Mă tulbură evoluţia evenimentelor ce ne scapă de sub control. Am început să aprofundez studiile împărătesei Sorana privind *cifrele ciudate*. Legile care le guvernează operează, se pare, în toate dimensiunile. Nu te poţi împotrivi.

Resemnată îşi înclinase capul, diamantele celor doi sori străfulgeraseră în arama părului.

— Cum va suporta *Prinţesa* călătoria?

Mi-am odihnit mâinile pe pântecele care începea să se rotunjească.

— Prinţesa va fi Curier, *este deja Curier*. Va trece fără probleme, dus-întors, de la o dimensiune la alta, exponent al structurilor duale, *legătură constantă între cele Două Imperii Sis2S*.

Minunata Mea Soră Imperială îmi prinsese fruntea în palmele răcoroase, parfumate, mângâietoare.

— Nu vrei s-o consultăm pe Orna? E cea mai în măsură să ne sfătuiască.

— Sigur. Plecarea mea este de fapt *o expediţie* ce trebuie planificată cu rigoare. Partea administrativă revine înaltului Consiliu Galactic, avem nevoie de nave interdimensionale, sper că oamenii lui Sisastran nu vor fi mai prejos ca Migratorii, de multe divizii instruite de militari roboţi *aproape-oameni*, dar şi de comandanţi *oamenioameni*. Vom stabili şi lista însoţitorilor. Între timp, va trebui să împlinesc promisiunea făcută lui H, se va simţi mai puţin singur. Ţi-l dau în grijă, să-ţi fie mereu aproape, avatarul structurii care te protejează de tine însuţi.

Aceasta a fost ultima conversaţie de suflet cu Sisdevi, fiindcă cu am fost prinsă de pregătirile plecării în Cealaltă Dimensiune, iar ea ocupată în exces, cu preluarea obligaţiilor Imperiale.

Ştiu că nu-i este uşor, mă regăsesc în fiecare pas şi în fiecare cuvânt ce-l rosteşte. Într-un anume fel, sunt fericită, amândouă ne împlinim menirea, *datoria*, dar într-altfel, sunt năpădită de nelinişti. În realitate, nu am vreo idee cât de vagă, cum va arăta viitorul celor Două Imperii, Sis2S, *cel de aici*, lăsat nouă de lungul şir de împărătesc înaintaşe şi Sis2S *cel de dincolo*, *în oglindă*.

Poate nu este cazul să-mi fac prea multe griji fiindcă *legile cifrelor ciudate*, pe care nu suntem în stare să le desluşim complet, funcţionează la parametri independenţi de intenţiile, cunoştinţele, posibilităţile noastre. Incertitudinea ne guvernează, *ce trebuie să se întâmple*, *se*

întâmplă oricum. Afirmaţia e dovedită de însăşi existenţa mea, dirijată, din momentul naşterii mele, de forţe implacabile, necunoscute.

Pentru a face faţă imprevizibilului, suportul meu interior, indiferent în ce dimensiune mă aflu, va rămâne mereu deviza: *Doi*, *Doi*, *Invincibilul Doi*, *Invincibilul Sis2S*!

Comentariu de încheiere

Eu, Himera, sunt onorată să fiu avatarul *Moderatorului*, *îndrumătorului de Comportament Imperial*, suprastructura cerebrală de tip nou, neuronal, creaţie a împărătesei Ma, proprie împărăteselor Sis2S. Menirea mea este de a controla buna funcţionare, echilibrul psihosomatic al unui organism uman supradotat, precum şi reacţiile lui în raport cu semenii, într-un anume context social. Scopul final este selectarea deciziile imperiale, luarea atitudinii corecte juste, în orice situaţii, mai ales cele privind Imperiul Sis2S Şi Casa Imperială.

Îndatoririle ce îmi revin mă determină să fac precizările necesare, legate de biografia emoţională a neasemuitei Împărătese Devi, membru ilustru al Ordinului Cavalerilor *psi* al Sis2S, *creată Curier*.

Faptul cel mai important este acela că, înainte de plecarea în Universul Paralel, mi-a transmis *într-o şedinţă de transfer telepatic*, tot ce se povesteşte în Curierul Sis2S.

Nu-mi pot exprima îndeajuns gratitudinea faţă de înalta Bunăvoinţă Imperială, pentru încredinţarea, dezvăluirea, mie, *monstrului H*, cum mi se spune la Curte, a celor mai intime trăiri şi aspiraţii, ale unei personalităţi de calibrul Curierilor, capabili să traverseze dimensiunile Universurilor Paralele.

Mărturisesc, mi-am dorit mereu să fiu istoriograf, împreună cu prietenul Um, credincios al împărătesei, am încercat să scriem o biografie memorabilă a împărătesei Devi. Îndrăzneaţă iniţiativă îmi aparţine, conştient fiind că, pe de-o parte, nu mă pot compara cu cronicarii *roboţi*

aproape-oameni, ce consemnează toate evenimentele de seamă ale galaxiei, iar pe de altă parte, nici Um, extrem de ocupat, nu a reuşit să se dedice total demersului nostru. Sper totuşi, ca rezultatele să fie pe măsura aspiraţiilor mele.

Faptul că împărăteasa Devi a desluşit şi a privit cu toată înţelegerea arzătoarele mele năzuinţe, demonstrează încă o dată calităţile *psi* excepţionale, buna ei cunoaştere a sufletului omenesc. Cuvântul *omenesc* să nu surprindă pe nimeni, dacă în cauză se află un leu-balaur înaripat, ca mine. Structura mea genetică este compatibilă cu structurile genomice umane.

Exceptând *motto-urile* şi organizarea datelor pe capitole, mi-am permis aceasta datorită atribuţiilor mele de *Moderator Imperial*, nu am adăugat şi nici omis nimic din gândurile, sentimentele şi amintirile transmise de împărăteasă. De altfel, la transfer a fost de faţă, ca martor oficial, înălţimea Sa Omnisis, tehnica fiind aceeaşi cu cea folosită de creierele depozitare de informaţii, ale Arhivelor Imperiale.

Încheierea lucrării îmi atenuează tristeţea despărţirii de prietenii dragi sufletului meu. Cât de mult îmi lipseşte împărăteasa Devi, cu afecţiunea sa constantă, indiferent de izbucnirile ei uneori violente, nu poate nimeni să înţeleagă, exceptând-o pe împărătesa Sisdevi.

Mi-a îngăduit să privim împreună, din buncărul Nivelului 1, spectacolul grandios şi înfricoşător totodată, al *trecerii* prin Portal, spre *celălalt* Univers, al navelor interdimensionale. La bordul lor s-au aflat, exploratori temerari, Serenisima împărăteasa Devi, cu însoţitorii ei, înălţimile lor Proxima şi Omnisis, Excelenţa Sa Info Consilier *psi* Imperial, Um Secretar Principal Imperial, *robot aproape-om*, şi câteva sute de mii de divizii de roboţi războinici *aproape-oameni*, cu generali şi comandanţi *oameni-oameni*. În număr foarte mare, din *expediţie* au mai făcut parte, ingineri, tehnicieni, savanţi, experţi de

vârf din toate ramurile industriei şi domeniilor ştiinţifice.

Merită să specific, alăturarea, în calitate de prieteni, la această îndrăzneaţă călătorie spre *necunoscut*, a Migratorilor, o armată sub comanda Excelenţei Sale Senior de Rang 1, Vis în Zbor. Bănuiesc, judecând după echipamentele extraordinare, înţelegând printre acestea şi navele lor interdimensionale, că au planificat, cu mult timp în urmă, incursiunea într-un Univers Paralel.

Doritor să o slujesc, sunt aproape tot timpul în preajma împărătesei Sisdevi. Reconfortant este, că prezenţa mea nu o deranjează, dimpotrivă, când are un strop de răgaz, ne reamintim fapte şi evenimente, al cărui protagonist excepţional a fost Imperiala Sa Soră Devi. Uneori, copleşită de melancolie, este recunoscută în toată galaxia dragostea necondiţionată ce şi-o poartă Clonele Imperiale, mă întreabă, sperând într-un răspuns pe care îl ştie dinainte: *H, când crezi că se întoarce Devi*?

Curier Sis2S este o poveste de dragoste care sfidează depărtările cosmice, *confesiunea unei Împărătese Curier,* în stare să călătorească între lumi, transmisă posterității prin intermediul unui animal fantastic, *Himera*.

Acțiunea se desfășoară, cu precădere, în spațiul fabulos al Imperiului Sis2S, din galaxia Sis2S – *Măreața, Invincibila Lume a lui Doi*, civilizație supertehnologizată, cu rădăcini ancestrale pe Terra, aflată într-un conflict acerb, degenerat în războaie galactice, cu alte seminții de sorginte umană.

Dinamica evenimentelor se amplifică odată cu apariția unor fenomene misterioase, care preced pericolul potențial al interacțiunii dintre Universul nostru și un alt Univers paralel.

Spiritul întreprinzător și acceptarea provocărilor, proprii unei specii umane care atinge perfecțiunea biologică, vor fi impulsul necesar inițierii unei expediții de apropiere, de explorare a unei dimensiuni necunoscute.

TOTAL PUBLISHING
ISBN 978-606-8003-47-4